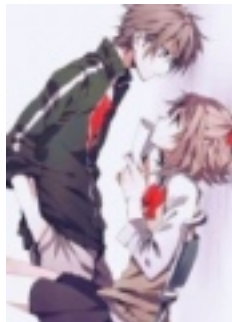

Thần Tượng, Tôi Liên Quan Gì Đến Anh?

Contents

Thần Tượng, Tôi Liên Quan Gì Đến Anh?	2
1. Chương 1: Hồn Loạn Gì Thế Đây?	2
2. Chương 2: Bạn Gái Bất Đắc Dĩ	5
3. Chương 3: Đám Bệnh Hoạn!	7
4. Chương 4: Hai Tên Thần Tượng Mang Danh Playboy	10
5. Chương 5: Thời Thơ Ấu	14
6. Chương 6: Không Thể Tập Trung	17
7. Chương 7: Tên Chó Vũ	22
8. Chương 8: Cái Chân	26
9. Chương 9: Thi Đấu	29
10. Chương 10: Suýt Hôn Được Rồi!	34
11. Chương 11: Nếu...	37
12. Chương 12: Dễ Cảm Nặng	40
13. Chương 13: Đi Tìm Cậu	43
14. Chương 14: Ma!!!	46
15. Chương 15: Tôi Cầm	49
16. Chương 16: Shock!!!	52
17. Chương 17: Từ Nay Tôi Sẽ Không Còn Là Bạn Thân Của Bà Nữa	56
18. Chương 18: Huy Cáo Già!!!	60
19. Chương 19: Chủ Quyền	63
20. Chương 20: Phơi Bày Công Chúng	67
21. Chương 21: Ốm	71
22. Chương 22: Thế Là Đủ...	75
23. Chương 23: Ba Người Đều Quan Trọng Với Tôi Mà.	79
24. Chương 24: Xách Giày Lên, Và... Chạy	83
25. Chương 25: Chiếc Hộp Bí Mật	90
26. Chương 26: Cẩn Cẩn Cẩn	94
27. Chương 27: Một Chút Rung Động	99
28. Chương 28: Theo Dõi	103
29. Chương 29: Lu Mờ	109
30. Chương 30: Mặt Dày	113
31. Chương 31: Như Một Hạt Bụi	117
32. Chương 32: Mưa	120
33. Chương 33: Tập Sống Không Có Cậu	123
34. Chương 34: Không Muốn Mất Em	128
35. Chương 35: Cho Phép Yêu Em Lại Từ Đầu	131
36. Chương 36: Phá Đi Khoảng Cách	134
37. Chương 37: Té Cây	137
38. Chương 38: Tính Chiếm Hữu Hơi Bị Cao.	141
39. Chương 39: Tình Yêu Không Thể Bằng Tình Thân.	146
40. Chương 40: Nhắm Mắt Lại Và Hôn Anh Đi. (end)	151

Thần Tượng, Tôi Liên Quan Gì Đến Anh?

Giới thiệu

Vốn là một học sinh bình thường đang sống cuộc sống yên bình bên chồng sách cùng cậu bạn thân thì

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/than-tuong-toi-lien-quan-gi-den-anh>

1. Chương 1: Hồn Loạn Gì Thế Này?

-Ồ..ơ..-Tôi nghiêng ngả ôm chồng sách đầy ứ của mình. Chắc do tôi tham lam quá nên lỡ lấy hơi nhiều sách, bằng chứng là lúc này nó cứ chồng lên nhau thành cái hình kim tự tháp rồi thì nhau vẹo qua vẹo lại.

-Hàn Linh!-Một tiếng gọi đầy tức giận vang lên làm tôi giật mình luống cuống ngã nhào xuống đất. Sách thì nhau thả xuống đầu tôi làm tôi phải la lên oai oái.

-Hàn Linh... Cậu ra đây-Gia Huy lôi cổ tôi từ trong đống sách ra.

-Ê ê.. Gì thế? Người ta đang chìm đắm trong hạnh phúc mà cậu nữ lòng nào phá tở?

-Chìm đắm nỗi gì? Từ khi vào cấp III suốt ngày cậu toàn cắm mặt ở thư viện! Côi thủ thư ưu tiên cho cậu quản lí thế là cậu càng có đà lập mộ trong đó nằm luôn nhỉ?-Mặt Huy tối sầm lại xếp chồng sách của tôi lên lại giá.

Gia Huy là đứa bạn thân chí cốt từ nhỏ của tôi. Từ nhỏ bản chất trái tính nhau của hai chúng tôi đã sớm bộc lộ ra rồi, càng lớn nó càng rõ hơn. Tôi thì vui vẻ, vốn hướng ngoại. Còn Gia Huy thì luôn trầm trầm, theo chủ nghĩa hướng nội. Chính tôi chơi thân với cậu ta gần mười năm trời rồi vẫn chưa bao giờ đoán được cậu ta nghĩ cái quái gì trong đầu. Cậu ta là một trong những đối tượng khiến lũ con gái trường tôi cứ ngất ngây con gà tây trước cậu ta. Sở hữu mái tóc nâu bồng bênh cùng đôi mắt lạnh lùng màu cà phê, làn môi mỏng và dù là con trai trông cậu ta trắng bóc không thua gì con gái (Điểm này tôi vô cùng ghen tị).

Tôi thân với cậu ta ấy vậy mà chả ai ghen ghét tôi cả, vì đơn giản, chúng cho rằng tôi không bao giờ đủ đẳng cấp để ngóc đầu lên đánh chuông vào trái tim cậu ta. Bằng chứng là thân nhau lâu như thế mà cả hai có tiến triển gì đâu. Và thế là chúng nó cứ hi vọng, hi vọng và không coi tôi là rào cản đường. Gì chứ suy nghĩ của bọn này khiến tôi rất thích, nhờ nó mà tôi đã an toàn đến trường bao nhiêu năm nay. Gì chứ mấy cái vụ “sát thủ tình trường” là tôi luôn tránh xa càng xa càng tốt.

-Cậu cứ thế này mà cưới mấy cuốn sách về nhà làm chồng nhé?

-Ồ, cứ bị đúng ý! Nếu có thể tớ chỉ ước chồng của tớ sau này có một tủ sách đủ loại và yêu sách giống tớ thôi!-Tôi nhìn qua Huy-Đầu như cậu, suốt ngày cần nhần...

Mặt Huy sa sầm lại. Ngay lập tức, cậu ta lôi mấy cuốn sách từ giá xuống đánh vào đầu tôi rồi hậm hực bỏ đi.

-Ừ.. Cứ đi cưới thằng chồng không bình thường đó của cậu đi! Hừ!

Huy chẳng thèm ngoảnh mặt lại cứ thế bước đi về giận dữ. Gì thế? Đáng lẽ người nên giận là tôi chứ? Sao cậu ta làm như tôi là người sai ở đây thế? Thằng bạn bệnh hoạn rõ ràng không bình thường mà! Haiz... Hàn Linh ơi... Mày thua rồi! Tôi thở dài rồi cất những cuốn sách đó lên gác, ba chân bốn cẳng chạy theo bóng cậu bạn.

-Xin lỗi mà... Xin lỗi mà..!!!!

Nhưng tôi chạy ra khỏi thư viện rồi mà vẫn không thấy Huy đâu cả. Tôi co cẳng chạy đi tìm Huy nhưng chẳng thấy.

Đừng giỡn với tôi chứ? Hay cậu có phép tàng hình biến đi đâu mất rồi???

Tôi uể oải quay người lại bước vào thư viện thì bỗng nhiên một bóng đen từ đâu chạy đến va mạnh vào người tôi đẩy nhanh vào góc tường sau giá sách. Tôi giật mình chưa kịp hét lên thì hấn bịt chặt lấy miệng tôi ép sát vào góc tường, nhìn tôi đầy lo lắng:

-Im lặng.. Cô mà la lên là tôi sẽ chết trong tay bọn họ..

Tôi nhìn lên cổ gỡ tay hấn ra nhưng không thể. À, giờ tôi nhận ra rồi. Là Thần tượng trường tôi đây mà? Tên dựa trên vẻ đẹp trai nhảy nhót ưa mắt mà tự mãn đây mà! Nhìn kĩ thì mái tóc đen huyền ánh tím cùng đôi mày thanh tú cũng đẹp thật nhưng so với Huy thì cũng chẳng hơn gì cậu ta nên tôi chẳng lấy gì làm ngợp cả. Tôi nhìn ra ngoài cửa sổ thư viện, một đám phóng viên chạy rầm rập nhón nháo ngoài kia. Tôi lôi mạnh tay hấn ra, cúi:

-Đó là chuyện của cậu, liên quan gì đến tôi?

-Lúc đó cô định la lên, nếu không túm cô lôi theo thì làm sao cô im lặng được. Đừng nói gì nữa cả!

-Tôi đi được chưa? Tôi đang có việc rất gấp! Rất rất bận! Tôi sẽ ra ngoài đó và nói với họ không có cậu trong này, được chứ?

-Này, không phải cô thích như thế này sao? Còn giả vờ..-Hấn nhếch mép vẻ khinh thường. này này, tôi có nghe nhầm không đấy?

-Này Thần Tượng, sáng nay anh có uống nhầm thuốc không đấy? Tự mãn cũng có giới hạn thôi chứ! Thả tôi ra đi! Tôi đang rất bận! Với lại ai nhìn thấy lại hiểu lầm tôi!

Hấn cau mày:

-Cô ồn ào quá đấy! Ngồi yên cho tôi xem! Không thả thiếc gì cả!

Ồ hay? Hấn đang ra lệnh cho tôi đấy à? Thế là tôi đành hắng giọng và lấy sức hét to:

-Ồ THẦN TƯỢNG! ANH ĐANG LÀM GÌ Ở ĐÂY THẾ?

Hấn nghe thế trợn tròn mắt nhìn tôi:

-Cô...

Đám phóng viên rầm rập chạy đến. Tôi nhìn hấn đầy vẻ tự mãn:

-Kìa Thần tượng! Báo chí đang chờ cậu đấy! Ra nhanh đi!

Nói xong tôi co cẳng định chạy đi thì hấn níu tay tôi lại làm tôi lão đảo ngã xuống chỗ hấn và nói:

-Thế thì cô phải chịu chung cảnh này với tôi!

Tôi chưa kịp hiểu thì đám phóng viên đã ông vào đến nơi, hỏi tới tấp:

-Cậu Triệu Tường Anh... Đây là cô gái đây ạ?

-Đây có phải là bạn gái cậu không?

-Nghe nói cậu đã từ chối tham gia buổi...

-Có tin đồn gia đình cậu đang rắc rối đó là đúng hay là sai ạ?

-Cô gái này là ai?

-Xin cậu trả lời..

-Cậu hãy trả lời câu trả lời của tôi cậu Triệu Tường Anh! Cậu Triệu Tường Anh!

Hắn dường như cũng bối rối trước sự chèn ép của đám phóng viên, cả người hắn chao đảo chao đảo còn tôi thì tìm đường thoát ra nhưng đều bị chặn cả, ngược lại chúng còn hỏi ngược lại tôi:

-Cô và Cậu Triệu Tường Anh quen nhau bao lâu rồi?

-Điều gì dẫn hai người đến với nhau?

Tôi hoa cả mắt, nhìn vào đám phóng viên và hét to:

-Tôi là người đứng vô tình đi qua thôi! Không liên quan đến cậu ta!

-Thật vậy sao? Vậy người bạn gái thực sự của cậu triệu tường Anh là ai?

-Thưa cô, thưa cô....

Triệu Tường Anh đằng hắng giọng rồi thẳng thừng tuyên bố:

-Cô ta là bạn gái của tôi! Là bạn gái hiện giờ của tôi!

Tôi giật mình quay lại tròn mắt nhìn hắn còn hắn thì nhìn tôi với ánh mắt dao cạo. Thế là thế nào? Tôi luống cuống định kể tất cả sự tình thì hắn đã bước nhanh đến chỗ tôi bịt chặt miệng tôi và nói với đám phóng viên:

-Xin lỗi, bạn gái tôi không thích những kiểu như thế này, mọi người vui lòng hẹn dịp khác.

Rồi hắn lôi tôi ra khỏi thư viện. Tôi cố gắng gỡ tay hắn ra như vô ích. Đám phóng viên vẫn tò tò theo sau. Cả trường quay ra nhìn cái hiện trường hỗn loạn này. Thật âm ỉ!

Đám phóng viên nhao nhao lên:

-Đây là sự thật chứ cậu Triệu Tường Anh?

-Cậu Triệu Tường Anh, hai người có nhắm đến hôn nhân không?

Cả trường nghe như thế cũng đoán được tình hình, chúng ồ lên.

Tôi thì vô cùng hoảng loạn. Tôi không biết chuyện gì đang diễn ra cả! Một bóng người bước đến chỗ tôi. Đó là Huy! Vừa thấy Huy, đám phóng viên đã bu đến chỗ cậu ta:

-Cậu là ai?

-Cậu hát cho đoàn nào?

-Cậu có phải là nghệ sĩ không?

Huy trông bây giờ là nét mặt vô cùng giận dữ và đáng sợ mặc dù mặt cậu ta lạnh tanh không biểu lộ cảm xúc. Cậu ta trả lời:

-Tôi không phải là nghệ sĩ gì cả, chỉ đơn giản là một học sinh bình thường thôi...

-Vậy cậu...

Không đợi đám phóng viên hỏi hết câu, Huy đã kéo tôi ra khỏi tên Thần tượng và tuyên bố:

-Đây là bạn gái tôi. Tôi mới chính là bạn trai cô ấy, không phải là Triệu Tường Anh.

Cả trường một phen nữa “ồ” lên còn tôi thì lại một phen nhồi máu cơ tim.

2. Chương 2: Bạn Gái Bất Đắc Dĩ

Tôi trợn tròn mắt nhìn Huy. Đám phóng viên lại thêm một lần nữa bùng nổ.

-Vậy đây là chuyện tình tay ba sao?

-Xin cô hãy cho tôi biết, đâu mới là bạn trai thực sự của cô.

-Cậu Triệu Tường Anh... Cậu có thể giải thích không?

Mọi việc diễn ra quá nhanh còn tôi chưa kịp hiểu hết. Ban quản lí nhà trường chạy ra giải tán đám phóng viên nhiều chuyện đó.

Huy lúc này mới thả tay tôi ra và ngay lập tức cậu chụp lấy cổ hần và gào lên:

-Cậu đang làm quái gì với cô bạn thân của tôi thế hả?

Hắn gỡ tay Huy ra:

-Cái đó cậu nên hỏi cô ta làm gì tôi mới đúng.

Huy nhìn sang tôi. Tôi bối rối:

-Không phải như cậu nghĩ đâu. Lúc đó tôi chạy đi tìm cậu nhưng không thấy. Rồi đột nhiên tên này lao vào thư viện...

Tôi vùng tay loạn xạ kể tá hỏa cho Huy nghe. Hắn nghe xong chỉ nhếch mép cười nhạt:

-Đáng lẽ cô là người phải vui mừng khi bị dính Scandal với tôi chứ nhỉ?

-Cái gì?-Tôi nhìn hắn-Tôi nói cho cậu biết nhé! Tôi vốn là người đừng không liên quan đến cậu, mắc mớ gì cậu lôi tôi vào vụ lùm xùm của đám phóng viên? Cậu nghĩ cậu tốt đẹp khiến tôi phải mang ân huệ của cậu khi cậu bắt tôi dính cùng cậu chắc? Tôi vốn chẳng mong gì nhiều ngoài cuộc sống yên bình, thế mà cậu. Thậm chí, tôi còn chẳng biết cậu là ai nữa kia!

Hắn sầm mặt lại rồi bước nhanh về phía tôi, hất tóc lên vẻ kiêu ngạo:

-Được thôi, cô muốn bồi thường chứ gì? Bao nhiêu? Hay là cô cho tôi thuê cô 1 tuần để giải quyết vụ Scandal này nhé?

Hắn lại liên tục xổ ra những câu nói châm biếm thụt vào lòng tự trọng của người khác.

Bốp!

Tôi lấy cuốn sách đang cầm trên tay phang thẳng vào mặt hắn trước sự sững sờ của đám học sinh toàn trường.

-Tôi nói cho cậu nghe, tiền không phải mua được tất cả! Tiền của cậu giá trị thật, quý thật nhưng nó không bằng cái tên Nguyễn Hàn Linh của tôi! Cậu rõ chưa? Tôi có thể vì tiền làm mọi thứ, làm thêm cho người khác, nhưng tôi không bao giờ làm đồ mua vui cho cộng đồng, cho anh, cho người khác! Càng không phải là món đồ chơi để anh có thể đút tiền vào là sử dụng được! Ngay hôm nay anh hãy giải quyết tất cả đi! Nếu không làm được, anh hãy thuê một cô gái khác về mà làm bạn gái anh đấy!

Nói rồi, tôi quay lưng bước đi. Nhưng hắn chặn ngay trước mặt tôi, ánh mắt hắn giận dữ tột độ. Hình như tôi hơi quá lời. Hắn gần giong:

-Cô đang xem thường tôi đấy à? Cô nghĩ cô là ai chứ? Tôi đã nghĩ tôi sẽ giải quyết tất cả đám hỗn loạn này với đám phóng viên nhưng tôi nghĩ không cần nữa rồi. Từ nay, cô phải trở thành bạn gái bất đắc dĩ của tôi để khớp với vụ Scandal đó! Tôi sẽ khiến cô phải hối hận khi thốt ra những lời như thế!

Tôi bậm môi trợn mắt nhìn hắn:

-Anh dám không?

Ngay lập tức, mặt hắn đỏ lên như đi đến tận cùng của sự kiên nhẫn, hắn nắm chặt tay tôi đưa lên cao và nói to:

-Tôi tuyên bố, từ này cô gái này là bạn gái của tôi!

Cả trường ồ lên kinh ngạc còn tôi thì nhìn hấn hét lên:

-Đồ trơ trên nhà anh! Thần tượng, tôi thì liên quan gì đến anh chứ?

Tôi cố gắng gỡ tay mình ra nhưng không được, hấn còn nhìn tôi đầy hăm dọa:

-Tôi sẽ không để cô sống yên bình như thế đâu.

Huy bước đến giật tôi ra khỏi hấn, cau có nói:

-Này, làm gì đấy?

Hấn không trả lời mà chỉ hậm hực bỏ đi. Còn tôi thì hoa cả mắt chẳng hiểu chuyện gì đang diễn ra, lảo đảo bước vào lớp. Vừa ngồi vào chỗ, cả lớp đã nhìn tôi như nhìn quái vật hành tinh, tiếng xì xào bàn tán vang lên làm tôi chỉ muốn ột quả bom nổ tan cái trường học này ngay tức khắc. Nhất là nhét bom vào mồm cái tên Thần tượng đó! Chuối ngày yên bình của tôi thế là đi tong rồi! Tôi gục mặt xuống bàn than thở. Huy bước đến ngồi cạnh tôi bắt tôi dậy:

-Đừng ngồi đó than thân trách phận nữa! Tìm cách thoát khỏi hấn ta đi...

-Tôi đang nghĩ đây!-Tôi vò đầu bứt óc, chợt nhớ đến lời uyên bố của Huy lúc ấy, tôi đẩy vai Huy-Tôi biết cậu muốn cứu tôi nhưng cậu cứu bằng cái cách sét đánh quá, không chừng mọi người tưởng là thật thì sẽ bị hiểu lầm đấy!

-Hiểu lầm thì sao?-Huy quay mặt sang tôi và tôi nhìn được trong đôi mắt đó hình như có chút tức giận.

-Thì... Tôi không thích! Mà cậu cũng không thích!

-Nếu không phải hiểu lầm thì sao?-Huy nhìn tôi trông nghiêm túc khác thường.

-Thôi đi! Tôi đưa chân đạp vào chân Huy một phát-Tôi đang điên lên đây mà cậu còn ở đó mà đùa.

Mới nghe đến thế, Huy đã giận dữ đứng phắt dậy:

-Ừ.. Tôi đùa đấy! Tất cả chỉ là hiểu lầm đấy! Tự cậu đi mà giải quyết với anh ta nhé!

Nói rồi Huy thẳng cẳng bỏ đi. Ô? Cái tên này? Lúc nào cũng thế, giận dữ vô lí do! Đáng lẽ tôi mới nên là người giận dữ chứ?

Tan học, tôi vừa ra khỏi cổng cùng Huy thì đám phóng viên đã bu sẵn ở đó từ lúc nào. Chúng nhốn nháo câu xé nhau để bắt gặp tôi:

-Cô tên gì?

-Cô là nghệ sĩ đoàn nào?

-Đây mới chính là bạn trai cô đúng không?

-Triệu Tường Anh có phải là người cô yêu không?

-Thưa cô?! Thưa cô!

-Đúng! Đó là bạn gái tôi!-Một giọng nói vang lên. Tất cả đều đồng loạt quay lại. Hấn hùng dũng bước đến như dũng sĩ diệt heo. Rồi hấn quàng lấy vai tôi, nháy mắt với đám phóng viên:

-Đây là bạn gái tôi!

Tôi tròn tròn nhìn cái hành động tự nhiên như ruồi của hấn định phản pháo thì hấn đã nhú mồm nói nhỏ:

-Cô hiện giờ là bạn gái giả của tôi, yên lặng đi. Cô lên tiếng chỉ tự làm xấu mặt mình với đám phóng viên thôi.

Tôi nuốt nước bọt im lặng cười xả lả. Chợt giật mình phát hiện ra Huy không còn ở đây nữa, mà cậu ta bước nhanh ra đường bỏ tôi lại một mình với đám hỗn loạn này. Trên nét mặt cậu ta là sự giận dữ tột độ. Tôi lại làm gì sai hay sao?

Tôi định hét lên gọi cậu ấy nhưng hần đã nhanh tay bịt miệng tôi lại, thì thầm:

-Nếu là cô, tôi sẽ không ngu ngốc gọi tên cậu ta! Ngoan ngoan đi!

3. Chương 3: Đám Bệnh Hoạn!

Mọi thứ thật sự hỗn loạn và tôi thật sự mất bình tĩnh. Sao Huy cứ thế mà đi trước thả lại tôi lạc lõng chỗ này chứ? Một chiếc xe limo bóng loáng đỗ trước cổng trường. Hần lôi cổ tôi thoát ra khỏi đám phóng viên và đẩy tôi vào nhanh trong đó. Đám phóng viên hình như chẳng biết mệt là gì. Chúng bu quanh xe như kiến. Lúc đó tôi đã nghĩ ngay đến quả bom nguyên tử của Mĩ ngày trước. Tại sao Mĩ nó không thả một phát ngay vào chỗ này nhỉ? Chiếc xe bắt đầu vạch người để tìm đường đi. Tôi chĩa ánh mắt đầy phần nộ sang tên Thần tượng. Hần bây giờ khác hẳn lúc này, không còn nháy mắt bông đùa nữa mà hần ngồi im, mặt lạnh lùng đến phát sợ. Hần nhú mày nhìn qua tôi:

-Đừng nhìn tôi như thế, tôi không thích.

-Không thích nổi gì?-Tôi gần như gào lên-Anh chấm dứt trò này ngay cho tôi! Anh đi thuê cái cô nào đó về đóng giả làm bạn gái anh đi! À không, cần gì, anh chỉ cần bắc loa kêu gọi thì cả đồng con gái đến sắp hàng sẵn sàng “đồng cam cộng khổ” với anh liền!

-Thế tôi kêu gọi cô đấy!-Hần cau mày nhìn tôi.

-Anh nghĩ gì? Ý tôi là đi mà kêu gọi cô khác! Tôi bận lắm! Không có thời gian để dính vào ba cái vụ Thần tượng của anh đâu!

-Tôi không thích đấy! Ai bảo cô chơi xấu tôi trước.-Hần nhìn tôi vẻ khiêu khích.

-Ai chơi xấu anh? Tại tôi thấy người ta đi tìm anh nhiệt tình quá ấy chứ! Mà lúc đó tôi đã nói rằng anh thả tôi ra tôi sẽ ra nói với họ anh không có ở đó nhưng anh đâu có chịu,giờ kêu ai?

-Ừ thì cứ cho là thế đi. Vậy cô nói tôi phải làm như thế nào nữa?

-Này, anh có bị điếc mãn kinh không đấy? Tôi nói rồi, đi kêu gọi mà khiêng cô khác đến chịu cùng anh!-Tôi gào lên.

-Cô nghĩ tôi sẽ cho cô yên ổn thế à? Đừng hòng nhé! Nếu như lúc sáng cô không hạ nhục tôi giữa sân trường như thế thì tôi đã thả cô ra khỏi vụ này rồi! Tôi sẽ không cho cô sống bình thân đâu!-Hần cũng không vừa. Kết thúc câu, hần còn nhếch mép cười khẩy vô cùng đểu giả.

Tôi nhìn vào hần mà trán tôi toát cả mồ hôi. Tôi nhìn hần nở nụ cười đều nhất, ủa quên, hiền nhất có thể:

-Này thần tượng.

-Sao?-Hần nhìn sang tôi rồi nở nụ cười kiêu ngạo-Rung động rồi chứ gì?

Tôi lúc ấy chỉ muốn cho chiếc dép Bitis nằm dưới chân tôi tông thẳng vào cái mồm hần, nhưng tôi phải dè nén nó xuống, tiếp tục cười ngọt:

-Bây giờ tôi mới hiểu giá trị của câu nói “Có những người đi qua để lại dấu hòng trong cuộc đời ta, nhưng có những người đi ngang qua mà ta muốn để lại dấu chân in vào mặt họ”.

Nghe thế, hần thu nụ cười lại, chĩa ánh mắt hình viên đạn nhìn sang tôi:

-Ý cô là gì?

Tôi nhún vai nhìn hần rồi lờm một phát sắc nhất có thể:

-Tùy anh nghĩ thôi, thần tượng.

Mặt hấn đỏ lên có vẻ giận dữ, tôi cố gắng mang vẻ mặt điềm tĩnh nhất có thể. Nhưng nhin cười mãi cũng không xong. Khi đi đến giới hạn của sự buồn cười, tôi phụt một cái và cười sặc sụa. Tôi vội vàng mở nắp ra mở chai nước tu vào miệng. Hấn khẽ đằng hắng giọng và trở lại dáng vẻ “traí bao”:

-Này, cô đang giả bộ hay thật thế? Làm gì có chuyện một cô gái có thể miễn dịch với trai đẹp được?

Phụt!!!

Vừa nghe đến đó tôi đã phụt ra chỗ nước chưa kịp uống. Bật cười sặc sụa.

-Ha ha.. Thần tượng.. Thì ra anh mắc bệnh ảo tưởng sức mạnh đúng không? Nói thật anh mắc cái bệnh tự yêu bản thân mình lâu chưa mà tôi thấy giống giai đoạn cuối thế? Ha ha ha...

Hấn ngồi bên tôi mà mặt mày xám lại. Hấn khoanh tay nhìn tôi vẻ đã đến giới hạn cuối cùng của sự kiên nhẫn.

-Anh có uống thuốc qua liều không đấy!-Tôi gập bụng cười sằng sặc nhìn qua hấn ta. Hấn ta nhìn tôi đầy ức chế. Gì thế? Người ức chế ở đây phải là tôi đây này! Không sợ! Tôi cũng giương to mắt nhìn về phía hấn.

-Khụ..Khụ...-Một tiếng cười nín khẽ vang lên. Không phải một tiếng, mà là hai ba tiếng vang lên trộn lẫn nhau. Bấy giờ tôi mới để ý, trên chiếc xe limo này không chỉ có tôi, hấn, mà có thêm cả ba anh chàng đằng trước nữa. Tôi tròn tròn mắt nhìn lên.

-Cười khỉ gió!-Hấn gào lên tức tối đập vào chân tên bật cười đầu tiên. Tên đó quay xuống cười cười nhìn hấn đầy mãn nguyện:

-Lần đầu bị gái nó “trắm” thế nào? Đau không?

-Đau với đốn cái gì?-Hấn “hừ” một tiếng rồi đập vào chân tên đó thêm một phát nữa.

-Ha ha..-Tên đó càng cười to hơn, rồi hấn quay xuống tôi, nở nụ cười tươi rói. Tôi xoa xoa mắt trước nụ cười quá ư chói lọi của hấn, buột miệng phán một câu:

-Nhìn mặt thẳng này chắc phải đeo cái kính râm mới nhìn nổi.

-Khụ..Khụ...-Lần này đến lượt hấn nín cười. Cả người hấn rung lên nhìn khuôn mặt thộn ra của thẳng “ánh sáng chói lóa” kia. Tôi lúc này mới giật mình biết mình lỡ lời vội đưa tay bịt miệng lại nhìn anh ta. Còn hấn thì cười gập cả bụng:

-Đến lượt chú bị nó “trắm” cảm giác thế nào?

-Không đau bằng chú-Tên đó lườm hấn rồi vẫn giữ nguyên nụ cười-Em thật đặc biệt. Chào em, anh tên là Tú Linh.

Tôi nhìn tên Tú Linh, mái tóc nâu, đôi mắt màu cà phê đen sáng cùng làn môi mỏng. Đẹp, rất đẹp. Nhưng trông cũng bệnh hoạn không kém gì hấn.

-Ồ, tôi là Hàn Linh.

-Hàn Linh, cái tên đẹp thật đấy, như em vậy...-Hấn nở nụ cười hút hồn.

À, đây có phải là một trong những chiêu trò tán gái của ba thẳng đều giả không nhỉ? Khi không lại đi khen tên mình, mà mình thì chúa ghét đám đàn ông dẻo miệng. Tôi hừ mũi:

-Đẹp bình thường. Tôi biết tên tôi đẹp rồi, khỏi mất công anh khen.

Tôi nhìn hấn với vẻ mặt không gì là “tĩnh” hơn khiến mấy thẳng trốn trại xung quanh cũng bắt đầu cười phụ họa.

-Em đúng là may mắn mới được làm bạn gái của Tường Anh đấy.-Anh chàng đeo kính cận đầy bác học quay xuống nhìn tôi.

-Sax! Cái tên tỉnh tỉnh chim kêu vượn hú đó hả? Chẳng qua vô tình bị hấn kéo vào chứ may mắn gì đâu! Tai họa thì có!-Tôi tròn mắt buột miệng nói to, đến khi thốt xong mới biết mình ngu! Lầm lét nhìn sang

hắn. Mặt hắn đỏ lên nhìn tôi còn lủ bạn hắn thì rống lên cười như phải gió. Tôi bắt đầu thấy sợ đám người này, hi vọng thần kinh đều bình thường.

-Sao em bị hắn lôi vào vậy?-Tên lái xe cười cười hỏi.

-Thì hắn..-Tôi định phun ra thì đột nhiên hắn chồm đến bịt chặt miệng tôi lại.

-Các cậu nhiều chuyện thế!-Hắn gắt lủ bạn đang hóng hớt bên trên. Tôi gỡ tay hắn ra rồi nhìn hắn:

-Giờ anh mới biết à? Lúc đầu tôi còn lo không biết các anh có lên lút trốn trại hay không!

-Cô..Cô định chọc tôi tức bật máu mà chết đấy à?-Hắn nhìn tôi đầy phẫn nộ, nhìn như con khủng long sắp phun lửa đến nơi.

-Chắc chắn là thế rồi!-Tôi cũng gân cổ vặc lại-Tôi sẽ chọc cho anh điên lên nếu anh không nhanh chóng tách tôi ra khỏi cái vụ Scandal của anh!

-Nếu tôi làm như thế cô sẽ hối hận cả đời mất.-hắn quay lại đáng vẻ đều giả.

Tôi nhìn hắn với vẻ mặt không thể biểu cảm hơn. Hắn ném cho tôi một cuốn báo:

-Xem đi!

Tôi ngán ngẩm mở cuốn báo ra, dù gì thì tôi cũng hết sức mà cãi nhau với hắn rồi. Nhưng lật qua lật lại, toàn là ảnh hắn. Bức nào bức nấy cười toe toét. Hắn định khoe độ nổi tiếng của mình đấy à? Tôi hừ nhạt một tiếng rồi gấp cuốn báo lại. Nhìn sang hắn và nở nụ cười ngọt ngào:

-Anh Tường Anh...

Hắn thấy tôi biến đổi 360 độ thì đắc ý lắm. Hắn vác mặt lên trời cười:

-Sao? Thấy tôi tuyệt vời quá nên run động rồi phải không?

Tôi cố nhin cười rồi đưa cuốn báo lên trước mặt hắn, nhếch mép hỏi:

-Tôi đang tự hỏi không biết là hãng kem đánh răng P/S có tài trợ cho anh không mà anh cười từ đầu đến cuối toàn khoe răng ra ngoài.

Nghe đến thế cả xe cười ầm lên. Cho chừa cái tật khoe khoang. Mặt hắn tối sầm lại. Mím chặt môi, hắn gào to:

-Rốt cuộc cô có phải là con gái không đấy?

-Anh bị thiếu năng trí tuệ đấy à? Con gái sờ sờ đây mà còn hỏi ngu! Mà cho tôi xuống xe để tôi về nhà.

-Đi chơi với bọn tôi một chuyến đi, chắc cô cũng mong đợi điều đó đúng không?-hắn nhếch mép ngả người ra sau ghế.

Bốp !

-Á tụi bây ơi, dừng xe cho con khủng long này xuống!-Hắn rú lên đau đớn. Tôi có làm gì quá đáng đâu? Chỉ đơn giản là cầm chai nước lưng nửa của tôi phang vào mặt hắn thôi mà. Hắn xoa xoa mũi nhìn tôi. Tên lái xe cười cười:

-Nhà em ở đâu? Để bọn anh đưa về tận nhà?

-Khỏi cần! Cám ơn!-Tôi trả lời.

-Đừng khách sáo..

-Không lằng nhằng! Mệt quá! Dừng ngay cho tôi!-Tôi gắt lên. Chiếc xe sau khi gần nổ tung bởi thứ tiếng the the của tôi liền nhanh chóng phanh gấp lại. Tôi leo xuống xe đi bộ về. Hôm nay đã bực mình sẵn trong người rồi mà còn dây dưa với lủ điên rồ có nghi án trốn trại đó nữa. Như thế thì đừng có trách tôi “giận cá chém thớt”. Còn tên Huy nữa, dám lôi mặt ra đây bây giờ tôi sẽ cho hắn biết thế nào quan tài!!!!

Nhìn Hàn Linh vừa đi vừa lăm bằm chửi rửa ai đó mà lũ trong xe cười phá lên, trừ Tường Anh. Hàn Linh lập tức quay phắt lại nhìn trừng trừng vào chiếc xe limo đã to xác còn không chịu đi đó làm chúng giật mình cho xe chạy ngay

-Bà này đúng là không phải dạng vừa. Hung dữ... hahaha...-Tú Linh cười phá lên.

-Hung dữ thì không nói, nhưng điều đáng nói là trai đẹp hình như không hề tác động đến cô ta-Hoàng_tên đeo kính cận đó nói và mắt liếc sang Tường Anh. Tường Anh tức tối hét âm lên:

-Cô ta rốt cuộc là yêu quái phương nào vậy chứ? Trong một ngày mà đạp ình mấy phát từ thiên đàng rơi xuống địa ngục nằm. Không được! Mình phải cho cô ta rút lại thái độ đó!-Tường Anh tức tối, tức tối và tức tối.

-Chà, lần đầu tiên thấy Tường Anh chúng ta bị đả kích mạnh mẽ đến thế nhỉ?-Hoàng cười nhìn sang Tường Anh đang cau mày.

Tường Anh không còn để ý đến những lời trêu chọc đó nữa. Lần đầu tiên có cô gái dám chọc tức cậu như thế.

-Nguyễn Hàn Linh... Tôi sẽ không cho cô sống yên ổn đâu...

4. Chương 4: Hai Tên Thần Tượng Mang Danh Playboy

Tôi ngồi cặm mặt vào cuốn sách trên chiếc ghế đá. Đột nhiên một vật nặng chọt đề lên vai tôi nói đúng hơn là cả một thân hình đồ sộ dựa hẳn vào người tôi. Tôi giật mình nhìn sang thì suýt sặc khi nhìn thấy hấn_tên thần tượng chết tiệt đang dựa đầu vào vai tôi tự nhiên như ruồi. Tiếng hú hét đầy ghen tị của lũ con gái vang lên.

-Này tên điên kia có biến ngay không?

Tôi gờ cẳng đạp hấn xuống đất không thương tiếc và đứng bật dậy trợn mắt nhìn hấn quát. Đám học sinh xung quanh chọt im lặng nhìn tôi đầy khó hiểu. Còn hấn thì giương to mắt nhìn tôi đầy kinh ngạc. Cơ hội đây rồi, tôi lấy giọng hắt mặt về đám học sinh tọc mạch:

-Nghe kĩ này, tôi thực ra không phải là...

Nhưng chưa kịp nói hết câu thì hấn đã đứng phắt lên vội vàng bịt chặt miệng tôi rồi ôm chặt người tôi lại gần hấn, kề sát mặt hấn vào mặt tôi, nhẹ nhàng nói:

-Em sao vậy? Em đang giận gì tôi hay sao?

Tôi đờ người trong vài phút vì diễn xuất của hấn chẳng khác gì một cặp yêu nhau đang đổi nhau.

-Ê...ê...ê...-Tôi cong giọng lên định quát lại thì hấn đã thì thầm.

-Dính vào báo chí hay Scandal rồi thì sẽ không yên ổn đâu. Thà cô cứ ngoan ngoãn làm bạn gái giả của tôi cô sẽ bình yên hơn, còn nếu cô có hành động ngu ngốc thì chỉ tự làm xấu cô thôi. Cô hiểu miệng lưỡi báo chí chứ? Nên hãy ngoan ngoãn mà nhìn sang phía nhà xe đi..

Tôi đánh mắt nhìn sang nhà xe, đám phóng viên đúng là yêu thiên nhiên đến mức sẵn sàng đâm mình vào bụi rậm để tìm thời cơ soi mói người ta. Tôi nuốt nước bọt lại nhìn sang khuôn mặt hấn. Biết là thế nhưng có cần sát quá và đến mức sến súa thế này không?

-Tôi....-Miệng tôi giật giật chưa biết phản ứng ra sao thì một tên phóng viên bạo dạn nhảy ra chìa thẳng ống kính về phía tôi và hỏi:

-Hai bạn đúng là cặp đôi đáng yêu. Tôi là phóng viên của tòa soạn “Sun”, xin phép được phỏng vấn ạ.

-Ồ xin lỗi, đây là trường học e là không tiện cho việc này...Xin phép...

Nói rồi hấn nắm lấy tay tôi kéo đi không kịp để tôi phản ứng. Đám học sinh lại “ồ” lên đầy ngưỡng mộ.

-Cậu quá trốn rồi đấy...

Một giọng nói vang lên. Huy bước nhanh đến chỗ chúng tôi với khuôn mặt không thể hình sự hơn, cậu ta nín vai hấn lại lạnh lùng nói. Lần này thì mọi thứ chợt im bất như thời gian ngưng đọng cho đến khi một học sinh chợt kêu lên:

-MỐI TÌNH TAY BA TỤI BÂY ƠI!!!!!!!!!!!!

Ngay lập tức từng tiếng “rầm rầm” vang lên giòn dã kèm theo đó là một đội quân hùng hậu từ lớp đâm xuống sân trường hóng hớt. Tôi chỉ hận lúc đó mình không xỏ được cái miệng của cậu học sinh đó. Bây giờ chúng tôi đã trở thành tâm điểm của cả trường. Tôi nghiêng rằng nghĩ đến cái kèm để “phụt” rằng hai cái thằng thần tượng này cho chúng khỏi hô hoán chuốc thêm tai tiếng nào cho tôi nữa.

Huy gần như không quan tâm đến mọi người xung quanh, cậu vẫn đưa đôi mắt đầy sát khí nhìn sang hấn và gần giọng:

-Cậu đang làm gì bạn gái tôi thế?

-Ồ!!!!!!!!!!!!!!

Cả trường được thể ồ lên phụ họa cho cái chữ “bạn gái” hùng hồn của Huy.

-Hàn Linh trông vậy mà ghê nhỉ?

-Ừ.. Trông nó im im thế mà thật không ngờ...

Những tiếng xì xào bàn tán bắt đầu vang lên. Tôi cảm thấy xấu hổ và tức giận hơn bao giờ hết, họ đang định lấy tôi làm trò cười hay sao chứ?

-Bạn gái cậu sao?-Trường Anh kéo tôi lại gần cậu ta, nhếch mép-Cậu làm tôi thấy ghen rồi đấy..

-Ồ!!!

Tiếng hô hoán lại vang lên lần nữa. Tôi cắn môi tự hỏi ban quản lí học sinh đâu mà để cho chuyện này lộ hành thế này. Huhu, ban quản lí học sinh ơi, ra đây giải tán giúp tôi đi, rồi có phạt tôi chạy mười vòng quanh sân trường tôi cũng cam lòng.

-Ồn ào gì ở đây thế?-Một giọng nói vang lên. Chúng tôi giật mình quay lại và ớn Chứa, đúng là cầu được ước thấy, thần hộ mệnh của tôi đây rồi. Cả trường lại được phen “ồ” thêm một lần nữa, đơn giản thôi, hai playboy của trường xuất hiện hay nói đúng hơn là hội trưởng hội quản lí học sinh.

-Oh, Khánh, Vũ..-Trường Anh khề cười.

Khánh tay cầm cuốn sổ bước đến còn Vũ thì dứt tay vào túi quần nhàn nhạp đến. Hai người này bước tới đã làm sáng cả sân trường với mái tóc cà phê và đôi mắt tím. Áo thì mở bung ba nút trên cổ tỏ rõ sự ăn chơi. Đặc biệt, hai tên ày sở hữu khuôn mặt “lừa tình” y như nhau vì chúng là anh em sinh đôi. Dân chơi chính hăng, đến giờ tôi vẫn không hiểu tại sao chúng lại mò lên được vị trí quản lí học sinh. Chúng cũng là THẦN TƯỢNG của trường này. Rốt cuộc thì Huy, Trường Anh đã là thần tượng rồi, thêm hai tên thần tượng này nữa thì cả trường thiếu đường thuê ống nhòm để dễ chia vào thôi.

Khánh liếc mắt sang tôi và khoe miệng cậu ta chợt nhếch lên, Vũ cũng nhìn tôi cười đầy man rợ, đừng tự hỏi tại sao chúng lại giở điệu cười ác bá đó với tôi, đơn giản vì chúng tôi đã từng có một thời thơ ấu lửa đạn với nhau đến giờ chưa dứt. Tôi chợt rùng mình và chợt cảm thấy hối hận khi cầu chúng tới, cái nụ cười của Khánh và Vũ lúc đó khi nhếch lên là y như rằng chúng chuẩn bị có trò vui đón tiếp tôi.

-Chuyện gì ở đây thế?-Khánh khề nhứ mảy ra vẻ thanh niên nghiêm túc nhìn chúng tôi, rồi quay sang đám phóng viên yêu cầu họ về.

Huy chỉ “hừ” nhạp một tiếng không nói gì. Còn hấn thì đột nhiên quàng tay qua vai tôi tự nhiên như ruồi rồi cất giọng không gì vô duyên hơn:

-Không có gì, chỉ là bạn gái tôi đang gặp chút rắc rối với tên này chú thôi...

Tôi trợn mắt nhìn hấn rồi tôi cắn môi đập hấn một phát bẹp dí xuống đất. Rồi tôi túm cổ áo hấn gần giọng:

-Mày thử đụng vào bà thêm lần nữa xem?

Rồi tôi không ngần ngại phang cho hắn thêm mấy phát vào mặt nữa.

Bốp...Bốp....Bình....

-Hàn Linh!-Huy cầm lấy tay tôi và khê nhúu mày.

-Đừng cả tở.-Tôi nghiêng răng nhìn sang Huy.

-Vấn đề là không cần, nếu có thể tôi đã phụ cậu tẩn chết tên này rồi, nhưng...mọi người..-Huy nói đầy đau khổ.

Tôi lúc này mới ngó người ra và đau khổ lắm sao khi phát hiện ra tôi đang đứng giữa sân, là trung tâm thu hút toàn bộ ánh mắt của học sinh toàn trường. Tôi đỏ bừng mặt vội vàng thả hắn ra. Khánh và Vũ mặt lạnh lùng nhưng cả người của hai cậu ta thì đang rung lên từng đợt cho thấy cậu ta đang nín cười. Tường Anh lồm cồm bò dậy xoa xoa cái má in năm dấu ngón tay đỏ xinh của tôi. Đầu tóc thì xơ xác rũ rượi làm tôi suýt phì cười vào mặt hắn.

Hắn đưa tay vò vò tóc làm những cọng tóc rụng lổ xổ như chó rụng lông.

-Em đừng đùa kiểu đó, em thừa biết mái tóc là sinh mạng của anh mà...

Lời nói của hắn như một cái búa đâm thẳng vào tôi phụ theo tiếng “ồ” của lũ học sinh. Vậy là hắn đã biến vụ vừa rồi là trò đùa của những cặp yêu nhau hay làm, hay còn gọi là “đánh yêu”. Khóe miệng tôi giật giật nhìn hắn với con mắt “bác sĩ nhìn thẳng thần kinh”.

-Đủ rồi đấy!-Huy cau mày đầy khó chịu rồi định kéo tôi qua thì Khánh đã lên tiếng.

-Stop! Dừng tại đây, mọi người giải tán..

Đám học sinh hóng hớt thở dài thểu não kéo nhau lên lại lớp. Tôi khê thở phào nhẹ hõm, cuối cùng cũng thoát nhưng éo le thay khi cái giọng khàn khàn của Vũ vang lên:

-Riêng Hàn Linh thì đến phòng quản lí học sinh ngay bây giờ.

-Hả?-Tôi nhăn nhó hét lên đầy uất ức. Khánh nhún vai, nhướn mắt nhìn tôi:

-Hả với hử cái gì? Cậu bị khệp tội “bạo lực học đường” ngay tại trường học. Cần về phòng quản lí học sinh để chúng tôi xử lí. Mặt tôi méo xệch giật giật liên hồi.

-Đừng giở trò.-Huy lạnh lùng gạt Khánh ra, nắm tay tôi định kéo đi thì Vũ giữ lại.

-Đừng can dự vào chuyện này được chứ?

Nói rồi Vũ vác xốc tôi lên vai bước đi làm tôi hồng hộc hết lên the thé:

-AAAAA! Thả ta ra thằng bệnh hoạn kia.

Khánh khê nháy mắt với Huy một cái rồi ung dung bước theo cậu em.

Rầm!

Vũ thả tôi xuống ghế đau điếng. Rồi, cậu ta ngồi xuống đối diện tôi, hai chân gác lên bàn, hai tay khoanh lại đầy kiêu ngạo. Khánh thì ung dung bước ra sau lưng tôi chống tay ra sau ghế. Hai tên này cười man rợ. Đúng là sinh đôi, mặt đều giả y như nhau, ăn chơi y như nhau, cười cũng đáng sợ như nhau.

-Gì mà căng thẳng thế khách quen?-Khánh khê cúi đầu nói nhỏ vào tai tôi làm tôi dựng cả tóc gáy. Rồi hai tên đó phá lên cười. Khách quen? Không sai.

Nhà chúng sát nhà tôi. Ngay còn bé, chúng đã tách biệt với những đứa trẻ trong xóm, vì chúng quá giống nhau nên đám trẻ con gọi chúng là người ngoài hành tinh (quá bá đạo trên từng hạt gạo!).

Với lại chúng có vẻ buồn khi không ai phân biệt được chúng. Thế là khi chúng tôi đang chơi đùa thì hai anh em nhà nó lại ngồi một mình với nhau nhìn chúng tôi. Kể cũng tội, thế là tôi_cô bé 6 tuổi lớp một chưa biết cái ngu của mình_vội vàng chạy đến chỗ chúng nó nhe răng cười:

-Hai cậu qua đây chơi đi!

Hai tên đó đưa đôi mắt in chữ “con quái vật nào đây” nhìn tôi rồi hỏi:

-Cậu đang nói với ai trong hai chúng tớ?

-Tớ đang nói với Khánh và Vũ đó. -Tôi cười tươi trả lời.

-Vậy cậu có thể nói ai là Khánh, ai là Vũ không?

Tôi rụt rè trưng bộ mặt ngu ra rồi khẽ lắc đầu.

-Đồ kém cỏi!-Một tên lên tiếng.

Tôi khẽ thở dài buồn bã, nhẹ nhàng nói:

-Xin lỗi, tớ không cố ý, các cậu đừng buồn nhé...

Ngay lúc đó đột nhiên hai tên sững người lại nhìn tôi, rồi tên còn lại chợt mỉm cười:

-Cậu là người đầu tiên biết tớ buồn... “Xin lỗi, tớ không cố ý, các cậu đừng buồn nhé”, chưa có ai nói với chúng tớ thế cả..

Tôi nhìn chúng, và cười tươi:

-Mặc kệ đi! Ra đây chơi thôi!

Nói rồi tôi đánh liều kéo tay hai tên ra ulla vào đám bạn. Hai tên đó hòa nhập với đám bạn từ đó.

Tôi sẽ nghĩ chúng là những đứa bạn hàng xóm tuyệt vời nếu lên tiểu học, hai tên đó ko suốt ngày tìm cách chọc tức tôi. Chúng xua chó đuổi tôi khi tôi đang đi bộ đến trường. Thu cặp sách của tôi khi ở lớp. Có ngày chúng giựt tóc tôi cướp sợi dây tết tóc của tôi mới mua đem đi vứt vào bụi. May sao có Huy sẵn sàng đâm đầu vào bụi tìm giúp tôi. Ngày tôi đi diễn văn nghệ, ai cũng khen xinh thì chúng từ đâu lòi ra cười man rợ rồi chúng bảo “Hàn Linh trông đáng yêu như hoa cúc lộn ấy nhỉ?”. Chưa dừng ở đó, chúng còn tìm cách khiến tôi điên lên, nhưng tôi còn có Huy bênh vực những lúc như thế.

Lên cấp II chung trường chúng làm lớp trưởng, lớp phó, trúng ngay lớp tôi. Tôi bị đánh đập liên tục.

Lên cấp III tưởng thoát, ai dè chúng làm ngay “hội trưởng hội quản lí học sinh”. Thế là lúc nào cái tên tôi cũng được trưng ngay trên cái loa phát thanh. “Yêu cầu bạn Nguyễn Hàn Linh đến phòng quản lí học sinh ngay” rồi đến “Yêu cầu bạn Nguyễn Hàn Linh đến phòng quản lí học sinh ngay bây giờ” với lí do hết sức củ chuối, ví dụ “tội trực nhật mà chỉ quét rác chứ không quét sạch đất.” Rồi “tội xả MỘT vỏ kẹo trước hiên căng tin trường”. Hình phạt trực nhật tại phòng quản lí học sinh đến hai tuần, rồi trực nhật trước sân phòng quản lí học sinh đến hai tháng. Thậm chí còn có vụ đi rửa ly chén, sắp xếp sổ sách, lau chùi cửa kính trước giờ học nữa chứ, còn chúng thì nhàn nhã sung sướng nhe răng cười. Lúc ấy tôi chỉ muốn đập đầu vào tường cho chết đi thâm nguyên rủ lũ Playboy chết tiệt, năm lớp 10 của tôi trôi qua đầy lửa đạn. Lên lớp 11 càng tệ hơn thậm chí cả tội “mặc màu quần nhạt hơn so với màu quần đồng phục của trường” cũng bị tóm. Tao hỏi mày quần xanh đen thì có phải chỉ có một hà máy dẹt ra nó đâu mà đòi cho giống nhau? Còn bây giờ mới động thủ với tên thần tượng một chút đã dính vụ “bạo lực học đường” rồi...

Rốt cuộc thì thần tượng, tôi liên quan gì đến anh chứ?

Tôi thở dài than thân trách phận, nghĩ thầm ngày xưa sao mình ngu lại đi kết thân với hai tên này.

-Nghĩ gì đó?-Khánh khẽ nhúu mày nhìn tôi.

-Không có gì..-Tôi khẽ phẩy tay.

-Reng..-Chuông điện thoại của Vũ reo lên, hần ung dung bỏ ra ngoài. Tôi thở dài thấu não than dài than ngắn. Đột nhiên Khánh nhìn tôi bằng ánh mắt đáng sợ rồi hần thô bạo túm cổ áo tôi lôi lên đè mạnh vào tường, mặt tôi đối diện sát mặt hần. Hần gằn giọng:

-Nói tôi nghe, cậu và tên Tường Anh có quan hệ gì?

-Quan...quan hệ gì chứ? Là hiểu lầm, hiểu lầm!!!

-Có thật không?-Hắn khẽ nghiêng răng và đè mạnh tôi hơn.

-Thật...Thật...

Trông mặt hắn lúc này đáng sợ đến nỗi tôi run cả người.

Hắn khẽ mỉm cười đầy mãn nguyện nhìn tôi rồi thì thầm vào tai tôi:

-Tốt nhất là vậy, vì tôi không thể chịu nổi khi nhìn thấy cậu bên cạnh thằng khác.

5. Chương 5: Thời Thơ Ấu

Tôi chẳng dám nghĩ nhiều, gật đầu lia lịa. Tự nhiên sao tôi thấy sợ hắn kinh khủng. Cái thứ hàn khí tỏa ra xung quanh hắn quả thực tôi chưa thấy bao giờ. Nhưng khoan đã, tôi khẽ nhủ mày:

-Nhưng cái gì mà không chịu nổi?

-Đơn giản là vì tôi không thích “con cún của hội học sinh” bị người khác điều khiển thôi..-Hắn cười ngạo mạn và đôi mắt hắn đầy vẻ tự mãn.

-Con cún??? Cậu có bị điên không??? Tôi –mà là con cún- của – hội học sinh á?-Tôi há hốc mồm quật lại.

-Không phải cậu là khách mời siêu đặc biệt, một năm học có chín tháng thì hết tám tháng cậu lau chùi dọn dẹp, nói chung là làm đầy tớ không công cho phòng à?

-Đó là do suốt năm cậu và tên chó Vũ soi tôi từng centimet còn gì? Chính cậu đây dọa tôi chứ còn nói gì nữa?- Tôi cong họng lên quát.

Khánh khẽ nhủ mày, ép chặt tôi hơn:

-Cái gì?

Khoảng cách này, gần quá. Tôi còn cảm nhận được rõ hơi thở của hắn phả vào mặt mình.

-Này, tôi là con gái ông là con trai đấy nhớ. Ông đang làm quái gì thế?-Tôi trợn mắt gào to.

Khánh khẽ nhướn mày, làn môi đẹp khẽ chu ra, ra vẻ “thể cơ á”. Đúng lúc đó thì Vũ bước vào, đôi mắt đẹp của hắn chột tôi sầm lại.

-Cái quái?

Khánh quay lại nhìn Vũ, khuôn miệng cười cười đầy ngụ ý. Hắn thả tôi ra thông thả dứt túi quần, bước về cái chỗ ngồi muôn thuở của hắn cùng đôi chân dài gác lên bàn. Gương mẫu gớm! = =

Vũ nhủ mày quét ánh mắt đầy hàn khí sang tôi rồi lại tiếp tục quét lên thằng anh hắn như chiếc camera tự động.

-Hai người đang làm gì thế?-Hắn nheo mắt.

-Như em thấy đấy Vũ, anh gác chân lên bàn và con cún đang đứng dí bên tường.-Khánh nhướn mày cười cười.

-Vừa nãy, lúc tôi vừa bước vào ấy.-Ngữ âm của Vũ nghe có phần nặng nề.

Khánh chỉ bật cười. Chẳng trả lời, khẽ khoanh tay nghiêng đầu nhìn cậu ta. Vũ thì đưa ánh mắt hồ nghi đầy sắc lạnh nhìn hắn. Hai anh em nhà này đôi lúc cũng liếc mắt đưa tình kiểu này thế à? Thấy tình hình căng thẳng mà chẳng biết tại sao, mới lúc nãy chúng còn hợp tâm hợp sức cười nham hiểm tính chuyện bắt nạt tôi mà?

-À...-Tôi nuốt nước bọt cười xả lả -Tôi về lớp được chưa?

Chẳng ai trong hai thằng điên ấy trả lời. Tôi khẽ liếm môi rồi bước thật khẽ lén lút như vừa ăn trộm. Chúng vẫn không rời vị trí quan sát, vẫn đắm đuối nhìn nhau. Tôi thầm cười trong bụng, nghĩ đến việc lần này tôi

sẽ từ cái căn phòng hội học sinh này về mà bình an vô sự mà cười sung sướng ngoác cả mồm. Nhưng cái chân vừa chạm đến cái thềm cửa chuẩn bị thoát thì cái âm khí quỷ ám lại tiếp tục khàn khàn cất lên:

-Heo con. Cô định đi đâu khi chưa có sự chấp nhận của chúng tôi.

Một đàn quạ bay qua đầu tôi kêu lên tiếng “quác quác” đầy tội lỗi. Tôi từ từ quay cái đầu lại, chậm chậm như các cảnh kịch tính trong phim Ấn với những vạch xám xuất hiện rõ trên trán, miệng tôi giật giật đầy thất vọng. Vũ quay lại, đay nghiến:

-Còn nhìn làm cái quái gì?

Hết anh đến em, đứa thì cún đứa thì heo, anh em nhà này thích ví người khác thành con vật thế à?

-Không ổn rồi...Khánh cười cười, hai mắt tím lại thành hai đường cong cong đáng yêu –Anh đã đặt cho cô ta là cún trước rồi.

-Đặt trước thì sao? Em thấy con heo hợp hơn.-Vũ liếc đôi mắt hình viên đạn nhìn sang Khánh.

-Nhưng anh lại thích chú cún, anh lại đặt trước...Khánh vẫn cười cười như chọc tức ai đó.

-Cô ta giống con cún thì đã đáng yêu, đằng này cô ta giống như con heo phiên bản người hơn...-Vũ tối sầm mặt liếc sang tôi.

Giờ thì không chỉ có cái miệng tôi giật giật mà cả đôi lông mày của tôi cũng giật giật theo. Đáng kiếp!

Hai tên này, chỉ có cái việc gọi tôi bằng con gì thôi mà cũng chiến nhau được là sao. Cơ mà hần coi tôi là cái gì mà muốn đặt gì thì đặt thế?

Tôi đang định quát lên thì một giọng nói quen thuộc vang lên sau lưng tôi:

-Cô ấy là Hàn Linh, không phải cún cũng chẳng phải heo.

Tôi quay lại và cảm động làm sao, vị cứu tinh của tôi là đây. Gia Huy lạnh lùng đứng bên ngoài cửa lớp nói vọng vào, cái đôi mắt đầy sát khí muôn thuở phóng vào hai tên công tử trong phòng. Nếu ánh mắt có thể giết người thì tôi tin chắc hai tên này đầu đã lìa khỏi cổ khi Huy vừa mới nhìn rồi.

-Huy!!!-Tôi gọi tên bằng cái giọng điệu đầy xúc động, thằng bạn thân chí cốt đáng yêu của tôi. Sao lúc này trông Huy dễ thương thế không biết.

Khánh dứt túi quần đứng dậy. Cái mặt mới vừa nãy nhơn nhơn như con cá bơn bây giờ cũng đen lại và sát khí cũng bốc lên nồng nặc:

-Đây là chuyện của Hội học sinh, sao cậu lặn đến đây đây?

-Hội học sinh chỉ có thể xem xét tội và ban hình phạt khi học sinh phạm lỗi, chứ đâu phải là gọi người khác bằng những cái tên ngu ngốc như thế?-Mặt Huy lúc này tỉnh đến mức chẳng tìm thấy cái biểu cảm nào khác trên mặt cậu ta ngoài cái hàn khí lạnh băng. Khánh cũng chẳng kém gì. Vũ thì càng tỉnh hơn nữa. Trong khi Khánh và Huy liếc mắt đưa tình với nhau thì Vũ đã mở tập giấy ghi nhớ viết gì đó rồi ấn vào trán tôi một cái làm tôi suýt ngã ra đằng sau. Tôi sờ tay lên tờ giấy rút xuống và những dòng chữ trên tờ giấy mới khiến tôi suýt đâm đầu xuống bàn. “ Quét dọn khu vực sân sau khối 12A”. Tôi run run cầm tờ giấy đầy xúc động nhìn Vũ.

-Nhìn gì nữa? Không phải cô ghét lao động công ích ở khu vực hội quản lí học sinh à? Giờ tôi đã chuyển vị trí cho cô rồi đấy.

Khóe miệng tôi giật giật, không biết nên cười hay nên khóc. Cái khu vực sân sau khối 12A còn rộng gấp ba bốn lần cái khu này. Trục xong chỗ đó thì cũng là lúc tôi thắng thiên rồi còn gì. Tôi chỉ thiếu đường ngựa cổ lên trời khóc òa lên. Thảm nguyện rửa ông trời tại sao dờ hơi đến mức tống hai con yêu tinh này xuống cạnh tôi làm gì. Huy giật tờ giấy trên tay tôi, khuôn mặt mỉm cười sa sầm lại:

-Hai người bị gì thế? Khu vực sân sau dãy 12A? Thế thì bao giờ mới trục xong? Thích hành hạ người thái quá vậy?

-Không liên quan đến cậu, đừng quan tâm thái quá đến cô ấy như thế.-Vũ lạnh lùng nhìn Huy.

-Cô ấy là bạn thân của tôi, tôi quan tâm là bình thường.

-Bạn thân? Thế chúng tôi cũng là bạn thân của cô ta đây.-Chẳng thay đổi thái độ, Vũ nhàn nhạt trả lời.

Tôi tròn tròn mắt, cơ mặt giật liên hồi. Tôi cố đào kí ức đẹp đẽ trong đầu xem có chi tiết nào tôi thân với hai tên thần tượng dở hơi như hai tên đó hay không.

-Gì nữa? Năm 5 tuổi, ngày nào chúng tôi cũng ngồi bên cửa sổ lặng ngắm bà chơi nhảy dây với đám bạn có tính không? Năm 6 tuổi, bà kéo chúng tôi cùng chơi với lũ bạn có tính không? Năm 7 tuổi ngày nào chúng tôi cũng rủ bà sang nhà để chơi với chúng tôi có tính không? Năm 8 tuổi chúng tôi muốn đi học cùng bà, đi về cùng bà có tính không? Năm 9 tuổi chúng tôi ngày nào cũng ló mặt sang chọc tức bà có tính không? Suốt cả năm tiểu học bà luôn gặp chúng tôi. Lên cấp hai cũng thế, cấp ba cũng vậy, có tính không?-Vũ đột nhiên tuôn một tràng lạnh kéo xoắn vào mặt tôi -Bạn thuở thơ ấu luôn rồi.

Tôi cười không được mà khóc không xong. Thế thì thân cái quỷ gì chứ? Năm 8 tuổi đúng là chúng luôn đợi tôi cùng về thật nhưng lúc đó sợ bị mầy đũa cùng lớp chọc là “yêu nhau” nên tôi lủi về một mình. Suốt cả năm trời không dám tới gần, nghĩ lại lớp mình lúc đó trẻ con thật. Báo hại lên năm 9 tuổi chúng lột xác thành hai tên tiểu quỷ đội lốt thiên thần.

Tôi ậm ừ chẳng nói được câu nào, nhưng sao tự nhiên trông Vũ căng thẳng thế nhỉ? Cả Khánh nữa. Trông hai người đó như muốn nói thêm nhưng không thể nói tiếp. Ở đây lâu nữa thì còn căng thẳng nữa. Nghĩ thế tôi lặng lẽ bước ra ngoài mang theo mẩu giấy. Huy cũng đi theo.

Vũ nhìn sang Khánh, đôi mắt Khánh khẽ chớp một tia nhìn buồn. Vũ cũng không nói thêm điều gì, chỉ gác chân trên bàn ngả người ra sau.

-Nhớ năm lớp 7, vì con nhỏ đó mà chúng ta phải trở thành lũ côn đồ một lần không?-Khánh chợt bật cười.

-À..-Vũ chợt mỉm cười -Thằng Thuần lớp 7C, cái thằng suốt ngày chặn xe con nhỏ đó bắt nạt chứ gì?

Khánh và Vũ khẽ cười nhìn nhau. Còn thiếu nhiều lắm nhé Vũ...

Năm lớp 6 chúng tôi dò tên bà trong hàng trăm cái tên để hi vọng bà cùng lớp với chúng tôi,có tính không?

Năm lớp 7 chúng tôi đánh nhau một trận toa tua với thằng lớp bên chỉ vì thằng đó bắt nạt bà,có tính không?

Năm lớp 8 chúng tôi trốn trong thư viện chỉ để thấy bà,có tính không?

Năm lớp 9 ngày tổng kết chúng tôi muốn ôm bà,có tính không?

Năm lớp 10 chúng tôi quyết định vào trường cấp III này thay vì ngôi trường danh tiếng để được học cùng bà,có tính không?

Năm lớp 11, chúng tôi muốn bà để ý một chút, quan tâm đến tôi một chút, có tính không?

Khánh và Vũ gập mình cười phì: Hai thằng ngốc.

Năm 8 tuổi, cố thân với bà, bà lại càng cố tránh ra xa. Có cảm tưởng như suốt một năm ấy bà đã lãng quên chúng tôi rồi. Thế là chúng tôi lủi thủi cùng chơi với nhau, cùng đi học với nhau, cùng về với nhau mà không có bà. Năm 9 tuổi cố tình chọc tức bà chỉ vì chúng tôi sợ bà sẽ quên chúng tôi mà thôi.

Huy đi tà tà đằng sau Hàn Linh. Cậu nhớ về những thứ mà Vũ vừa nói lúc nãy. Huy cũng có một tuổi thơ dữ dội cùng Linh lắm chứ. Đi học, ai dám làm Linh khóc đều có Huy ra xử. Về nhà bị đám Khánh và vũ giấu đồ, Huy đều là người giúp Linh tìm lại. Lớn dần, chiếc xe đạp của Huy luôn có một chỗ ngồi cấm ai đụng tới. Dù có là ai cậu cũng không bao giờ chịu chửi, vì cậu vốn xác định sẵn, chiếc xe đó chỉ có thể chở Linh thôi. Linh ngày thơ vô tổ chức có biết gì đâu. Hằng ngày vẫn là Huy đeo đi đeo về sườn rơn còn Linh thì nghe ngao hát bài “chó mèo cãi nhau” đến đau cả tai. Nhưng vốn đã thành thói quen nên khi thiếu giọng hát đó Huy lại nhớ. Thế mới hài. Khi Linh khóc, Huy sẵn sàng mua hộp giấy đưa cho con bạn, rồi tiện thể nghe nó xả lũ một giảng đến đau đầu. Khi vui thì lôi nhau đi đâu phố đến cuối phố. Huy đang chìm trong mớ suy nghĩ mông lung thì Linh quay phắt lại:

-Ông cứ vào lớp đi, tôi trực chút vào liền mà.

-Tôi giúp bà.-Huy lạnh lùng trả lời.

-Không cần. Tui là coăn gái mà! Chẳng lẽ quét cái sân cũng bắt con trai như ông đụng vào? Thôi thôi, không cần đâu!-Linh đẩy đẩy lưng Huy về phía khu học khối 11A. Huy nhún vai rồi dong thẳng.

Nhìn bóng thằng bạn thân mà tôi méo xệch cả miệng. Nói đi là đi ngay, thằng bạn tốt gồm. Ít nhất cũng phải nín kẻo như: “Bà đừng bận tâm, để tôi giúp” có phải hơn không? Tôi nhìn chiếc chổi quăng sòng soài bên góc cây mà nản. Tôi bước đến cầm nó lên.

Tôi chép miệng nhìn khu sân đầy lá. Chẹp, phải ngủ mới có sức chứ. Đúng, ngủ mới có sức để cày. Thôi thì cứ ngủ cái đã. Cuối cùng tôi lon ton lại ngồi xuống ghế đá, ngáp một tiếng dài rồi chìm vào giấc ngủ.

.
. .
.

-Chẹp chẹp...

Tôi gãi gãi cổ từ từ mở mắt dậy thì suýt sặc. Tên Tường Anh đang ngồi kế tôi, hai tay khoanh vào nhau. Và....đầu tôi thì gối vào vai hắn. Một cảnh tượng hết sức....trữ tình.

-Aaaaaaaaaa!!!! Cái...Cái...Cái...QUÁI gì thế này???

Tôi bắn ra khỏi ghế lù ra phía sau. Hắn khẽ hé mắt, miệng hắn nhếch lên một nụ cười đều.

-Sao thế em yêu? Em gặp ác mộng à?

-Cái quái gì thế???-Tôi gào lên. Tôi nhớ lúc ngồi xuống ghế là ngồi một mình, sao lại tỉnh dậy thì lại có hắn ngồi một bên, lại còn dựa vai thăm thiết nữa.

-Em buồn ngủ nên tôi cho em mượn bờ vai, em quên rồi sao?-Hắn dứt túi quần đứng dậy bước về phía tôi.

-Cái quái??????

Nhưng hắn đã bước đến, kề sát người tôi, cười đều:

-giờ cô có kêu tướng lên thì cũng vô ích, tất cả đều đã xong cả rồi...

Tôi trợn mắt, nhìn về phía trước, Một đám phóng viên tùm tùm lại hào hứng lau ống kính. Trông mặt ai cũng hồ hởi như bắt được vàng. Mặt tôi giật giật đau khổ nhìn sang hắn:

-Đừng nói với tôi...

-Hình ảnh rõ nét và sẵn sàng được lên bìa!-Hắn cười tít mắt phán một câu xanh rờn sức sống.

Tôi chết đứng tại chỗ. Nước mắt chỉ chực phun ra. Thôi xong! Thế diện của tôi lần này đi tong cả rồi...

6. Chương 6: Không Thể Tập Trung

Nước mắt tràn lan thành hai hàng trong lòng. Chỉ cảm tức chưa xả thịt lột da, nuốt gan uống máu tên Tường Anh chết bầm chết vằm. Đám phóng viên hí hửng cười hê hê vác ống kính chuồn mất tăm. Tôi cắn môi, mưa rơi hai hàng trong lòng. Từ đau khổ tôi chuyển sang giận dữ, gào lên:

-Anh có bị rãnh không đấy? Biện thái vừa vừa thôi! Quanh trường thiếu gì gái đẹp, chỉ cần anh hú một tiếng là gái xếp hai hàng, có sao phải ép uống tôi như thế? Sao anh chỉ nghĩ cho bản thân anh thôi thế? Thế còn tôi thì sao? Tôi không được phép chọn con đường bình yên không sóng gió hay sao?

-Do cô bày ra trước ấy chứ!-Hắn nhíu mày nhìn tôi, khóe miệng cong cong bờn cợt.

-Đồ đàn bà, mỗi chuyện như thế mà cũng thù dai là sao hả?-Tôi gào lên.

Hắn nhú mày, trên đầu hắn nổi vàng hào quang đen sì. Tôi nuốt nước bọt, trông hắn chẳng khác gì Ngưu Ma Vương hiện hình. Tôi gãi gãi má cười hờ hờ.

-Thế bây giờ cô muốn gì?-Hắn hỏi với đôi mắt đầy sát khí -Nếu cô muốn thì mọi chuyện sẽ chấm dứt ngay chiều nay.

Tôi tròn mắt nhìn hắn, ngoáy ngoáy lỗ tai như sợ mình nghe nhầm.

-Cái gì?-Tôi hỏi lại.

-Nếu cô muốn tôi sẽ giải thoát cho cô khỏi kiếp bạn gái bất đắc dĩ của tôi ngay chiều nay.-Hắn nhấn từng chữ.

Tôi vui sướng hét lên:

-aaaaaaaaaaaa!!! Chu choa thương quá!!! Thật nhé! Hứa nhé! Chắc chắn nhé!!! Ui ui thương quá cơ!!!

Hắn “hừ” một tiếng, hắn nở một nụ cười đều, nhàn nhàn nói:

-Và báo chí sẽ giật tít, ví dụ như cô Hàn Linh đã phản bội Tường Anh nên đã dẫn đến mối tình đổ vỡ, hay cô Hàn Linh không xứng với Tường Anh, hoặc cô Hàn Linh bị Tường Anh đá không thương tiếc nhỉ?

Nụ cười trên môi tôi đổ vỡ ra tán nát cõi lòng. Trời ơi có phải là ngày tận số của tôi rồi không thế này? Tức là suốt đời suốt kiếp tôi phải chịu đựng cái cảnh này không? Nước mắt ngấn nước mắt dài. Tôi nhẹ nhàng nắm lấy cổ áo hắn kéo xuống gần mặt tôi. Cười dịu dàng. Hắn cũng có chút sững sốt khi thấy tôi làm như thế.

-Tường Anh..-Tôi bật tiếng đầy tình cảm.

Bốp!

Hắn chẳng có chút đề phòng bị tôi lấy ngay đầu gối của mình chồm một phát đau đớn vào khuôn mặt điển trai của hắn nghe một tiếng “bốp” vui tai. Hắn ôm mũi tròn tròn mắt nhìn tôi. Tôi hừ mũi nhìn sang hắn rồi bực tức bỏ đi. Tên đáng chết. Tại sao tôi lại dính vào một kẻ điên như hắn chứ. Tôi quăng cái chổi sang một bên. Hậm hực bỏ đi.

Tôi chạy như điên vào lớp. Khỉ thật, đã quá giờ vào học rồi! Hic, sao tôi có thể chợp mắt lâu như thế chứ. À không, sao số tôi lại nhỏ thì đúng hơn. Đã thế tôi không nhầm thì tiết đầu lại là tiết vật lí nữa. Teo con rồi!

Vừa chạm đến thềm lớp thì tất cả mọi người đều quay sang nhìn tôi y hệt tôi là người ngoài hành tinh. Cũng đúng thôi, vào học lâu thế rồi mà bây giờ tôi mới lộ mặt trong khi tôi đến từ rất sớm. Cô Hoa_Vị mama tổng quản supper khó tính lia con mắt sắc bén sau lớp kính dày cộm về phía tôi.

-Chị đi đâu mà bây giờ mới vác mặt tới lớp?

Thôi rồi, lại cái kiểu nói đáng sợ của bà cô. Tôi rúm ró chẳng biết nói gì.

-Anh chị giỏi quá rồi, coi thường cái bộ môn của tôi quá.

Tôi liếm môi nín thin.

-Thưa cô, không phải đâu. Là do hội học sinh phạt cậu ý ạ.

Huy ở bên dưới đưa tay lên. Cái mặt vẫn lạnh tanh. Cô Hoa khẽ nhú mày, đẩy kính lên:

-Hội học sinh?

-Có một bạn nam trêu ghẹo Linh nên Linh đánh cậu ta. Cuối cùng bị hội học sinh tóm về phòng do “bạo lực học đường”. Bị phạt quét sân khu 12A ạ.

Câu chữ lủng củng. Cậu ta không biết cách trình bày gì cả. Tôi nghe mà còn không hiểu cậu ta đang nói cái quái gì. Đúng là nhạt nhẽo vô bổ. Nhưng cũng phải cảm kích cậu ta vì cậu ta đã lên tiếng giúp. Cô Hoa nhú mày đẩy hồ nghi:

-Hội học sinh. Hội học sinh đúng là lộng quyền. Thôi được rồi, em về chỗ đi.

Cô cầm cuốn sách quay lên bảng. Tôi lúc này mới xuống lớp. Cô vẫn liếc tôi với vẻ không thiện cảm. Tôi về chỗ, quay ra phía sau nháy mắt với Huy thay lời cảm ơn, nhưng cậu ta chỉ hừ một cái lạnh lùng quay chỗ khác. Cái thái độ gì thế này?

-Ông bị gì thế?-Tôi nhú mày nhìn Huy. Đạo này Huy có nhiều cái thái độ là lạ, đó là hay dối vô cớ, rồi nhớ ra điều gì, tôi mới cong giọng -À mà sao vào học ông không xuống gọi tôi một tiếng thế? Bạn bè thế à?

Huy liếc mắt sang tôi. Cái vẻ mặt hờ hững không cảm xúc.

Huy hôm nay bị gì thế? Tôi nhú mày định quay lên thì Huy đã lên tiếng:

-Ai bảo tôi không xuống gọi bà. Tôi đã tán loạn cả lên, chạy như điên xuống đó thì thấy bà đang cùng “ai đó” dựa vào nhau ngủ ngon lành. Nên tôi cũng không muốn làm phiền “ai đó” với “ai đó” nữa.

Tôi không cảm xúc nhìn cậu ta. Cái gì mà “ai đó” với “ai đó” chứ. Cái kiểu cậu ta nói nghe giống như kiểu...ghen mà chỉ có ở người yêu nhau. Tôi có chút rùng mình, cậu ta sao trông như đang dối thế nhỉ? Nhìn cái mắt cậu ta mà xem.

-Ông bị sao thế?

Vẫn với cái thái độ dối đó, cậu ta gồi lên tay:

-Bị gì là bị gì. Suốt ngày bà toàn đi bám tên Tường Anh chết tiệt đó.

Nghe đến đó dây thần kinh của tôi gần như đứt phụt ra. Cậu ta nói cái quái gì thế? Tôi? Bám Tường Anh? Tôi sao?

-Bám cái đầu ông ấy! Tôi đá chết giờ!

Tôi nổi điên đấm cho cậu ta một phát vào đầu khiến cậu ta phải đập đầu xuống bàn do tôi đấm xuống quá mạnh. Đầu cậu ta gục hẳn xuống bàn.

-Lỡ... cậu ta thích bà thật, thì làm sao đây?-Cậu ta vẫn không buồn ngẩng đầu lên, giữ nguyên tư thế đó nói giọng tôi tội. Tôi đứng hình trước cậu ta -Lỡ bà cũng thích cậu ta luôn thì sao? Bà là của tôi mà.

Tôi gương to mắt nhìn hấn, cái thái độ gì thế này? Tôi bật cười, vỗ vỗ đầu hấn:

-Hahaha, ông trẻ con thật! Sợ tôi có người yêu đến thế à? Ông yên tâm đi, khi nào có tôi sẽ bao cho ông đầu tiên.

Hấn hất tay tay tôi ra lạnh lùng lên tiếng:

-Vớ vẩn.

-Không, thật đấy! Mà người tôi yêu có tề đến đâu cũng không phải là hấn ta đâu, đừng lo. TÔI LÀ CỦA ÔNG MÀ!

Tôi cười to. Cậu ta khẽ hé mắt nhìn lên tôi, ánh mắt có chút ngạc nhiên:

-Gi?-Cậu ta hỏi lại.

-Thì tôi là bạn thân của ông, không phải sao? Yên tâm, một có người yêu tui sẽ không quên ông đâu.

Mặt cậu ta chợt đen lại. Cậu ta gục xuống bàn tức giận:

-Đồ nảo tôm! Bà biến đi!

Hả hả? Quái gì thế? Cậu ta nói “Bà là của tôi mà” không phải cũng là ý đó sao? Sao cậu ta giận thế? Đã thế bà đây cũng không Thèm dỡ nữa. Tôi hậm hực quay lên thì đột nhiên cậu ta níu lấy tay áo tôi, giọng tôi tội như một đứa trẻ:

-Bà có thể nói cho tôi nghe câu đó thêm lần nữa được không?

Tôi tròn mắt nhìn cậu ta.

-À,...Thì.... “Tôi là của cậu mà”...-Tôi không hiểu gì, chỉ nói với vẻ mặt ngu đần thôi ra.

Cậu ta khẽ mỉm cười, gật gật đầu.

-Được rồi, tha cho bà.-Cậu ta ngồi thẳng người lên chống cằm nhìn tôi. Cái gì đây? Quay ngoắt 180 độ? Nhưng tôi cũng không thắc mắc gì nữa, gục gặc đầu quay lên. Mà không biết có nhìn nhầm không khi lúc tôi nói ra câu đó thì, hình như mặt cậu ta đỏ lên.

-Này Linh...-Tiếng Nga bên cạnh gõ nhẹ vào tay tôi.

Đang chìm trong mơ suy nghĩ mông lung tôi lơ ngơ hỏi lại.

-Bài kiểm tra văn của cậu...-Nga chìa tờ giấy ra. Tôi nhận lấy và giật thót mình. Được 5 điểm! Tôi xúc động rơi nước mắt, ôi ôi. Con điểm văn cao nhất của tôi từ trước đến giờ. Tuy là con gái nhưng tôi lại học vô cùng dốt môn văn, không, phải gọi là tệ. Mà không riêng tôi mà gần hết lớp là thế. Lớp chuyên lí chúng tôi chỉ có mụ lớp trưởng là giỏi văn. 5 điểm đối với tôi là một kì tích. Thế là biết tôi bết văn thế nào.

Huy cất lực đèo tôi về. Tôi thì nghe ngao hát đủ điệu.

-Bà có thể im đi chút được không? Nãy giờ bà hát mà tôi cứ tưởng có đàn quạ chửi nhau ầm ĩ.

Tôi đen mặt. “Nhẹ nhàng” túm tóc cậu ta kéo ngược ra đằng sau làm cậu ta làm cậu ta la lên oai oái. Trên con đường vốn im ắng rộ lên những tràng cười vui vẻ.

Vừa đáp xuống cổng, tôi đã chạy tót vào nhà, rạng rỡ kêu lên:

-Anh trai ui hôm nay em được 5 điểm văn!!!!

Nhưng thời gian gần như ngưng đọng khi trước mặt tôi, bố mẹ tôi đang nhàn nhã ngồi uống trà với nhau, cả hai đều đứng hình khi nghe tôi gào to. Tôi nuốt nước bọt xuống cổ họng. Sao hôm nay bố mẹ tôi về sớm thế? Lần này thì teo con rồi. Anh trai tôi cũng ngu văn, nên đối với anh tôi, điểm 5 cũng là một kì tích, tôi đang định khoe toáng lên, ai ngờ.... Trúng ngay bố mẹ tôi.

-Linh.....h.....h.....-Bố tôi nhấn giọng kéo dài đầy sát khí.-Con bảo con được mấy điểm?

Tôi gãi gãi má khẽ liếm môi. Hai tay chọc chọc vào nhau:

-Dạ.... 5 điểm ạ...

-CÁI GÌ??? MÀY HỌC HÀNH THẾ ĐÓ HẢ CON KIA? THẾ CÒN TO MIỆNG KHOE TOÁNG LÊN LÀ GÌ HẢ???-Bố tôi quát lên.

-Bố... Học lệch. Con...à ừm, theo khoa tự nhiên..học lệch là chuyện dễ hiểu mà bố...-Tôi khẽ chọc chọc hai ngón tay vào nhau.

-HỌC LỆCH CÁI NỒI GÌ HẢ?-Bố tôi thổi một tràng làm tôi suýt bị hắt văng -Do mày không lo học hành gì cả thì có! Con gái mà có cái văn vẻ cũng ngu! Mày xem anh em sinh đôi nhà đối diện học giỏi toàn diện đấy! Nó cũng chuyên khoa tự nhiên mà nó có đuổi điểm xã hội đâu?

Tôi rùng mình cố trụ vững trước con khủng long bạo chúa đang nổi giận phun sấm sét.

-Nhà đang có chuyện gì vậy ạ?-Một giọng nói vang lên.

Tôi đứng hình, bố tôi cũng đứng lại. Mẹ tôi cũng nhìn ra phía cửa. Thôi rồi, cái giọng nói này có chết tôi cũng nhận ra. Khánh đứng trước cửa nhà tôi, nhìn vào trong.

-A, cháu đấy à, có việc gì không cháu?-Mẹ tôi cười -Cha, bữa nay xinh trai quá ha!

-Cháu cảm ơn ạ. Cô thật vui tính!-Hắn cười ngoác mồm. Đúng là nghe được khen là tí hết cả mắt.-Cô ẹ cháu xin một ít cảnh nha đam được không ạ?

-Tất nhiên là được rồi.-Mẹ tôi cười tươi. Đột nhiên bố tôi hỏi hắn:

-Cháu là hội trưởng hội học sinh đúng không nhỉ?

-Dạ, đúng rồi. –Hắn đáp, trông mặt hắn thộn ra ngu ngu.

-Thế cháu học giỏi là chắc chắn rồi đúng không?-Bố tiếp tục hỏi.

Hắn khẽ liếc mắt sang tôi, miệng hắn khẽ nhếch lên, đôi mắt hắn sáng lên như đèn pha ô tô, có vẻ như hắn đã hiểu-cái-chuyện-gì-đang-xảy-ra. Tôi nuốt nước bọt.

-Vâng, đó là điều dĩ nhiên.

Hắn đáp lại, tôi há hốc mồm nhìn hắn. Kiêu ngạo ghê chưa? Ít nhất cũng phải tỏ ra khiêm tốn một chút như kiểu “dạ một chút thôi”, hay “không có đâu ạ, hi hi” chứ. Bố tôi gật đầu hài lòng:

-Hai đứa là bạn từ nhỏ, khỏi nói cũng hiểu hai đứa thân thiết với nhau đến thế nào rồi. Vậy cháu giúp Linh học môn văn được không? Bác không hiểu tại sao lại nó lại ngu đến thế nữa, 5 điểm văn mà vui vẻ hét toáng cả lên.

Hắn khẽ nín cười, tôi thì sôi máu. Sao bố có thể phũ phàng đến nỗi chê tôi trước mặt cái tên biến thái đó chứ? Đã thế còn...

-Bố.. Không cần đâu, phiền cậu ý... Con tự học, con tự học được mà.. Hề hề... Cậu ấy làm trong hội học sinh, bận nhiều việc lắm. Hay là con gọi Huy đến giúp cũng được ạ...

-Ấy không không,... Để tôi giúp bà... Nhà tôi đối diện với nhà bà, dễ dàng kèm. Huy còn bận bên đồng lịch diễn ở nhà kịch quận nữa mà... Để tôi giúp..-Hắn trơ tráo nói.

Tôi đứng hình, hắn đang toan tính cái gì trong đầu thế?

-Thế thì tốt quá, nhờ cháu cả đấy-Bố tôi cười mãn nguyện vỗ vai hắn đầy thân tình. Tôi chỉ muốn đập đầu mà chết.

-Tối nay học luôn nhé!-Hắn nháy mắt về phía tôi. Tối nay? Cái quái gì thế?

—

Gâu gâu gâu!!!!

Tiếng chó sủa ồn ào cả lên. Tôi ở trên gác diên tiết mở cửa sổ ra, hét ầm lên:

-Con chó béo ị kia! Mày im cho tao nhờ!

Nhưng lí do chó sủa là... thằng Khánh cờ hó đang đứng bên dưới. Hắn nhìn tôi. Trong đêm tối, hắn đẹp kì lạ. Ý nghĩ đó vừa ló ra thì đã bị tôi bạo lực giật phăng nó ra khỏi đầu đập be bét. Thầm nguyện rửa, sao lúc đó con chó không ra tấp cho hắn một phát cho rồi.

-Linhhhhhhhh!!!! Xuống mở cửa cho Khánh!-Tiếng bố tôi vang lên. Tôi hậm hực xuống vác hắn vào nhà. Vào đến phòng tôi hắn đã chếp miệng chê bai:

-Con gái kiểu gì thế này? Phòng lộn xộn quá đi..

Tôi nổi diên gào lên:

-Ông kèm tui là được rồi không cần phải chê đâu! Ông giỏi thì dọn giúp tui đi!

Nhưng vừa dứt câu thì tôi đã thấy hắn cúi xuống nhặt cuốn sách trên sàn lên, nhẹ nhàng đặt lên kệ sách. Tôi có chút ngây người, trông hắn thật tốt. Hắn nhìn sang tôi, bật tiếng:

-Nhìn gì? Bà còn không mau lấy sách ra học.

Tôi gật đầu lia lịa. Vội vàng lôi sách vở ra. Hắn cầm cuốn vở tôi lên, mặt mày sa sầm lại:

-chữ hươu chữ vượn gì thế này? Sao trong vở văn lại có kí hiệu vật lí vào?

Tôi gào lên:

- Vừa thôi nhé! Ông kèm tui học hay soi tui thế hả?

Khánh liếc tôi.

-Trước khi lên đây bố bà đã bảo tôi “có quyền đánh bà cho đầu bót ngu” đấy. Tôi có quyền đánh bà phải không?

Nó xong hấn đã cốc vào đầu tôi bốn cái liền. Tôi ôm đầu gào lên:

-Đồ độc ác!

Tôi ngồi vào bàn.

-Học thì học.-Tôi lằm bằm. Hấn bật cười khoái trá rồi ngồi xuống sát tôi. Tôi giật mình quát lên –Ông làm quái gì ngồi sát rạt thế?

-Bà này hay nhỉ? Tôi kèm bà mà.-Hấn nhíu mày. Tôi mím môi quay đi. Hấn thở dài ngồi sát vào tôi.

-Bài này.. Thế này..

Hấn chỉ dạy rất tận tình, khác với hấn thường ngày rất nhiều. Hấn ghét tôi lắm cơ mà. Tôi gật gù ra vẻ hiểu. Đôi lúc lại liếm môi. Những lúc như thế hấn lại nhìn sững tôi như thể mặt tôi dính gì đó. Khi tôi gãi gãi má thì hấn cũng lại đứng hình nhìn tôi. Gì thế? Thói quen của tôi thôi mà. Hơn một tiếng trôi qua, hấn đột nhiên đứng dậy, vuốt mặt:

-Nghỉ chút đi. Giải lao một tí.

Nghe thế tôi khê liếm môi gấp vở lại, hấn lại nhìn tôi vẻ vô cùng khó chịu.

-Nghe này, khi học cùng tôi, ngồi sát thế này, bà đừng liếm môi được không? Nó khiến tôi không thể tập trung nổi!-Hấn vuốt mặt quay đi chỗ khác.

-Sao lại thế?-Tôi nhíu mày khó hiểu gãi gãi má.

-Gãi má cũng không được luôn!-Hấn đột nhiên đỏ bừng mặt kêu lên. Ồ hơ hơ, hấn làm gì mà có quyền cấm tôi? Mà thấy hấn vậy tôi cũng không làm nữa.

Ngồi vào học lại, theo thói quen tôi lại liếm môi. Hấn nhìn sang tôi rồi lại cắm đầu xuống sách trông rất thiếu kiên nhẫn.

-Tôi đã bảo là bà không được làm thế mà? Tôi không thể tập trung!

Hấn bị gì à? Tôi thì liên quan gì đến cái tập trung của hấn. Chúng tôi lại học tiếp

-Sao bà ngốc thế? Nói mãi không hiểu?-Hấn quát lên, chỉ vào cái câu phân tích tâm trạng gì gì đó trong sách. –Bà đọc kĩ tôi xem!

Tôi khê liếm môi, neho mắt nhìn. Hấn nghiến răng mất kiên nhẫn rồi đột nhiên hấn kéo cằm tôi về phía hấn:

-Đã bảo đừng có liếm môi khiêu khích thế cơ mà!

7. Chương 7: Tên Chó Vũ

Tôi khê liếm môi, neho mắt nhìn. Hấn nghiến răng mất kiên nhẫn rồi đột nhiên hấn kéo cằm tôi về phía hấn:

-Đã bảo đừng có liếm môi khiêu khích thế cơ mà!

Tôi trợn mắt nhìn hấn, cả người cứng đờ ra. Hấn nhíu mày nhìn tôi vẻ mặt bình tĩnh. Tôi không hiểu. Tôi khiêu khích cái gì chứ. Nhưng tình cảnh này, tay hấn nâng cằm tôi, khoảng cách mặt tôi và mặt hấn gần đến nghẹt thở.

Cạch

Cánh cửa bật mở.

-Hai người đang làm cái gì thế?-Một giọng nói ngang phề phề vang lên. Hấn giật mình thả tôi ra nhìn về phía cửa. Vũ đứng trước cửa phòng nhướn mắt đầy nghi hoặc nhìn vào trong chúng tôi.

-Vũ? Ông làm gì ở đây?-Tôi nhú mày hỏi hần.

-Sao? Anh tôi ở đây được thì tôi cũng ở được chứ?-Vũ chìa con mắt hình viên đạn nhìn sang Khánh, khẽ nhếch một nụ cười đều –Tôi làm phiền giây phút bay bổng của hai người à?

Tôi há hốc mồm quát lên:

-Gì mà giây phút với chả bay bổng! Láo toét! Thằng cha điên này bảo tôi khiêu khích ông ta chứ tôi có làm gì đâu!

Vũ khẽ nhú mày bước đến chỗ tôi ngồi xuống:

-Khiêu khích?

Tôi chỉ vào tên Khánh, cong họng lên:

-Tôi có thói quen liếm môi thế mà hần bảo tôi khiêu khích hần rồi cấm tôi không được liếm môi nữa! Láo chưa?

Vũ liếc mắt sang Khánh, Khánh khẽ tránh đi ánh mắt của Vũ, má cậu thoáng đỏ làm tôi thấy có gì đó bất bình thường ở đây. Vũ nhìn sang tôi, nhón lấy cuốn vở trên bàn:

-Nếu anh tôi phiền phức đến thế thì để tôi kèm bà xem sao?

Nghe thế tôi có chút giật mình, nhưng Vũ nói phải, Vũ dạy còn hơn. Tôi gật đầu lon ton đẩy Vũ ngồi lại chỗ ngồi một bên mình rồi cũng sà xuống cạnh Vũ để cho thằng nào đó tên Khánh tự kỉ một mình. Nhưng hần có chịu yên phận tự kỉ đâu. Hần ung dung ngồi sà xuống một bên tôi, chống cằm lên bàn nhìn chăm chăm vào tôi, nhếch mép cười:

-Hai người học đi, tôi sẽ giám sát.

Mắt tôi giật giật nhìn sang hần, làm như tôi và Vũ là đôi gian tình không bằng, nhưng thôi kệ hần đi. Tôi lật vở nhìn sang Vũ. Hai anh em nhà này hình như hôm nay đập đầu vào đầu thì phải, tốt bụng đột xuất. Vũ trông tận tình khác người đến run cả người. Mà cũng không phải. Chính ra dù ghét nhau như chó với mèo là thế nhưng hần cũng rất thân với tôi không kém gì Huy. Đúng thế, cấp 1, cấp 2, dù có ghét nhau đến thế nào chúng tôi vẫn đi học về cùng nhau, có khi còn học nhóm nữa đấy thôi.

Tôi khẽ cắn bút, ngẫm nghĩ.

Năm tôi lớp 5, bị con ba môn toán, tôi giấu không xong mà chúng còn cố tình nói “Nghe nói Linh ba điểm toán đấy!” thật to mỗi khi đi ngang sang nhà tôi. Báo hại bị trần đồn nhớ đến già, đã thế ông bố khủng long yêu quý của tôi còn xách cổ tôi qua nhờ hai anh em nhà nó GIÚP ĐỖ nữa chứ. Đã thế chúng còn hách dịch bắt tôi gọi bằng thầy suốt một tuần liền. Tôi có duyên làm học trò cho chúng đấy.

Năm lớp 6, trong một lần ức chế tôi đã phang cho thằng Vũ một phát vào mũi vì tội giấu giày tôi. Thế là sau này, Vũ cứ nói giờ mũi hần vẹo một bên là do tôi. Làm tôi sợ mất mặt đi học về cả năm trời phải vác cặp cho anh em nhà đó. Giờ nghĩ lại mới thấy mình ngu. Đã thế còn gọi hần là “Anh” nữa chứ. Có kẻo phải cống cho anh em nhà hần đầu tiên. Aaaaa! Điên quá!!!

Nhớ lại cái thời lửa đạn thảm khốc mà cái mặt tôi xám lại. Liếc hai anh em song sinh nhà đó một cú dài suýt lìa cổ. Khánh khẽ nhú mày:

-Gì thế?

Tôi hậm hực không nói gì. Vũ gõ bút xuống bàn:

-Tập trung đi quý cô.

Tôi nhìn xuống cuốn sách, chả hiểu nó nói cái gì. Hoạt động đi bộ não nhiều nếp nhăn của ta. Tôi gật gù liếm môi về bất mãn. Vũ chợt khựng lại, ánh mắt Vũ nhìn tôi sững sờ, có chút hồng hồng trên mặt hần.

-Ể? Mặt cậu?-Tôi lại gần nhìn mặt hần, trông mặt hần hồng hồng xinh phết ấy chứ. Nhưng hần khoát tay tôi ra, gõ xuống vở:

-Con gái mà liếm môi thì sau này môi sẽ khô đấy.

-Do môi khô nên tôi mới có thói quen liếm môi.-Tôi nhú mày. Hai tên này, chúng nhạy cảm với những thói quen liếm môi gãi má à?

Khánh ngồi bên tôi chợt kéo cuốn vở sang phía hấn, ngồi thẳng dậy:

-Quay qua đây, quay qua đây. Muốn liếm môi gãi má gì thì cứ quay sang tôi mà làm. Vũ nó ghét đấy.

Tôi nhìn sang Khánh:

-Thế không phải ông cũng ghét thế à?

Khánh có chút giật mình, mặt cậu ta rõ ràng cũng đỏ lên nhưng rồi cậu ta lên giọng chống chế:

-Vì trông bà lúc đó quá ngu, tôi suýt đè đầu bà mà gỡ rồi, có thích không?-Hấn bấu môi. Khóe miệng tôi giật giật, một đàn quạ bay qua đầu tôi kêu quang quác đầy tội lỗi. Ngu! Ngu! Ngu! Cái gì cũng ngu!

Trong khi tôi đang chìm trong biển “ngu” thì Vũ đã kéo tóc tôi sang phía hấn:

-Tôi chả ghét gì cả, tiếp tục học đi.

Tôi ú ớ chả hiểu quái gì thì tiếng mẹ tôi lanh lảnh vang lên:

-Linh! Mẹ nhờ con chút chuyện.

Tôi luống cuống chạy xuống nhà.

-Con đi mua giúp mẹ thuốc hạ sốt với. Anh con ốm rồi.-Mẹ tôi dúm tiền vào tay tôi rồi lại lật đật vào phòng, tôi nhìn vào bên trong. Cái dáng gầy gầy của anh tôi vắt ngang giường lơ đãng như kẻ nghiện. Thảo nào lúc chiều gọi mà chả thấy anh đâu. Tôi bước lên phòng, nói với hai tên:

-Tôi đi mua thuốc cho anh tôi chút, hai ông ngồi đây nhá.

-Bà đi một mình à?-Vũ nhú mày.

-Chứ còn gì nữa.

-Bà đi xe gì?

-Xe đạp.-Tôi đang định bước đi thì Vũ đứng lên, bước ra phía tôi:

-Để tôi đi với bà, buổi tối con gái đi trên đường không tốt đâu.

Tôi há hốc mồm nhìn hấn. Hấn có phải là tên chó Vũ hàng xóm hách dịch của tôi không thế? Hấn đập đầu ở đâu sao? Tôi lo lắng:

-Ông bị ốm à?

-Ốm nỗi gì? Thế bà có thích kiểu đang đi bị một đám con trai lạ mặt chặn đường không?-Vũ liếc sang tôi.

Ừ nhỉ? Hấn nói không sai. Nghĩ đến đó thôi mà tôi đã rùng cả mình. Khánh im lặng này giờ cũng khê khàng đứng dậy:

-Để tôi đi cùng bà.

-Thôi, để em đi.-Vũ xua xua tay.

-Anh đi cũng được, chú ở lại đi.-Khánh chau mày.

-Em đi với mẹ ta.-Vũ bước đến chỗ tôi lôi đi-Để tôi đi lấy xe đem bà đi.

Miệng tôi giật giật.Hai tên này, rõ ràng hôm nay hai anh em nhà này mới ốm dậy rồi. Tốt bụng đột xuất đến đáng nghi.

Buổi tối...

Đen thui thui đến phát sợ, tôi rúm ró ngồi sau yên xe mà không dám bật tiếng.

-Sao im thế? Mọi khi bà to miệng lắm cơ mà. -Vũ khê nhếch mép quay ra phía sau nhìn tôi.

-Im đi..-Tôi rụt người, khung cảnh đáng sợ quá. Đã thế lại không có đèn đường. Tôi vô thức nắm lấy vạt áo hần, mắt đảo dáo nhìn quanh. Trong đêm Vũ trông dịu dàng đến lạ. Mai tóc nâu khẽ xao động, hàng mi dài khẽ rung một ánh buồn.

-Tôi đang thầm nghĩ nếu tôi không ghét cậu thì có lẽ tôi bây giờ đã đổ trước nhan sắc của cậu rồi.-Tôi buột miệng khen. Vũ khẽ khựng lại, rồi cũng mỉm cười dịu dàng:

-Thế giờ không đổ sao?

Tôi ngoác miệng cười:

-Chú nghĩ bà là ai? Há há há...

Chúng tôi rẽ vào tiệm thuốc dầu ngô. Đáng lẽ những định kiến đáng ghét về cậu ta trong tôi sẽ được bác bỏ nếu như trên đường về cậu ta không nói những câu đầy khó ưa.

Đang đạp xe dong dong, tôi thì cầm trên tay gói thuốc thì cậu ta chợt lên tiếng:

-Bà và tên Tường Anh có vẻ thân nhau nhỉ?

Vừa nghe thấy cái tên Tường Anh là tôi phát ghét đến muốn nôn tại chỗ rồi. Tôi hậm hực cau có:

-Đừng nói kiểu đó. Tôi và hần không có quan hệ gì hết.

-Thật là không? Hừ, tôi thấy bà bám tên Tường Anh ấy suốt còn gì?-Hần khẽ bật tiếng cười mỉa mai. Mặt tôi nóng lên, tôi nạm chặt tay, nghiêng rằng đáp lại:

-Cậu có bị điên không? Tôi? Tôi bám cậu ta? Cậu bị điên à?Cậu nghĩ tôi là hạng con gái gì chứ?

- Hừ, không phải thế à? Tôi còn thấy hai người gối đầu vào nhau ngủ tình cảm lắm cơ mà?-Cậu ta tiếp tục cái giọng khinh khỉnh đáng chết đó. Mà khoan. “Gối đầu vào nhau ngủ tình cảm”, không lẽ hần cũng thấy? Vậy tại sao hần không gọi tôi dậy chứ? Tôi định lên tiếng quát cho cậu ta một trận thì cái giọng ngang phè phè của cậu ta tiếp tục ngân lên:

-Thì ra bà cũng là dạng thích trai đẹp nhỉ? Thấy Tường Anh là dựng cả lên. Bám đuôi cậu ta đến phát ghét.

Hần rít lên. Ngữ âm trong giọng nói của hần nặng nề đến bất bình thường.

Không chịu nổi...

Không chịu nổi rồi...

Hần nghĩ tôi là hạng người gì chứ? Hần có thể nói tôi như thế sao? Tôi hít một hơi sâu nén đi cục tức, cười gằn, giọng lạnh đến thấu xương:

-Dừng xe.

-Cái gì nữa? Yên phận mà về chứ còn dừng điếc nổi gì?-Hần cau có nói giọng đầy lạnh lẽo.

-Tôi bảo là ông dừng ngay cho tôi! Ông điếc à???-Tôi gào lên túm tóc cậu ta lôi ngược ra sau.

Cậu ta giật thót người, tay cậu ta run lên, chiếc xe mất phương hướng chạy chệnh choạng.

-Bà bị điên à??? Tai nạn bây giờ!-Cậu ta quát lên.

-Thế thì dừng xe cho tôi! Tôi không cần tên gần dở như ông chở!-Tôi tức giận gào lên rồi không kịp cho hần ư hử gì tôi đã lấy đà rồi nhảy khỏi xe. Cả người đập xuống đường đau điếng. Còn hần thì bị lực đẩy bất ngờ, cái xe đâm rầm vào cột điện ven đường. Con xe của tôi bẹp dưới đất, Hần cũng thế. Hần khẽ xuyết xoa một tiếng rồi lồm cồm bò dậy, giận dữ đi về phía tôi gằn như quát lên:

-Bà làm cái gì thế?

Nhưng tôi không bò dậy nổi mà chơi với hần nữa, cả người tôi đau ê ẩm chỉ muốn bật khóc. Cái chân của tôi tê cứng nhói lên từng cơn. Thấy bộ dạng thảm hại của tôi như thế, hần thu lại bộ mặt giận dữ của mình,cúi xuống vội vàng đỡ tôi lên lo lắng hỏi:

-Sao thế? Bị đau ở đâu sao?

Tôi không cần cái kiểu đó của hấn, cười nhạt:

-Không sao, bị chập chút ở ngón út thôi.

-Tôi liếm nhé?

-Không thêm!

Tôi giận dỗi định đứng lên thì cả người lại khụy xuống. Cái chân run run đau đớn. Hấn trợn tròn mắt nhìn tôi:

-Đau lắm đúng không? Đưa tôi xem!

-Không! Ông tránh xa tôi ra!-Tôi quát lên đầy giận dữ-Đồ chó Vũ! Tất cả là do Ông ! Ông dám coi tôi là loại con gái ham trai đẹp!

Hấn ngớ người ra rồi khẽ bật cười:

-Đó là tôi đùa bà thôi mà... Bà không hiểu đùa là gì sao?

-Kệ ông! Tôi không quan tâm!Ông biến đi!-Tôi gào lên. Nước mắt tuôn ra. Hấn vén tóc tôi lên nhẹ nhàng lau đi nước mắt, ân cần hỏi:

-Đau lắm đúng không? Đừng cứng đầu nữa, lên tôi công về.

Tôi mím môi lắc đầu nguầy nguậy:

-Không thêm!

Hấn khẽ thở dài nhìn tôi rồi cũng cúi xuống công tôi lên. Tôi bất ngờ. Đá túi bụi vào hấn:

-Tên chó Vũ! Thả tôi xuống! Thả tôi xuống mau!!! Tôi không thêm!!!

Nhưng hấn không trả lời, lặng lẽ công tôi đi như thế. Tôi mệt mỏi gục hấn xuống lưng hấn. Rồi hấn tiến đến cột điện, một tay kéo tay lái chiếc xe đạp của tôi lên rồi một tay dắt nó về. Nó bị méo vành rồi!Thảm họa! Tôi méo xệch miệng đau khổ nhìn con xe của tôi. Nước mắt tuôn hai hàng tiếc của.

8. Chương 8: Cái Chân

Đêm tối trên con đường nhỏ có một chàng trai công một cô gái bước đi trong đêm. Cô gái thì gục mặt xuống tấm lưng chàng trai. Người con trai chốc chốc lại xốc cô gái lên rồi mới đi tiếp. Trên gương mặt thanh tú ấy có một nét thoải mái đến lạ. Nụ cười nhẹ phảng phất trên môi.

-Thật ra... tôi chưa bao giờ ghét bà cả...-Vũ chột lên tiếng, có chút lúng túng trong giọng nói, mặt Vũ đỏ lên và nhẹ nhàng nói. -Tôithích bà...

Nhưng Hàn Linh không nói gì. Vẫn gục mặt mình vào lưng Vũ, không phản ứng. Vũ thấy là lạ, khẽ hỏi:

-Linh?

Không có tiếng đáp trả, không lẽ Linh sốc đến độ chết đứng rồi sao?

-Tôi biết chuyện này rất khó tin nhưng...

-Khò...-Một tiếng bất thường vang lên. Vũ đứng lại, không lẽ...???

-Này, bà có nghe tôi nói gì không đấy?

-Khò.... Chẹp chẹp...

Không gian im ắng sau tiếng đáp trả của Linh. Một đàn quạ bay qua đầu Vũ kêu quang quác.

-Bà ngủ đấy à?-Vũ tức giận xốc mạnh Linh lên. Linh giật bắn mình ú ở ngái ngủ:

- ớ.. ớ... Cái gì thế? Cái gì thế?-Linh gãi gãi đầu dờ dẩn ngoác mồm hỏi.

-Sao bà lại ngủ thế hả?-Vũ gần như gào lên, khó khăn lắm mới bật được câu đó mà Linh lại... Đúng là não tằm mà.

Linh cười hề hề như một con ngốc, khẽ vỗ vỗ vào lưng Vũ:

-Xin lỗi, do lưng ông ẩm quá. Mà tôi thì dễ ngủ...-Linh khẽ ngáp một tiếng dài.-Mà ông gọi tôi làm cái gì đây?

-Không có gì cả!-Vũ đáp. Nếu Linh mà ở trước mặt Vũ thì Linh sẽ thấy cái mặt mũi nam đẹp đẽ của Vũ đen lại đến thế nào. Lãng mạn nổi gì. Lãng xẹt thì có! Vũ lăm bằm thâm rủa.

Về đến nhà, Linh định nhảy xuống thì Vũ đã nhú mày:

-Chân của bà...?

Linh khổ sở nhận ra, miệng méo xệch. Bố mà thấy cái chân này thì sao mà giải thích. Không lẽ toét miệng cười mà bảo: “Bố yêu dấu, do con túm tóc tên chó Vũ lòi ngược ra sau, tiếp đó con nhảy xuống xe. Con ngã đập đầu xuống đường còn Vũ thì đâm vào cột điện?”

Không! Không thể! Linh run người. Đúng lúc đó thì một giọng nói ngang phè vang lên:

-Hai người tình cảm quá nhỉ.

Khánh khoanh tay đứng nhìn xuống sân qua khung cửa sổ phòng nó, nhếch mép nói. Linh hoảng hốt nghiêng rằng khua tay thay cho câu “im đi”. Khánh bực, bực thật. Công nhau tình cảm đến thế, mới tí tuổi mà đã sến súa, nhìn mà muốn đập cho hai tên đó xuống biển chết chìm. Hai tên đó còn không mau vào nhà mà làm cái gì nữa? Chuyện gì xảy ra chỉ trong vòng 10 phút ngắn ngủi thế? Hai tên đó ghét nhau như chó với mèo mà? Nhưng nhìn xuống chiếc xe Vũ đang vịn trên tay, cơ mặt Khánh có chút giãn ra. Tai nạn? Có thể lắm chứ.

-Xuống đây giúp một tay đi.-Vũ liếc Khánh. Khánh khẽ nhún vai bước xuống lầu.

-Cái gì đây?-Khánh nhìn chiếc xe méo vành rồi lại nhìn lên khuôn mặt đỏ vì khóc của Linh.

-Đâm cột điện.-Linh đáp cụt lủn -Tôi thì đập xuống đường.

Nghe thế Khánh phá lên cười sặc sụa:

-Ahahaha!! Đâm...Đâm cột điện há? Ahahaha. Thật không tin nổi mà!

Linh điên lên, nếu không vì cái chân thì Linh đã phóc xuống mà cào cho rách mặt hấn rồi. Vũ khẽ thở dài:

-Thôi, đừng cười nữa. Anh đỡ chiếc xe của Linh dùm em, để em mang thuốc vào ẹ Linh rồi công mụ này lên. Chân mụ già này nó không ổn.

Linh giật mình ngẩng lên:

-Chân tôi đỡ đau rồi, không cần phiền đâu! Cậu thả tôi xuống đi, tôi mang thuốc vào cho!

Vũ nhú mày:

-Thôi không cần.

Nói rồi Vũ thả chiếc xe sang cho Khánh. Khánh còn đơ người chưa kịp định thần. Thế mà hấn còn nghĩ Vũ nhờ hấn mang Linh lên phòng chứ.

...

Khẽ đóng cửa lại, Khánh và Vũ lễ phép cúi chào bố mẹ Linh ra về. Bố Linh cười ngoác mồm, mẹ Linh thì đơn đả tút tít, chỉ có Linh là mặt mày đen nhẻm nhìn xuống sân nhà qua khung cửa sổ.

Khánh và Vũ bước đi. Hai chàng trai giống nhau đến kì lạ, trông như hai giọt nước, chưa có một ai phân biệt ra, và chính hai người họ cũng không muốn người khác phân biệt được chính mình. Trừ một người... Cô gái đó, từ lúc nào đã xen vào cuộc sống của bọn họ. Đúng thế, cô là người duy nhất, trừ gia đình cậu, là biết rõ ai là anh, ai là em.

“Cuộc sống của chúng ta đang bị một kẻ lạ mặt xâm phạm. Đáng tiếc thay chúng ta lại không thể đuổi kẻ xâm phạm đó ra khỏi lãnh thổ của mình. Vì chúng ta.... Sợ điều đó...”

Bước đến ngang cổng, Vũ đột ngột lên tiếng:

-Chúng ta ngay lúc nhỏ đã giống hệt nhau. Tính cách, sở thích, phong cách ăn mặc. Chúng ta cùng thích một loại game, cùng thích một cuốn sách, cùng mê một bộ phim...-Vũ khẽ dừng chân nhìn sang Khánh -Nhưng em hi vọng lần này... Chúng ta sẽ không cùng thích một người...

Khánh khựng lại nhìn sang Vũ, trong đôi mắt ánh lên một tia nhìn ngạc nhiên có chút buồn bã. Không gian chợt im ắng đến kì lạ. Không biết bao lâu sau, Khánh mới bật cười vỗ vai Vũ:

- Chắc chắn điều đó sẽ không xảy ra, vì làm sao có chuyện trùng hợp đến thế chứ?

Vũ khẽ gạt đầu mỉm cười, hai người lại đắm vào nhau cười vang. Nhưng một điều không thể phủ nhận, đã có một cảm giác lo âu buồn bã len lỏi vào lòng hai người.

“Nếu anh cũng thích cô ấy thì phải làm sao đây? Nếu anh muốn bước trước em một bước thì em phải làm thế nào, anh trai?”

-Linh!!!-Tiếng gọi đập nhà vang lên.

Tôi giật mình luống cuống bỏ dậy, vội vàng xách dép thần tốc chạy xuống đường. Gia Huy ngồi trên xe, đôi mày nhíu lại khi thấy bộ dạng hậu đậu của tôi.

-Sao hôm nay bà lạ thế?

-Lạ là lạ thế nào?-Tôi ngồi tốt ra phía sau xe.

-Thì trông cái dáng đi như muốn ngã ý, hậu đà hậu đậu..-Huy nhấn bàn đạp phóng xe đi. Tôi cười hề hề:

-Do tối qua ngã một phát chí mạng, tôi còn nghĩ nó sẽ liệt luôn kia, không ngờ đến sáng tỉnh dậy thì nó đỡ đi một hai phần.

-Cái gì?-Huy bất ngờ phanh lại làm tôi chồm vào lưng Huy phía trước. Tôi định gào lên “mày đi kiểu gì thế” thì Huy đã nhanh chóng quay lại nhìn tôi, giọng nói vồn vã:

-Chân sao? Chân bị gì? Hả?

Tôi ngó người ra rồi mới định thần lại. Tôi quên mất Huy là chúa lo xa. Cậu ta kĩ tính đến phát hãi. Tôi còn nhớ năm lớp 8, trong một tiết thể dục, tôi vô tình vấp phải mô đất nhỏ ngã. Trên cánh tay tôi bị xước một đường nhẹ, dài gần 3 cm, rộng chưa đến 1mm, không có máu, dính một ít mủ, thế mà cậu ta một hai ba là vác xác tôi tổng vào phòng y tế để sát thương. Giờ nghĩ lại mặt tôi méo xệch không biết nên vui hay nên buồn khi có cái thằng bạn quan tâm đến thế.

Tôi xua xua tay:

-Không sao không sao...

-Không sao nổi gì? Đau không? Để tôi xem!-Hy đang định xuống xe thì tôi đã túm áo Huy kéo lại:

-Thôi thôi, đạp đi nhanh cho rồi. Khổ quá!

Huy liếc xuống cái chân tôi rồi khẽ mím môi, cậu ta quay lại nhấn bàn đạp phóng như bay làm tôi suýt ngã đập đầu xuống đường ra sau. Cậu ta đứng là!

Vừa bước ra khỏi nhà xe, cậu ta đã thô bạo túm cổ tôi đi dong dong xuống phòng y tế làm tôi khổ sở í ới, thậm chí lùi ngược tóc cậu ta ra phía sau để ngăn cậu ta lại nhưng vô ích. Khổ thân cái chân tôi buốt lên không theo kịp cậu ta. Thế là cậu ta cúi xuống vác cả người tôi lên. Cậu ta đúng là thích làm gì thì làm, muốn đâm ột phát quá. Miệng tôi méo xệch thôi thì an phận vậy.

Cô y tế còn chưa vác xác đến trường thì lấy đầu ra mà làm việc. Cậu ta không quan tâm đến việc đó. Huy tổng tôi xuống giường, rồi rất nhanh, cậu ta xắn ống quần của tôi lên, nhìn vào vết sưng ở cổ chân, mặt cậu

ta tới lại rồi gườm gườm nhìn sang tôi làm tôi sợ toát mồ hôi. Cái gì thế? Tôi là nạn nhân mà. Cậu ta mở tủ lấy một hộp dầu bước về phía tôi, nhẹ nhàng bóp nhẹ lên cổ chân, nắn nắn làm tôi phải nhăn nhó mặt mũi vì đau.

-Sao lại thế này?-Huy hỏi. Cái giọng cậu ta lạnh lẽo có phần nặng nề làm tôi bất giác rung mình.

-Ngã xuống đường, không may trặc chân, có lẽ là thế.-Tôi đáp.

-Sao lại ngã?-Hắn tiếp tục hỏi, không buồn ngẩng đầu lên, tay vẫn tiếp tục nắn cổ chân tôi.

-Thì...-Tôi gãi gãi má. Rồi kể cho hắn nghe tất tần tật.

Vừa nghe tôi nhắc đến anh em nhà tên Khánh thì mặt Huy đen lại.

-Tôi tới sang giúp bà học, không cần hai tên đó đâu..

-Không cần đâu!-Tôi cười xả lả. Huy ngẩng đầu lên nhìn tôi, ánh mắt cậu ta đánh lại đến phát sợ. Tôi toát cả mồ hôi, cười hề hề -À, tôi đùa thôi. Ý tôi là được, quá tốt ý chứ.

Huy không nói gì, lại cúi xuống nhìn cái chân tôi, lạnh lùng hỏi:

-Bà chịu đau gì không?

- Hờ?-Tôi chưa kịp hiểu thì hắn đã cầm chặt chân tôi rồi bẻ một phát, cổ chân tôi kêu lên một tiếng nhẹ nhàng...

Trặc!

-AAAAAAAAAAAAAAAA!!!!!!!

9. Chương 9: Thi Đấu

Tôi khổ sở bước vào lớp, Huy đi cạnh tôi nhưng cái mặt cậu ta lạnh tanh đến ghét. Nhưng có một điều không thể phủ nhận, là sau cái vụ bẻ chân đó cái chân điên rồi của tôi cũng đã chịu bớt đau ít nhiều.

-Haiz...-Tôi mệt mỏi vừa chạm đến bậc thềm trước lớp thì...

Một đóa hồng nhung đập vào mặt tôi làm tôi choáng suýt bật ra sau. Tôi há hốc mồm chưa hiểu quái gì thì phía sau bó hoa đẹp rực rỡ đó là khuôn mặt của tên Tường Anh chết tiệt lộ ra, kèm theo một nụ cười đẹp mê hồn có sức sát thương cao đến độ có thể giết gái hàng loạt không cần dao kéo. Tôi lùi ra sau hai bước, trợn tròn mắt, chưa thoát được câu gì thì hắn đã bước đến gần tôi, ghé sát vào tai tôi và nói:

-Em yêu. Anh đã đợi em rất lâu rồi.Sao em đến muộn thế?

Tôi sốc đến mức nhồi máu cơ tim. Tường Anh, hắn định giết chết tôi bằng cách này sao? Nước mắt chỉ chực phun ra. Thiếu đường bay đến đập hắn xuống biển chết chìm nhưng không thể.

Tôi run run, khóe miệng giật giật liên hồi. Tôi khẽ hít sâu rồi giật mạnh cái bó hoa trên tay hắn, hung bạo túm cổ hắn lôi đi ra khỏi lớp. Đám học sinh hóng hớt xô đẩy nhau nhìn theo. Xuống cuối hành lang sân sau, tôi ép hắn vào tường ép cung, kiểm chế lắm mới không quát cho hắn một trận:

-Anh nghĩ anh đang làm cái quái gì ở đây thế?

-Bình tĩnh đi nào khủng long. Tôi chỉ làm nghĩa vụ của một người bạn trai đúng nghĩa thôi mà.-Hắn bật cười xả lả.

-Anh là bạn trai của tôi hồi nào?-Tôi nghiêng rằng. Hắn khẽ gỡ tay tôi ra, cười cợt nhả. Tôi đang định quay lưng bước đi thì đột nhiên phía sau hắn kêu lên một tiếng đau đớn. Tôi giật mình quay lại. Hắn ôm đầu của mình tru lên đau đớn. Tôi nhú mày:

-Cái gì thế?

-Ai đó ném đá vào đầu của tôi.-Hắn đau khổ miệng méo xệch. Đá? Đá từ trên trời rơi xuống hay sao mà trúng đầu anh thế hả thánh? Tôi ngán ngẩm ngẩng cổ lên thì một bóng người quen thuộc núp đi trên hành

lang. Miệng tôi giật giật, là Huy. Huy là người đứng từ trên lầu ném xuống thẳng điên đó sao? Cậu bạn mình lạnh lùng điềm tĩnh là thế mà cũng có trò này à? Giờ tôi mới được biết đấy. Hả dạ vô cùng nhưng tình cảnh này thì không biết nên vui hay nên buồn đây. Cậu bạn kì lạ. Biết là cậu ấy lo cho tôi nhưng có cần chơi trò đó không? Đã mất công ném thì phải ném cho hẳn bất tỉnh luôn chứ. Tôi thở dài ngán ngẩm khẽ chép miệng. Bất giác đưa tay lên xoa xoa đầu hẳn, khẽ mỉm cười:

-Không sao đâu mà, sẽ chóng hết thôi. Có đau nhiều không?

Hắn khựng lại nhìn sững vào tôi vẻ ngạc nhiên. Và tôi thì cứng đờ người. Ôi teo... Tôi đang làm gì thế này? Không! Không! Là do cái đầu tóc của hẳn đẹp quá nên tôi vô tình muốn đụng vào nó. Giờ làm gì đây? Hẳn có nổi đóa lên không? Hay hẳn sẽ nói: "Tôi biết cô thích tôi mà?". Chết tiệt!

-Aha... Do đầu anh có vết bẩn nên tôi phải giúp thôi, không có ý gì đâu... Hơ hơ...Tôi...Tôi vào lớp đây...

Tôi cười phớt lờ chuẩn bị tư thế vọt lẹ thì hẳn đã nhẹ nhàng kéo tôi lại sát vào hẳn, hẳn khẽ mỉm cười rồi thì thầm vào tai tôi:

-Tôi bắt đầu thích cái cách bà thể hiện tình cảm với tôi rồi đấy.

Biết ngay là hẳn sẽ hiểu qua ý đó mà! Tôi nhảy cẫng lên:

-Đừng điên!

Nói rồi tôi dong thẳng.

Tường Anh nhìn theo, có chút thú vị xen lẫn trong người. Lần đầu tiên ngoài cha mẹ hẳn có đứa dám xoa đầu hẳn. Xoa có vẻ rất thân tình nữa chứ. Thế mà không hiểu sao hẳn thấy...thình thích. Cái giọng nói của Linh lúc nãy như là dỗ dành ấy. Khác với con khùng long thường ngày. Rồi Tường Anh cứ lấy tay xoa xoa đầu mình, vò vò về khoáy chí mà đâu biết rằng, Hàn Linh làm thế chỉ vì thấy tội lỗi khi mình là người gián tiếp khiến cho Huy ném đá xuống đầu Tường Anh thôi.

Tôi bước vào lớp, vừa thấy tôi, cả lớp đã đồng loạt quay về phía tôi, ánh mắt sáng quắc lên khiến tôi dựng cả da gà. Ôi ôi, camera học đường...

Tôi quyết định đá ống bơ cổ lờ đi ánh mắt diệt chuột của lũ bạn cùng lớp, mò mẫm vào bàn ngồi. Khẽ liếc xuống Huy. Xem cái mặt cậu ta kìa, lại nữa. Trông vô cùng bất cần đời với bộ thái nhìn hững hờ qua khung cửa sổ, mặt lạnh tanh không cười.

-Này, lại bị gì nữa thế?

Huy gườm mắt sang tôi, bật lên một tiếng:

-Nào tôm.

-Cái gì thế?-Tôi há hốc mồm. -Tự nhiên đi chứ người ta là nào tôm là sao? Hả?

-Ai là người sáng sáng đến đèo bà đi học chứ?-Hắn khẽ dụi đầu vào cánh tay chỉ để mái tóc đẹp phủ lên đôi mày thanh tú lộ ra, giọng kiêu tửu thân đến lạ -Ai là người phát hoảng lên khi thấy bà bị thương chứ? Ai là người luôn đi cạnh bà bảo vệ bà chứ? Thế mà khi tôi bị đau, chưa bao giờ bà xoa đầu tôi như thế...

Tôi đứng hình. Lũ con trai này...là cái gì thế? Suy nghĩ cứ như động vật ấy. Miệng tôi giật giật, ra là hẳn thấy tôi lúc nãy. Nhưng đừng nói với tôi, Huy có sở thích bệnh hoạn là thích được người khác xoa đầu ấy chứ? Tôi cười tê tê:

-Không phải tôi và ông là bạn chí cốt thân như hình với bóng à? Đâu cần cái trò điên rồ đó. Tôi không ngờ ông thích cái trò bệnh hoạn đó.

Huy khẽ im lặng nhướn mắt lên nhìn tôi, rồi nhẹ nhàng nói:

-Thích một người con gái, muốn cô ấy có hành động thân thiết với mình, thì có gì là sai chứ?

Tôi mở to mắt hết cỡ nhìn Huy. Huy thoáng chút đỏ mặt lờ đi ánh mắt của tôi.

-Ra đó là hành động thân thiết hở?-Tôi chọc chọc tay Huy –Gì chứ cái vụ ông thích tôi thì tôi biết rõ lâu rồi mà. Tôi cũng thích ông còn gì.

Mắt Huy như có tia sáng xẹt qua, Huy ngẩng vội đầu lên như cái máy, giọng đầy hy vọng:

-Thích tôi? Bà biết? Và bà cũng thế?

-Ừ, thì tôi và ông thích chơi với nhau thì mới thân được với nhau chứ, chứ ghét nhau như chó với mèo kiểu tôi và tên Khánh thì sao thân thiết được, đúng không?

Huy chột đèn mặt, nụ cười trên môi Huy lúm xuống.

-Ý bà là thích chơi với nhau kiểu bạn bè nhí nhố hả?

-Đúng rồi. –Tôi gật đầu, thằng này hỏi ngu. Không thích kiểu đó thì còn kiểu gì nữa.

Huy đập mặt xuống bàn gần như gào lên:

-Bà biến đi đồ nào tôm!

Tôi há hốc mồm, lại thế. Nhưng có vẻ lần này tôi xiêu thật, cậu ta như một chú bé ấy.

-Sao thế? Dối à?

-Rất cuộc ai là người lo cho bà nhất mỗi khi bà có chuyện chứ?-Huy vẫn gục mặt xuống bàn lầm bầm nói. Tôi có chút chùng xuống. A, đúng là, không thể giận lâu với cậu ta được, vì cậu ta quá đáng yêu. Tôi khẽ cúi xuống, hôn vào má cậu ta một cái thật kêu rồi nhẹ nhàng nói:

-cảm ơn cậu, người bạn thân quý giá.

Huy khẽ ngẩng đầu lên nhìn tôi. Đôi mắt ấy ánh lên ngạc nhiên có, hạnh phúc có, vui cũng có.

-Mối tình tay ba chính thức nổ ra khi tình cảm cô Hàn Linh gần như đã nghiêng sang thần tượng học đường Trần Gia Huy. Cuộc đối đầu của hai thần tượng tuổi teen Triệu Tường Anh và Trần Gia Huy sẽ như thế nào đây? Cô Hàn Linh sẽ thuộc về ai, xin các bạn đừng bỏ quên chuyên mục “Idol”!

Một tràng giọng có gắn loa vang lên làm tôi giật thót mình. Nhìn ra cửa lớp thì tôi chỉ muốn nhảy xuống biển ngay lập tức, đám phóng viên bu như kiến ngoài cửa hí hửng chụp lại cảnh tôi hôn má Huy rồi còn thổi thêm tràng tựa đề đầy “lừa tình” làm tôi chỉ muốn khóc gào lên. Cái quái gì đây hả trời???

Huy đứng dậy, chỉ về phía đám phóng viên:

-Để tôi xử lý.

Tôi gật gật đầu vội vàng. Huy ơi, cứ sử dụng vũ lực đi cũng được.

Huy lạnh lùng bước ra cửa lớp, đám phóng viên chen lại hỏi đủ điều. Khuôn mặt cậu lạnh tanh và một tiếng vang lên.

“Giải tán!”

Mọi người to mắt nhìn. Cùng hai chữ đó nhưng không phải chỉ mỗi mình Huy thốt ra, mà còn có hai người nữa đang từ từ bước đến cũng nói ra câu đó. Cũng lúc đó, một tràng hét vang dội vang lên gọi tên hai thần tượng của họ:

-Khánh!!!!!! Vũ!!!!!!!!!!!!!!!

Đúng, đó chính là Khánh và Vũ. Ba người chạm mặt nhau. Ánh mắt của Huy đầy sát khí và họ cũng không kém gì. Không khí chùng xuống vì sự căng thẳng. Đám phóng viên đã rút hết. Chỉ còn lại ba thần tượng và lũ học sinh như ruồi bâu kiến đậu hoác mắt lên nhìn.

-Chào hai người.-Huy khẽ nhếch nhẹ môi lên tiếng phá tan bầu không khí không mấy thân thiện.

-Đừng nói kiểu kém vui thế chứ thần tượng?-Khánh khẽ bật cười, nhìn sang Huy.,Đang định bước đi thì Huy đã lên tiếng đầy vẻ kéo lại:

-Nghe nói hai cậu đang dạy Linh học.

Khánh và Vũ khẽ đứng lại, cười nhẹ nhìn Huy:

-Đúng rồi, dạy cô nhóc đó quả thật không dễ...

-Cảm ơn hai người đã chịu bỏ ra chế độ kiên nhẫn của mình để dạy cho đồ não tôm đó, hai người sẽ không cần tốn sức thế nữa đâu. Từ nay tôi sẽ kèm Linh. Tối hai người không cần đến đâu.

Huy quay bước định đi thì Khánh đã lên tiếng:

-Cậu dựa vào cái gì mà quyết định điều đó?

-Không gì cả, chỉ là muốn giúp cô ấy thôi.

-Được, thế thì đổi lại, mỗi sáng cậu không cần đến đón đưa Linh đâu, chúng tôi đối diện nhà Linh, sẽ tiện hơn nếu chúng tôi thay cậu đèo Linh đi, thế nhé?

Huy liếc sang Khánh. Ánh mắt đầy thù địch:

-Cậu đang giỡn với tôi đấy à? Không đời nào.

-Thế thì câu trả lời của tôi cậu cũng rõ rồi đấy. “Không-đời-nào!”

Khánh nhún vai.

Cả ba lại nhìn nhau với ánh mắt có thể giết người. Tỏa ra mùi sát khí nồng đến khó thở. Đám học sinh hóng hớt xung quanh cũng căng thẳng không kém, chỉ có ai kia đang gục xuống bàn ngáy lên từng đợt chả hay cái gì.

-Nếu đã thế. Giải quyết theo cách của con trai đi.-Vũ khẽ lên tiếng kèm theo nụ cười thách thức.

Huy và Khánh cũng khẽ nhìn nhau cười cợt nhả.

-Cuối giờ, sân sau, chúng ta sẽ thi đấu bóng rổ, được chứ?-Huy nhướn mày.

-Được, ai thắng, người đó có Linh. Thế thôi.-Khánh quay đi, bước đi đầy ngạo mạn.

-Cậu nghe gì chưa? Cuối buổi lớp 11A2 chúng ta sẽ đấu với 11A1 đấy!-Một đám học sinh nữ hào hứng đứng trước mặt Linh rạng rỡ kêu lên.

-Thì sao?- Linh giương mắt hỏi lại.

-Còn sao gì nữa? Nhân vật chính là thần tượng lớp ta và thần tượng lớp 11A1 Khánh và Vũ đấy.-Đám con gái nhìn nhau mắt lóe hình ngôi sao.

-Rồi sao?

-Đừng nói câu lãng xẹt thế! Cuối buổi đến xem đi, cổ vũ lớp ta chứ!-Lan ló mặt ra -Nghe nói trận này họ có cá cược gì đó nữa.

Linh khẽ ngẫm nghĩ. Huy đấu bóng rổ thì ai đèo Linh về? Thôi thì ở lại xem thế nào. Dù gì cũng chưa bao giờ Linh được nhìn thấy ba tên thơ ấu của Linh chơi bóng cùng nhau. Cuối buổi, Linh ở lại thật.

Huy vội vàng đi trước, Linh thì tà tà theo sau. Kiểm một chỗ ít người la hét trên hàng ghế cổ động viên nhìn xuống. Khánh, Vũ, và Huy, trong trang phục bóng rổ ngầu hết sức. Linh ngẩn ngơ, quá quyến rũ ấy chứ. Mà Linh đang nghĩ quái gì thế này? Tập trung đi tập trung đi. Đừng bị dính “mĩ nam kế” chứ.

Trận đấu bắt đầu. Những chàng trai linh hoạt với vóc dáng tuyệt vời làm náo loạn cả lên dù chỉ là mấy giây đầu.

-11A1 CỐ LÊN! QUYẾT CHIẾN! QUYẾT THẮNG!-Tiếng cổ động viên nữ hét om sòm cả lên. Phái nữ lớp cô cũng không kém gì, tru lên như phải gió:

-11A2 VÔ ĐỊCH! 11A2 ĐỆ NHẤT! 11A2 SỐ MỘT! 11A2 QUYẾT THẮNG!

-11A1 CHIẾN THẮNG!

-11A2 CỐ LÊN!!!

Khỉ thật, Linh không tài nào tập trung nổi, chỉ biết dõi theo đường bóng linh hoạt trên sân và khuôn mặt đầm mồ hôi đầy sức hút của ba người đó. Không khí căng như sợi dây đàn. Khán giả không kìm được mình mà đứng đứng rồi hét lên:

-CỐ LÊN! GHI ĐIỂM ĐI!!!

Dù rất ghét nhưng Linh không thể phủ định được một điều đó là anh em song sinh đó chơi rất điêu luyện. Đường như trận đó chỉ dành cho ba người đó là Huy, Vũ và Khánh vậy.

Khánh đang trên đường cố đưa bóng về phía cột rổ thì Huy xuất hiện cố cướp bóng từ Khánh, Huy thở hổn hển:

-Đừng hi vọng mọi thứ sẽ diễn ra đúng ý cậu... Tôi không dễ dàng thế đâu..

-Nếu cậu đã cố đến thế thì tôi cũng sẽ cố đến cùng, thứ gì tôi đã thích thì phải là của tôi.

Khánh đáp rồi rất nhanh chóng lao nhanh lách qua người Huy rồi nhảy lên một bước cao để đẩy bóng vào rổ. Nhưng lúc ấy, một người trong lúc cố gắng chặn Khánh đã vô tình đập trúng giày Khánh. Mất đà bất ngờ trong lúc nhảy, Khánh ngã xuống, chân kêu lên một tiếng “trắc” đau đớn. Mọi người bất ngờ đứng hết cả lên nhìn Khánh. Hoảng loạn chạy đến nhìn Khánh đang ôm chặt cổ chân mình, khuôn mặt lộ vẻ đau đớn.

-Khánh, cậu bị sao thế?

-Cậu có sao không Khánh?

-Không có gì..-Khánh thở hổn hển đáp lại.

-Sao lại không được? Cậu có bị gì không?

Đám học sinh trên hàng ghế cũng kéo xuống lo lắng, Linh cũng xuống. Vị đội trưởng bước ra đến gần Khánh xem xét:

-Cậu bị trẹo mắt cá chân phải không? Vào nghỉ đi, tôi sẽ thay người khác vào.

-Tôi không sao, không cần phải thay người...-Khánh đứng dậy.

-Chờ đã, không thể thế được...-Linh bật tiếng nhìn Khánh.

-Ồn quá!-Khánh nhíu mày.

-Cái gì? Là tôi lo cho cậu thôi.-Linh điên tiết.

-Nếu thay người thì tôi sẽ thua, thua thì tôi sẽ không còn cơ hội kèm bà học mà bắt nạt bà nữa, bà hiểu không?-Khánh tức giận quay về phía linh gào lên, rồi lại bước vào sân.

-Hả? Cậu nói gì?-Linh ngăn người nhìn theo.

“-Cậu nghe gì chưa? Cuối buổi lớp 11A2 chúng ta sẽ đấu với 11A1 đây

-Thì sao?

-Còn sao gì nữa? Nhân vật chính là thần tượng lớp ta và thần tượng lớp 11A1 Khánh và Vũ đây.

-Rồi sao?

-Đừng nói câu lãng xẹt thế! Cuối buổi đến xem đi, cổ vũ lớp ta chứ.Nghe nói trận này họ có cá cược gì đó nữa!”

Cuộc trò chuyện hiện về. Lại nhớ đến lời đề nghị dạy học của Huy lúc sáng. Đừng nói là họ mang Linh ra cá cược kiểu “nếu ai thắng sẽ được dạy Linh” chứ? Chắc là thế rồi!

-AAA!!!!

Tiếng học sinh kêu lên, lo lắng nhìn Khánh khi Khánh mỗi lần nhảy lên là lại đau đón khụy xuống. Linh nghiêng môi, hần đau, thế mà hần không biết dừng lại à? Chỉ vì lời cá cược ngu ngốc. Sao hần cứng đầu thế? Dừng lại đi, Khánh. Cậu cố đến như thế để làm cái gì? Cậu ngoan cố đến mức điên rồ thế sao? Cứ thế này...

-AAA! Khánh!!!-Tiếng kêu lại vang lên.

Lại đau đón.

Linh cắn môi đứng dậy gào lên:

-DỪNG TRẬN ĐẤU NÀY NGAY! KHÔNG THÌ TÔI SẼ PHÁ TAN CÁI TRẬN NÀY ĐÂY!

10. Chương 10: Suýt Hôn Được Rồi!

(Cho lãng mạn tí coi sao :v)

Tôi cắn môi đứng dậy gào lên:

-DỪNG TRẬN ĐẤU NÀY NGAY! KHÔNG THÌ TÔI SẼ PHÁ TAN CÁI TRẬN NÀY ĐÂY!

Cả hội trường khựng lại, mọi người ngạc nhiên nhìn về phía cô gái đang nổi điên. Tôi không quan tâm đến ánh mắt muồn nở đom đóm của mọi người. Tôi chỉ nghiêng rằng, máu như sôi lên. Bên dưới, Khánh, Vũ, và Huy, cả ba người bọn họ giương to mắt nhìn tôi.

-NẾU ÔNG TIẾP TỤC ĐẤU TIẾP TÔI SẼ GIẾT ÔNG!

Tôi tiếp tục hét hét công suất với vẻ mặt có lẽ không thể nghiêm trọng hơn.

Khánh ngạc nhiên tốt độ, mắt cậu ta dường như mở to hết cỡ. Đúng thế... Cậu thử cứng đầu tiếp tục xem, tôi sẽ cho cái chân của cậu gãy luôn. Mọi người vẫn cứ im lặng. Cả ba người đó cũng thế. Sao còn đứng đó nhìn tôi, không nghe tôi nói gì không hả? Tôi thề nguyện rửa trong cổ họng. Chợt, Khánh mỉm cười. Đúng, cậu ta chợt mỉm cười nhìn tôi, nụ cười rất thật. Tôi hơi khựng người lại.

-A....Có vẻ... Tôi không tiếp tục được rồi...-Khánh quay lại, gạt đi dòng mồ hôi trên trán thở hổn hển nhìn các thành viên trong đội.

Tôi vẫn còn trợn mắt, tay chợt run lên. Tôi đang cáu đấy à? Cáu chỉ vì lo ột tên vô lại đáng chết như hần?

Khánh khẽ bật cười.

Đã quyết tâm đến thế rồi. Vậy mà lại một phút mềm lòng trước đôi mắt tức giận của ai đó. Dù sao thì, nếu tiếp tục, cậu cũng không chắc sẽ không bị cô ấy thôi miên. Huy khẽ cắn môi, ném mạnh quả bóng trên tay xuống đất. Lạnh lùng bước đi. Vũ chỉ nhún vai khe khẽ đỡ Khánh lên rồi bỏ đi.

-Còn trận đấu thì sao?

-Hủy đi, tôi hết hứng rồi...-Vũ hờ hững quay lại nhìn đội trưởng đáp. Rồi ba tên kéo nhau đi. Để lại không khí dờ dẩn ngạc nhiên tốt độ.

Tôi bước ra chỗ phòng bóng rổ. Khánh hờ hững dựa vào tường bên ngoài phòng, gục mặt xuống tay thở hổn hển. Tôi mặt lạnh tanh, tôi đến đây chỉ để chờ Huy thôi. Nhưng cũng không nén nổi bật tiếng:

-Sao không vào mà còn ở đây?

Hắn ngược đầu lên nhìn tôi.

-Hai người họ thay đồ, tôi ngồi nghỉ một chút...

Tôi mặt vẫn lạnh lẽo cổ tỏ ra thờ ơ, khẽ bước đến chỗ hắn, cúi xuống. Nhìn xuống cổ chân đang sưng to của hắn, nhẹ nhàng nắm bóp.

-Đồ điên.-Tôi bật tiếng.

-Đau lắm đó.-Hắn nhú mày khẽ cự mình.

-Tôi biết, nó sưng to đến thế này cơ mà. -Tôi lăm bầm -Rốt cuộc thì ba ông đã cá cái gì mà ông phải bắt chấp thế này chứ?

Hắn chỉ khẽ mỉm cười, nụ cười đầy ẩn ý.

-Tôi...-Hắn định nói gì đó. Nhưng đột nhiên bị một tiếng “Kẹt...” phá tan.Vũ mở cửa bước ra, nhìn tôi:

-Bà đợi Huy à? Huy chuẩn bị xong rồi, đợi chút nhá.

Nói rồi Vũ tiến đến chỗ Khánh đỡ Khánh lên. Tôi định giúp một tay thì đột nhiên tay của tôi bị một lực kéo mạnh ra phía sau làm tôi lảo đảo vài bước, rồi nhanh chóng, không để tôi kịp định thần, Huy đã lôi tôi về phía xe xồng xộc. Cậu ta đúng là hành động luôn đi trước lời nói. Ngồi trên xe tôi lại tiếp tục công việc của mình đó là ca cầm những bài ca không đầu không cuối. Nhưng khác với mọi khi, hôm nay Huy im lặng đến lạ. Và cứ như thế cho đến khi đến nhà tôi. Tôi leo xuống xe, cười tươi nhìn Huy:

-Cảm ơn ông nhiều nhá!

Nhưng Huy không có thêm một phản ứng nào nữa. Một cơn gió thổi qua. Tôi khẽ hấp háy mắt. Dụi dụi. Có cái gì đó vừa bay vào mắt tôi thì phải, ngứa quá, ngứa quá. Tôi lấy tay dụi mạnh vào mắt. Nước mắt nhoe đi y hệt lúc tôi khóc. Hạt bụi quái quỷ, sao nó không chịu ra chứ? Tôi cứ đứng yên cố dụi thật nhiều, Huy vừa quay xe thì nhú mày nhìn tôi:

-Bà bị sao thế?

-Bụi...-Tôi dụi dụi dụi. Không đỡ hơn là bao mà nó còn cay hơn. Huy nhìn tôi, rồi cậu ta dựng xe lại. Bước đến chỗ tôi kéo tay tôi ra, nhú mày:

-Đừng có dụi, đau mắt hơn đấy. Đứng im tôi thổi cho.

Đúng là đau mắt thật, tôi nheo nheo mắt. Huy tiến sát tôi, nhẹ nhàng cúi xuống. Và hình như tôi nghe rõ tiếng tim cậu ta đang đập mạnh. Cậu ta đang mệt à? Nhưng Huy hơi khựng lại khi đã kề sát mặt tôi. Đôi mắt cậu ta mở to, mặt cậu ta thoáng đỏ, tôi nghe thấy rõ tiếng tim cậu ta đang vọt cao. Không thổi nhanh cho tôi mà còn đứng đó nhìn tôi làm gì nữa? Cả ngày nhìn tôi rồi không chán à? Tôi định lên tiếng hỏi thúc cậu ấy thì cậu ấy đã lấy tay bịt miệng tôi lại. Cậu ta lúng túng:

-Tôi xin lỗi... Tôi phải che môi bà lại thì tôi mới tập trung nổi.

Tôi nhú mày.Tập trung quái gì? Lúc này, Huy mới nhẹ nhàng thổi vào mắt tôi. Thổi xong, cậu ta mới từ từ nhấc nhẹ tay mình ra. Tôi thì khẽ chau mày, títt mắt vì nó khó chịu. Tôi đưa tay lên dụi dụi, nhưng một ngón tay của cậu ta vẫn còn giữ trên môi tôi không chịu rời đi. Có chút khó hiểu, tôi mở mắt ngẩng lên nhìn cậu ta. Huy từ từ cúi người gần hơn nữa sát vào tôi. Có chút ngây ngời tôi chờ đi. Rồi gần thêm một chút...

Rồi lại gần thêm một tí nữa...

Thì....

-E hèm.....-Một tiếng vang lên. Huy giật mình ngẩng lên. Vũ đứng ở trước mặt chúng tôi, trên tay cầm một túi bóng bóng. Huy có chút lúng túng, mặt cậu ta đỏ lên:

-Tôi về đây.

Nói xong cậu ta đã phóng xe chạy mất. Tôi nhú mày nhìn theo, cậu ta lạ thật. Tôi quay sang Vũ:

-Mua cho anh cậu à?

Vũ không trả lời câu hỏi của tôi:

-Hai cậu đang làm gì thế?

-Làm gì đâu, hần đang thổi bụi trong mắt cho tôi.

-Thổi bụi thôi thì cậu ta có cần kê sát mặt bà đến thế không? Mặt đỏ, cử chỉ lúng túng, bà thực sự ngu ngốc tới mức không biết hành động của cậu ta là định làm gì à?-Cái mặt cậu ta lạnh tanh, nhưng giọng nói thì nặng nề, nghe có phần dối hờn vô lí.

-Làm gì?

-Bà biến cho khuất mắt tôi đồ óc bã đậu!-Vũ lăm lăm định bước đi thì tôi kéo lại.

-Ông bảo ai óc bã đậu chứ hả?

Vũ quay lại nhìn tôi, cái mặt cậu ta trông hồ hững phát ghét. Cậu ta nhìn tôi như thể nghĩ cái gì đó rồi đột nhiên, cậu ta kéo tôi lại. Cậu ta đưa tay lên chà chà vào môi tôi như thể môi tôi nó dính rác ấy. Tôi bất ngờ không kịp trở tay, trợn mắt gào lên:

-Mày đang làm cái gì bà thế?

Cậu ta tiếp tục chùi chùi, lau lau, lờ đi cơn tức giận và thái độ ngạc nhiên của tôi. Rồi cậu ta khề nhướn mắt nhìn, khề mỉm cười, cậu ta thu tay ra phía sau lưng, nhàn nhạt nói:

-Tôi giúp bà lau môi thôi. Sẽ phiền lắm nếu môi bà dính cái dầu vân tay của thằng kia.

Nói xong cậu ta dong dong bỏ về. Mắt tôi giật giật, cái quái?

-Linh!!!!!!!!!!!!-Tiếng gọi vang lên.

Linh leo ra cửa sổ nhìn xuống. Tên Vũ đang đứng khoanh tay bên dưới nhà, cậu ta đang làm gì thế? Linh liếc đồng hồ bên tường, một giờ trưa. Cậu ta làm quái gì mà đến giờ này?

Linh bước xuống nhà, nhú mày nhìn cậu ta:

-Ông làm gì thế?

-Đến kèm bà học.-Vũ đưa ngòi bút lên bấm một tiếng “tách!”.

-Hả? Tối cơ mà? Tôi muốn ngủ trưa!

-Tối tôi có việc bận, học giờ đi.

-Nhưng....

-Nếu không tôi sẽ nói với bố bà là bà lười học đấy.Khánh không qua được, tôi qua giúp.-Nói xong cậu ta tự nhiên hơn ruồi bước vào nhà, tay xoay xoay ngòi bút bi. Một đàn quạ bay ngang qua đầu Linh kêu quang quác đây tội lỗi. Thôi xong, giấc ngủ trưa vàng ngọc của Linh xem như kết thúc tại đây.

Người ta nói:

“Môn văn là môn ru ngủ học sinh nhanh nhất” quả không sai. Bằng chứng là lúc này đây Linh đã gật gà gật gù, rệu rạo muốn ngủ.

-Bà tập trung tôi xem nào!-Vũ cau mày gõ bút xuống cuốn vở.

-Tôi...buồn...ngủ...-Linh mệt nhọc đáp lại. Tay Linh run run, chữ nghĩa méo xệch. Lâu lâu lại ngủ gục khiến Vũ phải xốc để Linh tỉnh lại.

-Trời ạ, bà ngầu thế?-Vũ nhú mày bắt măn kêu kên kên -Bà bình thường lại tôi xem!

-Đừng...có...trách tôi...-Linh gật lên gật xuống như người say –Có...trách... thì....trách... tại sao môn văn... nó buồn ngủ đến vậy... Lại trong thời gian thế này... Có trời mới cưỡng lại...

-Xóc lại tinh thần ngay! Tinh táo đi nào!-Vũ lay lay vai Linh.

-Quân đồng minh đầu hàng, hẹn mấy ông nhà văn trong sách dịp khác. Nguyễn Hàn Linh ta thắng đây..-Linh gờn lên tỏ rõ sự quyết tâm, đồng dạc tuyên bố. Và ngay sau đó là tiếng “Rầm!” của một vật đổ xuống bàn. Vũ trợn tròn mắt nhìn. Đúng, vật vừa đổ xuống bàn không ai khác chính là Hàn Linh.

-Linh! Bà tỉnh lại tôi xem!-Vũ lay lay Linh.

Linh đưa bàn tay lên ra hiệu “miễn làm phiền” khiến Vũ chỉ muốn gào lên vì điên tiết.

-Tỉnh dậy đi, bà có biết là một cô gái ngủ trước mặt con trai là rất khiêu khích không hả?

Vũ thở dài nhìn Linh.

Linh có gì mà khiêu khích chứ? Rõ ràng là không. Vũ nghĩ thế. Nhưng Vũ lại không thể ngăn ánh mắt mình nhìn về phía Linh. Vũ có thể thấy trái tim mình bắt đầu phản chủ. Vũ cố kiềm chế. Đừng nhìn Linh nữa, nếu không Vũ không thể can nổi mình để không ôm chầm lấy Linh mà hôn lên bờ môi ấy mất.

Nhưng Vũ không thể.

Vũ khê dịch người đến sát cạnh Linh, nhìn vào khuôn mặt cứng đầu của Linh.

-Đừng nhìn cô ấy nữa!-Vũ vò đầu.

Nhưng, sao mà không nhìn được chứ? Cái khuôn mặt in sâu trong Vũ từ thuở 6 tuổi tí toe. Vũ cúi người xuống, nhìn chăm chú. Mắt Vũ từ từ kề sát mặt Linh. Gần dần, gần dần. Tim Vũ đập mạnh. Chỉ một chút nữa thôi, Vũ có thể hôn lên làn môi ấy. Vũ thực sự gục ngã trước cô gái này mất rồi.

11. Chương 11: Nếu...

Tôi khê hấp háy mắt. Có một làn hơi nóng phả vào mặt tôi dịu dàng. Nửa tỉnh nửa mơ tôi không biết cái gì đang ở trước mặt mình nữa. Chỉ thấy có gì đó ngai ngái, khó chịu. Rồi có thứ gì đó chích chích vào mũi tôi như tóc của ai đó. Tôi khê nhứ mảy rồi nặng nhọc mở mắt ra. Có chút giật mình. Mắt Vũ kề sát mặt tôi, gần đến mức có cảm tưởng chỉ cần tôi nhích về phía trước một tí thì sẽ chạm vào mặt cậu ta vậy. Tôi mở ngủ chau mày đầy khó hiểu. Cũng lúc đó, cậu ta như giật mình, cả người cậu ta cứng đờ ra bất động nhìn tôi. Mắt cậu ta mở to đầy ngạc nhiên và lúng túng. Tôi chưa tỉnh táo để nhìn rõ cậu ta, nhưng rõ ràng lúc đó, tôi nghe rõ tiếng tim cậu ta đập bình bình và mặt cậu ta thì hồng dần, hồng dần, rồi phút chốc trở thành màu đỏ.

-Ể? -Tôi hơi nhếch mày-Sao mặt cậu đỏ thế này?

Cậu ta vẫn bất động. Rồi tôi nghiêng đầu sang một bên, nhìn ra ngoài cửa. Tên Khánh đang làm quái gì ở đây thế? Không phải chân cậu ta bị đau sao? Đúng thế, tên Khánh đang đứng ngoài cửa nhìn vào. Mắt cậu ta nẩy lửa dữ dội, tay áo thì xắn lên đầy vết côn đồ. Trên trán cậu ta xuất hiện 3 vạch đỏ giận dữ. Ánh mắt đanh thép chia thẳng về phía Vũ. Bộ dạng đó là sao? Sao trông giống điệu bộ muốn “thịt” tên Vũ trước mặt thế?

-Khánh, ông làm gì thế? Bộ dạng đó là sao?

Vũ giật thót mình như thể cậu ta vừa làm việc gì đó vụng trộm. Nhìn tên Khánh đang tỏa ra hàn khí nồng nặc, trên đầu cậu ta nổi một vòng hào quang đen sì đến phát sợ. Mắt tôi giật giật, cậu ta không phải đau quá hóa rồ rồi đấy chứ? Hay tẩu hỏa nhập ma. Trông cậu ta như bị cướp thứ gì đó ấy.

Vũ ái ngại nhìn sang Khánh, rồi ánh mắt Vũ cũng lơ đi nhìn về hướng khác tránh ánh mắt của Khánh. Rồi ánh mắt Khánh đang giận dữ là thế, đột nhiên dịu lại, một nét buồn phảng phất trong tia nhìn kia.

Tôi ngờ nghịch nhìn hai tên đang biểu diễn trò “Thần giao cách cảm” mà không hiểu cái gì cả.

-Chân ông không phải đau sao Khánh? Qua đây làm gì?

Khánh khẽ khàng ngồi xuống, với tay lấy cốc nước trên bàn, rót nước vào định uống thì tôi can lại:

-Ê, đừng uống!

-Gì thế?-Khánh nhú mày nhìn tôi.

-Cái ly đó tôi vừa uống xong đấy!-Tôi trả lời.

-Thì sao?-Hắn hơi nhếch mép, nhơn nhơn hỏi lại.

-Sao gì nữa? Ông muốn “hôn gián tiếp” với tôi à?

Hắn nhướn mày nhìn chiếc ly rồi lại hỏi:

-Chỉ có mỗi bà uống cốc này thôi đúng không?

Tôi gật đầu. Hắn nở một nụ cười gian nhìn sang tôi, rồi hắn đưa chiếc cốc về phía ánh sáng, ngắm nghía rồi... Tôi có nhìn nhầm không? Hắn đặt môi hắn vào ngay vị trí môi tôi lúc đó. Cả tôi cả Vũ tròn mắt nhìn hắn. Hắn đang tính trêu tức tôi đấy à? Tôi chưa biết phản ứng ra sao trước nụ hôn gián tiếp đó thì hắn nhàn nhạt lên tiếng:

-Tôi sợ Vũ ở đây sẽ bị bà tấn ột trận đau đớn nên mới sang đây. Dù gì tôi cũng là anh nó, lo cho tính mạng của nó trước một con khủng long phun lửa này cũng là chuyện bình thường.-Khánh ngồi sà xuống. –Mà nếu tôi không sang thì cũng không có cơ hội được nhìn em trai tôi nó vụng trộm thế nào đâu.

Lời nói của Khánh thốt ra đầy tự nhiên nhưng ánh mắt cậu ta thì lại đầy hàm ý.

Vũ lại lờ đi.

Tôi lặng lẽ bước xuống bếp. Khánh nhú mày:

-Bà đi đâu thế?

-Pha trà...-Tôi nghiêng răng, nở một nụ cười lạnh lẽo.

-Ừ uôi... Bao đến à? Khủng long sao tốt đột xuất thế?

Tôi mỉm cười đáp lại. Chú cứ cười đi, bà cho chú biết.

Một lúc sau tôi bước ra, hai tay cầm hai con dao phay hùng hổ bước đến chỗ tên Khánh. Tên Khánh mắt mũi tí tởn liếc sang tôi tí mắt rồi cậu ta chột giật thót người, hoảng hồn trợn mắt nhìn tôi.

-Cái gì thế cái gì thế???

Tôi cười lạnh chà hai thanh dao vào nhau nghe từng tiếng “xoẹt” “xoẹt” vô cùng biểu cảm.

-Chú bảo ai là khủng long? Bà cho chú biết khủng long là thế nào nhé!

Nói rồi tôi hùng hổ lao tới. Tên Khánh quẩn lên vọt chạy, kêu thảm thiết:

-Đừng nghịch dại! Đừng nghịch dại!!

-Muộn rồi chú em!!!

-Vũ, cứu anh! Cứu anh với!!!!

Trận chiến Tom và Jerry nổ ra. Khánh, chú đợi xem. Ta mà tóm được chú thì có mà hôn ơi chờ xác đi với nhé!

Tiếng cười đắc ý của Linh vang lên khi dọa được Khánh. Tiếng kêu gào thảm thiết của Khánh chạy quanh phòng tạo nên ngữ âm phức tạp. Vũ lại là người ngồi giữa ngữ âm phức tạp đó. Từ bao giờ, Vũ cảm thấy mình thật thừa thãi. Là một cái bóng vô hình trước hai người họ.

Khánh ơi...

Nếu anh cũng thích cô ấy thì làm sao đây?

Nếu hai anh em ta cùng thích chung một người thì phải làm sao?

Nếu anh muốn bước trước em một bước thì em phải làm thế nào?

Lúc đó em phải làm sao đây?

Vũ trầm đi, ánh mắt khê chớp một ánh buồn.

“Chúng ta ngay lúc nhỏ đã giống hệt nhau. Tính cách, sở thích, phong cách ăn mặc. Chúng ta cùng thích một loại game, cùng thích một cuốn sách, cùng mê một bộ phim... Nhưng em hi vọng lần này... Chúng ta sẽ không cùng thích một người...”

“Bốp!”

Một thứ gì đó đập vào Vũ đau điếng. Có chút giật mình, Vũ thoát khỏi dòng suy nghĩ mông lung của mình nhìn xuống.

Linh trong lúc chạy thì vấp phải chân Vũ và tiếp đất hạ mặt xuống sàn nhà. Cái mặt méo xệch trông đến tội. Vũ khê bật cười, đỡ Linh lên. Định buông một tiếng trêu chọc thì mặt Vũ tối lại. Bàn tay Linh có một vết đứt dài, máu túa ra. Mặt Vũ tái đi, nhìn lên Linh. Linh mở to mắt nhìn vết thương rồi cười xả lả:

-Lúc ngã nên cá dao cửa vào chứ gì!

-AI BẢO NGHỊCH NGU LÀM GÌ!-Vũ nhú mày chột gắt lên đầy giận dữ. Ngữ âm trong giọng nói nặng nề đến phát sợ.

Linh định cong họng gào lên quát lại thì Vũ đã nhanh chóng cướp lời:

-Con gái lại vác dao ra nghịch! Lỡ không may bị thương thì làm sao? May mà vết thương không nặng, chứ nếu quá tay thì lỡ như tôi không còn được thấy bà nữa thì làm thế nào?-Vũ giận dữ gào lên. Linh ngớ người. “Không còn được nhìn thấy bà”? Ý là Linh chết ấy hả? Có cần nghiêm trọng thế không? Thấy thái độ kì lạ của cậu ta Linh bèn nghiêng đầu hỏi:

-Ông đang giận đấy à?

-Chứ còn gì nữa? Sao bà dẫn độn quá vậy? Bà còn muốn làm người khác phải lo cho bà đến bao giờ?

Linh mở to mắt đầy ngạc nhiên nhìn Vũ.

A, không... Vũ quá xúc động rồi. Lúc đó, chỉ vì lúc đó trong tâm trí Vũ chỉ nghĩ đến việc nếu Khánh thích Linh, hay lỡ như Linh đi thích một tên khác thì như thế nào thôi nên Vũ mới thế. Trong một phút bốc đồng quên đi mất mình thực tại, Vũ đã buột miệng nói những thứ cảm xúc đáng lẽ không nên quá khích đến thế.

-Bà có đồ y tế không?-Vũ trầm giọng hỏi.

-Đây..-Khánh lấy một đoạn bông từ trong túi ra, do hấn đang bị đau chân nên có sẵn thứ đó. Vũ cầm lấy rồi dịu dàng lau đi vết má trên tay cho Linh, rồi cũng hết sức nhẹ nhàng, Vũ băng lại vết thương đó. Khánh im lặng nhìn Vũ. Đôi mắt Khánh chớp một ánh buồn.

Vũ thích Linh...

Khánh thừa biết điều đó...

Tại sao lại cùng thích một người cơ chứ? Rồi cuộc tình này sẽ đi về đâu đây? Khánh và Vũ vốn đã là hai mảnh ghép hoàn hảo, nhưng, nếu một ngày, một miếng ghép bị thất lạc thì Khánh phải đi đến nơi đâu để tìm đây?

Cuối cùng mọi thứ cũng trở lại trật tự của nó. Tôi ngoan ngoãn mở vỏ ra gọi “thầy” trước con mắt yêu thương của bố tôi. Không có bố tôi về thì đừng hòng. Thế là mọi chuyện đáng lẽ sẽ không có gì nếu như tôi không đem ngòi bút Huy ượn ra.

Khánh liếc ngòi bút màu hồng trên tay tôi, ánh mắt gườm gườm nhìn cái biểu tượng hình một nửa trái tim trên bút.

-Của thằng nào đấy?-Khánh sát khí nhìn tôi.

-Của thằng nào? Của Huy cho tôi chứ thằng nào.-Tôi đáp lại, bấm bút chuẩn bị viết thì tên Khánh giật lại, soi kĩ ngòi bút, ánh mắt đầy hàn khí:

-Bút đôi hay sao mà có một nửa trái tim thế này? Tôi dám cá là cậu ta có một ngòi bút ý chang thế này và ngòi bút đó có biểu tượng trang trí là một nửa trái tim còn lại chứ gì?

-Sao biết hay thế?-Tôi trở mắt nhìn hắn.

Hắn chợt phun khói ra hai tai rồi bạo lực quăng luôn ngòi bút cậu ta phi qua khung cửa sổ trước con mắt ngạc nhiên tột độ của tôi. Miệng tôi há hốc nhìn cậu ta, định quát lên thì Khánh đã giật ngòi bút trên tay Vũ ném sang cho tôi, hần học nói:

-Dùng bút đó đi. Sẽ phiền lả, nếu tay bà dính mùi của hắn ta.

Miệng tôi giật giật. Gì thế này? Suy nghĩ cứ như động vật ấy.

Chiều tà, sau khi giúp Linh xử lý đồng bài tập, Khánh và Vũ bước về. lặng nhìn ánh hoàng hôn, Vũ chợt nói:

-Hi vọng chúng ta không cùng thích một người..

Khánh hơi khựng lại, nhìn Vũ cười to:

-Ngày đó còn xa lắm. Mà không có chuyện đó đâu!

Khánh vỗ vai Vũ rồi bước đi, miệng huýt gió về yêu đời. Vũ khẽ dừng chân đứng phía sau, buồn bã nhìn anh mình.

“Không anh ơi... Ngày đó rất gần rồi... Liệu lúc đó anh và em có còn cùng nhau đi trên con đường như thế này nữa không?”

12. Chương 12: Dễ Cảm Nặng

Linh ngồi dưới ghế đá. Một vài sợi tóc khẽ rũ ra vương trên trán, lướt trên khuôn mặt Linh. Linh đưa tay vén nhẹ tóc sang một bên tai. Ánh mắt chăm chú đọc cuốn sách. Đôi lúc lại liếm môi, một vài giọt mồ hôi lăn nhẹ. Mọi hành động, mọi chi tiết ở Linh lúc này đều thu vào ánh mắt của một người.

Không hiểu vì sao hôm nay Tường Anh nổi hứng đến trường sớm. Cậu bước theo từng dãy hành lang, nhìn khung cảnh tĩnh lặng tự nhiên có một cảm giác thoải mái trong người. Cậu đưa ánh mắt của mình nhìn xung quanh thì chợt khựng lại, bước chân cậu dừng lại và gương mặt thần thờ vô tình chạm vào một người. Con khủng long ngồi trên ghế đá, đọc cuốn truyện tranh say sưa không biết mây mưa gì cả. Cậu nhếch môi, định bước đến trêu chọc thì đột nhiên đầu cậu xây xẩm. Cả người cậu choáng đi, cậu vô thức vịn vào tường. Đến khi cơn đau khó hiểu kết thúc thì mặt cậu cũng đến lúc đen lại khi tên Huy từ lúc nào đã mò đến ngồi cạnh Linh.

Huy gác chân lên bàn đá, ngửa cổ uống lon coca, nhưng đôi mắt cậu ta vẫn không rời khỏi cô ấy.

Ể....

Hình như có gì đó không đúng ở đây... Có vẻ như từ sau cái lần xoa đầu đó Tường Anh chú ý hơn về Linh từ lúc nào thì phải. Cậu định bỏ đi thì ánh mắt cậu đan lại, đám phóng viên núp ở trong nhà xe chìa ống kính về phía Huy và Linh.

-Chết tiệt!-Tường Anh gằn giọng rồi sải bước nhanh về phía Linh.

-Uống không?-Huy chìa lon coca trước mặt Linh. Hai tên này vốn là bạn thân nên những hành động đó là bình thường dù lon coca đó hai đứa nó uống chung. Linh vẫn không rời mắt khỏi cuốn truyện, đưa tay ra

định cầm lấy lon coca thì một bàn tay kì lạ từ đâu chui ra túm lấy lon nước rồi cho lên miệng tu tự nhiên hơn ruồi trước con mắt tròn tròn đầy ngạc nhiên của Huy và vẻ mặt đen lại của khủng long bạo chúa. Tường Anh lạnh lùng uống một hơi dài, mặt mũi nhăn nhó vì hơi ga nồng trong từng giọt nước ngọt. Tường Anh lau miệng “hà” một tiếng rồi đưa về phía Huy, nhướn miệng cười:

-Nước ngon lắm, cảm ơn cậu.

Huy tức đến run người. Từ khi cha sinh mẹ đẻ đến giờ chưa ai làm cho Huy ghét cay đến mức cả người run lên như thế. Khánh và Vũ chưa đến nỗi khiến Huy nổi điên như vậy.

-Anh đang làm cái gì thế?-Huy bật dậy túm cổ áo Tường Anh gào lên. Gương mặt Tường Anh nhơn nhơn đầy trêu tức:

-Này, người anh em... Chúng ta người cùng hội với nhau có cần phải động thủ đến thế không?

Huy định bật tiếng nhưng Tường Anh đã nhẹ nhàng gỡ tay Huy ra rồi ngồi sà xuống cạnh Linh. Miệng nhếch thành nửa đường cong hoàn hảo. Tường Anh hé mắt nhìn sang Linh, khi Linh đọc sách, trông Linh đúng là yên bình đến kì lạ. Thảo nào lúc đó Huy nhìn Linh chăm chú đến thế. Huy hậm hực ngồi xuống, không nói gì, cũng không buồn đuổi Tường Anh đi vì cậu thừa biết có đuổi hẳn cũng không đi mà có khi còn gây ra đồng vụ lùm xùm nữa, hẳn đúng là...

“Thiên hạ đệ nhất mặt dày.”

Linh bật chợt lên tiếng, gấp cuốn truyện lại, từ từ chĩa ánh mắt hình viên đạn sang tên Tường Anh đang ngồi phớt kia.

-Hả?

-Tôi đúng là không tìm được tên nào mặt dày như anh, bám người ta như cú bám chủ ấy! Anh biến cho tôi xem!

Linh gào lên. Theo kinh nghiệm của Linh, ở đâu có hắc, ở đó sẽ có đám phóng viên nhiều chuyện bu như kiến. Vì thế, đuổi hắc càng nhanh càng tốt.

-Anh lại thấy, cú nó đáng yêu đấy chứ...

-Đồ biến thái! Anh tránh xa tôi 5 mét nhanh lên!

-Ấy... Sao đuổi anh như đuổi tà thế kia?-Hắc khẽ nhướn mày, đưa tay vuốt nhẹ lên tóc Linh. Da gà Linh dựng lên, cả người giật thót đầy ghê sợ.

-Tởm quá! Đẹp cái hành động đó ngay đi!-Linh túm tóc mình che lại. Vạch xám xuất hiện trên trán Linh và đầu Linh thì một đàn quạ bay vòng vòng kêu quang quác. Người Linh dịch sát qua chỗ Huy tránh tên biến thái như hắc. Huy bất chợt mỉm cười, nhàn nhã khoanh tay nhìn xuống mái tóc nó.

Tường Anh hơi khó chịu, chống hai tay lên ghế dịch thêm một chút về phía Linh:

-Đừng tránh anh như thế...

Linh định đá tên Tường Anh ra thì đột nhiên tiếng máy ảnh kêu lên một tiếng “Tách!”

Cả Linh, Huy và Tường Anh đều quay lại. Lại là đám phóng viên nhí nha nhí nhố.

-Thế này là thế nào ạ???

-Chuyện tình tay ba này có thật sao ạ???

-Cô thích ai? Huy hay Tường Anh ạ???

Tiếng đám phóng viên lữ lượt kêu lên. Học sinh đang từ từ bước vào cổng trường thấy tình cảnh đó cũng co chân chạy a lô xô vào hóng hớt. Và ... tên ten... Một cảnh tượng hết sức trữ tình. Cô gái dựa sát vào chàng trai có mái tóc nâu đẹp phía sau và chàng trai có nét đẹp như con gái thì chống tay áp sát cô gái với ánh mắt si tình chết người. Đám học sinh rú lên phụ họa như phải gió. Huy và Tường Anh nhìn nhau không nói gì. Linh nuốt nước bọt. Linh đang dinh đến lũ báo chí, là lũ báo chí đấy. Linh có thể từ một học sinh bình thường thành “cô gái của công chúng” với lời hay ý đẹp, nhưng cũng có thể từ một học sinh bình thường đó

mà trở thành một cô học sinh xấu nét thích dụ trai. Báo chí là con dao hai lưỡi và Linh phải có hành động sáng suốt trong lúc này. Bộ não Linh ngừng tiếp thu đồng câu hỏi của lũ phóng viên đang tới tấp truyền đến não. Nào, nghĩ đi cô gái. Nếu bây giờ bảo Linh không liên quan gì đến hai tên đó thì không ổn. Lũ phóng viên sẽ không tin mà có thể nói “Cô Hàn Linh không xác định được rõ người mình yêu nên chọn cách tránh né”. Loại,

Nêu nói mình và Huy là một đôi thì cũng không ổn vì Tường Anh đã công bố cô làm bạn gái cậu ta trước, thế thì không khác gì tự nhận mình là kẻ phản bội. Loại.

Nói mình và Tường Anh chỉ là hiểu lầm thì cũng không hay chút nào. Có khi chúng còn thổi lên kiêu: “Cô Hàn Linh đã che giấu sự thật chỉ muốn tăng bốc giá trị bản thân.” Loại luôn.

Nhưng nói với họ, Huy là bạn thân, và thừa nhận Tường Anh là bạn trai thì có khi ổn. Gọi là ổn nhất vì dù gì, nhân vật chính của scandal này cũng chủ yếu là xoay quanh Tường Anh. Với lại cách đó sẽ không làm ảnh hưởng đến Huy.

Linh hít một hơi sâu rồi cười tươi:

-Mọi người hiểu lầm rồi. Không có chuyện tình tay ba gì ở đây cả. Huy là bạn thân của tôi. Cậu ấy bảo tôi là bạn gái cậu ấy là vì cậu ấy muốn bảo vệ tôi trước cộng đồng fan Tường Anh khi chuyện lan truyền ra ngoài thôi.. Ha ha... Dù gì lực lượng fan Tường Anh rất đáng nể mà...

Đám phóng viên nghe thế mắt sáng lên lia ảnh liên tục, miệng máy múa như tia chớp:

-Thế là cô thừa nhận cô và Tường Anh là một đôi?

-Hai bạn xứng đôi lắm..

-Cô đúng là rất hạnh phúc khi có hai người bạn tốt thế đấy..

-Huy đúng là cậu bạn tốt, vậy là cô chính thức công nhận mình là bạn gái Tường Anh?

Đám phóng viên nhao nhao và nhân vật chính lại quay về phía Tường Anh. Huy hiển nhiên không còn bị lôi vào vụ lùm xùm không đáng có của nó nữa. Linh cười tươi nhìn sang Huy, nhưng...

Đôi mắt Linh bắt gặp sưng lại khi nhìn thấy vẻ mặt gần như chùng xuống của Huy. Ánh mắt Huy như có thứ gì đó vừa vỡ tan, một chút điên loạn, một chút đau thương, và một chút ghen tức. Đối với cô cậu chỉ là bạn thân của cô thôi sao? Thế mà đôi lúc cậu đã tưởng chừng cả hai đã vượt lên bên trên cái ranh giới đó rồi. Không, Linh chỉ vì muốn tách cậu ra khỏi scandal, cậu biết thế, nhưng cậu vẫn không thể điều khiển nổi mình không hụt hẫng.

Cậu đứng dậy, ánh mắt cậu buồn nhưng cũng đánh lại đến đáng sợ. Cậu bật lên tiếng đầy lạnh lẽo:

-Đúng, tôi chỉ đơn giản là bạn thân của cô ấy thôi....

Nói rồi Huy nhanh chóng bước đi. Linh đờ người nhìn theo. Hình như Linh vừa làm buồn cậu bạn ấy mất rồi. Tường Anh khẽ mỉm cười, với tay kéo nhẹ má Linh. Đám phóng viên chụp tới tấp những cảnh đẹp hiếm có. Rồi khi có những bức hình đẹp tuyệt trong tay, họ hí hửng đi về. Để lại Linh và Tường Anh ngồi ngơ ngơ giữa ghế đá. Đám học sinh vẫn nhìn về phía họ.

-Phóng viên...tàn rồi..-Linh hích nhẹ tay Tường Anh. Tường Anh đột nhiên xây xẩm mặt mày, cảm giác choáng đầu lại quay về. Người cậu run lên, mồ hôi túa ra. Cậu vịn lấy vai Linh, rồi...

Bỗng nhiên...

“Rầm!”

Linh giật mình nhìn xuống. Tường Anh ngã sòng soài xuống đất. Linh giật mình hoảng hồn lay lay người Tường Anh:

-Này... anh bị gì thế? Này!!!

Đám học sinh ù ù xung quanh vội vàng xúm lại xem hóng hớt. Linh xốc Tường Anh dậy, cả người Tường Anh nóng ran.

-Sốt à?Sao sốt dễ sợ thế này?-Linh nhú mồm rồi kêu to –Ai đó đem hắt xuống phòng y tế giúp tôi với...

Nhưng đáp lại lời nói gấp rút của Linh là những đôi mắt gương to nhìn Linh như mắtếch.

-Linh!

Linh chỉ vào mình:

-Tôi hả?

Đám học sinh đồng loạt gật đầu. Đúng thế! Linh là bạn gái của Tường Anh cơ mà, có nghĩa vụ đưa bạn trai xuống phòng y tế là chuyện bình thường. Trời ơi!!!!!! Linh muốn chết quá!

Thế là Linh đành vác tên biến thái lên lê bước xuống phòng y tế. Nước mắt chảy hai hàng trong lòng. Mà không, không có gì phải sợ cả, chỉ cần tống cổ hắt vào, cô y tế sẽ lo tất cả. Nhưng ông trời ghét nó hay sao ấy. Cô y tế không có ở đây. Linh chỉ muốn gào lên thật to nhưng cuối cùng đành phải nuốt nỗi đau vào lại lòng. Cho hắt nằm xuống giường.

-Thật là... Ôm gì dữ thế?

Linh thở dài lấy nhiệt kế đút vào miệng cậu ta. Sốt cao đấy. Linh lấy chậu nước, nhúng khăn vào rồi đắp lên trán cho hắt. Tường Anh mơ màng, có cảm giác mát lạnh truyền từ trán. Đôi mắt Tường Anh khẽ mở hờ. Trong cơn mơ màng, cậu thấy Linh ở trước mắt. Đáng người hậu đậu đó mở từng học tủ tìm thuốc. Một vài sợi tóc bết lại trên trán.

Lần đầu tiên Tường Anh muốn nhìn kĩ con khủng long đó đến thế. Một vài giọt mồ hôi lăn nhẹ từ má Linh. Hình ảnh lúc rõ,lúc thì lại mơ hồ như một thước phim cũ kĩ quay chậm. Không biết có phải khi ôm người ta thường cảm nắng lung tung không mà tự nhiên Tường Anh thấy Linh ấm áp đến lạ kì. Tường Anh muốn đến gần Linh. Bất giác, Tường Anh đưa tay ra về phía Linh như cố nắm lấy bàn tay Linh kéo cô lại nhưng không thể. Ánh mắt mơ màng. Cậu định rút tay lại thì một bàn tay mát lạnh chạm vào tay cậu. Cậu nặng nhọc mở mắt ra. Linh lấy hai bàn tay mình nắm lấy tay cậu, giọng vẫn mạnh mẽ thường ngày:

-Đưa tay ra làm gì nữa. Cố mà khỏe đi. Dù tôi có ghét anh đến thế nào thì cũng không thể thả anh thế được.

Nói rồi Linh đưa tay lên vò mái tóc của Tường Anh. Không cố ý, chỉ vì Linh muốn chạm vào mái tóc cậu ta thôi. Mái tóc đẹp. Tường Anh đỡ người, có cảm giác ấm áp khó tả. Linh bất chợt thả tay mình ra. Phút chốc, Tường Anh có cảm giác hệt hắt chạy ngang qua người. Có vẻ như khi người ta ôm, người ta yếu đuối quá đến nỗi muốn có một chỗ tựa cho người ta dựa vào. Và khi người ta ôm, đầu óc mụ mị không được bình thường nên người ta dễ đi lạc trong cơn rung động thì phải. Linh đứng dậy bước đi. Trong cơn mơ màng vô thức. Tường Anh lại gượng mình vươn bàn tay mình ra cố níu lấy Linh, dù chỉ là níu lại được ở tà áo cô ấy thôi, cũng được mà....

13. Chương 13: Đi Tìm Cậu

Bàn tay run run cố với của ai đó vươn về phía Linh. Trong phút chốc, những ngón tay yếu ớt cuối cùng cũng níu được một mép ở tà áo khi Linh đang bước đi. Linh mở to mắt khó hiểu quay đầu lại nhìn hắt.

-Đừng...đi...

Hắt khó nhọc cất tiếng. Và nói xong cũng là lúc hắt thấy cả đầu hắt bồng lên gần như bốc hỏa. Hắt bị gì thế? Sao hắt có thể nói ra điều đáng xấu hổ đó chứ? Đúng là... khi ôm, người ta không kiểm soát được mình nói gì nữa. Linh nhướn mắt nhìn Tường Anh, tay Tường Anh vẫn không buông ra. Trông hắt hết như thiếu nữ về nhà chồng. Thấy tội tội, Linh mỉm cười quay lại cúi người xuống về phía hắt, vò vò mái tóc hắt.

-Vậy tôi ngồi thêm 4 phút nữa...

Nói rồi Linh gác chân lên ngồi cạnh hắt, lấy cuốn sách ra. Tường Anh khẽ hé mắt lên nhìn Linh. “Ngồi với tôi thêm một lúc nữa, liệu có được không?”. Tường Anh thầm nghĩ trong đầu, mồ hôi túa ra. Hình ảnh

trước mắt Tường Anh mơ hồ không rõ. Để rồi khi hơi ẩm đột nhiên xa dần, Tường Anh mới chợt nhận ra Linh đã đứng dậy và bước đi từ lúc nào... “Đừng đi...” “Đừng ...đi...” Tường Anh với tay về phía Linh nhưng lần này Tường Anh không níu được thứ gì nữa. Chỉ thấy một bóng người đi ra phía cửa xa dần, xa dần. Bàn tay Tường Anh buông thõng xuống đất trong vô thức. Cũng từ đâu đó, ở một góc tường. Huy đã vô tình nhìn thấy tất cả. Dù biết không có gì nhưng lúc Linh nắm lấy tay Tường Anh, vò tóc Tường Anh đầy thân tình thì lại có một cảm giác ghen tức xâm chiếm.

Tôi uể oải bước vào lớp. Chưa kịp ngồi xuống cho ấm chỗ thì lũ con gái bu lại, hỏi dồn dập:

-Tường Anh sao rồi?

-Tường Anh sao rồi hả bà?

-Sao bà bỏ Tường Anh lên đây?

-Linh!!!!

Tôi đập bàn một phát đứng phắt dậy ôm đầu gào lên:

-Mấy má ơi cho con hai chữ “bình yên” đi!!! Mấy má thích thì xuống mà coi, cô y tế chưa đi, ai có lòng hảo tâm thì xuống mà ở cạnh hẳn! Tôi mệt mỏi lắm rồi!!!

Vừa dứt lời...

Ầm...ầm...ầm...

Lũ con gái đẩy nhau chạy chí mạng ra khỏi lớp. Mắt tôi giật giật, đàn quạ bay qua đầu tôi kêu quang quác. Đúng là, chết vì trai là cái chết tê tái thôi con ạ. Tôi thở dài định quay lên thì đột nhiên khựng lại. Chỗ ngồi của Huy trống không.

Một cái gì đó đánh “tách” vào lòng tôi thật khê. Sao đột nhiên tôi cảm thấy buồn hơn bao giờ hết. Nhớ lại cái hình dáng cô độc của cậu ta lách qua đám phóng viên xa khỏi tôi, tại sao Huy lúc đó trông có vẻ giận dữ và thất vọng đến thế? Tôi đã làm gì sai hay sao? Nhưng vốn cái tính cách không quan tâm chuyện gì nhiều nên tôi nhanh chóng gác đi và quay lên làm chuyện khác. Rồi cậu ta cũng phải lên lớp thôi, tính cậu ta là học sinh nghiêm túc mà.

Nhưng...

Hai tiết học trôi qua, cậu ấy không trở lại lớp. Lớp trưởng thì bảo Huy không được khỏe nên đã xin xuống phòng y tế, nhưng tôi vừa từ đó về mà. Cậu ta nói dối sao?

Không biết chuyện gì đã xảy ra nhưng tôi không thể không thấy lạ được. Lần đầu tiên cậu ta cúp tiết, lại hai tiết liên tiếp. Cậu ta đi đâu thế? Không lẽ cậu ta bị bạn bè xấu rủ rê bỏ đi chơi. Không, không thể. Mình thân cậu ta mười mấy năm trời cơ mà. Mình biết rõ tính cách cậu ta như thế nào. Cậu ta chỉ có những hành động kì lạ như thế khi Bị tổn thương??? Đúng rồi, ngày trước....

-Hức..hức....

-Thôi nào, đừng khóc nữa..-Huy vỗ nhẹ vào đầu tôi -Do bà ôn bài không tốt, lần sau cố lên là được mà..

Tôi khịt khịt túm lấy áo cậu ta khóc tiếp, méu máo:

-Không... hức hức... Lúc nào cũng thế... Điểm hơi thấp một chút thôi là bỏ lại đánh một trận như tử.

Đột nhiên, ánh mắt Huy sa lại, Huy khẽ mỉm cười, gương mặt Huy gương vẽ nỗi buồn khó giấu:

-Ít nhất.. Cậu còn hạnh phúc khi được bố mình quan tâm nhiều đến thế.

Tôi ngạc nhiên ngược lên nhìn Huy. Huy nhìn về hướng khác, tầm nhìn cậu ta dường như xa hơn, về một nơi xa xăm nào đó mà tôi không thể với tới:

-Khi bà buồn, tôi sẽ luôn bên bà. Nếu bà không có ở cạnh tôi, tôi sẽ đi tìm bà cho bằng được. Tìm bà, luôn là như thế. Tôi sẽ không bao giờ cho bà cô độc tự kỉ một mình.

Tôi giương to mắt nhìn Huy. Ôi, nghe những lời này của cậu bạn thân không hiểu sao xúc động quá. Mắt tôi long lanh nhìn Huy, cảm xúc dâng trào định bật tiếng thì giọng trầm ấm của Huy lại vang lên, đầy buồn bã:

-Nhưng, nếu có lúc, tôi bất chợt biến mất cạnh bà, biến mất một cách kì lạ, bỏ rơi bà một mình ở đâu đó mà không đến bên bà như thói quen nữa, thì lúc đó, bà phải hiểu rằng, tôi lúc đó cần bà hơn bao giờ hết.

Có chút ngạc nhiên, tôi nhìn sững cậu ta. Huy nhìn sang tôi và mỉm cười:

-Lúc đó, tôi đang bị tổn thương rất nhiều...

Tôi biết, Huy là người nội tâm trầm tính. Gia đình cậu ta không hòa thuận như những nhà khác. Nhưng, đây là lần đầu tiên tôi nghe cậu ấy nói những thứ chân thành kì lạ đến thế.

-Vậy thì lúc đó...Tôi sẽ đi tìm cậu....Tôi cũng không để cậu chịu đựng một mình đâu....

Tôi chạy khắp hành lang, nhìn vào từng lớp học trống tìm cậu ta. Lời hứa từ năm lớp chín. Mới đây thôi. "Vậy thì lúc đó...tôi sẽ đi tìm cậu.Tôi cũng không để cậu chịu đựng một mình đâu...." Đó là lời hứa của tôi.

Giờ ra chơi náo nhiệt. Tôi chạy xuống sân trường tìm mọi góc ngách. Huy đang ở đâu? Rốt cuộc cậu ta đang ở đâu chứ?

Khi tôi gần như đã chịu thua, chuẩn bị quay bước về lớp thì đột nhiên dừng lại. Đám nữ sinh lớp dưới, khối 10, đang nhìn đăm đăm vào bên trong thư viện đầy si mê, ngưỡng mộ. Chân không muốn rời đi nhưng cuối cùng cũng kéo nhau đi. Cơ mặt tôi khẽ giãn ra. Tôi bước từ từ đến thư viện. Mở cửa bước vào, có chút khựng lại. Huy đang ngồi trên bàn cạnh khung cửa sổ nhỏ. Tấm rèm cửa phất nhẹ làm lộ ra những đường nắng chiếu nhẹ vào khuôn mặt mũi nam công tử của Huy. Đẹp là thế, ngơ ngẩn là thế nhưng sao trông cậu ta cô độc đến lạ. Tôi bước đến gần Huy, phất vào đầu cậu ta một cái:

-Cúp tiết này! Ông to gan lắm! Trốn học để ngồi đây đọc sách cơ!

Huy không có vẻ gì là giật mình, lật nhẹ trang sách. Lạ, lạ quá. Rất lạ. Tôi ngồi xuống cạnh cậu ta:

-Ông sao thế?

-Không có gì... Chỉ là, muốn ngẫm lại cái thời gian ngồi cạnh cô gái nào đó trong thư viện như thế này thôi...

-Hế?

-Ngày trước, bà thích vào thư viện đọc sách lắm mà. Những lúc như thế tôi phải ngồi cạnh bà như thế này để lựa lúc bà đọc xong cuốn sách mà lôi bà ra. Nó dường như đã trở thành thói quen. Quen đến mức mà cô thủ thư còn nhớ rõ vị trí của chúng ta hay ngồi...

Tôi có chút thần người. Đúng rồi, cái bàn cạnh cửa sổ, quả không sai.

-Nhưng, thói quen đó gần như biến mất rồi...-Đôi mắt Huy khẽ rung. -Bây giờ bà đã quên mất thói quen này, mà thay vào đó là thói quen luôn ở cạnh Tường Anh...

Huy nhìn sang tôi. Một khoảng không gian im lặng ập đến. Đúng thế. Đã có quá nhiều chuyện xảy ra làm tôi quên mất nơi này.

-Bà có biết, nó cũng trở thành thói quen của tôi mất rồi không?

Huy nhìn sang tôi.

Ánh mắt tôi sụp xuống:

-Quên nó đi...Ông có biết tôi đã đi tìm ông vất vả thế nào không?

Huy có chút sững lại nhìn sang tôi, rồi nhẹ nhàng, giọng nói cậu ta vang lên ảm áp:

-Cuối cùng, bà cũng chịu đi tìm tôi....

Tôi mở to mắt nhìn cậu ta. Huy tiếp tục:

-Mười mấy năm trôi qua, tôi luôn là người đi tìm bà. Tìm bà đến phát điên, đuổi theo bà đến phát mệt nhưng chưa bao giờ bà tìm tôi khi tôi biến mất như tôi đã tìm bà. Đây là lần đầu tiên...

Sao hôm nay Huy lại nói những thứ kì lạ đến thế? Buồn đến thế. Có chút hối lỗi dâng tràn. Thì ra tìm một người khó đến thế. Vậy mà Huy luôn tìm tôi suốt thời gian dài cho đến giờ... Còn tôi thì...

Rồi đột nhiên, nhanh như cắt không để tôi kịp hiểu chuyện gì xảy ra, Huy giữ lấy tay tôi rồi chồm người về phía tôi. Đến khi tôi kịp bình tĩnh và tiếp thu được chuyện gì thì cũng là lúc tôi phát hiện ra mặt Huy đã kề sát mặt tôi. Tim tôi đứng lại vì ngạc nhiên đến mức kinh hoàng. Nhưng Huy đã khựng lại. Cả người tôi lạnh toát. Môi Huy sát môi tôi đến nỗi có cảm tưởng chỉ cần thôi nhúc nhích một chút là có chạm ngay. Tôi muốn bật tiếng nhưng không dám vì khoảng cách quá gần. Thở cũng không dám thở mạnh. Huy nheo mắt nhìn tôi. Hàng mi cậu ta rung lên một cái thật nhẹ. Tay chân tôi bủn rủn, mồ hôi túa ra. Rồi ánh mắt cậu ta se lại một cái thật buồn.

“Chụt!”

Cậu ta hôn vào má tôi một cái thật kêu làm người tôi thở phào một cái nhẹ nhõm rồi ngồi lại cười tươi.

-Ông làm tôi hú hồn.-Tôi nuốt nước bọt khẽ vuốt lại tóc. Huy chỉ mỉm cười, nhưng cười buồn.

Trống đánh tiếng hết giờ ra chơi, tôi quay sang Huy:

-Vào lớp..

Huy nhún vai đứng dậy rồi bước đi. Huy kì lạ, đúng là rất kì lạ. Tôi chưa bao giờ hiểu hết mọi hành động của cậu ta.

Bước tà tà phía sau Linh, Huy khẽ cười buồn. Chỉ một chút nữa thôi là hôn được làn môi ấy rồi, vậy mà.... Huy kiềm chế hết sức rồi. Đã rất kiềm chế để không hôn Linh, không để cho Linh biết Huy thích cô ấy rất nhiều. Vì Huy sợ, nếu lúc đó Huy tiếp tục làm tới, thì Linh và Huy sau này có đi chung với nhau như thế này nữa không? Có cười đùa nói chuyện như thế này nữa không? Có đi chung xe về nữa không? Hay đổi lại tất cả chỉ là sự gượng ép đến lạnh lùng. “Tôi thích bà”, câu nói chữ có ba chữ nhưng lại đánh đổi cả một tình bạn, một tình bạn nhưng đối với Huy, nó đã vượt lên trên thứ gọi là “tình bạn” đó mất rồi...

Xin lỗi các bạn vì sự chậm trễ vô biên của tác giả TT^TT Do đạo này bệnh lười có thâm niên tái phát lại bạn một số chuyện TT^TT tác giả sau này sẽ ra nhanh hơn. :p

14. Chương 14: Ma!!!

Chúng tôi trở lại lớp học. Tôi ngồi xuống bàn ngáp một tiếng dài rồi đổ gục xuống bàn đầy mệt mỏi. Gác đầu vào tay. Tiết tiếp theo là tiết sử thì phải. À vâng, nói sao nhỉ? Môn sử là môn học rất rất hay, rất rất tuyệt vời và có tính ru ngủ cũng rất rất cao. Hãy cảm nhận mà xem. Những trang sách đi ngược dòng lịch sử dày kín chữ, cùng lời giảng trầm trầm du dương ngọt ngào của Mr. Hói lớp tôi đủ để hai mắt tôi díp lại lại. Mr. Hói đã đến những tháng ngày gần nghỉ hưu. Dù tuổi chưa già quá nhưng tóc ông đã tìm đường đi hết khiến cho lũ học sinh “mến thầy” vô tư kính cẩn gọi thầy là “Mr. Hói”. Mỗi lần đến tiết thầy, dù chúng tôi có choảng nhau chí chóe thì bên trên, thầy giáo đáng kính của chúng tôi vẫn ung dung chung thủy với bài giảng của mình chứ không gào tướng gạch sổ đầu bài như những thầy cô kia. Thầy đã đến tuổi dưỡng giòng rồi. Thế là mỗi khi đến tiết sử, thay vì ồn ào thì tôi lại lả ra ngủ. Và nhiều lúc, trong cơn mơ màng. Tôi mơ hồ thấy Huy từ phía sau đổi chỗ với Ý ngồi cạnh tôi. Phút chốc, Huy đã ngồi sát bên trái của tôi và tay Huy nâng cuốn sách lên che đi gương mặt đang ngủ khì của tôi, phòng lúc thầy giám thị đi ngang qua thì không phát hiện. Lúc đó thì tôi yên tâm mà ngủ nhé. Có một cậu bạn thân thật là thích!

-Oáp...

Tôi vươn vai uể ải bước theo Huy. Huy hồ hững bước đi phía trước. Lạ ghê, hôm nay trông cậu ta trầm tĩnh khác thường dù đó là tính cách của cậu ta. Mà sao tôi có cảm giác là mình vừa quên thứ gì nhỉ? Tôi ngắc ngứ cố nhớ xem mình đã để quên thứ gì nhưng mà không ra. Cho đến khi thấy một hai tay phóng viên lớn vồn bên ngoài tôi mới giật thót người nhận ra: Tên Tường Anh đang ở phòng y tế!

Cái tên biến thái đó! Tôi thở dài bất mãn. Quay sang Huy:

-Huy ơi, hôm nay cậu về trước đi! Chút nữa tớ xin xe đưa khắc về cũng được, tớ vừa nhớ ra có một chuyện quan trọng. Cậu về trước đi nhé!

Nói rồi không đợi câu trả lời từ phía Huy, tôi co chân chạy mất.

Cái này người ta có gọi là “Đã nghèo còn mắc cái eo” không đây?

Tôi thở hổn hển đập cửa phòng tầng ba. Tên Tường Anh nằm bẹp dí trong đó. Trông hần tày tã đến thương. Sao lạ thế? Rõ ràng có cả một đội quân girl hùng hậu kéo xuống chăm sóc cậu ta mà? Đáng lẽ phải chỉnh chu khỏe mạnh rồi chứ?

Tôi bước đến chỗ hần, chống hông đầy bất mãn:

-Anh không định về à?

Hần kéo chăn che nửa mặt, nhìn sang tôi:

-Đợi cô đem tôi về.

-Cái gì? Anh bị lên cơn đại ảo tưởng à?-Tôi gào lên.

Hần hé mắt nhìn tôi không đáp trả. Nhớ lại mấy tay phóng viên trước cổng trường, nghĩ đi nghĩ lại, hay là cứ vác hần ra cổng để làm màu chút cho bớt tai tiếng cái đã, rồi tống hần vào chỗ khác sau? Nghĩ xong tôi thả cặp xuống, mím môi kéo hần lên.

-Tôi sẽ vác anh ra cổng và anh gọi cho lũ bạn bệnh hoạn hôm đó của anh đến rước nhé?

Hần thở mạnh, không đáp. Mồ hôi túa ra. Hần nặng nhọc dựa vào người tôi. Đôi mắt hần lơ đã, tay hần vô thức kéo chặt tay áo tôi. Trời ạ! Trông hần thế này mà như con heo! Đến khi kéo hần ra cổng thì cũng là lúc tôi phát hiện ra, đám phóng viên đã về rồi. Tôi thở phào nhẹ nhõm.

-Anh gọi đám bạn của anh đến đi...-Linh cau mày.

Tường Anh nhúu mày mệt mỏi lấy điện thoại ra bấm máy. Nhưng đầu dây bên kia chỉ là tiếng tút tút dài đầy đều đều. Nghe tiếng tút tút ồ ồ mấy lần không chịu nhấc máy của lũ bệnh hoạn kia khiến Linh chỉ muốn gào lên mà đập tan chiếc điện thoại ngay.

-Haii...-Linh thở dài bất mãn. Cái quái gì đang diễn ra thế chứ? Thôi thì vậy... -Bây giờ tôi sẽ lôi anh ra trạm xe buýt, tống cổ anh lên rồi ah tự về nhà nhá!

Linh gằm gằm mặt đáng sợ. Lôi Tường Anh xông xộc như lôi một con cún khiến Tường Anh bất giác lão đảo không đứng vững mà chồm về phía Linh. Cả người gần như dựa sát vào cô ấy.

-Đồ yếu đuối.-Linh hăm hực cầm tay Tường Anh kéo nhanh. Đôi mắt mơ hồ của Tường Anh nhìn Linh. Có một cảm giác lạ thật lạ. Ôi không, cậu ta lại sáng mắt rồi. Khi ốm thường cảm giác lung tung thế đấy.

Đột nhiên, Tường Anh thấy một cảm giác ấm áp truyền từ tay mình...

Và chưa bao giờ Tường Anh muốn quãng đường trạm xa dài thêm đến thế...

Tay Tường Anh bất giác siết chặt tay Linh hơn....

Sau khi tống cổ tên Tường Anh lên xe, tôi mới nhẹ cả người, bớt buồn bực. Trời đã xế chiều...

Tôi bước về nhà. Hình như tôi để quên thứ gì đó thì phải?

Tôi nhíu mày, tôi quên gì đó, có quên gì đó nhưng lại không nhớ ra thứ đó là gì cho đến khi tối khuya, khi tôi leo lên phòng chuẩn bị tâm lí để đợi hai tên gia sư chết bầm đó sang thì cay đắng phát hiện ra: Tôi quên cặp.

Nhớ ra mà tôi muốn khóc quá! Lúc đó có lẽ tôi để quên nó ở phòng y tế ở trường mất rồi. Làm sao đây? Làm sao đây?

Tôi nhìn lên đồng hồ, nước mắt chỉ muốn phun ra. Bảy giờ tối. Không lẽ bây giờ tôi đến trường? Nghe đồn trường có ma. Nhưng không đi thì lấy gì mà học? Đấu tranh dữ dội, tôi lò tò xuống nhà, nhìn bố tôi, mếu máo:

-Bố ơi...Con đến trường....

-Làm gì giờ này?-Bố tôi trừng mắt sang tôi..

-Con... con quên cặp ở đó rồi..-Tôi nói mà chân tay run lên từng hồi. Bố tôi sẽ phản ứng thế nào đây? Quát? Nhưng bố tôi lại im lặng quay lưng đi. Và lúc đó tôi biết, khi tôi lấy cặp về, chuyện gì sẽ chào đón tôi và tôi tự hỏi không biết ngày mai tôi có còn được nhìn thấy ánh sáng dưới tay bố tôi hay không?

Tôi lao nhanh ra cổng thì đụng phải Khánh. Khánh nheo mắt nhìn tôi:

-Tối rồi bà còn đi đâu thế?

Tôi khổ sở nhìn hấn rồi vội vàng:

-Tôi...Tôi...Kệ tôi!

Nói rồi tôi đạp hấn ra rồi chạy thục mạng đến trường.

Ngôi trường ban đêm toát lên vẻ ma mị đến phát hãi. Trông như những ngôi nhà ma ám mà tôi hay xem. Đây có phải là hậu quả của việc xem phim ma quá nhiều không đây? Hic hic....

Lấy hết can đảm, tôi bước vào cổng trường. Ánh đèn chập chờn ngoài cổng làm tôi khẽ run lên.

Không một bóng người.

Chỉ có tiếng gió khẽ khàng thổi qua tốc một vài chiếc lá kêu lên từng tiếng “roạt” đầy đáng sợ, có cảm giác như có người vậy.

-Đừng sợ mày ơi....

Tôi cố trấn an chính mình rồi hít một hơi sâu bước vào hành lang. Phòng y tế... tầng 3. Huhu... Ông trời ơi ông muốn con sống sao???

Tôi run run tiến vào. Tiếng gió rít qua khung cửa tạo nên một thứ âm thanh kì dị. Ánh đèn chập chờn chập chờn. Tiếng “kẹt..t....t...” khe khẽ từ cánh cửa sổ đầu đó vang đến rõ mồn một. Tôi nuốt nước bọt, tôi sợ hãi đến mức muốn khóc. Tôi nén hết can đảm bước lên tầng ba. Phòng y tế chưa đóng. Tôi khẽ thở phào nhẹ nhõm. Tôi bước vào bên trong. Mùi ete xộc lên mũi, một âm khí lạnh lẽo trùm lấy tôi. Có chút sờn da gà nhưng tôi vẫn hết sức can đảm vào lấy cặp. Đột nhiên...

Rầm!

Tiếng cửa sập vang lên làm tôi giật thót người quay lại. Cánh cửa phòng y tế đóng lại. Tôi hoảng sợ phi ra cửa. Cửa không mở được! Tôi hoảng hốt chân tay bủn rủn.

-Có ai không??? Có ai không ạ??? Bác bảo vệ ơi!!!! Mở cửa cho cháu!!!!

Nhưng không có ai trả lời. Ánh đèn bên trong phòng chập choạng rồi đột nhiên....

Phụt!

Ánh đèn vụt tắt. Tôi tái mét hoảng loạn gào lên thảm thiết:

-CÓ AI KHÔNG???? LÀM ƠN CHO TÔI RA!!! AI CỨU TÔI!!! AI CỨU TÔI VỚI!!!

Có một tiếng cười bên ngoài cửa vang lên làm tôi sợ đến mức cổ họng nghẹn cứng. Rồi cửa lại bật mở. Tôi cứng đờ trợn mắt nhìn. Có ma! Có ma thật rồi!!!!

Tôi vụt chạy ra ngoài. Đầu tôi chỉ muốn nổ tung. Cổ họng tôi nghẹn lại. Tôi chạy thục mạng nhưng bên ngoài đèn dọc hành lang đã tắt hết. Chỉ có bóng tối bao trùm và màu xám tro le lói. Tôi bật khóc, hoảng sợ nhìn quanh.

Rầm!

Một tiếng kì lạ vang lên. Tôi giật thót, cửa lớp 11A3 đột nhiên bật mở rồi đóng sập lại. Tiếng bước chân lên cầu thang nhưng không có ai bước lên cả. Tôi bịt tai lại, cả người ngồi xuống đất. Tôi sợ đến mức không thở được. Tôi bật khóc thảm thiết. Đột nhiên đèn bật sáng. Một bóng người ở trước mắt tôi. Tôi ngẩng đầu tem nhem nước mắt của mình lên. Khánh đang đứng ở trước mắt tôi, cậu ta nhìn tôi bằng ánh mắt đầy thích thú. Miệng cậu ta nhếch lên thành một nụ cười đều. Cậu ta trông vô cùng hả hê vui sướng như thể tôi vừa dính phải kế hoạch gì đó của cậu ta vậy.

Nhưng lúc đó không hiểu sao tôi lại thấy cậu ta trông đáng yêu hơn bao giờ hết. Không kịp suy nghĩ, chỉ thấy cậu ta xuất hiện lúc này như là một vị cứu tinh cứu tôi ra khỏi cái thứ đáng sợ này. Tôi đứng bật dậy chạy xô về phía cậu ta. Rồi ôm chầm lấy cổ cậu ta, khóc òa lên:

-Huhu.... Ông đây rồi!!!! Cảm ơn ông trời đã đưa ông đến đây!!! Tôi cần ông đến thế nào!! Huhuhuhu!!!

Khánh gần như bất động. Đôi mắt cậu ta mở to tròn tròn.

Và lúc đó,

Bỗng nhiên tôi nghe rõ tiếng trái tim cậu ta đang đập mạnh....

t/g: Huhu!!! Có ai còn nhớ tác giả không???? TT_TT

15. Chương 15: Tôi Cầm

Khánh cứng đờ người. Đầu óc cậu chờ đến tận tận mù mịt. Cậu không thể tin vào những gì đang diễn ra. Một cảm giác ấm áp hạnh phúc truyền vào nhịp đập trong lồng ngực cậu. Thời gian như dừng lại.

-Huhuhu....!

Linh ôm lấy cổ cậu khóc òa lên. Không biết bao lâu sau Khánh mới thoát khỏi chùng cảm giác nghẹt thở đó, cậu giữ lấy vai Linh, trấn an:

-Bà làm sao thế? Đừng khóc nữa, có tôi đây rồi mà.. Đừng sợ nữa...

Linh sụt sịt mũi. Thả Khánh ra, chùi chùi nước mắt một cách vụng về như con mèo. Khánh nhìn Linh, chợt cảm thấy có lỗi. Cậu chỉ muốn hù Linh một chút thôi. Đúng thế, vừa nãy chính cậu đã tắt đèn, đóng cửa, mục đích chỉ là muốn xem vẻ mặt hoảng sợ của con khủng long như thế nào. Nhưng không ngờ điều đó lại khiến Linh sợ hãi đến thế.

Khi thấy Linh hoảng sợ cậu đã vui đến mức đã tính đến chuyện sẽ đứng trước mặt Linh mà ngoác miệng cười. Nhưng bây giờ điều đó là không thể nữa.

-Có tôi đây rồi, đừng khóc nữa nào...

Khánh dịu dàng dỗ dành.

-Huhuhu.... ĐỒ ĐÁNG CHẾT! SAO CẬU DÁM HÙ TÔI????-Linh đang rầm rứt khóc đột nhiên gào lên đầy uất ức, đầm ột phát vào khuôn mĩ nam kia. Linh túm tóc Khánh thô bạo lôi xuống, méo máo -Ông tưởng tôi ngu đến mức không biết ông dàn dựng à? Từ cái lúc thấy cái mặt ông lò ra là tôi đã biết ông bày trò rồi! Còn chưa kể cái nụ cười hả hê vui sướng của ông lúc đó nữa! Chính ông!

Vừa nói Linh vừa thụi vào bụng Khánh mấy đấm. Khánh ôm bụng nhăn nhó đau đớn. Hối hận sao lúc đó mình vội cười làm cái gì. Khánh nhướn mắt nhìn sang Linh. Mặt Linh đỏ ửng lên vì khóc và vì giận, môi cắn chặt, nói chung bộ dạng như muốn vỗ sống Khánh. Thấy bộ dạng đó, Khánh không kiềm chế được cười toáng lên:

-Ahahahaha!!! Tội ngu thì cho bà chết!

-Đồ điên! Còn cười nữa à??? Mà sao ông biết tôi ở đây?

-Hỏi bố bà!

Linh kéo tay áo lên đập túi bụi. Cho đến khi dây đèn trên hành lang bỗng vụt tắt. Mọi thứ gần như đông cứng lại. Linh run run:

-Không...phải ông và...Vũ bày trò đấy chứ...

-Đâu có! Tôi đi một mình, tôi còn mượn.....-Khánh dút vào túi áo định lấy gì đó ra.

-Mượn gì?

Khánh khẽ khượng lại, suy nghĩ gì đó một hồi rồi rút tay ra, nhún vai:

-Không có gì.

Linh hậm hực quay đi, cổ trần an cơn sợ hãi.

— — —

Quay lại lúc trước...

Khánh bước vào trường, thấy ông bảo vệ liền hỏi:

-Bác ơi, bác có thấy cô học sinh nào chạy vào đây không?

-À, có. Cô bé ấy chạy lên tầng ba... Không biết là để quên thứ gì.

Khánh khẽ nhếch mép cười, một kế hoạch vạch ra.

-Thưa bác, cháu để quên cặp của mình trên tầng ba, ông cho cháu lên lấy. Cho cháu mượn chum chìa khóa tầng ba của ông, cháu sẽ khóa giúp ông luôn.

Gì chứ hội trưởng hội học sinh lên tiếng thì bác bảo vệ tin tưởng 100% rồi. Thế là cầm chum chìa khóa trong tay, Khánh bước lên tầng ba. Và chuyện gì xảy ra thì đó rồi đó :v

_____trở lại lúc này_____

Linh ngó nghiêng xung quanh hồi lâu. Khánh nhìn Linh chợt bật cười rồi nhún mày:

-Cặp bà đâu rồi?

Linh nhìn xuống. Mặt mũi méo xệch khổ sở:

-Thôi xong, trong lúc hoảng loạn, tôi thả lại trong phòng y tế luôn rồi.

—

Linh và Khánh bước vào phòng y tế. Đèn trong phòng đó vẫn sáng, sáng một cách kì dị đến run người. Linh bất giác túm lấy tay áo Khánh. Khánh khẽ giật mình, một cảm giác lan truyền từ những ngón tay Linh truyền lên.

-Cặp tôi kia rồi!

Linh thả tay Khánh ra chạy đến cầm chiếc cặp dưới đất. Khánh nhìn Linh. Một cảm giác tiếc nuối vô hình. Đột nhiên, Khánh đưa tay tắt phụt đèn trong phòng. Mọi thứ chìm trong bóng tối.

Linh giật mình mặt tái mét hoảng hốt kêu lên:

-Chuyện gì?? Chuyện gì thế?? Khánh? Ông đang ở đây cùng tôi chứ???

-Ừ...ừ... Sao đột nhiên đèn tắt thế?

Khánh lúng túng bước nhanh ra cửa về vội vàng. Tay cậu lại vô thức khép cửa lại. Cậu lấy chùm chìa khóa ra, rồi cậu hít một hơi sâu, khóa cửa lại.

-Chết rồi! Cửa khóa rồi!-Khánh quay lại lo âu nói với Linh

-Không thể nào!-Linh sợ hãi kêu lên chạy nhanh ra phía cửa. Cố mở nhưng không thể. Tiếng gió rít qua khe cửa thành một tạp âm đáng sợ.

-Chết rồi! Làm sao đây??-Linh hoảng loạn nhưng cố gắng cố giữ bình tĩnh, cố mở cánh cửa ra nhưng không thể. Linh muốn khóc quá. Cô gõ mạnh vào cửa gần như gào lên:

-CÓ AI BÊN NGOÀI KHÔNG??? BÁC BẢO VỆ OI, MỞ CỬA GIÚP CHÁU VỚI, LÀM ƠN!!!!

Khánh im lặng nhìn Linh. Không nói một lời. Cậu đang làm gì thế? Đang làm cái gì thế? Chỉ là, cậu muốn kéo dài thời gian ở cạnh Linh lúc này thôi. Vì như thế, cậu có cảm giác như cậu chính là chỗ dựa của Linh, để cô ấy túm lấy áo khi hoảng sợ, nép sát vào cậu, thậm chí cậu có thể ôm Linh để bảo vệ Linh. Nhưng đó là mình cậu nghĩ thế thôi.

Linh khuyu xuống. Cô hoảng đến mức, sợ hãi đến mức không bật lên tiếng nào. Chỉ có nước mắt chảy ra. Thấy Linh như thế, có chút áy náy nhưng Khánh vẫn lờ đi. Một tiếng khóc vang lên trong phòng tối.

Khánh không hề giật mình, chỉ khẽ mỉm cười nhìn sang Linh đang rầm rứt khóc. Khánh bước đến, ngồi xuống cạnh Linh, vỗ lấy vai cô ấy:

-Đừng sợ, còn có tôi ở đây mà... Bà không tin tôi sao?

Linh chợt đưa tay ra kéo chặt tay áo Khánh. Chỉ như thế Linh mới cảm thấy bớt sợ đi phần nào.

Rầm!

Một tiếng đập cửa từ đâu vang lên. Linh giật mình chồm lên ôm lấy cổ Khánh gào toáng lên, khóc nức nở:

-HHUHUHUHU!!! CHO TÔI RA KHỎI ĐÂY!!! CHO TÔI RA KHỎI ĐÂY! HUHUUHU!!!!

Khánh vỗ nhẹ lưng Linh:

-Yên nào, rồi sẽ sớm có người mở cửa cho chúng ta thôi mà....

Linh bật khóc.

Khánh khẽ mỉm cười. Thấy bộ dạng yếu đuối của con khủng long này Khánh thấy hài ghê gớm. Bình thường cứ tỏ vẻ mình còn đồ không sợ trời không sợ đất nữa đi. Cậu ta gác tay phía sau gáy, người dựa vào tường, nhìn thích thú sang Linh. Mỗi khi có tiếng động gì đó vang lên là Linh lại nép sát hơn vào Khánh. Cứ thế... cứ thế...

“Cứ thế...”

Tôi muốn em mãi mãi dựa vào tôi như thế này...”

Ước gì... Thời gian nó ngừng trôi lúc này thì hay quá nhỉ.

Nhưng càng gần Linh, Khánh lại càng khó giấu cảm xúc hơn. Cậu đã kiềm chế rất lâu rồi và sợ có lúc cậu sẽ không kiềm chế nổi nữa. Và có ai biết không? Cậu càng ngày càng ít kìm, chỉ muốn hét lên cảm ai lại gần Linh và đóng dấu chủ quyền “Linh là của mình”.

-Linh! Khánh! Hai người có ở đây không?

Một giọng nói vang lên. Linh đang run run nghe thấy giọng nói đó thì mừng rỡ ngẩng lên như Liên Xô được mùa. Là Vũ. Cái giọng này là của Vũ. Có lẽ Vũ đã sang nhà Linh tìm, nên bố cô mới chỉ cho Vũ là tôi ở đây. Xúc động tuôn trào, Linh định bật tiếng đáp trả “tôi ở đây” thì Khánh đột ngột chồm người về phía Linh, bịt chặt miệng Linh lại ấn dội vào tường. Linh mở to tròn mắt nhìn, không hiểu Khánh đang làm cái gì. Tiếng Vũ vẫn vang vang dọc hành lang:

-Hai người đâu thế? Hú hú!

Linh cố gỡ tay Khánh ra. Hắn đang làm cái gì thế? Đây chính là cơ hội duy nhất để hai người thoát ra được phòng y tế ma ám này mà!

Linh cố gỡ tay Khánh ra, dẩy dụa. Cô muốn ra khỏi đây! Ra khỏi đây!

-Im lặng. Tôi cấm cô lên tiếng.

Khánh nghiêng răng nhìn Linh. Trong bóng tối, gương mặt cậu ta nghiêm túc đến đáng sợ. Linh trợn mắt nhìn Khánh. Cậu ta định làm gì thế? Không lẽ cậu ta muốn bị nhốt suốt đêm ở đây sao? Linh giơ tay lên định đâm ột cú “thô sơn” vào mặt hắn, thì hắn đã nhanh chóng khóa tay Linh lại. Ép Linh sát vào tường hơn.

-Linh!

Tiếng Vũ vang lên, bóng của Vũ đi qua cửa phòng y tế. Linh cố bật tiếng nhưng không thể. Rồi Linh nghe tiếng bước chân Vũ đi xuống hành lang, xa dần... Xa dần...

Thôi xong! Vũ đi mất rồi!

Linh vẫn giương mắt nhìn Khánh.

Khánh đang làm gì thế này? Không, chỉ là do cậu không muốn. Nếu đó là bác bảo vệ thì Khánh sẽ hơi tiếc chút thôi. Nhưng nếu là Vũ, thì cậu không thể, không muốn. Cái này có phải là nỗi sợ vô hình, một sự ghen tức không tên không? Liệu lúc đó khi Linh chạy ra, Linh có ôm chầm lấy Vũ vì quá vui mừng không? Không, Không!

Khánh muốn người cứu Linh, người bảo vệ được Linh chỉ có thể là Khánh thôi, không được là ai khác!

Linh vùng vẫy. Nếu lúc này Khánh thả cô ra thì cô sẽ cho hắn biết thế nào là “răng ới chõu hàm đi với”.

Khánh hít một hơi sâu. Cơ mặt giãn ra. Khánh nhả từng chữ, nhẹ nhàng nhưng cũng thật khó khăn:

-Tôi cấm bà gọi tên Vũ....

Linh nhú mày khó hiểu. Khánh hơi cúi đầu xuống, giọng trầm trầm, nhưng thật khế, đủ Linh nghe thấy.

-Tôi cũng cấm bà chạy đến bên thằng khác khi tôi đang ở cạnh bà... Nếu không, thằng đó sẽ bị tôi giết chết mất....

16. Chương 16: Shock!!!

Tôi mở to mắt hết cỡ cố tiêu hóa những gì cậu ta nói. Giết? Cậu ta sao? Sao lại giết?

-Sao lại giết?

Tôi nhìn hắn, cơ mặt cau lại.

-Tôi đang tự hỏi có phải ngày xưa bố mẹ bà nhét đất vào đầu bà không?-Mặt Khánh đen lại như cái dít chảo. Trông thất vọng tràn trề. Hắn hậm hực thả tôi ra, đút tay vào túi áo lấy chùm chìa khóa ra, đút vào cửa. Tôi há hốc mồm nhìn hắn gần như gào lên:

-Tên đáng chết! Thì ra ông có chìa khóa mà giấu tôi.

-Thì sao?-Hắn thờ ơ nhìn sang tôi. Tra chìa khóa vào và mở cửa. Bước nhanh về phía trước.

-Đứng lại đó cưng! Rốt cuộc ông định làm cái gì thế??? Có chìa khóa! Ông, cầm chìa khóa trong tay, vậy mà im thin thít từ hồi nào đến giờ. Ông có vấn đề gì về não bộ à?

Tôi không hiểu nổi hắn làm cái quái gì nữa. Có chìa khóa, thế mà, nếu mở cửa ra từ sớm thì tôi đâu sợ chết khiếp đến thế.

-Bà im đi có được không?-Hắn hậm hực bước đi -Cứ cảm rằm cảm rằm như tự kỉ ấy...

-Ông đứng đó cái dă!-Tôi gào lên.

-Thế bà cứ đứng đó mà lảm nhảm với lũ bóng ma đi...-Hắn ngoảnh đi bỏ đi.

Nghe đến từ “ma” tóc tôi lại thì nhau dựng ngược lên. Chân tay bủn rủn vội cong khu chạy đến cạnh hắn. Bám chặt ống tay hắn rồi bước đi.

Thôi kệ, sao cũng được. Miễn thoát ra khỏi cái chốn đáng sợ đó là tuyệt vời rồi...

Tôi đến trường với khuôn mặt bơ phờ hốc hác. Sự việc hôm qua còn ám ảnh tôi. Còn chưa kể còn bị bố “hát cái lương” cho nghe cả buổi nữa chứ. Có ai xui như tôi không. Qua cái sự việc lần này thì tôi tin 100% trường này có ma. Hic hic...

-Linh! Linh! Cái mặt bà sao giống kiểu sáng sớm bị ai tát thế?-Dương nhìn sang tôi, nhú mày hỏi.

-Tôi...

-Không. Giống kiểu người chuẩn bị đi âm phủ chơi hơn.-Thằng Thuần lôi mặt tôi sang phía hắn gật gù nhận xét.

-Tao đá chết hai vợ chồng chúng mày giờ! Ở đó mà tát với âm phủ!-Tôi tức tối gào lên uất ức.

-Ày, đừng nóng...

-Linh!!!!!!!!!!!!!! Ra đồ rác!!!!-Tiếng gọi thân thương của thằng tổ trưởng gà què vang lên đầy đau khổ. Sao hắn nỡ dọa dẫm tôi thế chứ? Con trai mà không galang gì cả!

Tôi hậm hực bỏ đi. Lũ bạn, nhốn nháo nhốn nháo trông phát ghét. Tôi dám chắc bây giờ cái vẻ mặt của tôi có trời mới dám đụng vào. (Sát khí đầy mình, hỏa bốc ngùn ngụt).

Tôi vừa đi vừa đá mấy cọng cỏ ướt dưới chân mình. Thầm nguyện rửa sao số mình nhẹ thế thì...

BỐP!

Tôi ngã chổng cẳng ra đất không biết mây mưa gì cả. Chỉ thấy hoa hòe mọc đầy đầu.

-Linh! Linh! Bà có sao không?

Một giọng nói vang lên bên tai tôi. Tôi mơ hồ nhận ra, tên Vũ. Vũ đỡ tôi dậy. Sọt rác đỏ một bên đổ bươm ra. Có lẽ Vũ trong lúc chạy đến đỡ tôi mà hất luôn giỏ rác. Tôi lấy tay gỡ gỡ đầu. Mặt nhăn lại rên lên một tiếng đau đớn, mắt rưng rưng khóc:

-Ui da....

Bỗng một tên con trai bước tới. Một tay ôm quả bóng chạy đến chỗ tôi, mặt tỉnh bơ:

-Em có sao không? Mất mũi bỏ đi đâu thế em? Phải nhìn đường chứ!

Tôi nghe mà muốn hộc máu chết tại chỗ. Cái gì thế chứ? Hắn không xin lỗi thì chớ, còn bảo tôi không nhìn đường sao? Cái mặt hắn nhìn tôi về không có gì là hối lỗi. Trơ trơ nhìn tôi như nhìn một kẻ ăn vạ.

-Anh a lô xô đập bóng vào đầu tôi còn lên giọng với tôi nữa à?-Tôi điên tiết gào lên.

-Anh có lỗi, ừm, nhưng nếu bé chú ý nhìn đường mà tránh thì đâu có trúng!

Hắn cong cớn. Ồ hơ, con trai gì mà tâm địa đàn bà thế? Quả bóng của hắn suýt đập vỡ mặt tôi đấy.

-Này anh kia! Đập bóng vào người ta còn không mau xin lỗi mau lên?-Vũ đang ngồi cạnh tôi đột nhiên đứng dậy nhìn hắn ta.

-Nhắm ruồi.-Hắn bữu môi nhìn tôi khinh bỉ định quay gót đi thì ..

BỐP!

Vũ ném giỏ rác dưới đất về phía hắn. Tôi há hốc mồm không dám tin. Hắn quay lại, đôi mắt hắn sa lại đầy đáng sợ.

-Anh có sao không? Mất mũi bỏ đi đâu thế anh? Phải nhìn đường chứ.

Vũ tỉnh bơ nhún vai như không, rồi cậu ta cúi xuống đỡ tôi lên.

-Mày... Mày....

Hắn ta nghiêng rằng, mắt hắn hằn lên ánh nhìn đáng sợ. Tôi chợt thấy lạnh toát cả người. Rồi hắn bước đến, thô bạo ném quả bóng xuống đất rồi túm lấy cổ áo Vũ, đấm một phát vào khuôn mặt mũi nam công tử kia. Tôi rụng rời chân tay, trợn tròn mắt. Vũ gặp người ho sặc sụa. Rồi quay lại nhìn hắn, miệng nhếch lên một nụ cười khinh bỉ.

-Mày được lắm!-Thấy nụ cười của Vũ hằn gần như điên lên. Đấm mạnh khiến Vũ văng xuống đất. Máu miệng tứa ra. Tôi hốt hoảng chạy đến đỡ Vũ dậy:

-Trời ơi cái chuyện gì thế này? Chỉ một quả bóng thôi mà sao thành ra thế này?

-Bà im đi cho tôi!-Vũ khẽ bật cười quệt đi vệt máu trên miệng.

-Hả?

Tôi chưa kịp thích ứng kịp với mọi chuyện thì đã thấy Vũ bật dậy. Ô trời! Vũ có bao giờ đi đánh nhau với ai đâu? Sao cậu ta lại thế???

Và....

Bốp! Bốp! Bốp Bốp!

.....

.....

....

...

.

-Có điên không chứ? Chỉ vì quả bóng mà đánh nhau u đầu chảy máu!-Tôi giận dữ gào lên. Tay dí dí vào băng dính thương trên trán tên Vũ.

-Đau lắm đó!-Hắn xoa xoa chỗ bị thương, nhìn tôi vẻ mặt tội lỗi.

Đúng thế. Nguyên nhân chỉ là một quả bóng đập vào đầu tôi đau điếng, cộng với một tên lớp 12 bụng dạ con gái không phân biệt được phải trái mà thành ra thế này. Hai tên đó choảng nhau chí chóe phụt cả má mũi mà không chịu dừng, tôi hoảng hốt hét khản cả cổ mà không đứa nào chịu nghe. Cho đến khi đám bạn lôi thằng 12 đó về lớp với tình trạng toe tua thì mới thôi. Vũ cũng không khá khẩm hơn. Rốt cuộc chúng tôi phải bỏ nguyên hai tiết đầu chỉ để xuống phòng y tế. Tôi còn phải viện lý do là ... em gái họ của hắn nữa...

-Mà cậu liều thế vì cái gì chứ? Thích thể hiện “anh hùng cứu mỹ nhân” à?-Tôi lau bầu gỡ miếng băng y tế ra khỏi bọc nylon.

-Bà mà là mỹ nhân á? Không có đâu.-Hắn bĩu môi- Tôi chỉ muốn thể hiện tinh thần galang thôi.

Mắt tôi giật giật. Đúng là chưa thấy quan tài là chưa đổ lệ.

-Mà hắn ta vừa phang cho tôi một quả bóng mà cậu đã giận thế thì không biết lỡ như tôi chết tại chỗ thì sao nhỉ?-Tôi bất chợt nảy ra ý nghĩ điên rồ, hự cẩu mà toác miệng cười, rặng rờ nhìn sang hắn. Hắn trừng mắt nhìn tôi, nghiêng rằng:

-Bà thử nói điên thêm một lần nữa xem.

-Hơ hơ, thì tôi chỉ nói đùa thôi mà!-Tôi cúi đầu, khử trùng nhẹ vết thương trên tay hắn. Rồi tôi lại lấy chiếc khăn ẩm chấm nhẹ lên vết thương cạnh khóe miệng hắn. Hắn giật mình hất tay tôi ra, nhăn nhó kêu lên:

-Đau!

-Yên nào! Cứ để thế thì đau hơn đấy!-Tôi bực mình chồm người về phía trước, đưa cái khăn cổ lau cho được.

-Không là không mà! Bà cứng đầu nhỉ?-Vũ túm chặt lấy tay tôi, chống cự đến cùng.

-Đồ ngu! Có dễ yên để tôi sát thương cho không?-Tôi bực máu gào lên rồi đẩy hắn ra, ai dè nội công thâm hậu quá nên vô tình đè người hắn xuống. (Hic hic) Nhưng lúc đó không để ý nhiều, chỉ cố tránh khỏi cái bàn tay loi choi của hắn mà thôi.

-Để yên mau!

-Đau! Còn lâu!

Hắn chụp tay tôi lại.

-Nhanh!-Tôi nghiêng lợi.

-Không là không mà!-Hắn lúc này hất tay tôi ra làm tôi luống cuống ngã ùm xuống người hắn đau điếng. Cái tên điên này!

Tôi xoa xoa đầu, ngược mặt lên thì dừng lại. Cả cái mặt đỏ lừ không lí do của hắn đập thẳng vào mắt tôi với cự li gần, gần vô cùng. Nếu trong tiểu thuyết tình cảm thì đây là tình thế vô cùng lãng mạn, nhưng thực tế thì lại vô cùng lãng xẹt. Sao cái mặt hắn đỏ thế?

-Sao mặt ông đỏ thế?

Hắn nhìn tôi khẽ nuốt nước bọt. Ánh mắt hắn.... “Long lanh long lanh” đến bất thường. Lông mày tôi giật giật nhìn bộ dạng của hắn. Rồi chợt nhận ra: Tôi đang đè lên người hắn!!!!

Linh vội vàng nhồm người dậy. Túm tóc hắn lôi lên rồi lau lên khóe miệng hắn. Vũ khẽ rít lên một tiếng đau đớn. Mà sao Linh tỉnh như không thế? Không lẽ tình thế vừa nãy không có chút gì gọi là “lãng mạn” sao??? TvT

Linh lườm Vũ một cái chấy mặt:

-Đồ ngu! Chịu đau ngay từ đầu thì có phải hơn không?

Rồi Linh lại mang cất dụng cụ y tế. Dáng vẻ của Linh khiến tim Vũ lệch một nhịp. Vừa nãy, thấy Linh đau đớn thế không hiểu sao Vũ cảm thấy tức điên lên hơn bao giờ hết. Thế nên mới sinh ra nhiều chuyện thế này.

“Mà hắn ta vừa phang cho tôi một quả bóng mà cậu đã giận thế thì không biết lỡ như tôi chết tại chỗ thì sao nhỉ?”

Câu hỏi của Linh chợt vang lên.

Đôi mắt Vũ sụp xuống, miệng lẩm bẩm:

-Khi đó, ảm phủ sẽ có thêm một người chết dưới tay tôi....

Một ngày mệt mỏi trôi qua chậm chạp, chậm chạp. Mới 7 giờ tối mà mắt tôi đã muốn híp lại vì buồn ngủ. Cũng đúng thôi, trưa nay tôi không ngủ trưa mà... Thôi thì tối nay xin vị gia sư khó tính Khánh cho nghỉ sớm vậy.

Nhưng ước mơ chỉ mãi là mơ ước...

Khánh hùng dũng sang nhà tôi.

Và đồng hồ đã đến 9 giờ hắn vẫn chưa chịu về.

.

.

-Trời ơi tôi xin ông đấy! Tôi buồn ngủ lắm rồi! Tôi không thể tiếp tục được nữa!-Tôi gần như gào lên xin hắn. Nhưng đáp lại về mặt vô cùng biểu cảm của tôi là cái mặt không cảm xúc của hắn cùng với chữ:

-Không.

-Sao ông ác với tôi thế? Mai tôi sẽ học bù mà!!! Huhuhu!

-Không là không..

-Khánh!!!!

-...

-Khánh!!!! Huhuhu....

-Ồn ào quá! Làm bài 28,29 cho tôi! Mười phút sau tôi lên kiểm tra!

Vị thầy giáo hết kiên nhẫn đứng dậy, bước ra khỏi phòng tôi để lại tôi tả tơi cùng cuốn sách giá khoa cười tươi như muốn trêu người.

-Khánh ơi!!!! Trời đánh thánh vật ông đi!-Tôi gào lên rồi đập đầu xuống bàn. Và quyết định ngủ luôn! Mặc kệ, giờ thì dù ông trời có sập xuống cũng không thức nổi đại ca ta dậy đâu!

Thế là tôi quyết định, sẽ trung thành với giấc ngủ của mình đến cùng.

“Kẹt..t....t...”

Tiếng cửa mở ra.

-Bà làm xong chưa?-Khánh lên tiếng.

Tôi mặc kệ, vờ như ngủ thật, không ngẩng dậy nữa.

-Linh! Bà ngủ đấy à? Dậy ngay!-Khánh lay lay tôi. Hắc hắc, mày lay thì kệ mày nhé! Bà đây muốn ngủ lắm rồi.

-Linh!-Tiếng Khánh lại vang lên, lần này to hơn và đầy sát khí. Tôi vẫn im thin thít như ngủ thật.

-Linh!!!-Khánh lại lay lay tôi.

Không động tĩnh. Không khí chợt im lặng. Lần này, tôi không còn nghe thấy tiếng cậu ta gọi tôi nữa. Có lẽ cậu ta đã bỏ cuộc rồi? hắc hắc! Tôi thầm cười trong bụng. Tai vểnh lên đợi tiếng bước chân ra khỏi phòng của hắn thì đột nhiên cái gì đó chọc mắt tôi ngại ngái, khó chịu. Cái gì ở trước mặt tôi thế nhỉ? Tuy thắc mắc nhưng tôi vẫn không mở mắt ra. Một làn hơi nóng phả vào mặt tôi nhẹ nhàng. Cái gì thế này? Có gì đó cứ chọc chọc vào mặt tôi. Bụng đang nghĩ có phải hắn túm đuôi con dế bỏ trước mặt tôi không nữa. Cho đến khi hết chịu nổi, tôi định mở mắt ra thì...

Một thứ gì đó mềm mềm, ấm ấm chạm vào làn môi tôi ấm áp. Một thứ gì đó ngọt ngào nhẹ nhàng đặt lên môi tôi. Dịu dàng, ấm áp. Tôi đứng người. Có một luồng điện chạy dọc sống lưng, chân tay tôi rụng rời run lấy bầy. Không biết bao lâu sao tôi mới về được hiện tại.

Tôi giật mình mở toang mắt ra thì cả người giật thót vì kinh hoàng. Khánh.... Hắn ...Hắn... Hắn đang hôn tôi?????

17. Chương 17: Từ Nay Tôi Sẽ Không Còn Là Bạn Thân Của Bà Nữa

Đầu tôi như muốn nổ tung. Mắt tôi trợn tròn, shock đến tận huyệt. Không biết bao lâu sao tôi mới định thần lại mà hắt văng hắn ra:

-Ông đang làm cái quái gì thế???-Tôi hốt hoảng gào lên. Tay đưa lên chùi miệng. Hắn...hắn... vừa làm trò gì thế??? Đây có phải là sự thật không đây???

Khánh cũng trợn tròn mắt nhìn tôi đầy sửng sốt. Sau một phút sững sờ im lặng, hắn lơ ánh mắt đi chỗ khác, không nhìn về phía tôi. Tôi cũng không bật được câu nào. Tôi phải nói gì đây? Tôi còn không hiểu cái hành động đáng chết của hắn.

-Bà...-Khánh lúc này mới bật lên một tiếng. Nhưng vẻ mặt của cậu ta vô cùng căng thẳng. Đôi mắt cậu ta chau lại đầy buồn bã.

Tôi vẫn không hạ tay mình xuống khỏi miệng. Lúc này, chính hấn, chính hấn đã đụng đến làn môi của tôi. Tôi lúc này là kinh hoàng không tin nổi, chứ không phải là tức giận nữa. Khánh lấy tay đỡ lấy trán, mắt khép lại. Tôi vẫn tro tro nhìn hấn, mồ hôi túa ra. Không lẽ, hấn thích tôi??? Không, không thể nào! Làm gì có chuyện trời đánh đổ! Nhưng hành động đó của hấn... Nếu lúc đó tôi ngủ thật thì có lẽ đến già tôi cũng không biết hấn giả trò biến thái đó với tôi.

Không gian chợt im lặng đến bất thường.

-Tôi... thích bà...

Tôi giật thót, mở to mắt hết cỡ nhìn hấn vẻ sững sờ. Hấn vừa nói gì??? Tôi có nghe nhầm không? Hấn nhìn sang tôi. Ánh mắt hấn kiên định và nghiêm túc đến đáng sợ. Tôi sợ, đúng, tôi hoảng sợ đến mức không nói được câu nào. Nhìn vào mắt hấn tôi cũng không dám. Tôi phải làm gì đây? Khánh nhìn tôi, cậu ta bước đến gần tôi, giọng cậu ta hơi buồn một chút:

-Mười một năm, tôi đã chờ đợi bà mười một năm... Mười một năm tôi luôn bên bà... Mười một năm chộc tức bà để mong bà chú ý đến tôi... Mười một năm sống trong mơ tình cảm hỗn độn không dám nói... Bà có hiểu, cảm giác đó khó chịu như thế nào không?

Giọng cậu ta càng ngày càng cứng hơn và nghiêm túc đến bất thường. cứ mỗi từ thốt ra cậu ta lại bước đến gần tôi một bước. Tôi nghẹn ứ cổ họng. Chưa bao giờ Hàn Linh tôi lại yếu vía trước hấn đến thế. Tôi bước lùi ra sau.

-Mười một năm qua tôi luôn bên bà. Tìm tên bà đến phát điên mỗi khi khai giảng chỉ mong cùng lớp với bà. Cố tìm thật nhiều lí do có thể chèn ép bà mỗi khi có cơ hội chỉ để ở cùng bà nhiều hơn. Ghen lồng lộn với thằng con trai chuyên trông coi thư viện với cô thủ thư chỉ vì thằng đó thân thiết với bà mỗi khi bà đi mượn sách. Tức đến phát điên mỗi khi có kẻ làm đau bà. Tất cả những thứ đó, tôi đã phải giấu đi mười một năm nay mà không dám nói...

Hấn lúc này đã dồn tôi đến sát tường. Hai tay hấn chống lên tường để tôi lọt thỏm ở giữa, đối diện với mặt hấn thật gần. Ánh mắt hấn, ngữ điệu trong giọng nói của hấn, tất cả đều kiên định, mà ẩn sau đó như là một sự tức giận kìm nén. Tôi vẫn không nói được câu nào. Tại tôi ù đi khi nghe những gì hấn nói. Tôi không tin vào thực tại, thực sự không tin. Không những không tin mà còn kinh hoàng.

-Nhưng bà ngu ngốc đến nỗi không chịu hiểu những việc đó của tôi... Nhưng bây giờ bà đã biết sự thật rồi đấy... Từ nay, tôi có quyền được theo đuổi bà rồi chứ? Được phép yêu thương bà rồi chứ? Được phép thân thiết bà rồi đúng không? Bà trả lời đi....

-T...T..ô...i.... hic...

“Cạch!”

Tiếng cửa mở. Khánh giật mình quay người lại. Huy xuất hiện sau cánh cửa kia, mắt nhìn trân trân cảnh tượng trước mắt. Mắt Huy nheo lại, Khánh đang làm gì thế? Còn gương mặt của Linh thì thất thần hoảng sợ. Huy bước nhanh đến chỗ Khánh túm cổ áo Khánh nghiêng rặng:

-Mày làm gì Linh?

Khánh không đáp. Linh ôm lấy cổ thở hổn hển. Mồ hôi túa ra mà gương mặt thì tái mét.

-Huy... ông sang đây làm gì thế?

-Tôi đến đưa bà cuốn sách các dạng bài phân tích tác phẩm trong chương trình.

Huy chìa cuốn sách trước mặt Linh.

-Cảm ơn.. Hai người,...có thể về ngay bây giờ được không?

Linh cố nói giọng không run. Huy khẽ nhún mày. Khánh không nói gì, chỉ mở cửa và lập tức bước ra ngoài. Huy nhìn thái độ kì lạ của Linh, muốn hỏi nhưng Huy nghĩ, nên hỏi “chính chủ” có lẽ sẽ tốt hơn.

Huy bước ra khỏi phòng.

Linh ngồi bệt xuống đất. Trời ơi, cái quái gì đang diễn ra thế? Mọi thứ dừng một cái diễn ra quá nhanh mà Linh thì không kịp thích ứng kịp. Linh không thể tin vào thực tại nữa. Thật hư cấu, thật sự hư cấu. Bất chợt Linh nghĩ về Huy.

“Cũng mười một năm đó, cậu có bao giờ thích tớ chưa Huy?”

—
Hai chàng trai bước đi trong đêm tĩnh mịch.

-Tôi.. đã lỡ nói với cô ấy mất rồi...

Khánh chợt lên tiếng. Huy như có một dòng điện xẹt qua, trợn mắt nhìn sang Khánh.

-Tôi đã phá vỡ giao kèo của chúng ta năm lớp 9... Tôi đã lỡ nói tôi thích cô ấy mất rồi...

-Cậu bị điên hay sao?-Huy gần như gào lên.

-Không, tôi không điên.

Giao kèo năm đó, Huy và Khánh đã có một giao kèo trong bí mật: Khi hai người bước sang tuổi 18, thì lúc đó mới được phép theo đuổi Linh.

Khánh nhìn sang Huy cười nhạt:

-Thật khổ cho cậu, khi chịu đựng mười một năm như thế trong thầm lặng mà không được đáp trả.

Có một sự suy sụp trầm lắng Huy. Huy nghiêng rằng:

-Câm.

-Cậu không có quyền.-Khánh miết nhẹ môi -Dù gì, nụ hôn đầu của cô ấy,cũng đã thuộc về tôi rồi...

BỐP!

Một cú đấm giáng vào khuôn mặt mỹ nam kia một cách thô bạo nhất. Khánh vắng xuống đường. Khuôn mặt của Huy lúc này đỏ ngầu giận dữ. Hình ảnh hoảng sợ của Linh hiện về, cậu rít lên:

-Mày đã cưỡng hôn Linh?

Khánh cười nhạt thay câu trả lời.

-Thằng khốn!

Huy gào lên. Cậu thô bạo đấm thêm một phát nữa làm Khánh lại ngã văng ra đất. Vết thương ở miệng tứa máu.

Mắt Huy đục ngầu đầy hỗn loạn. Mười một năm, suốt mười một năm cậu bảo vệ cô ấy. Mười một năm cậu cố bảo vệ nụ hôn đầu của cô ấy. Mười một năm cậu tự hứa với chính mình là sẽ không ai ngoài cậu có được nụ hôn của cô ấy. Cậu đã cố gắng, rất cố gắng. Suốt mười một năm ở bên cô ấy, cậu không dám vượt quá giới hạn của mình chỉ để chờ năm 18 tuổi. Thế mà bây giờ một tên khốn đã cướp nó đi một cách phũ phàng. Nghĩ đến đó, một nỗi tủi hờn dâng nghẹn họng Huy. Đôi mắt điên loạn kia đột nhiên có một giọt nước tinh khôi chảy xuống.

-Mày đã cướp của cô ấy... Thế thì, tao sẽ đòi lại từ mày!

Huy nghiêng rằng. Ghen tuông, giận dữ lấn át lí trí. Không một phút chần chừ, cậu bước nhanh đến chỗ Khánh, lôi cổ cậu ta lên và hôn lên môi cậu ta. Khánh trợn tròn mắt kinh hoàng. Chân tay rụng rời. Vị ngọt lúc nào còn ở trên môi bây giờ đã bị lấy mất, thay vào đó là sự kinh tởm của hai thằng con trai. Rất nhanh chóng, Huy thả Khánh ra:

-Bây giờ mày đã hiểu cảm giác bị người khác cưỡng hôn chưa?

Nói rồi Huy bước đi. Kinh tửm! Huy nhỏ một bãi nước bọt, chùi lên viền miệng của mình. Đúng thế, chỉ cần cướp lại nụ hôn của Linh, thì chuyện gì cũng được. Có chết, cũng không bao giờ Huy để cho Khánh mang vị ngọt từ nụ hôn của Linh đi.

-Tởm quá.

Huy khẽ rùng mình rồi bước vội trên đường. Có gì đó tổng lòng cậu se lại.

Ngồi trong thư viện, đối diện với Huy là một cô gái căng thẳng đến lạ thường. Linh không còn vẻ vui tươi nữa, mà là một gương mặt đau khổ tột độ. Huy nhìn sang Linh, dừng lại ở làn môi. Tay Huy bóp cây thước trong tay kêu cái “Crắc”. Mỗi lần nhìn làn môi đó là Huy chỉ muốn điên lên. Mười một năm cậu đã cố bảo vệ nó thay Linh, quyết tâm không để cho thằng nào chạm vào, thế mà... Làn môi đó, cậu còn chưa bao giờ dám đụng vào, thế mà tại sao hán ta có thể làm việc đó?

Nghĩ đến đó cậu như điên lên. Đôi mắt cậu ta rứa lửa giận dữ. Cậu đã cố đến thế nào. Càng nghĩ cậu càng không kiểm soát được cảm xúc. Cậu quay sang Linh, trừng trừng nhìn làn môi Linh.

-Gì thế?-Linh nhú mày.

-Làn môi đó đã bị tên khốn đó cướp đi..-Huy nghiêng răng. Linh giật mình sững người nhìn Huy. -Tại sao bà không giữ nó cho tôi chứ?

-Hả?

-Tôi là gì trong bà?-Huy chợt hỏi. giọng nói lãnh đạm bất thường.

Linh giương to mắt nhìn Huy. Tại sao lúc nào cũng thế? Luôn là Huy đuổi theo Linh. Tại sao Linh không bao giờ chịu quay lại xem tình cảm của Huy dành cho Linh nó khác đến mức nào? Tại sao cứ phải sống vô tâm lên tình cảm Huy như thế chứ? Huy nên làm gì đây?

-Mười một năm qua, khi bà buồn ai là người luôn ở cạnh bà? Ai là người luôn có mặt những lúc bà khóc thảm thương nhất? Ai là người xả thân đánh nhau với lũ con trai cùng khối chỉ vì chúng chọc bà khóc? Ai là người chạy tìm bà khắp nơi mỗi khi bà biến mất? Ai là người âm thầm đi bên bà, tình nguyện làm một lá chắn vững vàng chỉ để đánh đổi lại nụ cười cho bà? Ai là người luôn chờ đợi sẽ có một ngày bà chịu quay lại nhìn người đó và biết người đó thích bà đến thế nào?

Linh sững người. Tay run run.

-Suốt mười một năm qua, tại sao lúc nào cũng chỉ có mình tôi là quan tâm bà nhiều đến thế chứ? Đã bao giờ bà chịu quay đầu lại nhìn tôi một lần chưa? Mười một năm chờ đợi, mong sẽ có một ngày bà nhận ra tôi thích bà đến thế nào... Sao bà không chịu hiểu chứ?-Huy cúi gầm đầu xuống. giọng trầm trầm đầy buồn tủi. -Tôi luôn là người chạy theo bà, tìm bà đến phát điên, đuổi theo bà đến phát mệt. Nhưng rồi đổi lại tất cả chỉ là sự vô tư đến vô tâm của bà... Bà muốn tôi phải thế đến bao giờ nữa?

Linh tròn tròn mắt gần như chết đứng. Huy nhìn sang Linh. Huy cắn chặt môi.

-Kệ cho ai đó đã lấy đi nụ hôn đầu của bà, tôi quyết đòi lại cho bằng được.

Linh không kịp hiểu hết hàm ý trong câu nói kia. Định bật tiếng. Nhưng chưa kịp nói câu nào thì Huy đã chồm người tới và ôm lấy đầu Linh. Một nụ hôn đặt lên môi Linh ngọt ngào, trong gang tấc mà Linh không hề biết nó đã diễn ra từ lúc nào. Chỉ biết có một vị ngọt dâng lên khóa môi Linh ngay tại chỗ.

Bộp!

Sách rơi xuống nền đất.

Mọi thứ đều bất động. Linh sững người như chết đứng. Trí não ngưng hoạt động. Vì mọi thứ diễn ra quá bất ngờ? Cũng đúng. Nhưng có lẽ, là vì chưa bao giờ Linh shock đến thế.

Không biết bao lâu sau Huy mới thả Linh ra. Huy nhanh chóng đứng lên bước nhanh về phía cửa, trước khi đi, Huy quay lại nhìn Linh, ánh mắt nghiêm túc đến đáng sợ:

-Từ nay tôi sẽ không còn là bạn thân của bà nữa, tôi chính thức theo đuổi bà.

18. Chương 18: Huy Cáo Già!!!

“Rầm!”

Tiếng cửa đóng sập lại. Tôi đứng lơ ngơ nhìn theo. Cuốn sách lặng đi trên nền đất.

Đến bây giờ tôi vẫn chưa thể tin vào những gì xảy ra với mình. Mọi thứ diễn ra quá nhanh và chóng vánh. Chuyện gì thế này? Chuyện gì đang xảy ra. Đầu tiên là Khánh, rồi bây giờ lại là Huy. Thế là thế nào? Tôi ngồi xuống ghế. Tôi thấy mình hoảng loạn thật sự. Huy vốn là bạn thân của tôi, suốt mười một năm qua, Huy luôn là người bạn quan trọng với tôi. Tôi chưa bao giờ nghĩ sẽ có một ngày tôi và cậu ấy thành ra thế này, cũng chưa bao giờ nghĩ đến sẽ có ngày thứ tình cảm bạn bè thân thiết ấy vượt quá giới hạn. Tôi chưa có tâm lý vững để đón nhận những chuyện như thế này với tinh thần bình tĩnh cho chính mình. Bây giờ tôi phải làm gì đây? Làm sao để đối mặt với hai người đó đây hả trời???

Tôi bước thất thủ lên lớp.

-Bà sao thế? Vừa bị ngã xe à?-Thằng Thuần quay xuống nhìn tôi chu mỏ hỏi.

-Im đi!-Tôi xì môi định bước về chỗ ngồi thì Huy đập ngay vào mắt tôi. Huy đang ngồi chỗ của cậu ấy (Ngay phía sau tôi) và mắt cậu ta thì nhìn về phía tôi, bộ mặt lạnh tanh không cảm xúc. Giờ ra chơi, đám trong lớp lại ra hết, trong phòng chỉ còn tôi, Huy, Thuần và cái Dương đang lục lọi sách vở của mình. Tôi nuốt nước bọt. Sự việc vừa mới xảy ra, thế mà trông cậu ta vẫn bình thường đến thế được sao? Tôi phải đối diện với cậu ta như thế nào đây? Tôi đau khổ nghĩ, rồi chân nhón nhẹ quay lưng bước ra phía cửa thì...

“Rầm!”

Từ phía sau tôi Huy đã vươn người đóng cánh cửa lớp lại. Tôi giật mình quay ra sau. Huy nhìn tôi, mặt cậu ta phải gọi là “vô cảm”:

-Bà định đi đâu?

Trí não tôi ngưng hoạt động, cả người tê rần, nhớ đến chuyện ban nãy:

-T..ôi...

Đột nhiên, Huy cúi đầu xuống, thì thào vào tai tôi:

-Đừng có tránh mặt tôi như thế, tôi không thích.

Cả người tôi như có luồng điện xẹt qua. Nhưng vẫn cố bình tĩnh, quay lại định bước vào trong thì cả mặt tôi và phải người Huy. Tôi ngước lên thì đối diện với mặt cậu ta rất gần. Tôi giật mình, cả người bủn rủn vì sợ.

-Ông..g.. Tránh...ra... cho tôi vào... lớp...

Huy nhướn mày nhìn tôi. Chân bước về phía tôi một bước làm tôi lùi người ra sau và phải cánh cửa đang đóng.

-Nếu tôi trả lời là “không” thì sao?

Huy cúi đầu xuống sát tôi làm tôi chỉ muốn hóa đá tại chỗ. Giờ tôi mới biết tôi quen cậu ta suốt mười một năm nay cũng không ngờ cậu ta cũng thể loại mặt dày thế.

-Ông.. tránh ra...

-Sao thế? Đây là chuyện bình thường mà, thậm chí là có lúc chúng ta còn gần hơn thế này nhiều.-Huy cúi đầu thấp thêm một chút nữa. Một vài sợi tóc mềm rũ xuống chạm vào mũi tôi cho tôi biết khoảng cách đang đến mức báo động. Đúng là có thể thật, nhưng đó là khi tôi và cậu ta còn là bạn thân của nhau. Tôi thậm chí còn hôn má cậu ta nữa.. Ôi trời ơi giờ nhớ lại tôi không còn thiết sống nữa. Tại sao hồi đó tôi lại

có thể sống hiên ngang vô tư giữa cuộc đời mà không biết cái quái gì đến độ ngu si đến thế cơ chứ? Thuần và Dương thì gần như không quan tâm đến việc đó. Mà cũng đúng, vì tôi và Huy là bạn thân từ lâu, thân thiết thế nào ai mà không biết.

Tôi luống cuống không biết làm thế nào. Đúng là từ khi nghe những lời nói trời đánh đổ từ Huy tôi đã không thể tự nhiên như trước nữa.

“Póc!”

Huy đưa tay búng vào trán tôi một cái rồi đứng thẳng dậy, tay rút túi quần quay lưng bước đi, không quên quay đầu lại nhìn tôi, buông một tiếng:

-Ngốc.

Tôi đứng im không nhúc nhích, chân còn run. Không được! Cứng cổ lên! Sợ gì chứ? Nếu không cứ đà này thì thằng bạn thân của tôi sẽ muốn gì được nấy mất!

Tôi bẻ ngòi bút chì đang cầm trên tay kêu răng rắc, ông trời ơi, ông đang muốn trêu ngươi tôi đấy à? Thằng bạn thân chết tiệt! Sao bây giờ hắt lại ngòi cạnh tôi chứ??

Tôi nhìn sang Huy gần như gào lên:

-Sao ông lại ngồi đây?

-Hừm? Tôi đổi cho cho Ý.

Hắn nhún vai.

-Sao có thể???

-Sao không thể?-Hắn dễ cuốn sách xuống bàn, nhìn sang tôi –Bình thường thôi mà. Ngày trước tôi cũng đổi chỗ thế này che giúp bà khi bà ngủ còn gì?

Tôi đập mặt xuống bàn. Tại sao mọi thứ không thể trở thành như trước kia? Những việc mà đáng lí ra thực sự rất bình thường giờ đã trở nên thật gượng ép. Mà Huy ơi, cậu đừng quên cậu chính là thần tượng trong cái trường này. Fan nữ chưa đến nỗi hú hét một cách thái quá theo từng bước đi của cậu như trong tiểu thuyết, nhưng họ vô cùng thích cậu, họ không lên tiếng vì họ cũng sợ mình bị gán mác hám trai mà thôi. Nếu họ biết cậu thích tôi thì tôi bị lôi vào trận chiến tình trường mất. Cả Khánh nữa. Sao các vị thần tượng không ngồi yên một chỗ cho tôi tốt nghiệp cấp III trong yên bình thế hả trời!!! Tôi chỉ muốn gào lên uất ức. Một đàn quạ bay sang đầu tôi kêu quac quác phụ họa thêm số nhọ của tôi. Huy chống cằm nhìn tôi, khoe miệng cậu ta khẽ mỉm cười.

-Nhìn gì mà nhìn, chọc đui mắt bây giờ.-Tôi lăm bắm.

Bây giờ có những hành động nhỏ nhất từ cậu ta cũng khiến tôi giật mình.

TiếtSử đến.

Linh gật gù, gật gù. Rồi cả người ngủ khò giữa bàn. Theo thói quen, Huy lại vươn người cầm cuốn sách lên che đi khuôn mặt đang ngủ của Linh.

-giám thị gì chứ? Che cho bà, vì tôi chỉ sợ sẽ có thằng khác nhìn thấy bà lúc ngủ thôi. Vì khi đó, trông bà mặt ngu vô cùng.

Huy lăm bắm. Nói chung là, tính ích kỷ của một thằng con trai thôi.

Thằng Thuần ngồi phía trên quay xuống:

-Con khùng long cuối cùng đã gục ngã trước lời ru êm ái của Mr. Hói.

Rồi hắn quay sang Dương đang soi chiếc gương nhỏ trong tay:

-Vợ ơi, hay chồng ngủ rồi vợ lấy sách che như thế cho chồng nhé.

Dương nghe thế nguýt Thuần một cái dài:

-Còn lâu nhá.

-Á, tối nay ông cho ngủ gằm giường!

Thuần làm vẻ giận dỗi lờ lời nói ngu. Ngay lập tức Dương thả gương xuống, mắt ánh lên tia lửa giận dữ. Rồi

-A...vợ ơi,... chồng biết lỗi rồi.... Ái ... óe...-Tiếng Thuần tru lên đau đớn cùng những âm thanh kinh dị vang lên phụ họa cùng:

-Gằm giường à con? *Bép!!!* Hồn với bà! *Bóp*

Huy nhìn đôi vợ chồng dở hơi, miệng cười cười. Nhìn sang Linh. Đúng là, sau sự việc lúc sáng, mối quan hệ đã không còn tự nhiên như trước nữa.

-Nếu lúc đó, tôi không nói cho bà biết tôi thích bà, thì có lẽ, chúng ta sẽ không có sự gượng ép như thế.....và có lẽ, bà sẽ cười đùa với tôi mà không còn sợ điều gì...

Tôi vươn vai. Miệng ngáp một hơi dài.

-Thuần, mày bị sao thế?

Tôi trở mắt nhìn thẳng Thuần cờ hó. Trông hần tả tơi như bị chó khới.

Lại một ngày một mới trôi qua. Tôi ngược nhìn đồng hồ. Có lẽ Khánh và Vũ cũng gần qua rồi. Tôi lấy sách vở ra. Mà khoan..

Khánh...

Khánh...

Khánh...

Tên Khánh!!! Tôi giật thót mình nhớ lại hôm qua. Trời ơi làm sao tôi đối diện với hắn được đây sau khi đã xảy ra chuyện như thế??? Ôi lạy trời hôm nay hắn bị ốm bẹp giường không qua được!!!!

-À, chào nhóc!

Tiếng anh tôi vang lên, tôi giật thót mình ra. Nhưng không phải là Khánh, mà là Huy,

-Nhóc sang đây làm gì thế?-Anh tôi vỗ vỗ vai Huy.

-Kèm Linh học chứ làm gì.-Huy trả lời.

-Tốt tốt! Cứ thế vài bữa anh cho làm rể.-Anh tôi toác miệng cười.

-Anh TÙNG!!!!-Tôi gào lên.

Huy nhìn tôi tủm tỉm cười, quay sang cười toác với anh tôi:

-Em sẽ nhớ câu này. Thôi, để em vào học cùng Linh.

-Rồi rồi.

Nói xong Huy bước nhanh về phía tôi rồi túm tay tôi lôi vào phòng, đóng sập cửa lại. Nếu bình thường thì tôi đã nhớn nhó mà hoác miệng cười nhưng lần này quả thực, thật ... khó xử.

“Rằm!”

Cửa đóng sập lại. Tôi ngay lập tức bị Huy ép vào tường. Tay Huy vẫn nắm chặt tay tôi, nhìn gương mặt bố rối thoảng chút bất ngờ của tôi, mặt Huy sa lại:

-Hình như bà vẫn chưa bình thường lại được khi tiếp xúc với tôi.

Tôi nhìn Huy, làm sao bình thường được khi đã xảy ra việc đó?

Như đọc được ý nghĩ của tôi, cậu ta giật mạnh tay tôi khiến tôi bị ép sát vào người cậu ta.

-Bà có lẽ không biết, tôi rất ghét bà hay cười...Bà biết vì sao không?

Huy nhìn tôi, mặt cậu ta vẫn không biểu lộ một cảm xúc gì ngoài vẻ mặt muôn thuở một vẻ. Tôi nhìn cậu ta, mắt giật giật liên hồi. Cậu ta dường như không để ý vẻ mặt vô cùng biểu cảm của tôi. Cậu ta khẽ cúi đầu xuống gục đầu lên vai tôi. Hành động của cậu ta khiến tôi dựng cả lông gà, tóc gáy thì nhau dựng ngược lên. Nhưng giọng nói trầm ấm của cậu ta cất lên thêm một lần nữa thì đột nhiên cả người tôi lặng đi:

-Tôi chỉ muốn bà cười với mỗi mình tôi thôi, không phải là cười trước mặt nhiều thằng khác. Vì khi bà cười, trông dễ thương chết đi được...

Tôi dụ đi, bị lời hấn nói làm cho im lặng. Tôi cúi đầu, có một cảm xúc khó nói dâng trong lòng. Huy nhồm người dậy, rồi đột nhiên cậu ta ghé sát mặt tôi. Ê ê, không lẽ....? Tôi giật thót mình rút tay mình ra bịt miệng cậu ta lại, hoảng hốt kêu lên:

-Cấm! Tôi cấm!!!

Nhưng rồi tôi lại giật mình thả tay ra vì một cảm giác nhồn nhột ứ ứ trong lòng bàn tay. Thì ra Huy cáo già hơn tôi tưởng! Khi tôi bịt miệng cậu ta lại, thì cậu ta đã lướt nhẹ lưỡi liếm nhẹ lên lòng bàn tay tôi làm tôi giật thót mình bất ngờ rút tay ra. Rồi nhanh lúc đó, cậu ta nhanh chóng kề sát mắt tôi và tay cậu ta khóa chặt tay của tôi. Tôi trợn mắt bất ngờ.

Không! Không thể để cho cậu ta muốn gì thì được nấy được!!!!

-Không! Tôi cấm! Tôi cấm!

Tôi vùng vẫy, trợn mắt dọa hấn. Nhưng Huy lại nhướn mắt nhìn tôi, khóe miệng chột mím cười. Đây là phòng tôi mà!!!

-Do bà chưa quen với việc này nên tôi đành tập cho bà quen dần thôi.

Huy khẽ thì thầm vào tai tôi. Tôi hoảng quá gào lên:

-Tôi cấm!!!!

Nhưng cậu ta đã ép sát tôi hơn, rồi hai tay cậu ta thả tay tôi ra, nhưng bù vào đó, hai tay đó lại đưa lên áp hai bên má tôi. Tôi trợn mắt kinh hoàng.

-Kh...ông! Không vui đâu nhé!!! Không có vui đâu...

Ôi...

Trời ơi!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!

19. Chương 19: Chủ Quyền

-Tôi đã bảo là không có vui đâu nhé...

Đúng là bây giờ tôi mới được chiêm ngưỡng cái bộ mặt dày hơn bê tông cốt thép của cậu ta. Tôi hoảng hốt nhắm tịt mắt lại. Nhưng rồi đột nhiên cậu ta ngưng ngay hành động đó lại, tôi cảm môi hé mắt lăm lét nhìn. Cậu ta chăm chú nhìn tôi, cái nhìn khiến cho tôi bất giác rùng mình, người chỉ muốn rút lại. Ánh mắt cậu ta chân thành đến kì lạ. Tôi nhìn sững vào đôi mắt ấy, có cảm giác như bị cậu ta thôi miên. Nhưng may sao lúc ấy đầu óc tôi thoát cơn mù mịt, tôi thu ánh mắt của mình lại tránh đi cái nhìn của cậu ta. Nghiến răng ken két:

-Cậu đừng đùa kiểu đó được không? Tôi đã bảo là không có vui đâu nhé...

-Nhưng tôi thích thế thì phải làm sao đây?

Cậu ta nhướn mắt nhìn tôi. Cái kiểu lý sự cùn gì đây. Tình thế nguy hiểm thật. Tôi đã bị cậu ta cưỡng hôn một lần rồi, không thể có lần thứ hai được. Tôi trừng mắt đe dọa nhìn cậu ta.

Huy nghiêng đầu nhìn tôi, hình như cậu ta quyết tâm quyến rũ tôi cho bằng được thì phải. Cậu ta cố chấp cúi sát lại. Tôi giật mình đưa tay lên bịt miệng cậu ta. Huy khẽ mỉm cười rồi...

“Tách!”

Cậu ta đưa tay lên búng một phát vào trán tôi đau điếng. Tôi ôm đầu kêu lên:

-Đồ con bò! Đau lắm có biết không hả??

Tôi cau có kêu lên. Huy nhìn tôi, khoe miệng cậu ta chọt nhếch lên đầy đều cang.

-Có cần tôi liếm giúp bà không? Đảm bảo sẽ hết đau ngay.

Tôi cứng họng nhìn cậu ta. Bụng thăm nguyên rửa ông bạn trời đánh này

Huy nhẹ nhàng bước đến bàn học chỗ tôi, tay cầm cuốn sách lên, rồi bắt chọt, giọng của cậu ta vang lên, trầm và ấm áp đến lạ.

-Đừng có tránh né tôi như thế, tôi không thích... Bà không thể cư xử bình thường như lúc trước được hay sao? Cười thế này, làm sao tôi dám tiếp tục thích bà được cơ chứ?

Có một chút sững sờ trước lời nói của Huy. Nhưng Huy ơi, làm sao tôi có thể bình thường được đây khi chuyện động trời lúng đắt đó đã xảy ra. Nhìn vào mắt cậu tôi còn không dám nữa là....

Một khoảng im lặng ập đến...

Thật là ức chế quá mà!

Ngồi học mà cậu ta cứ ngồi sát rạt vào tôi. Cọng tóc của cậu ta cứ liên tục chĩa vào má tôi làm nó ngứa chết đi được. Tôi gãi má, cau có lùi sang một bên. Cậu ta vẫn chăm chú nhìn vào cuốn sách lăm nhăm đọc tỏ vẻ không quan tâm gì mấy. Thế mà người cậu ta thì cứ nhích dần sát tôi mới lạ. Tôi nghiêng răng nhìn cậu ta. Nhưng Huy vẫn tỏ vẻ ta đây không làm gì sai trái làm tôi chỉ muốn lật bàn gào lên.

Nếu là trước đây thì tôi chẳng để ý thế này đâu. Có khi còn chúi mũi mà ngồi sát hơn nữa ấy. Tại sao hồi đó tôi có thể nhớn nhoe đến mức tự nhiên hơn ruồi với cậu ta vậy?

Ôi thôi xong...

Chúng tôi còn uống chung chai nước. Chém chung cây kẹo nữa chứ... Nghĩ lại chỉ muốn tìm đường mà dọn thổ cho nhanh!

Đã thế, cậu ta vốn làm trong nhà kịch quận. Không tiếng gì nhiều như tên thần tượng Tường Anh, nhưng cũng đủ trở thành thần tượng trong trường. Cậu ta trở thành thần tượng trường học không đơn giản chỉ có thế, mà còn là vì đẹp trai, học giỏi. Thế là suốt thời cấp II, tôi toàn lên trộm ảnh cậu ta đem bán cho lũ con gái cùng lớp. Nghĩ lại chỉ muốn hoác mồm cười.

Tôi đứng dậy, xách vở ngồi sang phía đối diện.

-Gì thế?-Huy nhúu mày?

-Tôi ngồi bên này!

Tôi chỉ xuống chỗ bàn đối diện mặt Huy. Huy sau vài giây khó hiểu, rồi cũng gục đầu mỉm cười ẩn ý. Tiếp tục dán mắt vào cuốn vở trên bàn. Khoảng cách an toàn! Nhưng tôi thở phào nhẹ nhõm chưa được bao lâu thì lại phải méo mặt khóc không được mà hét không xong. Cái bàn của tôi dài bề ngang mà hẹp bề dọc. Thế nên mỗi khi tôi và Huy cúi xuống cuốn sách nghe Huy giảng thì đầu tôi lại cụng cái “cốp” đau điếng vào đầu Huy. Những lúc thế tôi ôm đầu cau có thì đáp lại tôi là nụ cười nhếch nhếch của Huy. Ông trời không muốn cho tôi chỗ nương thân hay sao???

Trong cái tình thế tiến thoái lưỡng nan, lùi không được mà tiến không xong. Thì đột nhiên cửa bật mở. Người chưa thấy mà cái giọng đã đập vào tai:

-Linh, tôi đến kèm bà đây!

Có một luồng điện chạy dọc sống lưng giật tôi tê liệt. Nhưng may sao, người bước vào là Vũ chứ không phải là Khánh. Vũ trên tay xoay xoay ngòai bút bước vào. Ngay lập tức mắt cậu ta đánh lại khi thấy Huy đưa tay lên chào thân thiện. Trông Huy thánh thiện y như thiên sứ. Hết chỗ để hiểu bọn con trai.

Vũ ngồi phệt xuống cạnh tôi. Cầm cuốn vở lên nhìn:

-Học gì thế này? Truyện Kiều à?

Tôi không đáp. Cả chữ Truyện Kiều to đùng đập vào mắt mà rồi còn giả bộ hỏi nữa hả?

Vũ ngồi sát tôi không kém. Hình như cậu ta vừa mới tắm xong. Mái tóc cậu ta ướt ươn, một giọt nước từ ngọn tóc khẽ chảy xuống khuôn mặt mũi nam công tử giống con gái của cậu ta khiến tôi thấy cậu ta vô cùng vô cùng đẹp luôn ấy. Đang nhìn chăm chăm vào cậu ta, thì tiếng của Huy vang lên làm tôi giật mình:

-Cậu có thể về, ở đây đã có tôi lo.

Nghe thế tôi quay sang Vũ, nhìn Vũ với ánh mắt van xin đừng để tôi lại một mình. Có lẽ bộ dạng của tôi lúc ấy không khác con cún bị đá ra đường là bao. Vũ tia ánh mắt lạnh lẽo sang Huy, nhếch mép để cuốn vở xuống bàn:

-Cậu có thể về, đây vốn là nhiệm vụ của tôi, đừng khách sáo.

-Tôi không khách sáo, tôi chỉ thực hiện nghĩa vụ của một đứa bạn thân thôi.-Huy mỉm cười đá p lại.

-Ở đây đã có tôi mà chàng trai.

Hai người đó nói chuyện mỉm cười với nhau nhưng sát khí lại tỏa ra nồng nặc khiến tôi ngồi bên này da gà đua nhau dựng hết cả lên. Miệng cười nhưng mắt thì đầy dao kiếm. Tưởng chừng chuẩn bị chém giết nhau hết cả lên. Tôi bèn đánh trống lảng sang chuyện khác:

-Khánh không qua sao?

Vừa nhắc đến Khánh tôi đã rùng mình. Rùng vì “chuyện đó” thì không nói. Mà rùng vì cái nhìn hàn khí của Huy chĩa thẳng vào tôi. Tôi nuốt nước bọt cố lơ đi chờ câu trả lời.

Vũ lơ đãng trả lời:

-Anh ta ốm tình rồi...

Câu nói của Vũ khiến tôi và Huy trở mắt. Ốm tình??? Ốm tình là quái gì?

-Ốm tình là sao?

Tôi ngơ ngác hỏi.

Vũ lơ đãng:

-Anh ta lạ lắm. Đi học về đột nhiên Khánh ngã phệt ra nhà. Tôi giật mình đến xem thì thấy người nóng ran. Chắc sốt nặng rồi. Lúc đó tôi hỏi: “Anh có sao không đấy?”. Thì anh ta mơ hồ trả lời, miệng cười cười điên điên: “Anh không sao, anh bị ốm tình thôi...”

Không gian im lặng ập đến...

Mắt tôi giật giật. Sốt thì bảo là sốt, còn bày ốm tình này nọ.

-Mà chưa hết đâu. Khi ngủ miệng anh ta cứ lẩm bẩm tên cô gái đó liên tục, đó không phải là ốm tình là gì?

Có một luồng điện xẹt ngang người tôi, cả người lạnh toát như đi giữa rồi đông sét nổ ầm ầm.

-Có muốn qua xem thử bộ dạng mèo con của hấn không?Bố mẹ tôi đi làm chưa về, để hấn ở hà một mình cũng tội -Vũ quay sang tôi.

Phân tích tình hình:

Bây giờ Khánh đang ôm, hấn không đủ tỉnh táo để mở mắt thấy tôi đâu. An toàn!

Tiếp tục học: Đối mặt với Huy.

-Được! Tôi qua!

Dứt câu tôi vội vàng đứng lên kéo Vũ dậy:

-Đi! Đi!

Huy kéo tay tôi lại, sát khí tỏa ra:

-Bà không định học à?

-À... Ừm thì.... Lần khác vậy.. Ha ha...

Nói xong không đợi Huy phản ứng, tôi đã kéo Vũ chạy xộc xuống nhà. Chạy tá hỏa sang nhà hấn.

Vũ chạy theo Linh, chợt mỉm cười...

Cuối cùng, cũng có một lần em chịu nắm lấy bàn tay tôi...

Khánh trông hấn tội thảm đến mức tôi không nhìn được cười mà phải cười phá lên. Trông hấn xì ke tội thảm như một tên nghiện mới được lôi từ trại cải tạo về. Tôi cười ngặt nghẽo chảy nước mắt. Còn Khánh thì mơ hồ trong cái “ôm tình” của cậu ta.

Trông cậu ta khi ôm dễ bắt nạt dễ sợ. Tôi đưa tay bẹo má, túm tóc cậu ta cột một nhúm trước trán mà cậu ta chả hay biết gì, có hài không? Tôi nhìn cậu ta mà ước cậu ta cứ ôm thế mãi. Đột nhiên, có cảm giác như ai đó đang nhìn chăm chăm vào tôi. Tôi quay mặt ra phía sau thì có chut bất ngờ. Vũ đứng phía sau tôi và đôi mắt cậu ta vô cùng kì lạ. Kì lạ đến mức tôi có chút hoang mang.

-Vũ, ông sao thế?

Vũ hạ người xuống, tôi bất giác lão đảo rồi dựa vào thành giường, đụng vào mặt Khánh đang ngủ khi trên giường. Vũ chống hai tay xuống, nhìn tôi. Mồ hôi túa ra chảy ròng ròng. Vũ đang định làm gì thế?

Vũ cúi người xuống sát tôi, rồi cậu ta thì thầm vào tai tôi:

-Đồ điên..

Đàn quạ bay sang đầu tôi kêu quang quác. Mắt tôi giật giật nhìn Vũ. Hấn cười đều nhồm dậy đút túi quần ngoáy dít ra khỏi phòng để tôi ngơ ngác miệng giật giật không biết dùng từ gì để diễn tả độ điên của anh em nhà này. Đúng là điên quá mà!

Vũ đóng cửa phòng lại. Cậu đang làm gì thế? Suýt chút nữa là không kiềm chế nổi cảm xúc rồi. Cái lúc mà cậu nghe anh Minh gọi tên Linh, cậu đã nghe thứ gì đó vỡ vụn trong lồng ngực cậu. Hai anh em cùng thích một người thì phải làm sao đây? Cậu ích kỷ, cậu chỉ muốn Linh là của riêng cậu mà thôi. Nếu Khánh biết Vũ thích Linh thì phải làm sao đây? Vũ phải làm sao? Không lẽ chỉ vì một người con gái mà huynh đệ tương tàn? Lúc đó, Vũ đã không kiềm chế nổi tình cảm của mình. May sao cuối cùng, cậu còn đủ tỉnh táo để ngăn mọi chuyện. “Đồ điên..”, người điên mới chính là cậu mới đúng... Vũ gục đầu ngồi bên kia cửa phòng.

Thăm ôm xong tôi hí hửng ra về. Tìm tôi vội lên khi thấy bóng áo trắng đứng trước cổng nhà tôi? Ma??? Không... Không, phải bình tĩnh... Tôi nuốt nước bọt đến gần. Thì ra là Huy. Cậu ta chưa về hay sao? Tôi đến gần, có chút hoảng sợ.

Tôi vừa bước đến thì đột nhiên Huy ôm chặt lấy tôi. Tôi giật mình, hoảng hốt, đứng hình, rối loạn trí não. Trong vài giây từng người tôi mới tỉnh táo mà hoảng loạn giãy ra:

-Ông làm cái quái gì thế? Thả ra! Thả ra! Mau!

Huy vẫn lì lợm, ôm tôi chặt hơn làm tôi đã hoảng còn hoảng hơn.

-Khi đứng chờ bà ở đây... Tôi đã rất khó chịu...

Giọng Huy vang lên. Tôi ngạc nhiên nghe cậu ta nói và thôi giãy dụa.

-Tôi khó chịu... Khó chịu vô cùng... Khi nghĩ đến việc bà chăm sóc lo lắng cho tên đó là tôi không thể chịu nổi...

-Ông đừng có nói vớ vẩn nữa! Thả ra!

Tôi gồng mình cố đẩy Huy ra nhưng bất lực.

-Thật đấy... Đừng tốt với ai khác, ngoài tôi... Lỡ bà thích hẳn thì sao? Lỡ tôi mất bà thì sao? Lỡ bà bỏ rơi tôi để đi với hẳn thì tôi phải làm sao đây?

Giọng nói của Huy trầm trầm đầy buồn bã và có chút đau buồn. Tôi bất giác chùng mình xuống. Mồ hôi tôi toát ra. Rồi không biết tôi nghĩ gì, tôi lại đưa tay lên vỗ vỗ đầu Huy, xuống giọng dỗ dành:

-Không... Tôi hứa tôi sẽ không thích hẳn đâu... Tôi cũng sẽ không bỏ rơi ông đâu.... Tôi còn ở bên ông kia mà....

-Thật đấy nhớ.-Huy đứng thẳng dậy, nhìn tôi. Tôi thở dài thiếu não định thoát ra thì Huy lại siết tôi lại rồi cắn một phát vào cổ tôi. Tôi giật mình hét lên:

-Ông đang làm cái điên gì vậy hả???

Huy cắn đau nhói, đến khi thả ra tôi xoa vào chỗ bị cắn mà rít lên:

-Ông bị điên à???

Huy cười nhớn nhớn:

-Đánh dấu chủ quyền! Tôi đã đánh dấu bà là của tôi rồi, từ nay thằng nào dám tia bà thì chết với tôi!

Chủ quyền? giống như con chó tề vào cột điện để đánh dấu chủ quyền hả? Tôi trợn mắt nhìn Huy, đàn quạ bay ngang sang đầu tôi kêu quang quác tội lỗi. Cuối cùng tôi cũng bật lên câu:

-Rốt cuộc ông bị đại phải không?

Tg: Ta đã trở lại ăn hại gấp mười. TT_TT

20. Chương 20: Phơi Bày Công Chúng

-Linh!!!!!!!!!!!!

Vừa đến lớp tôi đã bị tiếng gọi kinh hồn hất tung người, co chân chạy không kịp. Từ khi nào tôi lại bị dị ứng khi người ta gọi tên của tôi đến thế. Vì người gọi tên tôi chính là thằng điên Tường Anh chết tiệt đó. Nhưng tôi chưa chạy kịp thì hắn đã kịp đứng trước mặt tôi, đập đóa hoa hồng vào mặt tôi một cách thô bạo, rồi cười nhơn nhơn:

-Em đi đâu mà vội thế?

Tôi xoa xoa mũi, gào lên:

-Anh tặng hoa cho tôi kiểu đó à?

Hắn nở nụ cười ác bá ma quỷ:

-Hay là cô muốn tôi chào đón “nồng nhiệt” hơn?

Miệng tôi giật giật. Tôi quay lại định bước vào lớp thì hắn đã níu tay tôi lại. Tôi nổi sùng trợn mắt nhìn Tường Anh.

-Anh chưa nói hết!-Hắn nhú mày.

-Tôi!-Tôi hít một hơi –Tôi hết chịu nổi cái trò sến súa điên rồ này của anh rồi đấy! Anh không nói sự thật đúng không? Tự tôi sẽ đi nói! Tôi sẽ nói với họ là anh đuổi theo tình yêu mới bỏ rơi tôi. Như thế tôi và anh sẽ không còn bị gì nữa, tôi cũng được an toàn. Anh đồng ý chứ?

-Cô bị điên à?-Hắn lại đập bốp hoa vào mặt tôi. Cánh hoa rơi lả tả như chó rụng lông. Thế mà trong mắt đám học sinh hóng hớt thì lại là một câu chuyện vô cùng vô cùng lãng mạn. May mà Quản lí nhà trường đã nghiêm hơn, không cho lũ nhà báo lộng hành quấy rối trường học nữa.

-Coi như tôi xin anh có được không?-Tôi nhìn Tường Anh vẻ vô cùng tội nghiệp.

-Không!-Hắn nói rồi ghé sát tai tôi –Tôi cũng xin cô đấy...

Quá quen với cá hành động sến súa tởm cả da gà của hắn rồi nên tôi cũng không buồn để ý. Chỉ nhìn hắn với vẻ mặt vô cùng...biểu cảm. Đột nhiên cả người Tường Anh bị kéo ra, rồi.. “Bốp!”

Tôi trợn tròn mắt.

Huy ... Cậu ta vừa đập tên Tường Anh???

-Tôi cảnh cáo cậu lần sau cấm thân thiết quá mức với bạn gái của tôi.-Huy túm lấy cổ áo Tường Anh, lạnh lùng nói. Mặt cậu ta tỏa ra hàn khí đến đáng sợ. Mà cái quái gì thế? Ai là bạn gái cậu ta?

-Hừ. Ai là bạn gái cậu cơ chứ?-Tường Anh nhếch nhẹ môi, rồi gỡ tay Huy ra. Học sinh xung quanh nổi lên những tiếng xì xào bàn tán.

-Linh, cô ấy sẽ và mãi mãi là của tôi.-Huy nhấn mạnh từng tiếng. Âm điệu đầy sát khí, rồi cậu ta chợt nhếch mép cười –Nếu lần sau còn đứng sát Linh kiểu đó, tôi sẽ cắn đấy.

Hai người này.. Họ đang định phá hoại cái thanh danh mà tôi đã cô giữ suốt bao nhiêu năm ôm sách đến trường à? Tôi nghĩ mà nước mắt hai hàng trong lòng. Tôi đã tự hứa với lòng sẽ không bao giờ dính vào cái “sát thủ tình trường”, có ai hiểu cho nỗi lòng của tôi không hả?

Tôi đau khổ đập đầu vào tường bôm bốp. Lũ học sinh lại nhìn tôi với ánh mắt quá dị vô biên.

-Đây không phải là lúc đập đầu tự sát, tôi không muốn hôm sau đưa tiễn bà đi đâu!-Một giọng nói đáng ghét vang lên. Kèm theo đó là một bàn tay mát lạnh đỡ lấy trán đang nhiệt tình tự sát của tôi. Tôi ngược lên và lần này tôi chỉ muốn đập đầu chết cho rồi. Tường Anh, Huy, rồi giờ lại là Khánh! Sao cái số tôi nó nhỏ thế? Cái vụ lần trước tôi còn chưa dám đối mặt với Khánh như thế nào. Thấy bộ mặt như cá thồn bơn của tôi, Khánh búng một phát vào trán tôi một cái “tách!” rồi nói:

-Muốn tự tử à? Dễ ă, tôi không cho bà trốn tôi dễ thế đâu. –Rồi cậu ta ghé sát tai tôi, nói nhỏ -Vì tôi đã chờ bà suốt mười một năm rồi!

Lời nói đó của cậu ta tôi nghe sao như sét nổ bên tai. Trước khi tha cho tôi, cậu ta còn thổi một cái làm tôi giật mình bắn người ra sau va vào tường cái “cốp”.

-Ui da...-Tôi ôm đầu đau đớn. Cậu ta nhìn tôi, rồi nhếch mép:

-Ngốc!

Mắt tôi giật giật. Sau khi cậu ta cưỡng hôn tôi cậu ta còn nhờn nhơ hồn nhiên kiểu “ta đây vô tội” đến thế sao? Đám con trai sao chúng có thể tỏ ra bình thường được chứ?

-Khổ quá, lúc nào cũng là hai cậu làm loạn chốn này...-Khánh nhìn Huy và Tường Anh lên tiếng. Rồi đột nhiên, bàn tay Khánh vươn ra đỡ lấy người tôi khi tôi chẳng biết gì, mỉm cười đầy kiêu ngạo –Vây, bây giờ cho phép tôi tham gia cuộc vui được không? Vì Linh, tôi cũng muốn có cô ấy.

-Ồ...Ồ.....Ồ.....!!!!!!

Đám học sinh tứ phía “ồ” lên như phụ họa theo sau.

Choang!

Bộ não tôi bị một đòn đả kích nặng nề vỡ toang, chân tay tôi rụng rời. Tôi đã hết hồn để có thể gào lên rồi. Ông trời ơi, bây giờ ông hãy cho con một cây thang, để con leo lên mái nhà mà nhảy xuống cho nhanh cho rồi. Nước mắt chảy như mưa lụt cả lòng tôi. TẠI SAO??? TẠI SAO??? Hai tên kia chưa đủ hay sao mà ông còn phái thêm tên này xuống nữa? Ba tên thần tượng thích làm gì thì làm này.. TÔI LIÊN QUAN GÌ MÀ DÍNH ĐẾN MẤY NGƯỜI CHỨ HẢ???

Khi tôi cảm thấy mình gần được hồi phục thì lại một bàn tay khác kéo tôi qua. Tôi lão đảo thoát ra khỏi bàn tay Khánh, dựa vào người nào đó phía sau.

-Đủ rồi đấy, mọi người lấy cô ấy ra làm trò cười đủ chưa?

Người phía sau đưa hai bàn tay giữ lấy người tôi. Và giọng nói đó khiến tôi bất ngờ khựng lại, ngược đầu lên. Vũ? Vũ nhìn xuống tôi, không thả tôi ra, ánh mắt cậu ta u buồn khó giấu.

-Nếu thích cô ấy, các người sẽ không làm cô ấy bị áp lực bởi những người xung quanh như thế. Cũng sẽ không để cô ấy bị rối đến thế..

Tôi tròn mắt nhìn Vũ, cậu ta.. có phải là tên chó đối diện nhà tôi hay chọc điên tôi không? Tôi ngoáy ngoáy tai rồi nhìn cậu ta:

-Ông đang bảo vệ tôi đấy à?

Vũ nhìn tôi. Mặt cậu ta hết vẻ đều đều thường ngày, mà thay vào đó là một bộ mặt trầm tĩnh y hệt Huy:

-Bảo vệ người mình thích,... thì có gì là sai chứ?

Tôi bất động.

Huy và Tường Anh bất động.

Khánh bất động.

Học sinh xung quanh bất động.

Mọi thứ gần như bất động.

.
. .
. .
. .

-TỤI BÂY ƠI TÌNH TAY NĂM!!!!!!!!!!!!!!-Một học sinh học sinh hoác hợng gào lên.

“RẦM! RẦM! RẦM!”

Học sinh từ các lớp tầng trên tràn xuống ào ào đổ về tầng hai xem cảnh tượng oai hùng này. Đám bên kia thì “Ồ!!!!!!!!!!!!!!” phụ họa thêm.Có ai nhìn thấy tôi đang tái mét mặt đứng chôn chân không?

Tôi trợn mắt, cả người vẫn bất động.

Tôi tự hỏi mình có nghe lầm không. Mồ hôi túa ra lạnh toát ướt đầm cả lưng áo.

-V....ũ....- Mãi một lúc sau tôi mới bật lên được một tiếng , nước mũi chực phun ra-Ồn.g... th..ích...tôi.....?

Vũ không đáp, chỉ nhìn xuống tôi. Lần này, nào tôi đã vỡ tan tành, tôi không nghe thấy gì cả, tai tôi như ù đi. Hệt như lần Khánh, Huy, tôi không nói được câu nào nữa. Kệ cho đám học sinh xung quanh hú hét. Kệ cho đám người kia nhìn tôi với vẻ hiều kì tò mò. Tôi đứng bất động như không tồn tại giữa khung cảnh hỗn loạn này. Khánh nhìn Vũ, rồi ánh mắt cậu lơ đi chỗ khác. Chính Khánh cũng biết điều đó ư? Vũ cũng lơ đi ánh mắt của Khánh. Vậy là cả Vũ cũng...?

Cả năm người chúng tôi bất động.

Huy bước đến giật mạnh tôi ra:

-Đủ rồi đấy! Thế là quá đủ rồi! Chúng ta quá ích kỉ với cô ấy rồi đấy!

Vũ nhìn tôi vẻ mặt khổ sở, buồn bã:

-Tôi xin lỗi, lúc đó tôi không tiết chế được bản thân....

Tôi không trả lời gì được. Người tôi đông đá đến mức có cảm tưởng bây giờ có đứa nào vác búa đến đập một phát là tôi sẽ vỡ ra mấy tảng.

-Linh... Bà....

-IM ĐEEEEEEEEEEEEEEEEEEEE!!!!!!!!!!!!!! AAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAA!!!!!! TÔI KHÔNG NGHE! TÔI KHÔNG THẤY GÌ!!!!!!

Tôi co căng chạy mất.

—

-Trốn trong nhà vệ sinh thế không hay đâu!-Huy nói vọng vào.

-Ông im điiiiiiiii!!!!

-Ra đi mà.. Tôi xin lỗi..-Tiếng Khánh vang lên.

-Im!!!

-Linh à..-Lần này là tiếng Vũ.

-CÚT!!!!!!!!!!!!!!

Tôi điên tiết hét lên. Chỉ muốn đá cửa mà úp đầu ba tên này vào nước.

-Mà mấy ông đứng trong nhà vệ sinh nữ mà không ngại à đồ biến thái????-Tôi gào lên. Mà đây là mười lăm phút đầu giờ thì làm gì có học sinh nữ mà sợ nhỉ? Tôi tiếp tục than thân với giọng đầy cơn đồ như muốn róc da lột xương lũ đứng bên ngoài -Ôi cái thanh danh của tôi, lỡ tôi mà bị đám fan nữ của mấy ông cào mặt đánh ghen thì sao hả??? Đồ điên!! Tôi muốn yên bình cho đến khi tốt nghiệp mà cũng không được sao hả???

-Đừng nổi điên, đừng nổi điên!-Vũ cười ha hả bên ngoài làm tôi chỉ muốn hất thùng dầu hỏa vào người hắn mà châm lửa cho hả dạ.

-Lúc đó tôi còn chưa kịp tuyên bố bà là chủ quyền của tôi..-Huy lên tiếng. Nghe đến “chủ quyền” tôi giật nảy mình. Tay đứa lên xoa xoa cổ. -Bà ra không? Không thì tôi nói....

“Rầm!”

Tôi thô bạo đá cánh cửa ra.

-Ra rồi hả? Ra rồi hả?

Tôi lơ đi ba đứa điên đứng bên ngoài cửa. Hùng hổ xông ra trước phòng vệ sinh nữ gào to:

-BỐ NGƯỜI TA!!!!!! Ở ĐÂY CÓ BA THằng BIẾN THÁI!!!!

21. Chương 21: Ôm

-Khục! Khục!

-Sao thế cô em gái của anh? Em sửa mãi thế?

Anh Tùng đang nấu đồ dưới bếp nhìn tôi. Tôi quệt mũi, cả người lơ đãng:

-Em không sao...

Rất có sao đấy! Tôi đang cảm thấy hoa cà hoa sim nở tán loạn trước mặt mình. Màu xanh đỏ tím vàng nổ lập lòe. Đầu tôi thì ong lên như quả chuông ở nhà chùa khi đánh lên. Và anh Tùng thì tôi lại nhìn thành hai. Chết tiệt! Tôi không tỉnh táo được. không phải tôi bị cảm cúm gì đó đấy chứ? Ôi lạy trời! Tôi chúa ghét bị đau kiểu này!

-Không sao thật không? Sao em sửa liên tục thế?

-Anh có thôi ngay cái kiểu nói xóc em gái anh đâu thế? Em đâu phải chó???

Tôi gân cổ lên.

Anh tôi cầm dao lên, hai mắt lóe sáng đầy đe dọa:

-Nói với ai thế cô em gái? Em mà sao dám to tiếng với anh trai thế hả?

-Mà bố mẹ đâu rồi?

-Bố mẹ đi bên ngoài có việc rồi cưng! Anh nấu cho cưng xong rồi đó, cưng đến bữa dùng cơm nhá! Hề anh đi chơi, cưng tối nay giữ nhà vui vẻ nhé!

Tôi xụ mặt bước lên phòng. Anh trai tốt lắm!

Đột nhiên, cả cầu thang trước mắt tôi chao đảo quay cuồng. Tôi bịn lấy thành cầu thang, cố giữ mạnh đầu để tỉnh táo lại nhưng vô ích.

-Ê, bà bị gì thế?

Một giọng nói vang lên. Tôi hé mắt nhìn lên trên, Vũ đang đứng trước cửa phòng tôi nhìn xuống –Bà hôm nay điên quá hóa cuồng rồi à?

-Bà điên là vì mấy tên thần tượng ngu ngốc chúng mày đấy!-Tôi gào lên. –Mà ông đứng ở phòng tôi làm cái quái gì thế???

-À...-Vũ khẽ gỡ đầu, mái tóc đẹp của cậu ta xao động. –Chỉ là...

-Chỉ là sao?-Tôi bước lên.

Nhưng đột nhiên tôi bước hụt cầu thang, cả người ngã ra phía sau. Tôi trợn tròn mắt. Thôi xong! Phen này có khi được leo lên bàn thờ xem gà khỏa thân rồi! Tôi hoảng hốt kêu lên một tiếng thất thanh.

Rầm!

-Hự!

Một tiếng kêu đau đớn vang lên.Đó không phải là tiếng của tôi mà là tiếng của người khác. Người đó ôm chặt lấy tôi, ngã sòng soài dưới nền đất. Tôi hoảng hốt nhìn Vũ. Khuôn mặt cậu ta chùng lại đau đớn, tay vẫn siết lấy tôi.

-Vũ... Cậu..

-Người bà.... Nóng như than ấy... Xém tí nữa là bà vào viện rồi... Có biết không?

Vũ nặng nhọc mở mắt ra, miệng khẽ cười nhưng đầy gượng gạo. Và lúc đó, tôi chợt thấy mình tội lỗi khủng khiếp. Tôi thấy mình đuối dần... Đuối dần...

-Róc...c...

Vũ vắt khăn đắp lên trán Linh. Tự nhiên, Linh thấy cậu ta dịu dàng đến kì lạ.

Linh chẳng đủ tỉnh táo nữa, đột nhiên lên tiếng lẩm bẩm:

-A, hoa cà....

-Nếu có thể, tôi sẽ ghi âm lại những gì bà nói. Đảm bảo khi ốm dậy, bà sẽ không tin đó chính là bà!-Vũ nhếch mép cười. -Mà... Ôm nặng đến thế à?

Vũ ngồi lại nhìn tôi. Mặt Linh đỏ như quả gấc chín. Còn mê sảng nữa. Vũ lẩm bẩm:

-Suốt mười một năm, đây là lần đầu tiên tôi thấy bà yếu đuối đến thế. Trông bà lúc này hiền mà dễ bắt nạt dễ sợ luôn à!

-Đồ...điên...-Linh sảng sảng nói một câu kéo dài.

Vũ nhìn Linh. Cậu ta nhìn Linh không rời mắt lấy một giây khiến Linh chỉ muốn vùng dậy mà chọc cho đôi hai con mắt kia nhưng không thể, chỉ có thể nằm yên và rúc đầu vào chăn.

-Bà cứ giữ vẻ “moe” đó, tôi thực sự không chịu nổi đấy...

Vũ chợt mỉm cười. Rồi đột nhiên, cậu ta chống tay xuống tấm phản giường, dịu dàng nhìn xuống Linh. Linh nghiêng rằng:

-Ông đang làm cái quái gì thế? Cút ra!

Vũ chỉ bật cười, nghiêng đầu:

-Không... Vì tôi chịu hết nổi rồi...

-Chịu...cái gì chứ? Cút..!

Linh mặt đỏ gay, đưa tay lên cố đẩy Vũ ra. Nếu bình thường thì được rồi, nhưng lúc này Linh cạn hết sức lực. Chỉ cố để mặt mình đừng dọa nhìn Vũ. Nhưng với khuôn mặt đang đỏ gay vì sốt cao, cùng với bộ dạng yếu ớt như gà tơ của mình thì làm sao đủ để dọa ai đây? Vũ nhìn Linh, miệng nhếch lên thành một đường cong hoàn hảo. Vũ cúi người, thì thầm vào tai Linh:

-Sức mạnh của bà đâu hết rồi, Nguyễn Hàn Linh?

Linh cố đẩy ra, cả mặt nóng lên vì giận. Lúc đó Linh đã nghĩ đến con cú phiền phức điên rồ thích quần chân người ta.

-Cút...ra....

-Không được rồi..

Phịch!

Vũ thả mình xuống cạnh Linh. Cả khuôn mặt mỹ nam đè lên vai Linh khiến Linh chỉ muốn co chân mà đạp cho tên điên này một phát. Vũ tựa sát mặt Linh, nhắm hờ mắt. Linh điên tiết gào lên:

-Tên kia! Mày làm trò biến thái gì đấy??? Biến khỏi giường bà!

-Không được...-Vũ vẫn không mở mắt ra, đầu dụi vào sát Linh, để cho những sợi tóc mềm lãng tử vương nhẹ trên mũi Linh. -Tôi đói quá...

-Về nhà mà ăn đi!-Linh nghiêng rằng.

-Giờ tôi đói đến mức không nhắc dậy nổi...-Vũ lấy tay che miệng Linh lại, mắt vẫn nhắm -Có lẽ tôi sẽ phải ở tư thế này một lúc thì tôi mới có lại sức mà vực dậy được...

-Biến thái!-Linh kêu lên. Nhưng, trông cậu ta lúc này yên bình quá. Đáng yêu như một đứa trẻ. Nếu cô không biết Vũ từ mười một năm trước, có lẽ, cô sẽ không thể biết cậu con trai mang khuôn mặt baby này nghịch ngợm và quỷ quái đến cỡ nào. Và cũng sẽ không nhận ra nổi đâu là Khánh, đâu là Vũ nữa.

Mà ... tóc cậu ta đẹp thật đấy. Nhìn mà muốn vò cho nó rối tung lên chết đi được!

Tôi bám thành cầu thang lê từng bước xuống nhà. Đói bụng quá....

Nhớ lại lúc này, đợi cho đến khi vai tôi mỏi nhờ và tóc của hấn vướng vào mặt tôi khiến tôi muốn điên lên hấn mới chịu lột về nhà. Trời đánh thánh vật tên chết bầm gia cầm như hấn đi.

Tôi nghiêng răng lẩm bẩm. Đói chết đi được. Tôi xuống nhà nhưng nhìn đồng hồ ăn đã nguội tanh nguội ngắt mà lòng khốn khổ leo lên lại phòng. Tà nẩu ăn của anh Tùng dở tệ, nguội, tôi lại còn ốm nữa chứ. Ốm mà phải ở nhà một mình tử muốn chết. Tôi leo lên giường, vỗ đầu mình vài cái rồi chui vào chăn, mồ hôi túa ra, cả người nóng hừng hực.

-Đói quá....

.

.

.

.

-Linh!

.

.

-Linh!

.

Hơ... Ai đang gọi tên tôi thế nhỉ?

.

-LINH!

-ƠI!!!!

Tôi giật mình choàng tỉnh, bật dậy như chiếc lò xo.

-Cái gì thế cái gì thế?

-Cái gì là cái gì?-Huy khoanh tay nhìn tôi, rồi cậu ta nhìn tôi một lượt, nheo mắt –Bà ốm đấy à?

-Khục! Khục! Không thấy hay sao còn hỏi?

Tôi gập mình ho mấy tiếng. Chết tiệt! Đầu tôi giờ quay như chong chóng và tôi không tỉnh táo nổi. –Ông sang đây làm gì?

Huy thả cuốn sách xuống bàn, ngồi xuống cạnh tôi:

-Tôi đến kèm bà học chứ làm gì. Cơ mà bà ốm thế này thì...

Huy sờ lên trán tôi, rồi mặt cậu ta sa sầm lại:

-Làm gì mà ốm dễ sợ thế này? Uống thuốc chưa?

Tôi lắc đầu:

-Không thấy tôi ở nhà một mình hay sao mà uống. Thuốc không có trong nhà!

-Người bà nóng như cục than cháy ấy.-Huy cười cợt nhả. Rồi lại hỏi –Thế bà ăn gì chưa?

Tôi im lặng. Tôi quá rõ tính của cậu bạn thân này. Nếu tôi bảo có đồ nhưng không ăn thì cậu sẽ la toáng lên như một ông bố già, rồi sẽ cần nhằn, chưa kể sẽ tống đủ thứ vào mồm tôi cùng cả tá thuốc vào họng tôi một lần nữa!

Huy khẽ thở dài, có vẻ cậu ta thừa biết câu trả lời.

-Để tôi xuống bếp nấu gì đó cho bà. -Huy bước ra cửa, rồi chợt quay lại -Lúc tôi vào phòng bà, bà sốt ngủ li bì chả biết gì cả. Tôi lay mấy cũng không dậy, giờ mới chịu dậy làm tôi hết hồn.

Tôi nhìn theo, mi mắt chỉ muốn khép lại. Tôi kiệt sức rồi.

-Dậy....

Huy dựng tôi dậy. Tay cầm một tô cháo nóng. Huy có tay nghề nấu ăn rất ngon, vì thế tôi vô cùng yên tâm. Tôi với tay định cầm lấy thì Huy chau mày:

-Định tự mình ăn à?

-Chứ... còn ... gì... nữa.. Khục! Khục!

-Để tôi giúp!

Đúng là, Huy vẫn là thằng bạn thân ngày trước của tôi. Tôi vẫn còn thói quen dựa dẫm vào cậu ấy. Dựa dẫm rất nhiều...

—

Tôi kéo chăn lên nửa mặt. Huy ngồi cạnh tôi, im lặng nhìn đâu đâu.

-Ông...về...được...rồi...đấy.. Khục! Khục!

Tôi hé mắt nhìn Huy. Nói là nói thế thôi nhưng trong lòng tôi thì thầm gào lên: “Please! Đừng đi, tôi sợ ma lắm!” Như thấy được nỗi lòng của tôi, Huy gác chân lên giường, nghịch nghịch tóc của mình.

-Thôi, tôi ở lại với bà cho đến khi ông anh yêu quý của bà trở về.

Tôi gập mình lại ho lên mấy tiếng. Huy nhìn sang tôi, nhẹ nhàng vén những sợi tóc lòa xòa trước trán tôi lên, giọng trầm ấm:

-Ồm đến thế kia à....

-Khục! Khục!

-Bà làm tôi lo đấy....

Huy ghé sát tai tôi nói nhỏ làm tôi ho điên lên:

-Khục! Khục Khục! Khục! Khục! Khục!

Huy bật cười rồi lơ đãng nhìn đi chỗ khác. Thấy mình không nên im lặng, tôi bèn vờ ho lên một tiếng nữa, rồi nói:

-Mà...cảm ơn ông nhé.. Lúc nào..tôi cũng phải dựa dẫm vào ông... Khục! Khục! Tôi đúng là.... Tệ quá nhỉ...

Huy nhìn sang tôi, đôi môi Huy khẽ mỉm cười. Huy cúi xuống sát tôi:

-Nói câu đó trong bộ dạng yếu đuối như thế, thì không ai mà chịu nổi đâu..

-Vớ vẩn!

Tôi ngồi dậy dựa vào tường, ho lên mấy tiếng.

Huy khẽ im lặng, rồi chợt lên tiếng:

-Này, bà có thể truyền bệnh cảm sốt của bà sang cho tôi một chút được không?

Tôi nhếch mép cười:

-Khụ! Khụ! Ông lại lên cơn à? Khục khục! Nếu có thể tôi truyền hết cho ông luôn ấy.. Khục khục!

Cậu ta đang định trêu ngươi tôi hả? Đúng là bệnh hoạn!

-Thế.. Truyền cho tôi đi...-Huy mỉm cười dịu dàng.

-Đó! Truyền được truyền đi!

Tôi vung tay.

-Nói rồi... -Huy chống hai tay xuống giường để nhướn người về phía trước, cả người cậu ta ghé sát tôi -Thì đừng có nuốt lời nhé...

-Ê....Cái quái....

Đừng nói cậu ta định...

-Không! Không chơi trò đó! Không chơi đâu nhé!!!

Tôi hoảng hốt đẩy cậu ta ra. Nhưng Huy dường như không nghe tiếng tôi nói. Cậu ta khẽ mỉm cười rồi cậu ta kéo tôi về phía cậu ta.

-Không! Không! Biến thái!!! Cút!!!! Không vui!!! Đồ điên....

Tôi chưa kịp nói cho hết câu thì.....

Một làn môi ấm áp dịu dàng chạm lấy môi tôi. Có một luồng điện tê rần chạy dọc cơ thể làm chân tay tôi từ nóng hừng hực trở nên lạnh toát. Chân tay tôi bủn rủn và trí óc tê liệt. Tôi gồng mình cố đẩy hắn ra nhưng không thể. Trái lại, cậu ta càng siết chặt hơn. Lâu... Lâu quá!!!! Không biết bao lâu sau, làn hơi ấm đó mới chịu rời xa môi tôi và một không khí mát mẻ tràn đến làm tôi có cảm giác rùng mình. Nhưng trước khi rời, Huy cắn lấy môi tôi rồi nhẹ nhàng nói:

-Cái này... Là hình phạt vì cậu đã bắt tôi chờ quá lâu...

Thôi... Xong ... LẦN THỨ HAI RỒI ĐẨY TÊN BỆNH HOẠN KIA!!!

Không được! Cứ thế này thì cậu ta muốn gì được nấy mất!!!!

22. Chương 22: Thế Là Đủ...

Tôi hoảng sợ lùi lùi ra sau. Tay lau lau miệng, cả mặt còn trợn tròn và bốc hỏa sát khí nhìn Huy.

-Ông không chơi cái trò biến thái đấy được à??? Đồ biến thái!!!

Tôi cong họng gào lên. Huy xếp chân lại, cậu ta mỉm cười và nghiêng đầu nhìn tôi.

-Nếu bà có thể khiến tôi ngừng thích bà... Thì lúc đó, tôi sẽ ngừng cưỡng hôn bà...

Mắt tôi giật giật. Huy nhẹ nhàng nhướn về phía tôi, cậu ta đưa tay lên vén nhẹ làn tóc lòa xòa của tôi qua:

-Mà bà biết không? Dù bà có cố gắng đến đâu, muốn xua đuổi tôi cỡ nào... Tôi cũng không thể ngừng thích bà được...

-Biến thái! Tránh xa tôi 3 mét!!!-Tôi gào lên.

-Còn lâu. Hôn tôi một cái rồi tôi tránh ra cho.

==!!!

Nguy hiểm....

Tên này quá nguy hiểm.

Tại sao thân với tên bệnh hoạn này suốt mười một năm mà tôi không phát hiện ra cái bản chất biến thái bên trong hắn nhỉ???

Tôi phồng má nằm xuống giường, quay lưng vào tường, kéo chăn lên nửa mặt. Bụng thăm nguyên rửa thẳng bạn chết tiệt ngang tàng vô duyên.

-Mà....

Huy chợt lên tiếng, ngập ngừng như nửa muốn nói, nửa lại không. Tôi ngưng việc thăm rửa xả, lặng đi chờ hần nói.

-Mà... Có bao giờ.. Bà thích tôi chưa Linh?

Xẹt! Xẹt! Xẹt!

Có một luồng điện chạy dọc người tôi khiến tôi trợn mắt đứng hình trong vài phút. Tôi trả lời thế nào đây? Tôi trả lời gì đây??? Mồ hôi túa ra lạnh toát cả người. Tôi nhắm tịt mắt lại vờ ngủ. Không trả lời.

-Ngủ rồi à?

Huy khẽ kéo chăn trên mặt tôi xuống. Hần không định đập tôi xuống vì dám ngủ trong lúc hần đang nói chuyện đấy chứ? Những ngón tay ấm áp của Huy khẽ lướt nhẹ trên mặt tôi khiến da gà tôi thì nhàu nổi lên, chỉ muốn cắn đứt mấy ngón tay đó đi. Tôi chợt nghe tiếng Huy khẽ bật cười. Rồi nhẹ nhàng vén những sợi tóc tôi sang một bên. Tôi cố nhủ mình phải giả ngủ đến cùng nếu không muốn trả lời câu hỏi chết tiệt của hần ta. Rồi một làn hơi nóng phả xuống mặt tôi dịu dàng.

.

.

-AAAAA!!! ÔNG ĐANG LÀM QUÁI GÌ THẾ HẢ???

Tôi ôm má gào lên nhảy dựng khỏi giường.

Hần... Hần cắn tôi!!! Đúng thế! Hần lại làm trò biến thái bệnh hoạn đó, cắn vào má tôi!!! Sơ suất một chút mà đã thế rồi...

-Ông... ông bị gì thế....

-Tôi biết là bà chưa ngủ mà!-Huy bật cười.

-Tôi hỏi ông là ông làm cái trò bệnh hoạn gì thế?-Tôi cong họng gào lên.

Huy khoanh tay lại, tựa đầu vào tường:

-Chả biết... Tự nhiên muốn cắn một phát, không tự chủ được nên cắn luôn, để biết bà là của tôi ấy mà...

-Rốt cuộc... Rốt cuộc ông bị đại đúng không????-Tôi ôm má thụt lùi va cái cốp vào cửa.

Huy đứng dậy, bước đến gần tôi. Tôi hoảng hốt giờ đâm lên:

-Đừng lại gần! Lại gần tôi sẽ... sẽ...sẽ... liều với ông một trận sinh tử...

Cả đời chưa đe dọa ai, lại trong tình trạng đầu óc không được bình thường, tôi không biết nói sao bèn mượn lời các đại ca trong phim kiếm hiệp mà anh tôi nửa đêm thường lên ba mẹ dậy “cày”. Nói xong mới biết tôi ngu cỡ nào. Huy trở mặt ngạc nhiên nhìn tôi. Rồi... “Phụt!”

-AHAHAHAHAHAH!!!! Bà bị ngu à???-Huy ôm bụng cười ngất ngưỡng.

Mắt tôi nóng lên, vẫn giờ đâm, khói xì cả hai tai. Huy vò tóc bất lực rồi chống hai tay xuống đầu gối, Huy cười cười nhìn tôi –Tôi chỉ muốn xem đầu bà có u cục nào không thôi mà.. Có cần quyết chiến sống mái thế không?

Tôi mím môi, xoa xoa đầu. Thấy tôi có vẻ giận, Huy vò vò tóc của mình rồi chỉ vào má:

-Dối à? Cho bà cắn lại nè...

.

.

Thật là....ba chấm.... Có phải thằng con trai cũng bệnh hoạn như hấn không? Tôi rất rất muốn phun ra cái câu “Tôi không bị bệnh đại giống ông” nhưng lại phải nín lại. Lỡ phun ra câu đó xong hấn nổi cơn giận tôi toe thì khổ. Tôi nhìn ra phía cửa sổ, nghe tiếng sữa của con chó nhà tôi, lòng thầm nghĩ: “Em chó yêu dấu, chị cuối cùng cũng tìm ra thằng chồng cho em rồi...”.

-Bà đang nghĩ cái gì thế?

Trong lúc đang suy nghĩ điên rồi, tôi buột miệng:

-Tôi đang nghĩ ông sau này sẽ là một thằng chồng tốt cho con chó Ke nhà tôi...

A.... Thôi chết.....

-NGUYỄN HÀN LINHHHHH!!!!!!!

-Tôi không cố ý! Không cố ý nghĩ thế mà!!!-Tôi ôm đầu nhìn hấn vẻ vô tội kêu lên.

Huy day trán nghiêng răng bất mãn:

-Bà nghĩ gì thế hả?

Tôi liếm liếm môi. Rồi Huy nhìn tôi vẻ nghiêm túc vô cùng:

-Bà có thích ăn thịt chó không?

!!!!

Em chó ơi... Chị xin lỗi... thằng chồng em bệnh hoạn quá, hấn lên cơn muốn thịt em rồi....

-Đã đau ốm rồi còn cứng đầu!

Huy giận dữ đắp khăn lên đầu tôi sau khi ném tôi lên giường một cách thô bạo nhất. Tôi còn ú ớ chưa kịp quát thì hấn đã tống vào mồm tôi một cái nhiệt kế. Do lúc này đang nghĩ đến nỗi thịt chó thơm phức thì bỗng nhiên tôi vịn lấy tường khụy xuống dần, cả người lả đi. Trong phút giây đó, cả tôi và Huy mới nhớ ra một sự thật: Tôi đang ốm.

Tôi bẹp dí. Cả người nóng hừng hực. Huy ngồi một bên tôi, chống tay nhìn tôi từng cử chỉ. Mỗi lần tôi gập mình ho mấy tiếng là Huy lại giạt mình vỗ vỗ lấy lưng tôi. Rồi còn đi đánh nước chanh, lấy nước ấm.

Huy tốt quá..

Ừ thì dù chuyện gì có xảy ra thì Huy vẫn là Huy. Vẫn là cậu bạn chí cốt của tôi. Vẫn là cậu bạn thích lo xa và lo nghĩ nhiều khi thấy tôi bị xây xước nhỏ. Nói cách khác, Huy giống như một người anh trai tốt của tôi ấy. Tôi cảm thấy buồn ngủ, buồn ngủ. Rồi buột miệng:

-Cậu như là người anh thứ hai của tôi ấy....

Rồi tôi mỉm cười thiếp đi...

Linh gục đầu sang một bên. Huy nhẹ nhàng lấy khăn lau mồ hôi trên mặt Linh.

“Nhưng tôi không phải là anh trai bà... Cũng không muốn làm anh trai bà... Tôi muốn một thứ tình cảm lớn hơn thế...”

Huy nhẹ nhàng cúi xuống hôn nhẹ lên má Linh.

“Ngủ đi...”

Đồng hồ đã điểm hơn mười giờ. Huy gục đầu xuống bên vai Linh, và im lặng ngủ...

Bên ngoài, có người đang nắm chặt gờ thuốc trong tay. Đôi mắt buồn lậ lầm.

Nhưng chưa được mười phút sau thì Linh lại sực nhớ ra điều gì đó ,bất ngờ tỉnh dậy. Huy nhú mày, nhấc đầu lên:

-Sao thế?

Linh sờ trán, nhìn lên đồng hồ. Vội nhảy xuống giường đẩy Huy ra:

-Tôi vừa mơ thấy mẹ ông đến nhà la ông đó! Muộn rồi! Về đi!

Huy ngớ người rồi cũng phì cười:

-Bà trẻ con thế?

-Không! Muộn rồi! Về đi không thì mẹ lo đấy! Anh tôi chắc sắp về rồi nên đừng lo. Về đi kéo muộn!

Huy thở dài rồi nhìn Linh:

-VẬY... Tôi về...

Linh định ra mở cửa thì Huy đã đứng trước mặt Linh mỉm cười:

-Bà cứ nghỉ đi... Không cần tiễn...

Linh hơi xây xẩm mặt mày, bèn trở lại giường.

Huy bước ra ngoài, hơi khựng lại khi nhìn thấy một người chìm trong bóng tối dựa vào tường bên ngoài. Huy hơi nhếch miệng cười:

-Vũ...

Vũ không nói gì. Huy vỗ vai Vũ:

-Cảm ơn vì đã im lặng lâu như thế mà không chen vào...

Vũ siết gói thuốc trong tay, mở cửa phòng.

-Chính xác thì... cậu đã ở ngoài này bao lâu?-Huy chợt quay lại hỏi.

-Mười bốn phút...hai tư giây...

Nói rồi Vũ bước vào phòng đóng sập cửa lại.

Linh hơi bất ngờ khi nghe tiếng sập cửa, quay người ra:

-Anh Tùng, anh về rồi à...? Ủa, Vũ...?

Vũ đứng trước Linh. Cả người trông trầm lặng đến đáng sợ. Vũ khẽ mỉm cười, bước đến cạnh Linh, dịu dàng xoa đầu Linh rồi bỏ gói thuốc xuống giường. Không nói một tiếng.

Linh nhận gói thuốc từ Vũ, ngớ người.

-Cái này... Là cho tôi sao?

Vũ gạt đầu. Dịu dàng rót cốc nước đến, đỡ Linh dậy uống thuốc. Mọi hành động của Vũ dịu dàng ầm ập, nhưng cũng thật buồn bã khi Vũ không nói một lời, chỉ mỉm cười, nụ cười thật buồn. Linh nhìn chiếc áo khoác của Vũ, nó ướt như dầm mưa, cả những sợi tóc của Vũ nữa, cũng âm ẩm khó hiểu. Linh nhìn ra bên ngoài, ngoài kia mưa rơi lất tất, hay người ta gọi là mưa bụi. Nhưng điều đó chợt khiến Linh chạnh lòng. Linh cúi gằm mặt không đón lấy nước từ Vũ, giọng trầm xuống.

-Ông... đã chạy bộ ra trung tâm mua cho tôi à?...

Vũ khựng lại, nhìn Linh. Linh siết chặt gói thuốc trong tay. Chỗ Linh là thị trấn nghèo, chỗ Linh lại chỉ có cán bộ viên chức, hầu như không có ai buôn bán thuốc thang gì, người ta chỉ mở các hiệu thuốc tây ở trung tâm chợ. Đường xa nên lúc nào cần lắm, Linh mới chạy ra trung tâm mua. Thế mà... Vũ gạt nhẹ sợi tóc trên má Linh sang, mỉm cười thay cho câu trả lời. Nghĩ đến cảnh giữa đêm, mưa bụi, Vũ phải chạy ra

trung tâm chỉ mua ình gói thuốc mà thấy tội lỗi vô cùng. Bước đi của Vũ lúc đó cũng gượng gạo, có lẽ là do lúc đỡ Linh ngã cầu thang. Tại sao Vũ lại chịu đựng thế?

-Ông đâu cần phải làm thế? Vì thứ gì mà ông phải làm thế?—Linh run run.—Ông khiến tôi... thấy mình tội lỗi quá....

Chả biết bây giờ Linh đang giận hay cảm động nữa. Thấy Linh như thế, Vũ không kìm nổi bản thân mình. Vũ ôm chặt lấy Linh siết chặt trong tay. Ly nước đổ xuống lán trên đất. Linh sững người.

-Không... Đừng nói gì cả... Là do tôi đã thích em quá nhiều mà thôi... Không phải do em nên đừng như thế...—Vũ ôm chặt Linh —Em không cần phải ép mình thích tôi... Chỉ cần em cho phép tôi thích em là đủ.. Thế là đủ....

23. Chương 23: Ba Người Đều Quan Trọng Với Tôi Mà.

Tôi sau một phút ngớ người vì sững sờ trước hành động bất ngờ của Vũ, vội vàng đẩy Vũ ra:

-Ê..ê... Đừng có lợi dụng..! Tránh ra!

Vũ tựa cả người xuống người tôi như không còn sức lực. Mặt cậu ta đè xuống vai tôi, lẩm bẩm:

-Tôi... không xong rồi...

Tôi mặt trắng bệch hốt hoảng kêu lên:

-Ông bị sao? Hả?

Không lẽ... Vũ bị ốm rồi???

-Tôi..-Vũ thiều thào —Tôi đói quá....

.

.

.

-Biến.

Tôi lạnh lùng phun ra một chữ rồi giờ căng đá hấn một phát không thương tiếc.

-Đồ phũ phàng! Bà có cần sắt đá đến thế không hả???-Vũ xoa đầu lêu lêu.

-Bà chưa tổng mày ra khỏi nhà là may lắm rồi! Bà còn tưởng mày sắp chết đến nơi rồi chứ!!!-Tôi quát lên, tay nắm bóp chỗ vai của mình, nơi cầm của hấn đè lên. Hấn làm tôi hết hồn. Tôi bực bội leo lên giường đắp chăn ngủ.

Nhưng ngủ cũng chẳng yên khi có cảm giác nhồn nhột cứ chĩa phía sau lưng. Tôi quay ra phía sau nghiêng rặng nhìn thẳng mí thụy, ủa quên, mí nam đang giương về mặt hiền lành thánh thiện nhìn tôi, cùng cặp chân xếp lại ngồi chiêm chệ không chịu về.

-Ông không về còn ngồi đó làm cái gì???

Tôi thô bạo ném cái gối xuống, cái gối dưới nội công thâm hậu của tôi a lô xô đập vào chính diện mặt hấn. Hấn từ từ cầm cái gối gỡ xuống, miệng giật giật nhìn tôi:

-Tôi chỉ muốn lo cho bà chút thôi mà. Bà cứ yên tâm ngủ đi, tôi sẽ ngồi đây canh cho bà cho đến khi ông anh của bà về.

Tôi khoanh tay ngồi dậy, mắt nheo nheo:

-Ông đã bao giờ nghe câu “đừng ngủ khi lũ bạn tốt còn thức” chưa?

-Hửm?-Vũ nhíu mày.

-Hửm gì? Lỡ khi tôi đang ngủ ông bỏ cái gì lên đầu tôi thì sao, hoặc là ông sẽ chụp ảnh lại cảnh tôi ngủ rồi đặt trên đầu tôi mấy ngòi bút giả làm hương, sau đó đăng lên facebook kiểu “chúng tôi xin thương tiếc báo tin” thì sao hả?

Vũ nhìn tôi với khuôn mặt không gì biểu cảm hơn, cuối cùng, hần mới bật ra được một tiếng:

-Bà... giỏi việc nghĩ ra trăm trò chơi khăm nhau hơn cả tôi nghĩ đấy. Kiểu này tôi mới sợ ngủ trước mặt bà chứ bà sợ nổi gì.

Tôi vẫn nhìn Vũ với ánh mắt hồ nghi. Vũ chống tay lên trán thở dài, rồi bước đến gần, Vũ chống hai tay xuống giường, cả người Vũ nhướn về phía tôi kể sất, mỉm cười nói:

-Còn tôi? Khi bà ngủ, tôi sẽ lấy máy điện thoại ra chụp đủ kiểu ảnh, rồi sau đó sẽ ngắm kĩ từng bức để ngâm cứu xem bà chụp góc nào sẽ đẹp nhất. Cuối cùng, tôi sẽ in ra thành một cuốn sổ để rảnh rỗi đem ra xem cho vui.

-THẾ THÌ MÀY ĐÚNG LÀ ĐỒ BIẾN THÁI RỒI!!!!!!!!!!

-Nghe sao hôm qua bà bị ốm à?

Khánh quay sang tôi hỏi.

-Tất nhiên! Bà bị ốm bẹp dí trên giường thế mà còn bị thằng em trời đánh của ông chọc tức!-Tôi cong họng gào lên -Chắc ông đang cười sung sướng trong lòng chứ gì?

Khánh bật cười, khẽ lắc đầu, chống hai tay cằm nhìn tôi, ánh mắt dịu lại và giọng nói trầm ấm đến đáng sợ khiến tôi bất giác rùng mình.

-Làm sao tôi sung sướng được chứ? Khi người tôi thích chính là bà...

.

Không khí im ắng bất thường.

.

-Ông nhìn mặt tôi có giống đang quan tâm không?-Tôi trưng ra bộ mặt không có tí cảm xúc nhìn thẳng bệnh hoạn trước mặt. Đàn quạ bay sang đầu tôi kêu quang quác phụ họa.

-Bà không thể bỏ cái bộ mặt cá chết đó đi được à? Hay là chơi với thằng Huy nhiều quá nên nhiễm cái bản tính bất cần đời của nó rồi?-Khánh nhú mày bất mãn -Tôi lo cho bà thật đấy. Thật là...

-Im đi!!!-Tôi đập bàn đập ghế một phát gào lên -Mày mà có lòng tốt như thế thì sáng hôm nay mày đã cho bà yên ổn ngồi trong lớp rồi! Biết bà ốm mà mày còn vác bà xuống phòng hội học sinh làm cái quái gì??? Lại định bắt bà quét dọn cái sân 12A hả???

Đúng thế! Ngay khi tôi vừa thả cặp xuống bàn thì cái loa phát thanh chết tiệt đã tru lên “Mời chị Linh 11A2 xuống phòng hội học sinh” làm cái này cái nọ.

-Lúc đó tôi đã tự thề với lòng mình là ngay khi bước căng xuống phòng tôi sẽ ngửi đầu thằng nào đầu têu. Nhưng ông trời thông cảm vì tôi không thể gây án mạng trong trường học vì tôi là học sinh gương mẫu, lương tâm tôi không cho phép làm điều đó!-Tôi tiếp tục xoắn một tràng rồi tiếp tục tự diễn -Tại sao trên đời lại sinh ra một cô học sinh hiền thực như mình đến thế...

-Stop! Diễn rất hay!-Khánh vẫy tay ra hiệu rồi ngả người ra phía sau ghế, hai chân gác lên bàn -Thực ra tôi gọi bà ra đây là muốn bà nằm nghỉ hai tiết đầu cho lại sức trước đã. Vì mới ốm dậy, ngã bệnh lại như chơi đấy.

-Ông bị đập đầu vào đâu à?

Không để ý đến lời nói của tôi, hần tiếp tục:

-Tôi biết bà sẽ không chịu xuống phòng y tế đâu, nằm nghỉ đó đi, tôi sẽ báo lại cho. Hoặc cứ nằm đó 15 phút đầu giờ thôi cũng được. Còn hai mươi phút nữa mới vào học. Bà nghỉ đi.

Đáp lại sự thân tình của hân, tôi phun ra một chữ cụt lủn:

-Không.

Tôi đập nốt cái ghế còn lại bên cạnh tôi rồi hùng hổ đá cửa cái “rầm”, định bước về thì nhanh như cắt, Khánh đã đến sau lưng tôi, cậu ta nắm lấy tay tôi rồi đẩy tôi phịch xuống ghế xoay. Tôi định bật dậy thì Khánh đã chống hai tay xuống hai bên thành ghế, cả người kề sát tôi ép tôi lọt thỏm một cách tội nghiệp xuống ghế. Tôi nhìn lên, mặt Khánh bây giờ chỉ một nét biểu cảm duy nhất: Lạnh lùng đến đáng sợ. Tôi rụt mình, người dựa thụt xuống tận phía sau ghế.

-Bây giờ, bà muốn tự mình nghỉ, hay để tôi giúp bà nằm nghỉ?

Tôi lấp bắp:

-Cái... cái gì...? Giúp cái gì... chứ?

Khánh hạ người xuống thấp hơn khiến tôi bắt đầu toát mồ hôi. Mặt không có chút cảm xúc:

-Bây giờ bà muốn tự mình nằm nghỉ, hay để tôi ôm bà để bà yên tâm nằm nghỉ.

“Bùm!”

Đầu tôi nổ toang, khói xả ra hai tai:

-Cái.. Cái gì chứ? Ông.. có quyền gì mà ép tôi chuyện vô lí đó?

-Bà...

Khánh cắn môi, rồi hân cúi đầu xuống. Trước thái độ giật sống của tôi, cậu ta đưa tay vén nhanh mớ tóc trên trán của tôi lên rồi áp trán cậu ta vào trán tôi. Mũi cậu ta kề sát tôi và tóc cậu ta vương xuống lướt nhẹ trên mặt tôi khiến tôi trong trạng thái chết lâm sàng chẳng biết nên làm gì.

-Cậu....-Tôi lúc này mới bật lên một tiếng.

Khánh nhồm người dậy, cởi chiếc áo khoác trên người ném xuống tôi, lạnh lùng nói:

-Nằm im đó đi. Đầu thì còn nóng hổi còn cứng đầu.

-Ông.. Ông...-Tôi sờ tay lên trán rồi nhảy dậy hất chiếc áo xuống định cong cẳng chạy thì Khánh lại bắt được tôi và thô bạo đẩy xuống. Tôi còn chưa kịp ngồi vững trên ghế thì Khánh chặn lại:

-Bây giờ bà có thích tôi trối bà lại không? Hay ôm bà nghỉ?

-Nhưng... Ông.. đồ biến thái bệnh hoạn!!!! -Tôi vẫn sờ lên trán.

Khánh nhướn mày nhìn tôi, nhếch mép cười:

-À, tôi chỉ đo nhiệt cho bà thôi mà. Vì nghe nói da người nhạy cảm lắm.

-Nhạy cảm cái đầu ông! Trán ông cứng như bê tông thì nhạy nổi gì? Nhiệt kế sao không dùng?

Khánh lại chống hai tay xuống thành ghế cúi thấp người xuống, cười đều:

-Ý bà là tôi đo không chính xác nhiệt độ cho bà chứ gì? Hay là tôi đo nhiệt giúp bà bằng cái khác nhé? Nghe nói da môi cũng nhạy cảm lắm đấy.

-!!!!

-Sao nào...?-Khánh cúi thấp thêm một chút nữa.

-CÚT!!!! ĐỒ BỆNH HOẠN BIẾN THÁI DÊ XỒM! DÊ CỤ! DÊ LỤ KHỰ! ĐẾN CHẾT VẪN CÒN MANG GIỐNG DÊ!!!!

-Tốt! Thế thì nghe lời tôi nghỉ chút đi.-Khánh mỉm cười ngạo mạn rồi đứng dậy. Đưa cho tôi một viên thuốc giảm đau-Nếu muốn nhanh được thoát khỏi tôi bây giờ thì uống thuốc này vào bà sẽ bớt đau đi phần nào đấy.

Tôi nhìn vãi thuốc giảm đau, đầu tôi cũng ong ong lên, ừ thì uống thuốc này để tỉnh táo lại một chút vậy. Tôi cầm lấy viên thuốc rồi lấy cốc nước trên tay vừa rót xong uống.

-Tốt.

Khánh mỉm cười rồi lấy chiếc áo bị rơi xuống dưới đất lên vắt lên tay. Nhìn sang tôi:

-Vậy bà ngồi đó một chút nữa rồi đi cũng chưa muộn.

Đầu tôi bỗng nhiên nặng trĩu. Cả người chợt cảm thấy mệt mỏi. Tôi tựa vào thành ghế. Tôi sẽ nghỉ một chút rồi về lớp ngay... Một chút.. Một chút thôi...

.

.

.

Linh trong cơn mệt mỏi, thiếp đi từ lúc nào không hay. Người mơ màng đỡ dần. Khánh bước đến, lấy chiếc áo đắp nhẹ lên người Linh. Vén nhẹ những sợi tóc lòa xòa của Linh sang một bên tai, mỉm cười nhẹ nhàng nói:

-Bà có biết tác dụng phụ của thuốc giảm đau là gì không? Đó là chất gây buồn ngủ đấy... Có lẽ bà không biết rằng một thằng con trai sẽ không thể chịu đựng nổi khi thấy người con gái mình thích bị đau ốm mà cố chịu đựng như thế. Có trách thì trách tôi đã quan tâm bà quá nhiều mà thôi...

Khánh ra khỏi phòng và từ từ đóng cửa lại. Trống vào học đã đánh, Khánh bước nhanh về phòng học của mình, lầm bầm: "Xin lỗi nhưng bà hãy tự thưởng cho mình một giấc ngủ ngon đi. Cúp một vài tiết học chưa là gì so với sức khỏe của bà đâu."

Nhưng cuối cùng, nghĩ thế nào cậu lại rở lại phòng hội học sinh, ngồi trên ghế ngã người ra sau:

-Thôi thì tôi đành phải cúp tiết luôn để trông chừng bà vậy...

Linh vẫn chìm trong giấc ngủ sau tác dụng gây buồn ngủ của thuốc.

Tôi lơ mơ tỉnh dậy. Cả đầu nặng trĩu. Tôi đỡ lấy đầu nặng nhọc mở mắt ra. Nheo nheo mắt. Khánh đang khoanh tay ngồi trước mặt tôi, đôi mắt đẹp nhắm hờ, người tựa vào thành ghế xoay đối diện với tôi. Chiếc áo trên người tôi vô thức tuột khỏi ghế rơi xuống đất. Tôi vuốt mặt để thức mình khỏi cơn buồn ngủ, nhìn lên đồng hồ treo trên tường.

-Chín giờ... Ba mươi... Chín giờ ba mươi rồi à?

Tôi ngồi thẳng dậy.

Khoan đã..

Chín giờ ba mươi...

Chín giờ ba mươi...

CHÍN GIỜ BA MƯƠI???

-AAAAAAAAAAAAAAAA!!!!!!

Khánh giật mình nhú mồm mở mắt ra:

-Gì thế?

-Chín.. chín giờ ba mươi..-Tôi chỉ lên chiếc đồng hồ.

-À...-Khánh hơi nhướn mày –Thì sao?

Hả???

-Chín giờ ba mươi rồi đấy! Ra chơi rồi! Chết! Tôi bỏ mất hai tiết đầu rồi!!! Sao ông không gọi tôi dậy hả???-Tôi cuống lên, cắn môi- Tại sao mình có thể ngủ quên thế cơ chứ? Không xong rồi...

Đáp lại sự vội vàng của tôi lại là sự bình thản đến lạ thường của Khánh. Khánh chăm chú nhìn tôi không nói một câu gì. Tôi nhảy ra khỏi ghế, Khánh nhíu mày:

-Bà định đi đâu?

-Đi học còn gì nữa? Còn mười phút nữa là vào tiết ba rồi! Tôi không thể cúp luôn tiết thứ ba được!

Khánh nhồm dậy, bước đến gần tôi, rồi cậu ta đóng cửa lại, nhìn sang tôi:

-Dù sao cũng lỡ cúp tiết rồi, sao bà không thử một lần cúp nguyên buổi luôn đi? Bà đang ốm mà...

-Ông bị điên à?-Tôi giằng lấy tay nắm mở cửa ra nhưng Khánh lại thô bạo giật mạnh đóng cửa lại.

-Cúp tiết đi, nghe tôi đi. Bà bây giờ có đủ tỉnh táo để học không?

Tôi có chút đỡ dần. Ngồi phệt xuống đất.

-Ừ, dù gì cũng lỡ cúp rồi...

Tôi thở dài rồi trở lại ngồi trên ghế, mơ màng, đầu tôi lơ lửng không thể câu xuống được.

Khánh quay lại vị trí của mình, mở cuốn sách ra:

-Tôi cũng sẽ cúp tiết với bà. Vì coi bà mà tôi cũng phải cúp tiết như bà đấy... Nghỉ chút đi.

Tôi mơ màng không trả lời.

Chuyện gì đây?

Khánh quá tốt với tôi. Đằng sau vẻ đáng ghét khó ưa ấy cậu ta cũng dễ thương ấy chứ? Vũ và Huy nữa. Tôi chưa bao giờ nghĩ đến chuyện chọn ai trong số họ vì cả ba người đó đều là những người bạn quan trọng gắn liền suốt tuổi thơ của tôi cho đến bây giờ. Tôi cũng chưa bao giờ nghĩ đến chuyện sẽ thích ai trong ba người họ. Có lẽ là do tôi quá hời hợt ít quan tâm đến người khác chăng? Thực sự, cả ba con người ấy đều đem đến cho tôi những bậc cảm xúc khác nhau, nhưng tôi biết một điều rằng. Nếu một ngày thiếu đi tiếng cười hay bộ mặt đáng ghét của ai trong số họ, tôi sẽ nhớ đến chết đi được.

Sao bây giờ tôi lại nghĩ nhiều thế này? Khi ốm người ta thường không đủ tỉnh táo, hay nghĩ vẩn vơ những thứ vớ vẩn thì phải. Tôi khê cự mình, nhắm mắt lại, rong đuổi những suy nghĩ vẩn vơ của riêng mình. Tôi khê bật cười:

-Cả ba người.. đều quan trọng đối với tôi cơ mà...

24. Chương 24: Xách Giày Lên, Và... Chạy

Khi tôi thoát khỏi cơn ốm dài thì cũng là lúc tôi trở lại với chuỗi ngày tháng ngày khủng khiếp: Học. Tôi bắt đầu đâm đầu học như điên. Ba tên điên bây giờ chỉ chăm chăm vào nhồi nhét cả đồng bài tập vào đầu óc non nớt tội nghiệp của tôi.

-Bà phải học đi! Tôi không thể để mất uy tín với ba bà được!

Khánh nhíu mày thả sức cú đầu tôi khiến tôi phải nuốt hận vào trong. Lòng nhủ kết thúc kì thi này bà sẽ cho chú biết thế nào là “răng ọc chờ hàm đi với”. Vũ cũng ngồi một bên tôi cầm cuốn sách văn chỉ vào từng dòng bắt phân tích. Phân tích từng nào thì cục u trên đầu tôi lại thêm từng nẩy khiến tôi nghĩ rằng nuốt nước mắt hận hai anh em nhà này.

-Tôi không thể ngờ được đầu bà toàn đất sét đấy! Con gái phải văn hoa chút chứ sao đầu bà rỗng toẹt chả có tí nghệ thuật văn học gì hết thế này?

Vũ vừa nói vừa lấy bút gõ trên đầu tôi côm cốp.

-Thôi đi, mấy người cũng ngừng rửa xả Linh được rồi đấy!

Huy mở cửa phòng bước vào, tôi chưa kịp mừng thì Huy đã ném xuống bàn học một chồng sách tiếng anh, mặt lạnh lùng:

-Dẹp văn sang một bên đi đã. Tiếng Anh trước đi.

Khánh và Vũ mắt sáng lên như đèn pha ô tô. Khỏi phải hỏi cũng biết ba thằng này giỏi tiếng Anh đến mức độ nào rồi. Tôi lại nhớ đến con bốn kiểm tra một tiết tiếng anh mà ruột đau như cắt nước mắt đầm đìa. Văn tôi dốt một, anh tôi dốt mười. Không, là cực kì cực kì dốt luôn ấy chứ! Tôi sợ môn anh, và đối với tôi, môn anh chính là sao quả tạ đâm vào tôi mỗi khi nhìn vào nó. Tôi run run cầm cuốn sách văn lên, vớt vát:

-Thôi... Học văn trước đi... Phân tích cho xong đã.

Đáp lại tôi là cái lườm sắc lạnh của Huy khiến da gà tôi một hai ba nổi lên sờn hết cả tóc.

-Đã ngu anh rồi còn lười! -Huy nghiêng răng nheo mắt nhìn tôi.

-Ngu cái gì chứ? Hứ! Đừng coi thường tôi! -Tôi cao giọng khoác lác, khoanh tay, mặt vác lên trời.

-Ồ, thế à? Thế bà nói thử vài câu tôi xem?-Huy nhướn mày khoanh tay nhìn tôi, miệng nhếch lên vẻ giễu cợt.

-Khi dễ tôi à?-Tôi hít một hơi sâu rồi dùng giọng kiêu hãnh, tôi cất tiếng -Hello! How are you? I'm fine, thank you, and you?

.
. .
.

-Hai thằng kia, vác chồng sách tiếng anh lại đây...

.
. .
.

-ĐỒ NGU! BÀ LỚP MẤY RỒI HẢ??

-ĐẦU BÀ LÀM BẰNG XI MĂNG CỐT THÉP À??? SAO NÓI HOÀI KHÔNG THÔNG ĐẤY HẢ???

-CÁI THÌ ĐƠN GIẢN THẾ NÀY MÀ CHẢ BIẾT HẢ???

-Hu hu hu...

Căn phòng nhỏ của tôi giữa đêm hôm rộn lên những tiếng quát đáng sợ. Và lẫn giữa đám tiếng tru hung dữ đó là tiếng kêu cứu bí hiểm ai oán của tôi, mà hình như không ai nghe thấy, mà có nghe cũng không có ai động lòng thương xót giải cứu cho tôi. Tôi đau khổ mong một tiếng đáp lại nhưng không có, anh Tùng vô tâm ngồi trong phòng không thèm nghe tiếng kêu cứu yếu ớt của tôi, chỉ có tiếng chó sủa dưới nhà vọng lên an ủi. Mà bình thường ba thằng này ghét nhau lắm cơ mà? Sao bây giờ lại hợp tác ăn ý chèn ép tôi đến thế?

-Mấy bữa nay chưa kèm bà đến nơi đến chốn nên không thể ngờ bà ngu đến thế này! Bà định tham gia chương trình “ngu có thưởng” à?

Tôi tức chỉ muốn phụt máu. Nghiến răng nhìn hấn gằm ghè. Vũ nhìn sang tôi:

-Đừng cần!

-Cắn cái quái gì chứ??? –Tôi gào lên. Nhắc đến cắn, tôi bất giác lại sờ trên cổ mình rồi nhìn sang Huy nhìn với ánh mắt căm thù.

Huy hình như nhột trước cái nhìn của tôi, cậu ta thẳng tay cú vào đầu tôi một cái “cốp”:

-Nhìn cái gì mà nhìn? Học đi đồ bird brain!

-Bird Brain?-Tôi nhú mày.

-“Bird” là chim, “brain” là não. “Bird brain” tạm dịch là “não chim”. Nghĩa của nó ý chỉ “Ngu si đần độn” đó.

-ĐỒ ĐIÊN!!!!!!

Khánh bật cười ha hả, rồi dè đầu tôi dí xuống cuốn từ điển trên bàn:

-Học đi!

Trời ơi là trời... Bọn này bình thường một đứa là đã là địa ngục đối với tôi rồi. Gộp lại ba thằng nó hành hạ tôi như thế này. Kiếp trước tôi hành hạ bọn chúng nhiều lắm hay sao mà kiếp này chúng dọa dầy tôi đến thế. Bỏ tôi lâu lâu bước lên phòng nhìn vào. Thấy cảnh tượng tôi cảm cú học hì hục như trâu kéo cày mà miệng ông cười rạng rỡ và đôi mắt ông rơm rớm nước mắt sung sướng mà đâu biết rằng sinh linh bé nhỏ tôi đây chỉ muốn nhảy đến mà ôm lấy chân ông cầu xin ông giải thoát cho tôi khỏi lũ sói này. Anh Tùng lâu lâu ghé qua nhìn rồi còn ngoác mồm châm mấy câu:

-Các chú định đâm đơn làm rể nhà anh đấy à?

Lúc đó tôi chỉ muốn gào lên uất hận.

Một ngày dài của tôi trôi qua với một quả tạ chiếu trên đầu tôi. Và tôi dám cá đàn quạ tôi nuôi trên đũa càng ngày càng tăng và nó càng ngày càng thi nhau kêu quang quác phụ họa thêm cái số “nhọ” của tôi.

Có cảm tưởng như chưa bao giờ ba bọn chúng nói thích tôi ấy.

.
. .

-Gâu gâu ăng ăng!!!!

-Con chó chết tiệt mày có im cho bà không?-Tôi gào lên bật khỏi giường, mở cửa sổ nhìn con chó đang vờn đuôi của mình dưới nhà quất. Rồi nhảy lên giường nằm trùm kín chăn –Hôm nay chủ nhật, bà không muốn phí khoảng thời gian yên bình của bà nữa đâu!

Nhưng con chó chết tiệt! Tôi quên mất là nó không hiểu tiếng người, tiếng “ăng ăng gâu gâu” vẫn thi nhau tru lên. Lúc tôi đang điên lên muốn nhảy xuống nhà mà đá vào cái móng đầy lông lá của nó thì mới nhận ra: Tiếng chó sủa đó phát ra từ cái máy điện thoại của tôi. Tôi uể oải tắt chuông. Gãi gãi đầu. Hể? Chuông mình làm gì có tiếng chó này? Tôi mở máy ra và đập vào mắt là một tin nhắn. “Từ: Lão già: Dậy chưa bird brain?”.

Tôi tức đến muốn nổ đom đóm mắt. “Lão già” chính là Huy. Mới sáng sớm mà cái giọng lưỡi đầy ngu ngốc đó đã khiến tôi muốn cắn phải lưỡi. Chắc hẳn cái nhạc chuông điên rồi ăng ăng gâu gâu đó chính là do tên bị bệnh dại đó cài vào chứ không ai hết. Hôm qua trong khi tôi đang chật vật với đồng đề thi thì chắc hẳn tên vịt đó đã thọt cái máy điện thoại của tôi rồi thay tùm lum và lấy nó làm thú vui tao nhã. Hẳn thừa biết tôi sợ chó. Năm năm tuổi, tí tởn qua nhà cái Tý chơi, bị con chó to gấp đôi tôi bay đến dớp mấy phát sợ đến giờ. Ấy thế mà tôi vẫn thích nuôi chó. Đang nhìn vào đàn chó trong máy thì một bản nhạc của ...một đàn chó vang lên. Tên bệnh hoạn! Hẳn yêu chó đến thế sao??? Tôi bất mắt, gào lên khi nhìn thấy tên danh bạ:

-TÊN ĐIÊN KIA! MÀY YÊU CHÓ LẮM À???

-Ha ha ha. –hắn cười xanh rờn rồi trở lại cái giọng trầm trầm quen thuộc –Xuống nhà đi! Tôi lôi bà đến nhà sách.

Nghe đến “nhà sách” là tôi đã vọt xuống nhà. Một lúc sau đã chạy ra. Cười toe. Huy nhìn tôi từ đầu xuống chân, nhãn mặt:

-Bà không thể ăn mặc nữ tính đẹp đẽ hơn một chút được à?

-Ông còn mong chờ gì ở tui? Đi nhà sách thôi mà!

Tôi vừa nói vừa nhảy lên yên xe phía sau tí tởn. Huy bật cười chuẩn bị nhấn bàn đạp thì đột nhiên một ánh sáng lóe lên khiến tôi nheo mắt lại. Tiếp theo sau là hàng trăm ánh đèn theo sau.

Tách! Tách! Tách!

Tiếng máy ảnh khiến tôi bừng tỉnh. Phóng.. Phóng viên??? Tôi ngược lên. Cả đám phóng viên bu chặt cổ xe Huy khiến tôi tái mặt mặt không còn giọt máu.

-Chết tiệt!

Huy lăm bắm rồi nhấn bàn đạp lao nhanh về trước. Nhưng xe đạp đã nhanh chóng bị chặn lại bởi một đội ngũ phóng viên nhiệt tình-chăm chỉ. Đám phóng viên bu trước mặt tôi, chia camera, ống kính và micro về phía tôi hỏi dồn dập:

-Chị Nguyễn Hàn Linh! Mối quan hệ giữa chị và anh chàng thần tượng trường học này là ai? Chị đã chia tay Triệu Tường Anh rồi sao?

-Chị Linh! Người con trai này là ai?

-Cô Linh! Quan hệ giữa cô và Triệu Tường Anh thế nào rồi? Hai người còn tiếp tục được nữa không?

-Cô Nguyễn Hàn Linh? Nguyễn Hàn Linh???

Tai tôi như ù đặc đi. Sao họ biết nhà tôi? Thì ra bấy lâu nay họ tha cho tôi chỉ vì đi tìm tung tích địa chỉ nhà tôi sao? Bố mẹ tôi? Không, họ không thể biết chuyện này! Cổ họng đắng ngắt. Nói sự thật đi Linh. Nói đi.

-Cô Linh. Phải chăng cô đang muốn bắt cả hai tay để chứng tỏ mình với mọi người là được nhiều người theo đuổi?-Một cô gái xinh đẹp mỉm cười ranh mãnh nhìn về phía tôi khiến tôi sững sờ, mắt nhúu lại. Cô gái đó tiếp tục -Cô có quá cuồng nhiệt với việc yêu mà không học hành gì không thể? Hi vọng cô sẽ không sa đà vào các cuộc chơi xa hoa ăn chơi.

Mọi người bắt đầu xôn xao trước câu hỏi đi ngược của nữ phóng viên đó. Tôi trợn mắt. Gì thế này? Không lẽ, tôi đã bắt đầu đi vào giai đoạn bị tung tin đồn nhảm và soi mói đời tư rồi sao? Trong khi đầu óc tôi gần như ong lên thì một bàn tay kéo lấy tay tôi khiến tôi bất giác lao đảo dựa vào người phía sau.

-Không sao chứ?

Một giọng nói vang lên khiến tôi giật mình. Tường Anh! Tường Anh nhìn tôi vẻ mặt hơi buồn, có vẻ như hắn đang hối hận khi rước phiền toái đến cho tôi chẳng? Không đợi tôi phản ứng, Tường Anh đã kéo tôi ra khỏi vòng vây đám phóng viên -Đi thôi!

Đám phóng viên bít lại như kiến. Tiếng tách tách thì nhua vang lên, tiền người nhón nháo thu hút sự chú ý của người đi đường. Không được! Không thể để cho ai biết được người đó là tôi. Tường Anh ném tôi vào trong xe ô tô rồi giải thoát tôi khỏi vòng vây báo chí. Thật đáng sợ. Tôi bất giác rung mình. Nhìn sang Tường Anh. Tường Anh khoanh tay, tựa người vào thành xe, đôi mắt nhìn hư vô phía bên ngoài cửa:

-Xin lỗi. Tôi không ngờ sự việc lại đi quá đà như thế.

-Bây giờ anh mới ý thức được điều đó hay sao? Ngay từ đầu tôi đã bảo với anh rằng tôi không muốn dính đến báo chí! Dính đến “người của công chúng” như anh, anh có hiểu không?

Tường Anh nhìn tôi, nhếch mép cười:

-Biết sao được? Chào mừng cô đến với địa ngục của tôi.

Lời nói của hắn khiến hi vọng được chính hắn giải thoát giúp tôi bị đập vỡ hoàn toàn. Làm sao đây???

-Mà cô bình thường ăn mặc như thế này à?-Tường Anh nhú mày nhìn tôi một lượt.

-Thì sao? Quen tôi từ hồi nào đến giờ ông mới phát hiện ra à?

Tường Anh khẽ thở dài lắc đầu.

-Tôi phải “tân trang” lại cho cô thôi...

-Cái...

.
. .

-TRỜI ƠI CÁI GÌ THẾ NÀY???-Tôi nhìn mình trong gương mà gào lên. Vâng, tân trang! Theo lời hấn nói là hấn tổng tôi vào cái tiệm trang điểm nào đó. Rồi nhìn tôi mà xem. Tóc của tôi tự nhiên là thế bây giờ bị uốn cho xoắn tít như sợi mì tôm. Cái vòng trước cổ lủng lẳng y như cái xích cổ con chó nhà tôi. Hai cái tằm hai bên thì nhau vấy qua vấy lại. Giày cao gót thì đi chỉ muốn cạp đất. Kính khủng hơn, nhìn mà xem, cả đời tôi còn chả biết mặc váy là gì thế mà còn trông vào người tôi cái bộ váy xòe đủ màu. Y như tắc kè bông! Ôi ôi, bố tôi mà nhìn thấy tôi lúc này chắc kêu kên” “Con mắt to tóc lò xo nào đây?” quá!

Tên Tường Anh nói vọng vào:

-Ngoan đi! Hôm nay tôi sẽ đem cô đi diễn nót vở kịch còn đang dở.

Số tôi nhỏ đến mức này sao???

Đến khi tôi bước ra trước mặt hấn thì hấn nhìn chăm chăm vào tôi. Mắt hấn mở to nhìn tôi chăm chú. Tôi của mày quất:

-Tôi biết tôi không xinh nên muốn cười thì cứ cười đi!

Tường Anh hơi nhếch mép cười rồi gạt đầu, nắm lấy tay tôi nháy mắt một cái, nhẹ nhàng:

-Xin nhẹ giọng, công chúa của tôi.

Dà gà thì nhau dựng hết cả lên khiến tôi rùng mình. Đám trong quán nhìn với ánh mắt tan chảy. Ừ, cứ mơ mộng đi các cô. Đến khi lâm phải tình cảnh giống tôi thì các cô phải thay đổi suy nghĩ thôi. Tôi thở dài, bước nặng nề lên xe. Tường Anh cứ nhìn tôi cười cười khiến tôi ức chế không chịu nổi. Ngồi trong xe, đang bực bội thì chợt thấy đàn giữa các lớp tóc mỏng đẹp rồi lên một cách tự nhiên là một cọng ..cỏ. Tôi vô thức đưa tay lên phui xuống. Tường Anh nhìn sang tôi đôi mắt Tường Anh mở to nhìn tôi sững sờ khiến tôi bất giác phải ngừng động tác phui đầu lại. Phải công nhận, tóc hấn mềm thật, cứ thích đưa tay vò cho đầu tóc ấy rối tung lên.

-Không phải xoa đầu đâu. Tóc ông có bẩn nên tôi phải giúp ông thôi!

Tránh cái nhìn của hấn, tôi tiếp tục đưa tay vò tung mái tóc. Tường Anh vẫn nhìn tôi, khi tôi định rút tay lại thì hấn lại trở ra cái bản mặt dối:

-Tiếp tục đi! Chưa sạch đâu.

-Hử?

Tôi khó hiểu nhìn hấn rồi cũng đưa tay mình đàn vào tóc hấn , phui trên mớ tóc đẹp đó để xem còn gì nữa. Khi chắc chắn không còn gì, thì tôi mới rút tay lại.

-Chưa sạch! Tiếp tục đi!

-Nói thật.. -Tôi phun ra một câu -Có phải ông thích được người khác xoa đầu không?

[Im lặng]...

-Im!

Tường Anh đột nhiên quay lại giận dữ quay mặt đi chỗ khác. Ô hơ hơ. Tôi nói gì sai hay sao? Tôi đưa tay lên vò tung mái tóc hăn, cười toe:

-Mà công nhận tóc ông mềm thiệt! Tôi cứ tưởng nó phải cứng như rễ tre chứ?

Tường Anh hất tay tôi xuống, và tôi có nhìn lầm không? Mặt hăn đang đỏ? Tôi có nhìn lầm không? Mặt hăn đang đỏ ư? Cái.. cái gì vậy chứ???

Nguyên hôm nay tôi bị hăn lôi đi khắp nơi chỉ để dàn dựng một cuộc hẹn hò lãng mạn báo hại tôi khổ sở lo lắng vì trưa không về được nhà. Chưa xong. Tối, hăn cũng chưa chịu tha cho tôi.

Xe đỗ xuống tại một nhà hàng sang trọng đến lóa mắt. Tôi lảo đảo bước xuống. Cả người mệt lử. Gót chân đau buốt vì do cái giày cao gót chết tiệt. Vì nó mà tôi ngã mấy lần. Nhận thấy bước đi khó khăn của tôi, Tường Anh nhẹ nhàng bước đến, dịu dàng lịch lãm như một vị hoàng tử, tay chìa ra đỡ lấy tôi và dẫn tôi vào trong. Một số kẻ sẵn tin bám đuôi đến cùng theo chân vào bên trong. Mọi người nhìn chúng tôi, chủ yếu là do sự xuất hiện của Tường Anh, tôi cảm thấy khó thở và bức bối. Như hàng trăm cặp mắt soi vào tôi đầy khó chịu. Chúng tôi ngồi xuống một bàn ăn gần cửa sổ. Tiếng Violon gần đó vang lên khiến tôi vô thức chìm trong giai điệu bài hát, Đến khi thoát khỏi luồng giai điệu nhẹ nhàng đó thì tôi bất chợt bắt gặp ánh mắt nhìn tôi ngẩn ngơ của Tường Anh. Hăn nhìn tôi chăm chú, đến khi bắt gặp ánh mắt đầy khó hiểu của tôi thì hăn mới quay đi chỗ khác. Tôi thở dài.

-Đừng căng thẳng quá. Lát nữa cô còn phải dự một buổi tiệc với tôi đấy..

Tường Anh nhấp một chút nước nhìn tôi. Cái gì? Thế này chưa đủ hay sao?

-Cô đừng làm mất mặt tôi trong bữa tiệc... Đây là một bữa tiệc lớn có cả các anh em trong làng giải trí với tôi nữa.

Hăn bắt đùa kể về bữa tiệc. Càng kể, tôi càng muốn chạy trốn khỏi hăn. Thế là quá đủ rồi! Tôi không muốn tham gia sâu vào cái thế giới ăn chơi của các người. Tôi muốn tránh xa cái giới thượng lưu xa hoa đầy cám dỗ và soi mói. Tôi đứng dậy.

-Cô đi đâu đấy?

-WC. Muốn đi theo không?

Tôi lạnh lùng hỏi rồi bỏ đi. Tôi chạy ra cổng sau của nhà hàng. Trốn khỏi hăn càng xa càng tốt! Tôi nuốt nước bọt nhìn cái hàng rào cao. Lấy hết dũng khí gỡ đôi giày vướng víu đó ra ném sang bên kia rồi bắt đầu leo sang. Cái váy vướng víu! Tôi mím chặt môi cố leo qua thì..

Xoạc! Rầm!

Tôi ngã chổng gọng xuống đất nhưng đáng mừng là đã thoát ra được ngoài đường. Tôi đứng dậy, cầm giày cao gót trên tay và chạy như điên về. Gót chân tôi đau nhói. Tối khuya tĩnh mịch, đoạn đường tôi chạy qua vắng lặng không bóng người. Gót chân tôi tê cứng nhưng vẫn cố lê bước chạy. Bỗng nhiên có cảm giác ớn lạnh chạy dọc sống lưng, tôi quay đầu nhìn ra sau thì đột nhiên có một bóng đen đang đuổi theo tôi. Không lẽ là kẻ du côn nào đó thấy con gái nên muốn quấy rối? Tôi hoảng sợ chạy như điên. Tên đó chạy theo tôi. Trời ơi sao hôm nay nhiều chuyện xảy ra đến thế? Tôi nghĩ mà chỉ muốn khóc, tôi sợ. Tôi sợ.

-Linh!

Một bàn tay kéo lấy cánh tay tôi kêu lên. Tôi thất thần hét lên một tiếng, cả người chỉ muốn xỉu xuống. Huy nhìn tôi trân trân. Ra là Huy. Tôi thở phào nhẹ nhõm khụy xuống đường, thở hổn hển. Huy nhìn tôi sững sờ đến mức ngáy người ra. Nhìn gì mà nhìn? Có phải là do bộ dạng tác kẻ bóng của tôi nên Huy mới ngáy người thế không? Sau một vài phút nhìn tôi chăm chăm, Huy mới bật tiếng hỏi.

-Bà đi đâu thế này?

Tôi vẫn chưa đủ hơi mà trả lời, chỉ biết hít thở vô tội vạ. Huy nhìn một lượt khắp người tôi, rồi “à” một tiếng:

-Bà trốn khỏi tên Tường Anh à?

Tôi gật đầu.

-Tôi nhảy rào chạy trốn đấy. Hiểu không hả?

Huy nghe thế thì cười phá lên rồi kéo tôi dậy.

-Về thôi.

Tôi đứng dậy nhưng lê chân không nổi. Mồ hôi túa ra. Thấy bộ dạng kì lạ của tôi, Huy nhíu mày:

-Sao thế?

Tôi không biết trả lời như thế nào. Mắt Huy chợt sáng lên khi nhìn thấy đôi giày cao gót tôi cầm bên tay, rồi có vẻ như đã hiểu ra vấn đề, Huy kéo tôi ngồi xuống bên vệ đường.

-Làm gì thế.... A! Đau!

Tôi nhăn mặt kêu lên khi Huy túm chặt lấy bàn chân tôi đưa lên. Huy nhíu mày, dù trong đêm tối tôi vẫn thấy mặt cậu ta đen lại.

-Gi thế này?-Huy nhìn gót chân đã đỏ tấy lên của tôi, cả mặt Huy sa sầm xuống –Nếu đã không đi được giày cao gót thì phải thôi đi chứ. Chân sưng lên rồi đây này!

Giày cao gót đã cao, còn chật nữa. Tôi thề sẽ không bao giờ đi nó! Tôi đang bực bội nghĩ thì Huy khẽ mỉm cười, nhìn lên tôi:

-Ai đã biến bà từ một con bé nhỏ nôi thành một tiểu thư đài các thế này?

-Do thằng Tường Anh tống cổ tôi vào cái chỗ trang điểm quái quỷ đó đấy!-Tôi giờ đắm lên vẻ uất hận. Huy lại bật cười.

-Sự thực thì...-Huy nhìn tôi, ánh mắt dịu dàng đến lạ khiến tôi ngây người –Buổi tối mà đi trong bộ dạng thế này một mình, thì không thằng con trai nào chịu nổi đâu. Đồ ngốc.

Tôi ngây người. Ý gì đấy? Huy cú đầu tôi một phát rồi nhẹ nhàng nói:

-Nhất là, đừng dùng ánh mắt đó trong bộ dạng như thế trước mặt người con trai đang thích bà. Hắn sẽ không thể kiềm chế mình nổi đâu.-Huy nhẹ nhàng đưa tay vuốt nhẹ lên môi tôi. Gân xanh nổi lên, tôi nghiêng răng rồi gào to:

-ĐỒ BIẾN THÁI!!!!

Huy cầm lấy gót chân tôi bóp mạnh khiến tôi tru lên gập cả người lại:

-Ông định giết tôi đấy à?

Tôi gần như gào lên. Nhưng phút chốc người tôi nhũn ra khi bắt gặp gương mặt buồn đầy lo lắng của Huy. Huy đang lo cho tôi đấy à?

Tôi ngẩn ngơ nhìn. Huy quay lưng lại phía tôi:

-Leo lên đi. Tôi công về.

-Ế? Không! Không cần!

Tôi kêu lên định co cẳng chạy thì Huy đã trừng mắt, quát:

-Có lên nhanh đi không?

Cả mặt Huy đỏ lên đầy tức giận. Tôi đã làm gì mà Huy giận cơ chứ? Đáng lẽ người phải giận là tôi đây này! Tôi xụ mặt quàng lấy cổ Huy, giữa đêm tối tĩnh mịch, Huy công tôi về. Mùi hương từ mái tóc cậu ấy thoảng qua mũi tôi. Lại dựa dẫm vào cậu, tôi đúng là phiền phức thật.

25. Chương 25: Chiếc Hộp Bí Mật

Huy công tôi về nhà. Công một đoạn xa như thế tôi thầm nghĩ không biết cái lưng của cậu ta đã tàn chưa nữa.

-Tôi rồi! Cảm ơn cậu nha!

Tôi đứng trước cổng nhà nhìn Huy. Dưới không gian tối đen không ánh sáng, chỉ có ánh trăng chiếu xuống, tôi lơ mơ nhìn thấy mắt Huy đang nhìn tôi, dịu dàng. Tôi nuốt nước bọt, cảm thấy bức bối trong người, cười xả lả:

-Thôi, tôi vào nhà đây. Ông về cẩn thận nhé.

Tôi xoay gót chuẩn bị bước vào nhà thì Huy đã nhìn tôi như khó có thể tin được, sững sờ nói:

-Bà định vào nhà với bộ dạng này sao?

Tôi nhú mày nhìn Huy, giật mình nhìn xuống bộ váy đang mặc trên người. Trợn mắt hốt hoảng. Rồi lại giơ tay lên sờ lấy mái tóc của mình, tay chân rụng rời. Cả mặt trắng bệch nhìn trân trân Huy. Thôi chết, biết nói gì với bố tôi đây? Bộ dạng này thì có ông trời xuống cũng không thể minh oan cho tôi được. Còn chưa kể nếu hàng xóm mà thấy tôi thế này thì đảm bảo tôi sẽ sớm bị hiểu lầm là loại ăn chơi đú đởn ngay. Tôi cắn tay nhìn xuống Huy:

-Làm sao đây?

Huy nhìn tôi một lượt, lại nhìn vào nhà tôi. Hơn ai hết, Huy hiểu rõ bố tôi nghiêm khắc đến thế nào. Trong khi tôi đang không biết nên tính kế gì thì Huy đã đằng hắng giọng rồi nhìn về phía đường trước:

-Tôi có cách rồi, nhưng trước hết bà phải về nhà tôi trước cái đã.

Có chút do dự, nhưng rồi tôi cũng quyết định về nhà Huy. Dù gì thì hồi đó tôi qua cho mòn cả đường vào nhà Huy rồi thì còn sợ gì nữa.

Nhà Huy vẫn thế, chỉ có điều, giàn hoa giấy trước cổng nhà bây giờ đẹp đến khó tin. Huy mở cổng, bước vào trong sân cậu ta tôi mới có chút thần người. Hoa hồng leo Pháp trồng từ bao giờ vắt mình trên các bờ tường, ở từng khung cửa sổ.

-Cậu.. trồng nó từ bao giờ thế Huy.

-Một năm trước.

Tôi có chút ngẩn người. Từ khi lên cấp III thì tôi đã không còn thói quen tới nhà Huy chơi nữa, dù nhà cậu ấy thực sự gần nhà tôi. Bây giờ mới biết nhà cậu ta nhiều hoa đến thế.

-Vào đi.

Huy mở cửa trước ra, vào nhà. Tôi vào theo. Ánh điện mới bật lên chớp chớp vài giây rồi sáng lên. Mọi thứ vẫn như cũ, phòng cậu ta sạch sẽ, gọn gàng. Không một cuốn sách rơi vãi ra đất. Không bù cho tôi. Nhưng nhà cậu ta thì có một cảm giác trống vắng đến lạ. Bất giác tôi buột miệng hỏi:

-Mẹ cậu đâu rồi Huy?

Huy đang cởi chiếc áo khoác thì bỗng khựng lại. Ánh mắt Huy thần đi một giây, rồi đôi mắt màu nâu sẫm khẽ se lại. Sau vài giây bất động, tôi chợt phát hiện ra hình như tôi đã đụng phải thứ gì đó tối kị của cậu ấy. Tôi đang tìm cách đổi chủ đề thì Huy trở lại bình thường, rồi với giọng lơ đãng, cậu ta trả lời:

-Bỏ đi rồi.

Tôi ngạc nhiên nhìn sang Huy.

-Thế đấy.

Huy tỏ ra rất thản nhiên, tiếp tục vắt chiếc áo lên chiếc móc gần đó. Nhưng đôi mắt cậu ta hơi nhú lại thoáng nét buồn. Tôi không biết nên nói câu gì an ủi Huy thì Huy đã quay người lại nhìn tôi:

-Đừng cố gắng xoa dịu cho tôi, chỉ ít là lúc này. -Huy mở bung chiếc cửa sổ, màn cửa khẽ tốc lên. -Bố tôi không đủ tốt để giữ bà ấy ở lại. Bà ấy đi, có lẽ sẽ hạnh phúc hơn.

-Tại sao mẹ cậu bỏ đi?

-Tôi cũng không biết. Chỉ biết hôm đó khi tôi về đến nhà, thì đã thấy căn nhà trống không, trên bàn là một lá thư để lại cho tôi. Mẹ tôi bảo sẽ về thăm tôi, nhưng đã hai năm rồi, tôi cũng không còn mong đợi gì nhiều ở bà nữa.

Huy nói, và trong giọng nói đó vẻ thanh thản.

-Từ khi nào mà...

-Lúc tôi vừa vào cấp III.

-Thế... còn bố cậu?

-Ông đi làm, chỉ ít là ông đã không còn rượu chè cờ bạc như ngày xưa nữa. Ông nói ông còn phải đi làm để lo cho tôi học hành.

Tôi nhìn Huy. Chợt một cảm giác hồi lỗi dâng tràn. Tôi và Huy là bạn thân, thế mà chưa bao giờ tôi chịu quan tâm cậu ấy lấy một lần. Tôi đã không biết nỗi đau tinh thần mà Huy phải chịu đựng suốt bao lâu nay. Tôi vô tư và chỉ lo nghĩ cho riêng mình mà chưa bao giờ chịu hiểu cảm giác của ai cả. Tại sao tôi có thể vô tâm đến hồ hững như thế chứ? Huy là bạn thân của tôi kia mà. Thế mà tôi có thể thế sao? Huy quá tốt với tôi, và tôi thì ngược lại. Những khi cậu ấy cần có một người sẽ chia đồng cảm, thì tôi không ở bên. Tôi khẽ cụp mắt xuống.

Huy nghiêng đầu nhìn tôi, hàng mi dài cậu ta khẽ khàng rung lên một cái. Cậu ta mỉm cười dịu dàng:

-Đừng buồn như thế, tôi còn chưa buồn đây này...

Nhưng chưa kịp để cho Huy nói hết câu, tôi đã vòng tay ôm lấy Huy. Vùi mặt vào làn tóc đẹp của cậu ấy.

-Tôi xin lỗi.. Huy... Tôi không nghĩ là cậu đã có một thời gian khủng khiếp đến thế...

-Tôi không sao mà.

-Không.. -Tôi siết chặt Huy, nước mắt chợt trào ra -Tôi là bạn cậu kia mà, tôi hiểu rõ cậu hơn bất kì ai. Những lúc thế, có lẽ cậu đã lại trưng ra bộ mặt lạnh tanh không cảm xúc của mình. Nhưng thực chất, cậu đã len lén tìm đến một góc tối nào đó và khóc, đúng không?

Sau vài phút cả không gian dường như bất động, Huy mới từ từ đưa tay lên ôm lấy tôi. Mặt cậu ta vùi vào vai tôi, giọng trầm ấm:

-Không sao cả. Điều đó không hề gì với một thằng con trai như tôi, vì tôi là một cậu trai mạnh mẽ...

Ích kỷ, đó là hai từ tôi nghĩ về bản thân tôi lúc này. Tôi bật khóc. Khi tôi ôm, Huy đến chăm sóc tôi. Khi tôi khóc, Huy ở bên tôi. Khi tôi buồn, muốn gào thét, Huy lại ở bên tôi và im lặng để tôi trút hết nỗi lòng của mình. Nhưng.. Khi Huy cô độc đến lạc lõng, tôi đã không có ở bên như cậu ấy vẫn thường làm với tôi.

Huy khẽ luồn tay phía sau làn tóc tôi, tay còn lại nâng cằm tôi lên, ánh mắt Huy nhìn tôi chăm chú. Bỗng nhiên tôi nghe tiếng tim đập thành thịch. À, không, đây không phải là tiếng tim đập của tôi, mà hình như nó phát ra từ Huy cơ. Tôi mở to mắt nhìn Huy. Không khí trầm đi một lúc lâu, tôi mới nghiêng răng cười một cái:

-Đừng thấy tôi hiền thực mà định làm trò biến thái nhé. Tôi bị ông cường hôn hai lần rồi, sẽ không có lần thứ ba đâu.

Tôi gơ đắm lên phụ họa cho câu nói của mình. Huy phì cười đứng lên:

-Biết rồi. Đùa bà chút thôi. Do bà trông cái bộ dạng này khiến tôi cứ ngờ ngợ. Thôi, để tôi sang nhà bà xem tình hình, rồi nói anh Tùng đưa cho tôi bộ đồ của bà vậy.

Tôi gật gật đầu. Huy mở cửa đi.

Tôi nhìn xung quanh phòng Huy. Mọi thứ hình như không hề khác đi. Có chăng chính là những khóm hoa phía trước cửa sổ phòng Huy. Tôi bước đến bàn học, ló đặng sao mà năm lớp chín tôi và Huy hì hục xếp bỏ vào, chỉ vì tôi nghe tin đồn: Nếu xếp đủ 1000 ngôi sao thì tình yêu đẹp sẽ đến. Lúc đó còn mơ mộng bạch mã hoàng tử đến rước nữa chứ. Nghĩ rồi phì cười. Đột nhiên, có một chiếc hộp gỗ đặt trên kệ cao. Chiếc hộp đã cũ, nhưng vẫn đẹp đến lạ. Tôi nhón người, lấy chiếc hộp xuống. Lạ thật. Chiếc hộp có vẻ như rất ít khi mở. Bằng chứng là gác trên cùng giá sách có một lớp bụi mỏng, nhưng chiếc hộp này thì lại rất sạch, không có một hạt bụi nào cả. Chứng tỏ, Huy rất quý chiếc hộp này, thường xuyên lau chùi nó cẩn thận. Rốt cuộc thì chiếc hộp có thứ gì mà Huy quý đến thế? Không nén nổi tò mò, tôi lật nắp hộp ra, mắt mở to nhìn những thứ bên trong chiếc hộp nhỏ. Chiếc áo trắng hai năm trước.

Cuối năm lớp chín, lũ bạn trong lớp chia áo trắng ra kí tóa lạ làm kỉ niệm vì lên cấp III sợ không còn chung lớp được nữa. Lúc đó, Huy đã chia ra cho tôi chiếc áo trắng tinh, mỉm cười nói:

-Kí cho thằng bạn này đi.

-Woa! Được kí đầu tiên luôn! Hay ghê nha!

Tôi cầm chiếc áo reo lên. Định kí thì Huy đã chỉ về phía vạt áo ngực trái, ở chỗ trái tim, nhẹ nhàng nói:

-Đây mới là chỗ của cậu.

Tôi đã hoác mồm và kí ngay vào đó.

Nhưng bây giờ, trên chiếc áo trắng tinh khôi không có dấu hiệu mốc meo của Huy hai năm trước, ngoài chữ kí của tôi trên ngực trái của cậu ấy ra, thì không còn chữ kí nào khác cả. Có cảm tưởng như chiếc áo ấy chỉ dành tôi thôi ấy. Tôi ngẩn người, nghĩ lại, ngoài tôi ra, không hề có vết mực nào vương trên áo. Chỉ ở chỗ trái tim đó, có nét chữ vụng về của một cô gái hai năm về trước.

Tấm thiệp nét chữ run run lộ ra. Tôi cầm lên, khẽ nhú mồm.

“Chúc mừng sinh nhật lần thứ 6 của bạn Huy. Chúc bạn Huy sinh nhật vui vẻ, đẹp trai, hạnh phúc.”

Nét chữ run run ngỡ ngỡ viết mực, còn ghi sai chính tả chữ “đẹp trai” thành “đẹp chai” nữa. Đích thị là tôi năm 6 tuổi rồi.

“Chúc mừng sinh nhật Huy lần thứ 10. Chúc Huy học giỏi, đẹp trai, có nhiều người yêu.”

“Chúc mừng sinh nhật lần thứ 12 của Huy. Chúc Huy học giỏi, đẹp trai, thành đạt, hạnh phúc, vui vẻ, ăn ẽ bình thường.”

“Chúc mừng sinh nhật thằng bạn thân cờ hó lần thứ 16. Sinh nhật đầu tiên mà tui, anh Tùng với mấy đứa trong xóm tổ chức cho ông. Đừng buồn nhe. Có tui vẫn nhớ sinh nhật ông nè. Chúc cờ hó đẹp trai, bớt trầm tính, mau mau rước gái về ra mắt bốn cô nương.”

Mắt tôi giật giật, những tấm thiệp ngu ngốc thế mà hần cũng giữ lại được sao? Tôi khâm phục quá mà. Lục tung cả cái hộp chỉ toàn là những thứ gắn liền với tôi và Huy_cái tình bạn mười một năm trời. Đường như với Huy, tôi đã trở thành người bạn đặc biệt. Tôi cảm thấy thực sự chùng lại trước thứ tình cảm đặc biệt Huy dành cho tôi. Tôi lặng lẽ đặt chiếc hộp lên lại nóc bàn học. Có lẽ tôi không thể thờ ơ vô tâm được nữa. Huy, Khánh, Vũ, ba người đó đều quan tâm tôi thật lòng, còn tôi thì lại coi đó là lời đùa cợt mà họ vô tình buột miệng. Không phải vì tôi muốn họ chờ đợi câu trả lời trong hi vọng, mà vì tôi không muốn mất ai cả. Đối với tôi họ chính là những người bạn quan trọng với tôi. Tôi không có sự rung cảm nhất định trước bất kì ai cả. Mỗi người đều mang lại cho tôi thứ xúc cảm riêng. Huy thực sự coi tôi đặc biệt đến thế, nhưng tôi lại không muốn phá đi thứ tình bạn đẹp để hiện giờ. Cứ thế đi, xem như tôi vẫn chưa mở chiếc hộp ấy ra. Huy quá coi trọng những kỉ niệm của cậu ấy với tôi, còn tôi thì vô tư đến mức không buồn nhớ lại gì cả. Cả Vũ, và Khánh nữa. Tôi không muốn chọn ai cả vì tôi sợ mình sẽ mất đi ai đó trong số họ. Cứ thế đi, cho tôi thời gian có lẽ sẽ tốt hơn.

-Nguyễn Hàn Linh!!!!!!!

-Anh làm ơn đừng có gào tên tôi như thế được không??? -Tôi gào lên.

-Lỗi do ai bỏ trốn về thả tôi ngồi đợi thế hả? –Trường Anh không vừa, túm lấy cổ áo tôi quát lại.

-Lỗi do ai vác tôi đến cái chốn xa hoa đó làm cái gì? –Tôi nghiêng rằng túm lại cổ áo hắn quát lên –Anh có biết do cái trang phục của anh mà tôi khốn đốn cả tối qua không???

Tôi nhìn hắn uất ức. Hôm qua, ngay khi Huy đến ành tôi thì anh Tùng đã đứng đầu ngõ đón. Hèn cho tôi là hôm đó ba mẹ tặng ca nên ở lại buổi trưa, còn tối thì khuya mới về nên không biết đưa con gái đáng yêu của mình dăm phần lại lòng tin yêu của ba mẹ để bám đuôi thằng con trai không ra gì. Anh Tùng thừa biết tôi bị Trường Anh lôi đi nên không kể gì. Dù gì anh Tùng cùng khối với Trường Anh, không biết mới là lạ. Ôm cái gót chân mà ruột đau như cắt. Chưa xử tội hắn đã là may. Mới sáng còn đến cửa lớp mà lôi tôi ra với thứ âm thanh kinh hoàng “Nguyễn Hàn Linh”. Tại sao hắn rãnh rỗi sinh nông nổi đến thế?

-Nếu cô về thì phải nói cho tôi biết chứ???

-Nếu tôi nói thì anh có cho tôi về không?

Tôi và hắn cãi nhau đốp chát. Tôi tức bật máu, hét lên:

-Sao anh không dùng người khác thay cho tôi chứ? Anh muốn gì ở tôi?

Tường Anh nhìn tôi, có chút dờ dẩn, rồi hắn lại nhếch mép:

-Muốn cô làm nô lệ cho tôi đến hết năm nay.

-Anh có bị rãnh thì rãnh một mình đi nhé! Tôi không rãnh như anh!

Tôi quay gót định bước đi thì hắn đã giật mạnh tay tôi lại.

-Tôi chưa nói xong sao cô dám bỏ đi hả???

Nhưng hắn giật mạnh quá. Tôi mất đà ngã ra sau. Cổ chân tôi tọc qua một bên đau nhói khiến tôi chỉ muốn phụt ra nước mắt. Tôi khuyu xuống, ôm lấy cô chân rít lên. Nước mắt chực phun ra. Hắn nhìn tôi, có chút bối rối, hắn ngồi xuống sát tôi, nhẹ giọng hỏi:

-Làm sao thế?

Tôi nghiêng rằng ngược lên. Nước mắt chảy xuống. Rồi với giọng sát khí nhất có thể, tôi gằn lên từng chữ:

-Đồ chó Trường Anh.

Tường Anh mở to mắt nhìn tôi. Rồi..

-Phụt. Ahahahahahhahahaha!-Trường Anh cười phá lên. Tôi nóng bừng mặt gào lên:

-Đồ chó Trường Anh! Trường Anh chó! Chó Trường Anh!

-Ahahaha!

Tôi cúi gầm mặt:

-Tôi không nói với đồ gàn dở nhà anh nữa. Anh biến đi.

Tôi gạt nước mắt. Thấy tôi khóc, hắn thu lại nụ cười, vội chạy đến, lo lắng hỏi:

-Đau thật sao? Sao thế?

Tôi mím chặt môi không thềm đáp. “Hứ” một tiếng rồi đứng lên thì chân đau nhói. Mặt nhẵn lại.

-Sao? Nói đi. Đau thế nào? –Trường Anh lo lắng nhìn tôi, đỡ lấy tay tôi hỏi.

Tôi hừ mũi hất tay Trường Anh ra rồi hầm hầm mặt không đáp.

-Tôi bảo em là đau thế nào? Sao em cứ câm đi thế? –Trường Anh đột nhiên tức giận gào lên. Nắm lấy tay tôi giật lại. Trông mặt hắn giận dữ đến phát hãi. Có chút ngạc nhiên xen cả hoảng hốt, tôi gào lên uất ức:

-Đồ điên! Do anh chứ do ai! Hôm qua đi cái giày cao gót chết tiệt đó mà gót chân tôi sưng cả lên! Vừa đỡ đau một tí thì vừa lúc này anh còn làm chân tôi trặc chân. Đã không đền bù thì thôi, còn nổi giận với tôi

nữa. –Tôi méo máo đâm vào khuôn mặt mỹ nam kia một phát. Tủi thân khóc. Hắn nhìn tôi. Rồi hắn khẽ múm môi, thở dài đầy hối lỗi.

-Đừng khóc nữa. Tôi biết tôi sai rồi. Tôi công đến phòng y tế.

-Không thêm! Có chết tôi cũng không muốn dính đến đồ gàn dở nhà anh!

Tôi tức giận hất mặt qua một bên ương bướng.

-Sao em ương bướng thế? Tôi là chó Tường Anh, được chưa?

-Không! Không thêm!

-Bây giờ em thích tôi cường ... bé em không? Tôi bé em đi giữa sân trường cho đám học sinh cùng khối chiêm ngưỡng nhé!

Tôi há hốc mồm nhìn hắn. Tức bật máu.

-Anh dám?

-Sao lại không dám? Em có tin là bé em ra giữa sân trường xong anh cường hôn em cho mọi người cùng thấy luôn không? -Tường Anh càng nói càng bước lại gần tôi khiến tôi thụt ra sau vài bước. Đau nhói tôi khẽ gập mình xuống.

-Thế nào? Em chọn đi?

Tôi ngược lên nhìn hắn, uất ức. Đồ biến thái. Đồ dê già. Hắn định cường...bé tôi. Tường Anh nhìn vẻ mặt tôi thì cười phì một cái rồi xoa đầu tôi về làm hòa.

-Ngoan nào.

Tôi hậm hực nuốt hận vào trong, nhìn lên, cuối cùng cũng bật được một câu:

-Anh xoa đầu tôi như thế ý anh là “lùn đi con phải không?”

-Sao em cứ xuyên tạc những hành động âu yếm đó của tôi được nhỉ?

-Vì anh có bao giờ tốt đẹp đâu!

-Thôi được rồi. Lên đây tôi công đến phòng y tế ngồi. Tôi do dự có nên nên hay không thì hắn đã trừng mắt:

-Muốn cường bé và cường hôn hay không?

Tôi ngoan ngoan làm theo. Nhưng vừa định quàng tay qua cổ hắn thì một giọng nói mang sát khí vang bên tai khiến da gà tôi nổi lên rần rần:

-Bà thử cho hắn công xem. Tôi sẽ giết hắn ngay tức khắc. Tôi ghen rồi đấy.

Tôi quay lại, tóc gáy dựng hết lên. Vũ đứng phía sau tôi. Và ánh mắt cậu ta lạnh lùng phát hải. Quét thẳng vào vẻ mặt hồ hững của tên Tường Anh.

26. Chương 26: Cấn Cấn Cấn

Tôi trở mắt nhìn cái gương mặt hầm hầm tỏa sát khí nồng nặc như muốn tương vào bản mặt dày của tên Tường Anh đang đứng trước mặt tôi của Vũ. Hắn đứng đó nghe lén bao lâu rồi thế?

-Bà đứng im cho tôi trong vòng ba giây! Cầm leo lên lưng hắn! -Hắn đột nhiên nghiêng răng gào lên rồi co chân bắn tốc độ đến chỗ tôi như chiếc xe mất phanh. Và chiếc xe đó đã a lô xô vào tên Tường Anh đang đứng gần bức tường khiến cho tên nạn nhân tội nghiệp có một cú hôn tường tuyệt đẹp. Tôi không nhịn được mà cười rú lên như phải gió. Tường Anh sau một phút trấn tĩnh, cậu ta mới từ từ nhồm dậy khỏi bức tường, hất hất mái tóc đã rối của mình, phui phui áo rồi túm lấy cổ áo Vũ nghiêng răng:

-Thằng kia, mày có biết mái tóc là sinh mạng của tao không hả?

Tôi trở mắt phụt một cái trước câu nói của hắn. Nghe thế là đủ biết tên Triệu Tường Anh đó điệu đà đến cỡ nào. Vũ hất mặt lên:

-Anh định lợi dụng sàm sỡ bạn gái tôi chứ gì? Đau chân thì đi là hơi bị “động chạm” rồi. Còn đòi bế nữa. May mà tôi biết.

-Bạn gái tôi thì tôi làm gì là việc của tôi.

-Đó là anh tự nhận cô ấy là bạn gái anh đấy chứ? Cô ấy có thừa nhận đâu?

Cứ thế, hai tên này đốp chất nhau như chó với mèo. Cuối cùng lại túm cổ áo nhau giằng qua giằng lại. Thế loại gì thế này? Nhức mắt thật, giang hồ không ra giang hồ, trẻ con không ra trẻ con. Cứ nghiêng rặng kêu “gừ gừ” rồi túm cổ áo nhau mà lời khiến tôi không thể hiểu nổi cái thể loại thập cẩm gì nữa. Chấm dứt màn túm cổ nhau là Tường Anh đẩy Vũ một phát ra phía sau. Vũ cũng không vừa, đẩy Tường Anh một cái. Tên Tường Anh đi lùi vài bước rồi cái vai của hắn vô duyên va vào tôi. Khiến tôi_Một đứa đang bị què chân_ Không thể trụ nổi, thế là.

Ừm!

“Ừm!”. Thế đấy, là “ùm” chứ không phải là “rầm” vì bạn biết không? Tôi đã ngã trúng ngay một vũng nước rộng trên nền đất. Chủ nhân của cái vũng nước vô duyên kia không ai khác chính là đám học sinh tầng ba lười biếng nên hắt nước lau bảng xuống để đỡ tốn công bưng xuống bưng lên. Đó chính là lí do tại sao trên khoảnh sân rộng này xuất hiện một cái vũng nước nhân tạo vô cùng có duyên dù trời không mưa. Và tôi, cái nạn nhân xấu số của hai tên thần tượng đang chấp nhát nhau này cùng toàn thể khối 12 chết tiệt, đã hưởng hết số nước đó.

-Linh!

Vũ và Tường Anh quay lại nhìn tôi. Cả hai người đó chạy đến gần tôi giọng hối lỗi:

-Linh, bà có sao không?

-Linh, em không sao chứ?

Tôi không đáp, nghiêng chặt răng. Rồi từ từ ngược đầu lên, răng nghiêng vào nhau thành tiếng ken két:

-Biến ngay cho bà.

-Thật là. Sao bắt cần đến thế?

Giọng nói trầm trầm vang lên. Tôi nhăn mặt rít lên tiếng đau đớn, giờ căng đập vào Vũ một phát không thương tiếc.

-Đau! Ông đang định bẻ cong luôn cái chân tôi đấy à?

Vũ xoa xoa đầu nhìn tôi bật cười.

Sau cái giọng đánh thép sắc lệnh lúc nãy, Tường Anh đã lùi đi mất. Chỉ còn lại Vũ là chịu đứng lại hứng đạn của tôi. Tổng cộng là một cú đấm và một cái cắn vào má. Lí do tôi cắn vào má cậu ta chỉ vì lúc đó đấm cậu ta xong, cái mặt cậu ta khề nhịu lại, mái tóc cậu ta tung lên trông dễ thương quá, nên lỡ nghịch đại. Thế mà cậu ta còn ra vẻ thích..được cắn nữa nữa chứ. Sau khi cắn xong, tôi mới ngoan ngoãn cho cậu ta vác đến phòng y tế. Vừa quảng được tôi xuống giường, cậu ta đã tuồn lấy cái chân tôi mà bẻ khiến tôi đau muốn gào lên.

-Đập được tức là đã bớt đau rồi.

Vũ bật cười rồi đứng lên nhìn tôi, đầu hơi cúi khiến cho những lọn tóc đập phủ xuống, dễ thương đến mức..muốn cắn cho phát nữa. Ôi trời, không phải là tôi bị Huy cắn xong nên bị nhiễm luôn cái bệnh đại của cậu ta đấy chứ? Sao tôi cứ có cái suy nghĩ như con Ke nhà tôi thế nhỉ? (Chú thích: Con Ke là con chó cái xinh đẹp nhà tôi). Vũ khề đưa tay lên chỉ vào má mình:

-Bà cắn đau thật đấy. Thật không ngờ bà lại thích tôi đến thế?

-Hó?-Tôi nhú mày –Tôi thích ông khi nào? Tôi đâu có ngu.

Vũ cúi xuống thêm chút nữa:

-Rõ ràng là bà thích tôi đến thế còn gì? Đây này, bà cắn tôi. Người ta nói con gái chỉ thích cắn người con trai mà cô ấy thích. Và cắn, cũng là một cách bày tỏ tình yêu của mình với người mà mình thích, một cách để đánh dấu chủ quyền người đó thuộc về mình. Bà đã cắn tôi mà bà còn chối à?

Tôi trở mắt nhìn hắn. Rõ ràng lúc đó vì giận quá, mà vì thấy dễ thương nên mới cắn thế thôi chứ tôi thích cậu ta bao giờ. Tôi nhìn Vũ, miệng giật giật vài cái, rồi kéo cậu ta lại, nói nhỏ:

-Ông xem có ai ngu mà đi thích đứa ghét mình suốt mười một năm trời không?

Vũ nhìn tôi. Khóe miệng cậu ta nâng lên thành một nụ cười đẹp đến lạng người, cậu ta dịu dàng nâng cằm tôi lên, nhẹ nhàng nói:

-Có tôi, bà quên rồi sao?

Điện giật! Tôi rõ ràng ngồi xa ổ điện mà, tại sao tôi lại thấy điện chạy xẹt xẹt qua người mình nhỉ? Trong khi tôi chưa biết nên hất tay Vũ ra một cách bạo lực hay là nên dấm một phát vào khuôn mặt đểu giả của hắn thì Vũ đã chồm người về phía tôi một cách nhanh chóng khiến tôi bất ngờ. Rồi cậu ta cắn vào má tôi một cái. Tôi há hốc mồm im như pho tượng. Không khí chợt lắng xuống. Cậu ta cắn tôi như nhẹ nhàng, không đau đớn gì, chỉ cảm thấy có thứ gì đó chạm vào má mình thật nhẹ. Vũ giữ nguyên tình trạng đó trong vài phút. Không biết bao lâu sau đó, tôi mới lấy lại được bản tính của mình. Thụi vào bụng của cậu ta một cái cậu ta mới chịu rời đi.

-Ông dám làm thế một lần nữa thì “răng ới chò hàm đi với luôn”!

Tôi gầm ghe ra lệnh. Vũ ôm bụng cười lên thành tiếng đầy sảng khoái:

-Hahaha. Ăn miếng trả miếng. Bà cắn tôi đau thế còn gì? Tôi trả lại bà thôi.

Vũ tiếp tục cười ngất. Tôi đứng dậy để bước về lớp, vừa ra đến cửa thì tiếng Vũ đã cất lên:

-Lúc đó, tôi đã kiềm chế lắm để không cắn thật mạnh đấy. Vì khi ấy, trông bà dễ thương đến chết đi được.

Tôi quay lại, có ánh mắt Vũ nhìn tôi thật nhẹ. Tôi thay vì đi thì lại đứng đó nhìn thờ thẩn vào gương mặt dịu dàng của cậu ta. Đến khi về đến lớp, thả cái cặp xuống bàn, tôi quay ra phía sau nhìn Huy nói:

-Do ngày đó ông cắn tôi mà bây giờ tôi bị nhiễm luôn cái bệnh dại của ông rồi đấy.

Tường Anh bước về cuối dãy hành lang, trường đã tan học. Có ai đó đang tíu tít bước bên cạnh cậu bạn của mình. Rõ ràng cậu và cô gái đó chưa hề trải qua bất kì những khó khăn nào để có thể nói gọi là có thứ tình cảm khó hiểu bộc phát. Nhưng tại sao đôi mắt cậu bây giờ vô thức nhìn theo cô gái đó cho đến khi cô biến mất sau cổng trường.

Tình yêu à? Nó đơn giản lắm. Chỉ cần có chút rung cảm trước ai đó thôi, thế là rất tự nhiên, tình cảm đó lớn dần cùng tên gọi lạ lẫm: Yêu. Yêu từ từ, yêu trong thầm lặng, trong vô thức mà đôi khi chính mình còn không biết điều đó. Ừ, yêu đơn giản lắm, nhưng cũng khó dứt bỏ lắm. Yêu đôi khi chỉ là cuộc hội ngộ tình cờ. Để rồi hồn lữ sa vào đôi mắt ai đó, tim lạc nhịp vì ánh mắt ai đó, thế là yêu.

Tường Anh quay bước đi.

-A!

Một tiếng kêu vang lên, Tường Anh quay lại. Một cuốn sách rơi xuống đất từ tầng hai, học sinh nào đó đã vô tình làm rơi nó, chỉ biết vươn ra những ngón tay như muốn níu lấy nhưng không kịp. Những tờ giấy lật soàn soạt rồi rơi xuống nền đất đến trang đầu tiên của cuốn sách. Tường Anh nghiêng người nhìn, và đó là dòng chữ:

“My heart stops when you look at me”

“Trái tim tôi ngừng đập khi bạn nhìn vào tôi.”

-Linh.-Tiếng Huy vang lên- Lúc này, vì sao cậu bảo cậu bị nhiễm bệnh dại?

Tôi nuốt vội cục kem trong miệng, vội vàng nói:

-Ngày trước ông cắn tôi một phát làm tôi bị nhiễm bệnh dại của ông chứ còn gì nữa. Lúc này đột nhiên tôi nhìn Vũ mà chỉ muốn cắn vào má cậu ta thôi.

Tôi lại ngoạm lấy cây kem trên tay. Huy đang bước đi thì chợt dừng lại.

Tôi quay lại nhìn Huy. Cái gì thế?

-Vây, bà đã cắn cậu ta chưa?

-Rồi. Vì lúc đó đang giận, mà cậu ta dễ thương quá nên cắn luôn. Suýt cắn lần thứ hai rồi.

Tôi bực bội nhớ lại lúc này. Huy trầm đi.

-Mà cậu ta cũng cắn tôi lại một miếng bên má còn gì! Thật là!

Tôi kêu lên rồi quay bước định đi tiếp thì Huy đã vọt lên trước nhéo lấy hai cái má tôi:

-Sao bà lại cắn má hấn mà không phải má tôi? Hả? Sao bà dám để hấn cắn má bà??? Tôi đã đánh dấu chủ quyền rồi mà!!!

Hấn đột nhiên gào lên, hai tay hấn như muốn lôi cho hai cái má tôi lìa khỏi khuôn mặt tội nghiệp của tôi khiến tôi muốn la cũng không được. Hấn nổi điên à??

-Au... ên iên ày...! ả à a!!! (Đau! Tên điên này! Thả bà ra!)

Nhưng tên này mặt dày như cái bánh đúc. Tôi càng la hấn càng kéo má tôi mạnh hơn, tôi chưa kịp kêu thì hấn đã la oai oái.

-Hả??? Bà nói đi! Bà nói đi!!!! Sao bà có thể???

Tên điên này! Mày thả bà ra bà mới nói được chứ??? (Gào)

-Hức.....

Tôi bắt đầu ứa nước mắt vì uất ức. Cậu ta bị điên à? Lúc này, Huy mới dừng lại. Bàn tay từ từ rời lỏng ra. Tôi ôm lấy má mình, đau nhức.

-Linh.. xin lỗi.. Chỉ vì...

Tôi ngước lên, nghiêng răng:

-Đồ dịch cúm gia cầm.

-Hử?

-Đồ dịch cúm gia cầm! Sốt rét bại não! Cậu muốn tôi tối ăn cơm không được chứ gì đồ ác bá!!!

Vừa nói tôi vừa đâm tới tấp khiến cậu ta vừa hoảng vừa lấy tay che đầu.

-Xin lỗi! Xin lỗi mà!

-Chết đi! Chết đi!- Tôi gào lên đập liên tù tì. Huy giả vờ trưng ra vẻ mặt hối lỗi nhưng không thể qua mắt tôi. Qủa nhiên, sau một vài phút chịu trận hứng đạn, Huy đã đưa hai tay ra kìm lấy tay tôi. Tay tôi nằm cứng ngắc trong tay cậu ấy. Tôi nghiêng răng:

-Bây giờ mày muốn gì ở bà nữa?

-Cắn tôi một cái đi.

Hể?

.

Im ắng. Im ắng và im ắng.

-Ông có vấn đề về thần kinh không?-Cuối cùng tôi cũng bật được tiếng.

-Tức là không chứ gì? -Mặt Huy xám lại.

-Chứ còn gì nữa! Tôi không bệnh hoạn như cậu!

-Thế thì tôi sẽ cắn bà!

Goát... tờ...???

-Khoan đã đồ điên!-Tôi la lên giãy dụa nhưng hai tay cậu ta khóa chặt không làm gì được. Cậu ta khổng chế tôi đến cùng. Cuối cùng, không chịu được, tôi mới bật tiếng gào lên:

-Tại sao ông cứ phải quan trọng thái quá những thứ đó lên như thế chứ???

Huy chợt dừng lại. Đôi mắt cậu ta mở to nhìn tôi. Không khí chợt lặng đi. Chỉ thấy làn tóc cậu ta khẽ xao động một chút, phủ nhẹ lên đôi mày thanh tú đang nhìn tôi. Lúc này trông cậu ta..hơi bị đẹp. Trời ơi! Từ khi nào tôi bị bệnh mắ m trai thế này? Lúc này rồi mà còn đẹp với xấu. Trong khi đầu tôi đấu tranh dữ dội thì Huy nhẹ nhàng thả tay tôi ra. Rồi nắm nhẹ lấy bàn tay tôi, giọng trầm ấm lại vang lên đến rõ:

-Ghen.

-Hở?

Tôi mở to mắt nhìn cậu ta.

-Linh, bà thích tôi không?

-Không! Chắc chắn là không! Đừng có đùa tôi kiểu đó, tôi không bị lừa đâu!

Tôi rùng mình thụt ra phía sau lắc đầu nguầy nguậy. Huy bật lên tiếng cười rồi vò nhẹ mái tóc của mình, nhìn sang tôi, đôi mắt cậu ấy sang lên thật đẹp:

-Thế thì tôi lỗ vốn nặng rồi. Vì tôi thích bà rất nhiều, đến điên luôn được ấy. Phải làm sao đây?

Tôi cứng đờ nhìn cậu ta. Huy nhẹ nhàng gạt đi mớ tóc vương trên trán tôi qua. Có chút gì đó như cánh hoa thả xuống mặt nước nghe thật nhẹ.

-Chém gió! Sến súa nổi cả da gà.

Tôi chợt rùng mình co người lại. Đàn quạ bay vòng vòng trên đầu tôi kêu quang quác phụ họa.

-Thật là! Linh! Sao lúc nào bà cũng phá cái bầu không khí lãng mạn thế hả?-Huy gào lên uất ức.

-Khỉ gió! Lãng mạn cái shit! Về nhanh cho rồi ông ơi!

Tôi đập một phát vào chân Huy như muốn thức tỉnh cậu ta khỏi cơn mơ màng rồi hăm hập bỏ đi trước. Huy chạy phía sau và lúc đó, có gì đó đập vào lòng tôi thật khẽ.

Tối đến, có một chiếc máy bay từ dưới phóng lên lọt qua cửa sổ phòng tôi. Tôi hơi bất ngờ, nghiêng đầu mở ra xem. Một dòng chữ viết tay của con trai viết trên mảnh giấy: "My heart stops when you look at me." Tôi đứng dậy luôn người ra cửa sổ xem, nhưng chỉ có tiếng bước chân chạy gấp gáp. Ai đã gửi cho tôi chiếc máy bay này? Với trình độ mù Anh siêu đẳng cấp của mình, tôi kẹp chiếc máy bay vào sách.

-Cái gì thế?

Khánh đang ngồi đọc sách cạnh góc tường ngược lên nhìn tôi.

-Không có gì. -Tôi nhìn chiếc máy bay, rồi lại nhìn sang Khánh -Dòng chữ này, có nghĩa là gì?

Khánh nhìn dòng chữ trên máy bay, rồi lại nhìn tôi, mỉm cười dịu dàng:

-Là cảm giác của tôi khi nhìn vào bà đấy.

“Trái tim tôi ngừng lại khi bạn nhìn vào tôi.”

27. Chương 27: Một Chút Rung Động

Một chú chim sà xuống bên cạnh cây bên khung cửa sổ. Tôi mãi mê ngắm nhìn chú chim đang rửa cánh. Tiếng học sinh nói chuyện rôm rả rõ cả sân trường. Hai tiết học vừa đi qua, thời khắc giải lao cũng là thời khắc mà những học sinh như chúng tôi thỏa sức la hét hết mình.

-Mời Nguyễn Hàn Linh 11A2 về phòng hội học sinh có việc.

Tiếng loa choang chaong vang lên cắt đứt dòng suy nghĩ của tôi. Tôi đập bét cuốn sách xuống bàn rồi gào lên một tiếng uất hận trong lòng: “ĐỒ HAI THẲNG SONG SINH CỜ HÓ!”

Tôi hung dũng bước từng bước sát khí đến căn phòng chết tiệt đầy dọa tôi không biết bao nhiêu lâu nay. Mà đúng là đã một thời gian dài tôi không đặt chân đến đây rồi. Vừa đá cửa phòng thô bạo, tôi đã cong hòng gào lên:

-Lại đứa nào réo tên bà nữa???

Nhưng tôi chưa kịp thét hết câu thì Khánh đã chìa ngòi bút về phía tôi, miệng cười đều một cái:

- Đá cửa- Phá hoại cơ sở vật chất của nhà trường.

-Cái gì thế?-Tôi gào lên.

-Cái gì là cái gì? Bà vừa vi phạm nội quy nhà trường, đó là tấn công cái cửa tội nghiệp, liệt vào danh sách phá hoại cơ sở vật chất.

-Thế ông gọi tôi đến đây để làm gì? -Tôi lại gào lên.

-Để được nhìn thấy khuôn mặt khủng long phun lửa của bà. -Khánh trả lời tỉnh bơ. Tôi chỉ muốn thét lên một tiếng nữa, đầu ra thể loại gàn dở như hần thế này?

-Bình tĩnh đi. Ngồi xuống đây đã. -Khánh nhướn mắt về phía chiếc ghế đối diện bàn của hần. Tôi ngồi xuống, nghiêng rằng một cái, tôi chồm người về phía trước giật lấy cà vạt hần kéo thật nhanh về phía mình. Lúc đó, tôi chỉ muốn kéo hần lại cho cái cổ kia bị thắt chết đi thôi. Khánh mở to mắt nhìn tôi, nhưng rồi hình như nhìn ra được vấn đề, hần bỗng nhiên theo đà chồm nhanh về phía trước rồi hôn nhanh một cái vào má tôi. Tôi há hốc mồm hốt hoảng thả tay ra nhưng hần đã chồm được nửa người ra khỏi bàn về phía tôi, và hai tay đưa ra đỡ lấy đầu tôi kéo lại. Ôi mẹ ơi!!!! Cái quỷ gì thế này??? Nhưng mà, có chút gì đó ấm áp lan truyền, tuy hành động thì sỗ sàng rõ ràng là có ý định cưỡng hôn, nhưng nụ hôn bên má thì lại nhẹ nhàng đến kì lạ.

Khánh thả tôi ra, khẽ nói nhỏ vào tai tôi:

-Tôi gọi bà tới, chẳng qua là vì đột nhiên thấy nhớ bà thôi.

Mặt tôi nóng bừng lên như muốn nổ tung. Trong lúc tôi định tương một phát vỡ mồm hần thì ...

RẦM!

Cánh cửa bật tung bởi một cú đá. Khánh nhướn mắt lên nhìn. Nhưng trạng thái lúc này: Tôi ngồi đối diện với Khánh. Khánh lại chồm hết nửa người về phía tôi, mặt đối mặt rất gần. Tôi bỗng thấy có cái nhìn lạnh sống lưng từ phía sau. Tôi thấy vai mình run lên rồi từ từ quay lại. Ôi mẹ ơi!!! Quỷ Satan hiện hình!

Vũ nhìn tôi, ánh mắt Vũ tỏa ra sát khí nồng nặc khiến da gà gai óc tôi thì nhau dựng hết cả lên. Cái gì thế? Cái gì thế?

Nhưng chỉ trong thoáng chốc, Vũ đã trở lại bình thường. Ánh mắt cậu ta dịu đi rồi nhẹ nhàng bước đến, mỉm cười đẩy chiếc ghế rồi ngồi xuống cạnh tôi:

-Gì nữa thế?

-Gì cái quái gì nữa! Bị ông anh siêu tốt bụng của ông lôi vào đây chứ làm gì nữa? –Tôi gào lên. –Biết đến bao giờ tôi mới thoát khỏi cái phòng chết tiệt này đây???

Tôi ôm mặt uất hận. Vũ bật cười:

-Chúc mừng bà! Ngày đó đã rất gần rồi! Vì hôm nay nữa thôi chúng tôi quyết định sẽ rút khỏi hội học sinh khối 11 này.

Tôi nằm phịch xuống giường.

-Hôm nay mình sẽ ngủ một giấc đến bốn giờ chiều. Dù trời có sập cũng đừng hòng thức nổi mình dậy.

Tôi cắm cọc tại giường, quyết chí dù chuyện gì xảy ra tôi cũng sẽ không bao giờ xa cái giường thân yêu của tôi nửa bước

Ấy thế mà....

Buổi chiều đó, tôi bị Huy đến nhà bắt cóc.

.

.

.

Đúng là không còn gì tệ hơn việc quyết tâm đến thế. Vâng, khi tôi say giấc nồng thì Huy xồng xộc dưới nhà vào bắt cóc tôi đi. Sai lầm của tôi là quên đóng cửa khi anh Tung vắng nhà. Thế là dù tôi đã cố bám lấy cột chân giường khóc lóc gào thét nhưng vẫn vô ích. Cuối cùng bây giờ, tôi yên vị trên chiếc xe đạp của cậu ta và cậu ta chở tôi đi vòng vòng.

-Này! Rốt cuộc cậu lôi tôi ra khỏi nhà cho bằng được chỉ để đạp xe vòng vòng quanh cái công viên này đấy à? –Cuối cùng không chịu nổi tôi mới lên tiếng gắt lên.

-Ồ..ờ....

-Ồ ờ là sao? Hết việc làm rồi hả?-Tôi bắt đầu thấy bực mình với cái câu trả lời lơ mơ đó. –Rốt cuộc ông lôi tôi đi làm cái gì?

-À, do hôm nay nghỉ làm nên kéo bà đi chơi cho vui...

-Hả? Nghỉ làm? –Tôi chồm người lên phía trước –Ông có đi làm thêm à?

-Hả? À.. Không..-Huy đột nhiên giật bắn mình. Vội vàng lấp liếm. Rồi giọng trầm xuống, nghe nho nhỏ dễ thương -Ừ, thì cũng có...

-Có thể chứ! Việc gì việc gì hả?

Lần này thì Huy im lặng, dù nhìn cậu ta từ phía sau tôi cũng thấy rõ cậu ta đang lúng túng. Thế là sau một hồi nài nỉ, cáo cầu, dọa nạt. Huy cũng đồng ý đưa tôi đến chỗ cậu ta đang làm thêm.

Chiếc xe đạp phanh kít lại dừng trước cửa của một quán cà phê lớn đẹp vô cùng. Tôi nhìn quán cà phê ngơ ngác, bình thường tôi có đi qua đây mấy lần, nhưng chỉ nhìn với ánh mắt thèm thuồng mà chưa đặt chân vào đó bao giờ cả. Huy dắt chiếc xe đạp vào bên trong, rồi nhìn sang tôi mỉm cười:

-Chào mừng quý khách đến với quán cà phê Another của chúng tôi.

-Cái gì?

Tôi nhìn xung quanh quán cà phê, bên trong quán đẹp mê người với màu chủ đạo là màu kem hơi tối. Có cả phục vụ nam lẫn phục vụ nữ, bộ đồng phục thật tuyệt. Thì ra đây là chỗ Huy làm thêm. Không lẽ cậu ta làm nhân viên bàn ở đây?

-Ôi, không phải hôm nay Huy không cần đến làm việc sao? –Một cô nhân viên đang xịt nước cho khóm hoa cẩm chướng nhìn sang cô bạn của mình. Tôi hướng mắt nhìn qua.

-Chắc là nhớ Diệp Hân quá nên đi làm ấy mà! –Cô nhân viên nữ kia bật cười. Hả? Diệp Hân? Diệp Hân là cô gái nào? –Đúng không Diệp Hân?

Một cô gái đang lau bàn bên kia khẽ ngước đầu lên, lọn tóc nâu trượt từ bờ vai xuống trước người, lộ ra khuôn mặt xinh như búp bê với đôi mắt to tròn, khuôn miệng nhỏ nhắn trông đáng yêu chỉ muốn cắn cho một cái. Trời ơi, dễ thương quá! Tôi nhìn chăm chú vào cô nhân viên có vẻ tên là Diệp Hân kia mà không chớp mắt.

-Hi, Diệp Hân thấy Huy đến làm thì vui quá rồi nhỉ? –Cô nhân viên kia tiếp tục.

Diệp Hân khẽ mỉm cười ngại ngùng rồi cầm lấy khăn bước vào trong, mặt cô gái đỏ ửng đỏ trông đến đáng yêu. Cô gái nhìn lại những cô nhân viên đang tán chuyện, cười một tiếng:

-Các cậu nói làm mình ngại quá.

Tôi mở to mắt nhìn Hân. Đừng nói với tôi rằng, Diệp Hân thích Huy chứ???

-Sao Huy vẫn chưa tỏ tình với Diệp Hân nhỉ? Hai người đó hợp nhau đến thế kia mà?

-Haha, chắc là “tình trong như đã mặt ngoài còn e” đấy. Không lâu nữa đâu, sẽ sớm tỏ tình với nhau thôi.

Từng tiếng cười vang lên. Huy Hân? Hân Huy? Cái gì mà “tình trong như đã mặt ngoài còn e”? Không lẽ hai người đó...thích nhau? Không phải chứ? Khoan đã, có thể trong quán có đến hai người tên Huy thì sao? Mà cô gái đó đẹp như thế, mình phải mừng cho thằng bạn thân của mình chứ? Cái cảm giác chết tiệt gì thế này? Tôi không ngừng đặt ra dấu hỏi cô gái đó là ai? Và rốt cuộc Huy có thích cô gái đó không? Nhưng tại sao tôi phải suy nghĩ nhiều về việc đó chứ?

-Bà làm sao thế Linh?

Một giọng nói trầm trầm vang lên. Tôi ngước mắt lên thì đột nhiên cả người nhũn ra như con chi chi. Huy ở trước mặt tôi, trong bộ đồng phục quán, áo ghi lê đen cùng chiếc áo gài cổ cao được thắt một chiếc cà vạt rũ xuống. Cái mũ kiểu nghiêng nghiêng phía trên khiến cho cậu ta dễ thương chết đi được. Tôi không hiểu tại sao lúc đó tôi lại nhìn chăm chăm vào cậu ta lâu như thế. Cho đến khi một giọng nữ bên kia vang lên:

-A! Anh Huy! Hôm nay anh cũng làm à?

Huy nhìn qua, cô bé đang cầm cuốn sách, trên bàn là tách cà phê nóng vậy tay chào Huy. Huy mỉm cười dịu dàng đáp lại. Ồ, cậu ta ở đây được nhiều cô quý quá nhỉ? Huy đặt một cốc sinh tố xuống trước mặt tôi rồi ngồi xuống:

-Của bà đấy. Trông tôi thế nào?

Tôi nhìn Huy, đột nhiên cảm thấy có gì đó hơi mất tự nhiên, giọng rũ xuống:

-Ồ thì cũng..đẹp trai phết đấy. Mà ông lúc nào mà không đẹp, hỏi thừa à?

-Cũng không rõ, tôi đã nghĩ bà thích bộ dạng này của tôi..-Huy chống cằm xuống bàn nhìn tôi chăm chú khiến tôi lúng túng.

-Ừ thì cũng...

-Huy! –Cô gái từ phía sau chợt lên tiếng vỗ vai Huy một cái.

-Diệp Hân?-Huy nhìn cô gái phía sau bật cười. Gớm! Vừa thấy nhau một cái đã cười toét cả miệng rồi. Đúng là đồ máu gái. Huy đứng dậy khỏi bàn bước đến gần Hân. Hân cầm cuốn sách trên tay hỏi bài, Huy lại tận tình chỉ trả. Trông hai đứa thân thiết đến phát tức! Hai đứa đó không biết làm thế trước mặt một dân ế như tôi rất là tội lỗi à? Tôi bực bội không thèm để ý nữa, đưa ly sinh tố lên tu một hơi.

-Đấy, thấy chưa. Hai người đó càng ngày càng lộ rõ mặt là thích nhau rồi nhé. –Tiếng những nhân viên nữ lúc này nhìn hai người cười cười. Tôi bất giác dừng lại, đặt ly sinh tố xuống, nhìn về phía Huy và cô gái tên Hân lúc này. Trông họ đẹp đôi thật, như sinh ra là để dành cho nhau ấy. Cô gái thì dễ thương, chàng

traí thì đẹp đến ngẩn người. Tôi cũng chưa bao giờ thấy Huy chịu thân thiết với ai đó ngoài tôi. Cái gì thế này? Tôi đang cảm thấy buồn ư? Không phải chứ? Hay tôi đang ghen tị thế này? Điều không phải? Mớ cảm xúc hỗn tạp khiến tôi không biết lần đường nào. Thế là sao? Tôi chỉ cảm ghét Huy ghê gớm! Đứng thôi, ở cạnh cô bạn dễ thương thế này không đỡ mới là lạ. Nhưng...đột nhiên, Hân khẽ nhướn chân lên hôn nhẹ vào má Huy một cái. Cả người tôi đột nhiên như có luồng điện xẹt qua. CÁI GÌ THẾ NÀY?

Huy sững sờ nhìn sang Hân. Hân khẽ e ngại cúi mặt xuống. Hai người đó có cần tình tứ đến thế không?

Tôi kẹp tiền xuống bàn rồi đứng dậy, dong thẳng ra cửa:

-Tạm biệt nhé. Cảm ơn ông.

Tôi bước ra khỏi quán cà phê. Vừa rẽ đến ngang con hẻm thì tiếng Huy đã vang lên:

-Khoan..Khoan đã Linh! -Huy vội vàng chạy đến nắm tay tôi lại -Chuyện gì thế? Tôi còn muốn cho cậu xem cái này mà, Linh!

-Ông đi mà cho cô bạn gái của ông xem!

-Cô bạn gái nào? -Huy trở mắt nhìn tôi -Bà đang tự nói bà đấy à?

-Cô nàng Diệp Hân ấy! Dễ thương thế còn gì! Lần sau có bạn gái đừng ngại nói cho tôi biết nhé. Tôi không muốn ở lại cản trở hai người đâu! Lỡ Hân mà tưởng tôi là người yêu của cậu rồi đổi thì mệt lắm! -Tôi cười tươi vỗ vai Huy -Không sao đâu, lần sau tôi sẽ ghé, chúc phúc cho hai người nhé, chúc mừng nhé.

-Hân không phải,..

-Thôi stop! Tình tứ thế còn chối cãi làm gì nữa.

Tôi bực bội quay lưng đi. Huy chờ người nhìn tôi. Gì thế này? Đừng nói là tôi..

-Linh..-Đột nhiên khuôn mặt Huy bừng sáng lên, miệng vẽ lên một nụ cười lóa mắt, Huy bước đến sát tôi nắm tay kéo lại gần cậu ta nói nhỏ -Không phải bà đang ghen đấy chứ?

Cái gì?? Tôi lắc đầu nguây nguây giật thót mình vùng ra khỏi Huy.

-Không đời nào! Tại sao tôi phải ghen chứ? -Tôi hất mặt lên cổ lấp đi tiếng tim đập bùm bụp của mình. Huy bước đến gần tôi, cười dịu dàng:

-Thật là, có thật là không ghen chứ? Thật ra Hân là..

-Thôi, khỏi bao biện! -Tôi cười hô hố -Bà chúc phúc cho hai con! Hạnh phúc nhé! Quay lại đi kẻo cô ấy thành “hẹn vọng phu” mất.

Tôi hùng dũng cố chạy thật nhanh nhưng Huy đã kéo lại. Gương mặt sáng bừng bây giờ đã tối lại, Huy nắm chặt hai tay tôi, cổ lên tiếng:

-Không phải đâu Linh. Hân tự nhiên làm thế, tôi cũng không biết. Thật ra tôi và Hân không có gì cả!

-Ừ thì thế, liên quan gì đến tôi đâu ông giải thích gì cho một xác? -Tôi đập vào chân Huy một cái.

-Có chứ! Vì tôi không muốn bà hiểu lầm! Vì người tôi thích chính là bà!

-Tôi không tin đâu! Đừng đùa quá trớn!

-Được rồi... Đã thế... -Huy đột nhiên luân tay ra phía sau tóc tôi kéo tôi lại gần, tay còn lại giật mạnh tay tôi về phía cậu ta. Không phải chứ? Đừng nói là cậu ta.. Ôi không!!!!

Ngay lúc đó, khi tôi nhận ra Huy cưỡng hôn tôi thì quá muộn. Một cảm giác ngọt ngào lan truyền khắp cơ thể. Đúng thế, ngay khi tôi chưa kịp phản ứng thì cậu ta đã nhanh chóng hôn vào môi tôi.

Ôi mẹ ơi!!! Đầu tôi chỉ muốn nổ tung. Tôi cố vùng ra nhưng không thoát được. Bớ người ta có thằng bệnh hoạn cưỡng hôn con người ta giữa ban ngày!!! Tim tôi đập bùm bùm. Chết tiệt! Không được đập mạnh!

“Lâu..Lâu quá! Tên chết bầm này!!!” Tôi ngo nguậy cố thoát ra nhưng không thể. Tay cậu ta giữ tôi chặt cứng. Cách tôi có mấy milimet, hàng mi của cậu ta khẽ rung rung. Không biết bao nhiêu lâu sao cậu ta mới chịu buông tôi ra. Tôi há hốc mồm, run run chỉ về phía cậu ta:

-Đồ... biến thái...

-Thế đấy... Tôi thích bà nhiều đến chết đi được. Nhiều đến mức mỗi khi bên bà tôi phải kiềm chế để không cưỡng hôn bà thêm một lần nữa biết bao nhiêu...

Cảm giác này, thật lạ. Lạ đến chết đi được. Hồi hộp, ngọt ngọt, một chút vui sướng, một chút tức tối vì hành động của cậu ta. Tất cả gộp thành thứ cảm xúc mơ hồ...

Và trong khi tôi đang chìm trong mơ hồ đó, Huy đã tống tôi ngồi lại bàn trong quán cà phê từ lúc nào không biết.

Rốt cuộc thì, thần kinh tôi bị tê liệt từ khi nào đây???

Ôi khi thật! Nhưng mà... Đúng là,.. lúc đó.. Thật sự, có gì đó đã hình thành trong tiềm thức của tôi về cậu ấy. Trời cũng đã khá tối, hay về thôi? Khi tôi đang chìm trong mơ suy nghĩ thì bỗng nhiên ánh đèn vụt tắt. Rồi từ sâu bên trong quán cà phê, ánh đèn chớp sáng lên bên giữa. Một chàng trai ngồi trên ghế xuất hiện, vẻ đẹp của chàng trai đó khiến các cô gái trong quán ồ lên. Đó là Huy. Huy ngược lên, nhìn tôi, khẽ mỉm cười dịu dàng:

-Đây là thứ mà tôi muốn gửi đến cho cô gái mà tôi yêu.

Những tràng pháo tay hú hét vang lên. Tôi bất động nhìn lên như thôi miên. Huy lại dịu dàng mỉm cười. Gác cây đàn guitar lên chân, Huy bắt đầu nhẹ nhàng gảy từng giây đàn. Từng nốt, từng dòng nhạc, đều khiến tôi cảm thấy một dòng chảy ngọt ngào lan tỏa.

“If I had to live my life without you near me

The days would all be empty

The nights would seem so long”

Tiếng hát ngọt ngào..

Mọi người ồ lên. Đó chính là bài hát “Nothing’s Gonna Change My Love For You”. Ít nhất lúc đó, tôi cũng biết tên bài hát đó còn có nghĩa là “Không gì có thể thay đổi tình yêu anh dành cho em.”

Lúc đó, mọi thứ gần như ngưng đọng. Và thứ gì đó khẽ rung động tôi.

28. Chương 28: Theo Dõi

Có đánh chết tôi cũng sẽ không bao giờ tin lời tên này nữa!

Đó là lời tuyên thệ của Nguyễn Hàn Linh tôi. Kết thúc hôm đó, do không chịu nổi sức nóng của quán cà phê, tôi đã đứng đứng bỏ về mặc kệ cho thằng bạn cờ hó của mình í ới dắt chiếc xe đạp chạy thực mạng phía sau. Cuối cùng sau một hồi xin lỗi, ăn năn, năn nỉ, dọa nạt đến ép buộc, tôi mới chịu ngồi lên xe cho hắn cày về. Và sai lầm của tôi là lúc trước tôi đã ngồi im chịu trận vì cái thần kinh bị tê liệt không chịu nghe lời của tôi. Nếu lúc đó tôi không bị đờ một cách kì lạ như thế thì tôi đã tương cho hắn một phát xịt máu mũi rồi bỏ về rồi. Gì thế này? Đây không phải là Nguyễn Hàn Linh tôi.

-Này, thú nhận đi, bà thích tôi đúng không?-Hắn vừa đáp vừa lơ đãng hỏi. Và tôi trả lời với cái giọng lạnh đến thấu xương với những vạch xám dày đặc che phía đỉnh đầu:

-Có đánh chết tôi cũng sẽ không bao giờ thích một thằng biến thái như cậu.

-Thế thì thích đi.

-Cậu nói dễ nghe quá nhỉ??

Đó là bốn câu nói mà lặp đi lặp lại không biết bao nhiêu lần trên đường về nhà khiến tôi chỉ muốn nổi khùng mà gào lên.

Vừa phân kít ngang cổng, tôi chưa kịp lao vào nhà thì Huy đã giữ tay tôi lại, giọng tôi tôi:

-Chẳng lẽ bà không có chút rung cảm gì hết à?

-Tất nhiên rồi cháu yêu. –Tôi đập vào chân hấn một cái rồi bực bội bỏ vào nhà. Vừa đóng sập cửa lại, tôi đã cảm thấy có thứ gì đó chen ngang họng. Khó thở, khó thở quá. Tim tôi đập bùm bụp không kiểm soát nổi, chỉ có thể thốt lên một tiếng: “Ba...mẹ...”. Vì ở trước mặt tôi, bố mẹ kính yêu của tôi đã chống nạnh, đón tôi về nhà bằng ánh mắt nẩy lửa, cùng tiếng rít lên từ kẽ răng:

-Ngoan lắm. Rốt cuộc thì.. MÀY ĐI ĐÂU MÀ BÂY GIỜ MỚI CHỊU LÓ MẶT RA HẢ????

Đúng là một cơn đau tim mà, đã hơn sáu giờ tối, kì này teo con rồi.

Huy lặng lẽ vào phòng mình, bật công tắc lên. Ánh đèn chập chờn một lúc rồi sáng hẳn. Cậu từ từ mở cửa sổ, màn cửa tốc lên để lộ những nhành hoa leo vào phía trong phòng. Cúi xuống xịt nước vào chậu hoa trên bàn học mình, những bông hoa hồng trong chậu mang màu đỏ thắm đẹp lạ kì. Cậu mỉm cười, nâng bông hồng lên, khẽ nói:

-Mày giống như Linh vậy. Quyến rũ ta đến thế, khiến ta mê mẩn đến thế, thu hút ánh mắt ta đến thế, gần gũi và cũng mong manh đến thế, nhưng lại có gai. –Đôi mày thanh tú khẽ nhíu lại –Biết đến bao giờ bà mới biết yêu đây, Linh?

Huy thả mình xuống giường, gác tay lên trán, cậu nhớ về ngày trước.

“Tớ á? Sau này tớ thích con trai thư sinh, dễ thương giống Huy này! Nhưng mà không phải là Huy đâu nhá! Cậu trai đó phải đạp xe này, thích đọc sách, thích mang cặp màu kem sữa, biết đánh đàn, dịu dàng, thế mới đúng chuẩn của anh chàng thư sinh.”

“Tại sao phải đi xe đạp? Sao phải đeo cặp màu kem? Sao phải biết đánh đàn?”

“Như thế trông sẽ hiền lành, phong nhã, thanh tú, cậu không nghĩ thế à?”.

Thế là trong phút đó, trong đầu cậu hình thành lên một ý nghĩ đặc biệt, trở thành một chàng trai thư sinh nho nhã đúng như lời Linh nói.

Nhưng Linh ơi...

Chàng trai đó đã cố gắng đến thế, nhưng tại sao cô không nhìn thấy điều đó.

“Vũ à? Này, nhờ ơn cậu, tớ và bé Đan đã thành một đôi rồi đấy.”

Tiếng nói rè rè của đầu bên kia vang lên. Vũ đang hí hoáy viết những kí tự nguệch ngoạc lên giấy bồng khựng lại, chăm chú nghe:

-Hả?

“Bộ quên rồi à? Rè...rè... Hồi đầu năm lớp mười... rè ...rè... Cậu và bé Linh biết tớ thích bé Đan, nên hai cậu đã vạch ra kế hoạch mai mối cho tớ còn gì...? Rè...rè...”

-À... Nhưng sao đường truyền cứ bị rè đi vậy nhỉ? –Vũ đứng dậy bật tung cửa sổ ra. Ngôi nhà bên kia đường đối diện nhà cậu, tầng trên còn sáng ánh đèn, bóng của một cô gái thấp thoáng phía sau tấm kính mờ.

“Chắc là do máy tớ... rè...rè... Cơ mà hơn một năm rờn rã, cuối cùng tớ cũng chinh phục được Đan.. rè...rè.. Hai chúng tớ bây giờ đã là một cặp rồi... Tớ gọi đến chỉ muốn cảm ơn và báo cho cậu tin mừng đó thôi..”

-Thế à? Chúc mừng nhé. –Vũ nhoẻn miệng cười, lại lơ đãng nhìn về phía ngôi nhà kia. Cuối cùng cậu bạn đang nói chuyện với giọng phớt lờ bên kia cũng đã tìm thấy tình yêu của mình sau những nỗ lực không ngừng bám đuổi. Chính cậu và Linh ngày đó đã vạch ra những kế hoạch điên rồ chỉ để gần hai người đó lại với

nhau, mà cậu bạn kia đã từng cười mà gọi cậu với Linh là “ông mai bà mối”. Khẽ cúp máy, đôi mắt cậu sụp xuống.

-Chúng ta đã giúp cho họ tìm thấy nhau trong hàng triệu trái tim, thế còn tôi? Ai sẽ là người giúp tôi kéo bà đến bên tôi đây? Chợt một ý nghĩ lóe lên trong đầu Vũ, cậu vội vàng mở máy điện thoại ra rồi gọi đến số vừa này.

-Này, thế bây giờ tớ muốn cậu giúp lại tớ có được không?

Tôi đón chào nồng nhiệt ngày mới bằng khuôn mặt tàn tạ chảy xệ xuống đến cằm. Chắc hẳn mặt tôi nó đáng sợ lắm, nên anh Tùng mới nhìn thấy tôi thôi mà đã rú lên như phải gió như vậy. Nguyên nhân thì khỏi nói đi, còn gì ngoài việc thằng bạn thân của tôi ám tôi suốt chiều qua chưa đủ, lại còn bỏ vào giấc mơ của tôi quấy rối nữa làm tôi sợ đến mức nhồi máu cơ tim. Đã thế, tối qua ngồi học cũng không yên, hẳn cứ nhẩn tin cho tôi với những câu hỏi lằng nhằng ngu ngốc kiểu này: “Này, thích tôi đi.” Đúng là không còn gì bệnh hoạn hơn. Nhưng cơn giận cũng nguôi nguôi phần nào khi Huy đã hẹn tôi chiều nay sẽ vác tôi đi ăn một chậu kem đền bù tội lỗi. Tất nhiên là tôi lại hoác mồm cười và tí tởn đi học cùng cậu ta rồi!

Chân vừa chạm đến cửa lớp thì tiếng Vũ đã cất lên:

-Linh!

Tôi nhìn cậu ta, rồi vào thẳng vào trong, thả cặp xuống bàn. Phúi phúi mớ nhăn trên áo rồi chạy vội ra bên ngoài.

-Gì thế?

Vũ nhìn tôi, rồi đôi mắt cậu sáng rực, cậu ta giơ hai tay lên vỗ má tôi, kêu lên vui sướng:

-Thành công rồi!!!! Chúng ta là số một!!!

-Hả? Thành công cái gì?

-Bà còn nhớ vụ tôi và bà bí mật làm mai mối cho bé Đan với thằng Thảo năm lớp mười không?

Tôi nhú mày. Đừng nói là mối tình vô vọng ấy nhé. Tôi nghe như sét đánh bên tai, chuyện gần như chôn sâu trong quá khứ rồi mà vẫn đào lên được là thế nào? Nó đã gọi lại kí ức đau thương của tôi và cũng chôn vùi ước mơ tội nghiệp của con bé mới lớn ngông cuồng như tôi. Chẳng là ngày xưa tôi bị nghiện bộ phim mai mối gì gì đó không biết, nên đâm ra rất rất muốn được alfm bà mối một lần, dẫn cây cầu tình yêu cho đôi trai gái đến với nhau. Rồi còn mơ mộng xa vời sau này mình sẽ trở thành bà mối tài ba ai cũng đến tìm nữa chứ. Thế là lúc đó, tôi phát hiện ra Thảo yêu bé Đan thống thiết, tôi đã quyết định làm bà nguyệt nôi dây tơ duyên cho hai đứa bằng cách vợ đại tên Vũ này cùng tham gia. Không phải nói, chúng tôi đã vạch ra những kế hoạch thậm hại như thế nào. Bao gồm cả việc xúi thằng Thảo cạo trụi lông cho cô chó xù nhà Đan với lý do: Biến cô chó xù đó thành một quý cô phong cách, và cho..mát mẻ. Dù gì thì ở nước ngoài có nhiều kiểu chó cạo lông thành những đường viền rất đẹp mà. Thế là kết quả chính là chiếc dép ôm thẳng mặt của Đan tương thẳng cho thằng Thảo. Kết thúc số phận làm bà mai mối tại đây. Báo hại tôi khóc ròng mấy đêm liền trong mơ chỉ vì thương tiếc cho mối tình hoa đào dầm nát bởi bàn tay của một bà nguyệt chất lượng kém như tôi. Khó khăn lắm tôi mới chôn đi ước mơ đó lại, thế mà bây giờ nỡ lòng nào bé Vũ lại đào ra.

Vũ không để ý thấy bộ mặt tội thảm của tôi, cậu ta hồ hởi:

-Này! Hai chúng nó chính thức thành một cặp rồi đấy!!!

-Hả??? -Tôi hét lên. Không phải chứ? Tôi có nghe nhầm không?

-Chúng ta thành công rồi! Tối qua thằng Thảo gọi đến cảm ơn tôi rồi rít!

-Thật...Thật không? -Tôi chụp lấy tay vũ kiểm chế cơn xúc động đang dâng trào chỉ muốn phụt máu mũi ra.

-Thật!!! Thành quả của chúng ta!!!

-YEAH!!!!!!

-YEAH!!!!!!

Tôi và Vũ hú lên như hai đứa điên. Rồi Vũ ra dấu hiệu “suyt” một tiếng rõ to, thì thầm:

-Bà có muốn tận mắt chiêm ngưỡng thành quả của chúng ta không? Chiều nay là buổi hẹn hò đầu tiên của hai đứa đó. Chúng ta đi theo dõi xem sao nhỉ?

Mặc dù biết theo dõi chuyện riêng tư là không đúng đắn, nhưng thử nghĩ đi, nếu bạn là tôi, bạn sẽ vô cùng vô cùng khao khát muốn xem chuyện tình mà chính bạn thấp nhang lên nó cách đây một năm trước nó như thế nào. Một nụ cười gian tà ma mãnh trên môi. Hai đứa nhìn nhau cười gian thành những tiếng “hí hí hí”. Đúng thật là...

Một giờ ba mươi, tôi đã vội vàng chạy xộc xuống nhà. Vũ đứng trước cửa nhà tôi. Khoan đã, có gì đó kì lạ ở đây. Cậu ta hôm nay mặc đồ đẹp thật, trông dễ thương chết đi được. Vừa thấy tôi, cậu ta đã nhú mày nhìn một lượt từ đầu xuống chân, nhàn nhạt nói:

-Bà định ăn mặc thế này đi à?

Tôi nhìn xuống người mình, quần xanh đen, áo trắng, khoác bên ngoài áo thu đông. Có gì không ổn?

-Đi theo dõi người ta mà bày đặt này nọ.

Tôi lẩm bẩm. Nhưng đột nhiên Vũ chống xe xuống, nắm lấy tay tôi kéo xồng xộc vào nhà. Cậu ta tiến thẳng lên phòng tôi rồi thô bạo giật mạnh tử áo quần của tôi ra. Tôi điên tiết gào lên:

-Thằng kia! Mày làm cái quái gì thế???

Hắn ta không đáp, cậu ta xáo tung tử áo quần của tôi lên. Cuối cùng, mặc kệ cho tôi cào cấu, lôi tóc bứt tai, cậu ta lôi ra một bộ váy trắng dĩa vào mặt tôi, giọng ra lệnh:

-Mặc cái này vào.

Cái gì??? Đây là cái bộ mà tôi ghét nhất! Có hỏi thì hãy hỏi anh Tùng muốn tôi nữ tính đi. Tôi đã chôn cái váy xuống tận sâu của tử, thế mà đào lên được. Vũ, cậu là chúa đào mộ à??? Vũ nhìn đồng hồ, rồi đóng sập tử lại. nhìn sang tôi cười quỷ quyệt:

-Nhanh lên, hay bà muốn tôi thay đồ giúp bà đây?

Tôi chỉ hận không thể tạt mấy lít axit vào mặt tên Vũ chết băm chết băm này. Cuối cùng tôi đã phải ngậm đắng nuốt cay, mặc bộ đồ vào người xuống nhà.

-Khu giải trí, đến đó thôi. –Vũ chỉ về phía trước, vừa định phóng xe đi thì Huy từ đâu lòi ra. Mặt cậu ta đen lại, nghiêng răng hỏi:

-Đi đâu đấy?

Ồi chết rồi. Sao tôi có thể quên cái cuộc hẹn ăn kem của Huy chiều nay thế này? Đã thế còn đi cùng Vũ. Tôi nói sao đây?

-Linh có hẹn với tôi rồi. Chúng tôi đi trước. –Vũ lạnh nhạt nói vừa co chân lên định đạp đi thì Huy đã chặn lại trước cổ xe, giọng nặng như chì:

-Tôi hỏi đi đâu? Chiều nay tôi cũng có hẹn với bé Linh.

Huy tia ánh mắt đáng sợ sang tôi. Tôi nuốt nước bọt khó khăn rồi cười khan vài tiếng lời xối.

-Hơ hơ. Tôi có việc quan trọng hơn, tôi đành phải đi với Vũ... Cậu thông cảm nhé.

Huy quét mắt nhìn bộ váy trắng trên người tôi, rồi nhìn sang bộ dạng của Vũ. Hình như hôm nay tôi và Vũ ăn mặc hơi bị đẹp thì phải.

-Ăn mặc kiểu gì thế này? –Huy kéo lấy tay áo phồng của tôi mặt tối sầm lại –Đừng nói với tôi bà và Vũ... hẹn hò nhau đấy nhé?

Huy nhấn mạnh hai chữ “hẹn hò” khiến da gà tôi thì nhau xóc lên. Tôi lắc đầu như chiếc máy.

-Mệt quá! Linh chọn tôi rồi! Vì thế đừng cản trở nữa! Chúng tôi phải đi!

Nói xong Vũ đã đạp mạnh phóng đi. Tôi lên nhìn ra phía sau, ánh mắt Huy nhìn tôi giận dữ, nhưng gương mặt cậu ấy thì lại buồn đến kì lạ.

“Linh sẽ làm cô dâu của tớ!”-Một thằng nhóc phồng má cau có nhìn hai anh em sinh đôi trước mặt.

“Không! Cậu làm con đi, Linh sẽ làm cô dâu của tớ!”-Hai đứa con trai giống nhau y như hai giọt nước đồng thanh.

“Linh! Thế cậu sẽ làm cô dâu của ai? Huy, Vũ, hay là Khánh?”

Cô bé đang nghịch cát bỗng giật mình ngẩng đầu lên, ngơ ngác nhìn ba đứa con trai trước mặt mình không hiểu gì. Cô bé chỉ bừa vào cậu bé đang mở to đôi mắt tròn nhìn mình:

“Vũ đi.”

Huy nhớ lại mà chỉ muốn đâm vào mặt tên vừa chở Linh đi một phát cho hả giận. Linh lại chọn Vũ. Chính năm trước, và bây giờ cũng thế.

-Chết tiệt! Sao bà lại dám mặc bộ váy đó trước thằng con trai khác mà không phải tôi hả?????

Công viên giải trí mở ra khiến Tôi há hốc mồm mà nhìn. Tiếng hò hét vang lên tứ phía làm âm ỉ cả lên. Cả đời Tôi chưa vào đây lần nào, thật đấy. Do khu này nằm ở trung tâm, mà Tôi thì ở xa. Tàu lượn siêu tốc, rồi cả vòng đu quay to bị chẳng nữa. Đã thế xung quanh còn đầy ắp các cặp đôi yêu nhau. Hình như đây là tâm điểm của các cặp đôi khi hẹn hò thì phải. Đang đứng ngợp trước các trò chơi, thì đột nhiên Vũ nắm lấy tay tôi khiến tôi giật mình bắn lùi ra gào lên:

-Làm cái quái gì thế???

-Đi một vòng tìm họ nào. Nắm tay đi thế này để lỡ họ có bắt gặp thì liệu đường mà bịa ra bảo đi hẹn hò tìm cờ gặp, hiểu chưa? Chịu hi sinh tí đi. Tôi cũng phải hi sinh đời trai của mình để nắm tay một bà chằn như bà đây này.

Tôi hậm hực. May cho cậu ta là ở đây đông người, nếu không tôi đã cào cấu cậu ta một trận rồi. Tôi định rút tay ra nhưng Vũ đã siết chặt lại khiến tôi đau đớn. Rồi cậu ta bước đi khiến tôi loạng choạng đi theo. Biết đi theo dõi khổ sở hi sinh thế này thì tôi thà ở nhà đi ăn kem cùng Huy cho rồi. Đang chán nản thì đột nhiên Thảo và Đan hiện trước mắt tôi. Tôi mừng rỡ reo lên một tiếng rạng rỡ nhìn sang Vũ thì khựng lại. Vũ nhìn tôi, ánh mắt Vũ dịu dàng đến kì lạ. Tôi cứng đờ lại như bị hút vào đôi mắt đó.

-Họ..Họ lên tàu lượn rồi! –Tôi giật mình nhìn Thảo nắm tay Đan kéo lên tàu lượn siêu tốc siêu đáng sợ trên đường ray. Vũ nhìn qua, miệng hơi mỉm cười, rồi nắm tay tôi chạy đi, kêu lên:

-Bám theo họ nhanh!

Vũ kéo tôi đến chỗ tàu lượn đo. Đây đừng nói với tôi là....

-Á!!!!!! –Tôi hét lên thất thanh, tim chỉ muốn rụng ra ngoài và nước mắt chỉ muốn phụt ra. Dù đã cài giây đeo an toàn nhưng tôi vẫn chồm người sang phía Vũ cầm khư khư cổ áo cậu ta hét hết thần tốc. Vũ thì cười xả lá cầm chặt hai tay tôi, hét theo:

-Đừng sợ! Đừng hét nữa! Có tôi đây rồi mà!!!!

Tàu lượn gì mà ác thế này hả trời???? Trời ơi!!! Chắc tôi chết vì nhồi má cơ tim quá!!!

Kết thúc tuyến tàu chết tiệt đó, vừa bước xuống, tôi đã muốn nôn toét hết đồ trong miệng mình ra, may mà không. Đầu tôi quay quay, tay còn run lên cầm cập. Chóng mặt, Vũ bèn đỡ tôi ngồi xuống ghế đá gần đó, vỗ vỗ lấy lưng tôi nhẹ nhàng.

-Chắc, ai ngờ bà lại sợ đến thế. Mà thế mới vui đúng không?

-Đúng cái con khỉ mốc! –Tôi gào lên. Nghĩ lại lúc túm lấy cổ áo cậu ta khư khư đầy hoảng sợ, rồi đã thế cậu ta còn nắm chặt lấy hai bàn tay tôi trấn an nữa chứ. Thật là tai hại mà! Đến khi tôi thoát khỏi cơn choáng đầu buồn nôn thì Vũ đã giật lấy tay tôi, chỉ về phía nhà ma:

-Họ vào nhà đó rồi kìa! Đi thôi.

Ôi mẹ ơi.... NHÀ MA!!!!

-KHÔNG! KHÔNG BAO GIỜ!!! TÔI KHÔNG VÀO ĐÓ ĐÂU!!!-Tôi bám chặt chân ghế mà vẫn không thể thoát được tên Vũ. Cậu ta vừa lúi vừa la oai oái rằng “đã theo dõi rồi thì theo dõi cho trót”, rồi thì “bà có muốn thấy thành quả của bà theo đuổi trước đây không?”. Thành quả gì đâu không thấy! Chỉ thấy đau khổ muốn rụng rời! Thế là cuối cùng cũng bị cậu ta tống vào ngôi nhà ma đáng sợ đó.

-ÔI MẸ ƠI CỨU CON!!!! Á!Á!Á!Á!Á!!!!!!!

Tôi hét lên chỉ muốn xỉu tại chỗ. Nước mắt chỉ muốn phun ra. Tôi ôm lấy cổ Vũ khư khư sợ hãi, cả mặt thì dụi vào ngực cậu ta không dám nhìn. Thật đáng xấu hổ! Nhưng lúc đó thì hồn vía đâu nữa mà xấu với hổ. Thế là tôi hoảng loạn cứng cả người, ôm chặt lấy cậu ta, những khi có bàn tay ma quái từ đâu chìa ra đòi nắm chân tôi lại tôi lại hốt hoảng hét rồi nhảy lên ôm cứng Vũ. Cậu ta còn bật cười vẻ vô cùng sung sướng rồi nhẹ nhàng vòng tay ra phía sau ôm lấy tôi, cười nhẹ nhẹ:

-Yên tâm, đừng sợ. Cứ dựa vào tôi đi.

Đôi mắt cậu ta dịu dàng nhìn tôi. Nhưng lúc đó tôi hoảng loạn chỉ muốn chạy ra khỏi đó nhanh, nhưng rốt cuộc thì .. CÁI NHÀ MA NÀY SAO ĐI MÃI KHÔNG HẾT THẾ????

Vũ công tôi ra khỏi nhà ma. Đúng thế, sau khi đã gần cán mức chịu đựng tối đa của tôi, tôi đã muốn xỉu tại chỗ nếu Vũ không kịp giữ tôi lại rồi công lên đi. Ít nhất lúc đó, khi ở trên lưng cậu ta, tôi cảm thấy đỡ sợ đi rất nhiều.

-Ngồi đây, tôi đi mua chút nước cho bà.. –Vũ ấn tôi ngồi xuống trên ghế rồi vội vàng chạy đi. Một lúc sau mang đến nước và những que thịt xiên nướng ngon mắt. Nhìn về phía xa, Thảo và Đan cũng đang ngồi cạnh nhau uống nước, trông họ thân thiết đến lạ. Nhưng sao mà.. giống tôi và Vũ thế nhỉ?

-Họ đi vào chỗ đó rồi kìa! –Vũ lại hích tay tôi. Thảo và Đan đã rời khỏi ghế từ khi nào, vội vàng kéo nhau về phía chỗ khác. Thấy họ thân thiết tiến triển đến thế, đột nhiên thấy vui vui. Ra tôi cũng có khiếu làm bà mối đấy chứ?

-Đi thôi, Vũ! –Tôi đứng dậy rồi kéo Vũ chạy xồng xộc phía sau. Họ leo lên chiếc tàu nhỏ, đi từ từ vào bên trong ngôi nhà màu hồng đậm thắm cung dòng chữ to dùng “Chuyến tàu tình yêu”, cùng dòng chữ nhỏ để thêm một bên: “Hai bạn đã sẵn sàng để cùng nhau bước vào thử thách tình yêu chưa? Vào đây để gắn kết nhau hơn nhé.” Vừa thấy những chữ đó, tôi đã quay lưng đi. Vạch xám dày đặc xuất hiện trên đầu tôi:

-Đi chỗ khác! Nhanh.

Nhưng Vũ đã kéo lại tôi vào trong chỉ để xem Thảo và Đan làm gì trong đó. Đám nhân viên cười toe nhìn chúng tôi chào đón. Chúng tôi ngồi lên toa đầu của đoàn thứ hai. Đột nhiên một chị nhân viên cúi xuống lấy dây vải và thắt chặt hai tay của chúng tôi lại với nhau. Tôi há hốc mồm nhìn sang Vũ thì cậu ta chỉ cười xả lả. Trời ơi, tôi, với cậu ta, không-phải-là-một-đôi cơ mà??? Tàu bắt đầu chuyển động vào bên trong. Nếu bạn đang nghĩ chuyến tàu đó lãng mạn thì sai bét nhè! Vừa vào bên trong đã tối thui, có dục cảm chẳng lành, tôi bắt đầu nhích sát vào Vũ một chút đầy cảnh giác lảo liên nhìn xung quanh. Khu giải trí gì toàn mấy trò đáng sợ. Một thứ âm thanh réo rất kinh hồn.

-ÔI MẸ ƠI!!!!!!!!!!

Thêm một lần nữa, tiếng hét kinh hoàng lại vang lên. Và Vũ thì ôm khư khư lấy tôi để trấn an tôi khỏi những cơn nhồi máu cơ tim. Cái này mà là chuyến tàu tình yêu à??? Là chuyến tàu ma quỷ thì đúng hơn!!!! Đúng thế! Là nhà ma trá hình!!!! Tàu chạy đến đâu tôi lại rống thảm thiết đến đó, Vũ ôm cứng tôi dỗ dành: “Đừng sợ... có tôi mà...”

Tàu chậm dần ra phía lối thoát, thì một dòng chữ nhấp nháy hiện lên: “Hi vọng các bạn đã có những giây phút thân thiết với nhau vui vẻ ^^”. Thân thiết? Thân thiết.. Thân thiết. Nhìn lại... ÔI TRỜI ÔI!!! Tại sao??? Tay đã bị khóa chặt với nhau rồi mà còn ôm được là thế nào???

.

-Tôi thề! Không bao giờ đặt chân đến đây nữa! –Tôi lau bầu buồn bực lau mồ hôi. Vũ thì cứ cười cười nhìn tôi khiến tôi nổi máu vô cùng.

-Linh, tóc ba rối rồi kìa. –Vũ nhìn tôi. Tôi sờ lên tóc, không rối mới là lạ. Tàu lượn, nhà ma, rồi còn chuyến tàu quỷ quái nữa. Vũ nhẹ nhàng tiến sát, gỡ dải nơ ra, dịu dàng nói –Để tôi thắt lại cho bà.

Vũ nhẹ nhàng vuốt nhẹ tóc tôi, từng ngón tay mát lạnh vén từng sợi tóc mai, lướt nhẹ trên vành tai. Rồi cuối cùng thắt gọn gàng lên lại. Tình huống này, chẳng phải là giống các cặp hay làm lắm sao?

-Nhìn cặp kia kìa... Đáng yêu quá...

-Họ thật tình cảm..

-Cô gái thích thật đấy...

Tôi giật mình đứng phắt dậy, đỏ mặt gất lên:

-Về thôi!!!

-Muốn chèo thuyền không?

Chiếc thuyền nhẹ trôi ra giữa hồ. Ai bảo tôi thích được ngồi thuyền làm gì? Trên hồ, những cặp trai gái cũng chèo ra sông trông vui vô cùng. Cuối cùng tôi cũng tìm được trò nhẹ nhàng riêng cho mình. Có chút ngưỡng ngấp vương đầu đây đây quanh con thuyền. Tôi lơ đãng nhìn xung quanh, chợt để ý nhìn về phía Vũ. Vũ nhìn tôi, ánh mắt dịu dàng cũng lơ đãng, giọng cậu ta trầm trầm mỉm cười nhẹ:

-Có vẻ họ thành công rồi đấy. Chúc phúc họ sau một năm day dứt được rồi.

Tôi khẽ gật đầu. Mỉm cười. Nhưng sao, cứ cở cảm giác là tôi và Vũ giống như đang hẹn hò với nhau hơn thế nhỉ? ==

Tối hôm ấy, một tin nhắn gửi về máy Vũ. Vũ mở máy ra xem. “Thế nào? Tôi và Đan đã giúp ông có một buổi hẹn hò rồi. Buổi hẹn hò thành công chứ?”

Vũ mỉm cười nhắn lại: “Rất thành công. Nhờ hai cậu, cuối cùng tôi cũng đã có một buổi hẹn hò với cô ấy.”

Vũ gấp máy lại, mở tung cửa sổ. Ngay từ đầu, Thảo và Đan đã ngầm giúp cậu rồi. Giả vờ đi chơi lung tung, hẹn hò đầu tiên gì gì đó, cốt chỉ là một vở kịch để dụ Linh mà thôi. Nhớ đến những lần được Linh nắm chặt mình, ôm lấy mình, Vũ chỉ muốn hét lên sung sướng. Cuối cùng cậu cũng được hẹn hò. Mà có lẽ, Linh sẽ không biết đâu.

29. Chương 29: Lu Mờ

-Trường Anh. Đến lớp sớm nhỉ?

Tường Anh khẽ xoay người, nhìn bóng người đứng trước cửa lớp mình.

-Nguyễn Thanh Tùng, có việc gì tìm đến tôi thế? –Trường Anh bước ra. Tùng bật cười đẩy nhẹ vai Tường Anh, thờ ơ nói:

-Chấm dứt việc với em gái tôi đi.

Tường Anh hơi sững người, cười gượng nhìn sang Tùng, hỏi lại:

-Cái gì?

-Tôi bảo là chấm dứt đi. Ừ, tôi biết là cậu chưa nổi đến mức đình đám khiến báo chí phải vất vả chạy theo đuôi. Cậu hay lặn ở các Show nên tiếng tăm chưa dội, chưa kể việc tôi lỡ mớ nghe được việc cậu muốn giải nghệ. Ừm, thế thì cũng không có gì đáng nói, nhưng cậu biết đấy, từng ấy thôi cũng đủ lôi em gái tôi vào vô số rắc rối rồi. Nó không muốn, mà tôi cũng không muốn việc em mình có ngày bị đưa lên báo đặt đủ tin lá cải đầu. Tha cho cuộc sống đến trường vui khỏe của em tôi đi.

Tường Anh mặt như tối sầm lại. Thanh Tùng vỗ vai Tường Anh rồi xoay người bước đi. Tường Anh phóng tầm nhìn ra xa, đôi mắt chau lại đầy mâu thuẫn. Tại sao bây giờ cậu không muốn làm điều đó. Tại sao cậu sợ khi mọi thứ chấm dứt, giữa cậu và cô sẽ không còn mối ràng buộc nữa. Tại sao cậu sợ mọi mối quan hệ với cô cũng sẽ kết thúc theo nó? Tại sao bây giờ, cậu lại sợ mất cô???

-A~ Hôm qua vui quá Linh nhỉ?

Vũ vừa đi vừa ngoác miệng cười nhìn tôi. Tôi hậm hực chỉ muốn bịt cái miệng hay nói vớ vẩn của cậu ta lại. Chẳng lẽ cậu ta không để ý đến việc có một cặp mắt đáng sợ tỏa ra sát khí nồng nặc phía sau chúng tôi hay sao? Huy im lặng đi tà tà phía sau chúng tôi, không nói câu gì cả, thế nhưng tôi lại thấy sờ sở mới kì lạ chứ!

-Hôm qua.. Hai người đã đi đâu? –Mãi cuối cùng, huy mới cất tiếng nhàn nhạt. Vũ nghe thế quay sang, hai mắt cậu ta sáng lên, rồi không kịp cho tôi ngăn cản, cậu ta đã bỏ bô:

-Hôm qua chúng tôi đến khu giải trí. Vui lắm nhé! Tàu lượn siêu tốc, nhà ma, rồi còn hành trình tình yêu nữa nhé! Bà Linh cứ ôm khư khư lấy tôi, hay thật đấy.... Ừm.. Ừm....

Tôi nhanh tay bịt miệng cậu ta lại, quay sang Huy cười lởi xối, mồ hôi túa ra:

-Ha..ha.. Không phải.. Không phải đâu.. Ha..ha....

Huy nhìn tôi, mặt cậu ta như tối sầm lại. Tay cậu ta nắm chặt, lạnh lùng nhìn lên tôi, giọng khàn đi:

-Hành trình..tình yêu...? Hai người... hẹn hò nhau đúng không?

-Không! Không! Không phải thế!!!

Tôi hốt hoảng kêu lên. Biết ngay là sẽ gây ra hiểu lầm vớ vẩn mà! Rõ ràng hôm qua tôi và Vũ đi theo dõi Thảo và Đan... Sao lại thế được. Tôi nuốt khan một tiếng trong cổ họng. Huy không nói gì thêm nữa, cậu ta lạnh lùng bước đi.

-H..Huy...

Tôi mở to mắt nhìn Huy. Khoan đã.. Tại sao tôi lại sợ cậu ta hiểu lầm? Tại sao tôi lại lo lắng? Tại sao tôi lại phải giải thích cho cậu ta? Tôi làm như thế để làm gì? Tại sao nhỉ?

-Ặc.. Ngạt thở! Thả tôi ra mau!

Tiếng Vũ ho sặc sụa vang lên. Lúc này tôi mới giật mình thả tay ra. Cười xả lả. Rồi hai chúng tôi cùng nhau vào lớp.

Huy chưa đến lớp. Cặp cậu ta ở đó, nhưng người thì không thấy đâu. Lạ thật. Bình thường cậu ta đến lớp là ngồi lì một chỗ chứ có đi đâu đâu. Tuy thắc mắc nhưng tôi cũng mặc kệ, ngồi lại chỗ của mình rồi chêm gió cùng mấy đứa bàn trên. Thế nhưng, mắt vẫn liếc ra phía ngoài cửa như chờ đợi ai đó. Tôi bị sao thế này? Cuối cùng, Huy cũng bước vào lớp. Tôi giật bắn dậy trở mắt nhìn. Cậu ta lăm lăm không nói câu nào, thờ ơ về chỗ mình ngồi, rồi lấy sách ra đọc. Tôi hí hửng tay Huy, quay xuống hỏi:

-Này, đi đâu đấy?

Huy ngược mắt nhìn lên tôi. Cái vẻ mặt gì thế này? Cậu ta nhìn xong thì quay đi chỗ khác, lơ tịt tôi luôn. Cái quái gì thế? Huy giận tôi, là giận hay sao?

Tôi khẽ cắn môi quay lên. Lòng rối bời, tôi bị gì thế? Nếu cậu ta hiểu lầm thì có sao? Sao tôi lại giật mình thế? Cuối cùng, tôi chọn cách im lặng. Ok, để xem ai mặt dày hơn ai nhé!

Bỗng một tờ giấy ném lên chỗ tôi, nét chữ viết vội: “Linh à, ra chơi mình gặp cậu chút được không? Thư viện nhé? Huyền Chi.”. Tôi quay xuống, Huyền Chi đưa tay chào tôi rồi cười tí mắt. Nhét tờ giấy trong túi áo, có một chút thắc mắc không hề nhẹ.

Giờ ra chơi. Huyền Chi vội vàng chạy ra khỏi chỗ ngồi phi thẳng ra cửa lớp. Tôi thấy thế bèn nhanh chóng gấp vội sách vở xuống ngăn bàn, định bước ra thì Huy đã đưa tay ra chụp lấy tay tôi. Tôi giật mình nhìn lại. Huy vẫn không thả tay tôi ra, cậu ta nhìn băng quơ đi chỗ khác, vành tai đỏ lên, cậu ta nhẹ nhàng nói:

-Xin lỗi vì nổi giận vô cớ với bà... Chỉ là do...

Ha, cuối cùng cũng chịu hàng rồi hả? Tôi rất muốn nghe tiếp nhưng tôi đang vội, bèn rút khỏi tay cậu ta rồi lách người khỏi bàn, tôi xin lỗi cậu ta rồi chạy vội về phía nhà thư viện. Huyền Chi đang ngồi trên ghế, vẻ mặt chờ đợi tôi. Tôi bước đến, nghiêng người nhìn cô nàng búp bê đang ngẩn ngơ, hỏi nhẹ:

-Gì thế Chi “công túa”?

“Công túa” là biệt danh của Chi, nghe nó đáng yêu hơn “công chúa” ấy chứ. Vì Huyền Chi rất đáng yêu, lại e thẹn như một cô nàng búp bê nên mới nhận được sự ưu ái từ lớp tôi đến thế.

-Linh này, Huy là bạn thân của bà đúng không? -Chi nhìn sang tôi, ngần ngừ hỏi.

-À.. Ừ.. Đúng rồi...

-Huy và bà đã thành cặp rồi à? -Chi vờ nhẹ lộn tóc của mình -Ừm, hồi đầu năm, Huy đã công khai tỏ tình với bà. Bà biết đấy, Huy là thần tượng trường học, nên việc cậu ta tỏ tình với ai thì tin đồn sẽ lan rất nhanh.

-À, thật ra, Huy làm thế là chỉ để bảo vệ tờ thôi chứ chả có ý gì đâu! -Tôi cười phá lên thoải mái -Do đầu năm tên Tường Anh chết tiết đó vô duyên vô cớ tự nhận tôi là người yêu của hắn nên bị báo chị lôi ra công kích, thế nên Huy mới nói thế để giúp tôi tránh khỏi việc đó ấy mà! Chứ cậu ta chả thích ai nổi đâu. Bà nhìn cái mặt sắt của cậu ta thế kia thì thích ai được cơ chứ? Hahaha!

-Vậy là, Huy không chỉ giả vờ đóng kịch thôi, cậu ấy thực sự không thích bà đúng không? -Đôi mắt to tròn Huyền Chi sáng lên. Tôi ngơ ngẩn một hai giây, rồi mới cười xả lả gạt đầu lia lịa. Huyền Chi cười đắc ý rồi tiếp tục -Vậy, bà không thích Huy chứ?

Tôi hơi khựng lại. Có chút gượng gạo khó hiểu quanh đây. Tôi cười khô khốc, vẫn rạng rỡ nhìn sang cô bạn trước mặt:

-Ừ..ừm... Chắc chắn rồi.. Chúng tớ chỉ là bạn thơ ấu mà thôi.. Không có thứ gì khác ngoài nó cả...

Huyền Chi không giấu vẻ vui sướng, cười tí mắt. Rồi nắm tay tôi, đôi mắt Huyền Chi long lanh sáng lên:

-Linh, bà giúp tôi được không? Tôi thực sự rất thích Huy, thật đấy! Cậu có thể tạo điều kiện cho tôi và Huy được không? Tan học, ừm... Tan học, cậu có thể tìm cách để Huy về cùng tôi được không? Dù sao cậu cũng không thích cậu ta, cậu sẽ giúp chứ?

Có chút gì đó hơi ghen lại trong lòng. Nếu bình thường, tôi đã cười toác mà cười một cách tự nhiên nhất gạt đầu lia lịa thì lần này, có gì đó rối như tơ vò trong lòng. Tôi gạt đầu hào hứng một cách gượng gạo. Huyền Chi vui vẻ chạy đi, còn tôi thì vẫn thờ thần ngồi đó. “Tôi thực sự rất thích Huy, thật đấy!”. Câu nói của Huyền Chi văng vẳng bên tai. Vậy là Chi đã phải lòng Huy. Tin tốt lành cho cậu ta, cậu ta sẽ sớm có một cô bạn gái đáng yêu dễ thương mà các chàng trai khối trên khối dưới hằng ước. Tôi sẽ là bà mai giỏi nhất vũ trụ... Nhưng, sao thế nhỉ? Lần này, tôi không có hứng thú như mọi khi. Tôi bước nặng nề trở về lớp. Nhìn xuống Huy.

Giờ tan học, tôi đã cố gắng chạy thật nhanh ra khỏi lớp. Nhưng tôi nhanh một, thì Huy nhanh mười. Tôi quên bém là cậu ta có cặp chân dài, mỗi bước chân cậu ta gấp đôi tôi. Chưa kể đến tác phong nhanh nhẹn của cậu ta nữa. Thế là không khó khăn, cậu ta đã đón tôi tại khúc hành lang.

-Đưa cặp bà đây tôi xách xuống cho.

Tôi nhìn chiếc cặp nằm tiết nặng trên vai. Tháo xuống đưa cho Huy, Huy mỉm cười dịu dàng đón lấy rồi bước xuống. Có gì đó vui vui, thì phát hiện ra Huyền Chi đang nhìn tôi, cười với tôi đầy ý nhị. Nhớ ra lời hứa hẹn, tôi vội vàng chạy xuống. Gọi Huy lại, tôi giật lấy cái cặp trên tay Huy, vội vàng nói:

-À...Ừm.. Huy! Hôm nay tôi chợt nhớ ra tôi có việc này nên cần ở lại, về hơi muộn một chút. Nên cậu về trước đi...

-Việc gì? Để tôi ở lại cùng bà? -Huy nhíu mày cố cầm lấy cái cặp đang ôm khư khư trong tay tôi. Tôi giật mình lắc đầu nguây nguây, nói thêm:

-Không! Không được! Thế thì hỏng mất. Ý tôi là, cậu cứ về đi! À, hôm nay cậu về với Huyền Chi thử đi! A! Huyền Chi gọi cậu kìa! Nhanh đi!

Nghe tôi nói, Huy nhíu mày nhìn ra phía sau. Huyền Chi vẫy tay chạy đến. Thừa lúc đó, tôi vội chạy ngược lên lầu lại. Người ta đã tạo điều kiện cho cậu và bé búp bê rồi! Lên đi Huy!

Tôi lững thững đi trên con đường phía sau trường. Con đường này tuy hơi xa một chút, lại vắng vẻ, chưa kể đến là đường đất đỏ nhưng ít ra tôi sẽ không chạm mặt hai người bọn họ. Ừm, nếu lần này thành công, thì ít nhất tôi sẽ có thể vui cười mà chúc phúc rồi chứ nhỉ? Nhưng tại sao tôi cảm thấy có gì đó buồn man mác gượng quanh đầu đây nhỉ? Cứ có giác có một bước chân cũng đang song hành cùng tôi như thế.

-Không biết Huy có về cùng Huyền Chi không nhỉ? -Tôi chợt bật tiếng, cảm thấy hối hận với những gì mình nói ban nãy -Khỉ thật... Đáng ra mình không nên đồng ý việc đó...

Tại sao tôi lại có suy nghĩ khác thường đến thế? Một làn gió lạnh vờn qua hắt tung đám lá khô dưới chân, kêu một tiếng “soạt” dài, rồi sau đó là náo loạn cả một vùng lá. Có vị buồn đầu đầu. Tôi đã từng nghĩ Huy là cậu bạn thân hiền rồ tính tình dễ hơi. Nếu không, thì cậu ta là một tên thần tượng trong trường mà tôi vô tình dính vào mà không thể tách ra được.

Huy và Huyền Chi đã về đến nhà chưa nhỉ? Oái! Không được nghĩ! Không được nghĩ nữa! Thế là ngu ngốc! Thế là không được! Nguyễn Hàn Linh, chính mày đã đồng ý và tiếp tay cho chuyện đó. Không lẽ bây giờ mày hối hận? Đang nghĩ điên rồ trong đầu thì đột nhiên một giọng nói ngang phè trầm trầm từ phía sau vang lên:

-Hay thật. Đẩy tôi về trước, để rồi một mình đi theo con đường gần đây.

Tôi giật mình quay lại. Huy đứng phía sau tôi. Đầu tóc của cậu ta rối lên trong vô cùng nghịch ngợm đến đáng yêu, có lẽ cậu ta đã chạy rất nhanh nên bộ dạng mới thế này. Có chút gì đó vui vui trong lòng trĩu nặng, tôi khoanh tay hắt mặt:

-Có ông gần đây ỉ! Tôi thích thì tôi về đường này! Mà... Huyền Chi đâu? Không phải ông..

-Bà giỏi lắm! -Huy đột nhiên cất tiếng nặng nhọc cất ngang lời tôi. Cậu bước nhanh về phía tôi khiến tôi bất giác lùi ra phía sau vài bước. Nhưng Huy nhanh hơn, cậu ta đã nắm lấy được tay tôi rồi giật mạnh. Đôi mắt đẹp sa sầm lại, giọng nói vang lên đầy phần nộ:

-Hủy hẹn với tôi để rồi lên xe đi cùng thằng con trai khác trước mặt tôi. Vui vẻ với thằng đó ở chỗ vui chơi nào đó chỉ hai người. Rồi bây giờ lại cố tình đẩy tôi về cùng cô bạn lạ hoắc, muốn làm mối tôi cho một cô gái khác mà không phải bà. Bà thực sự muốn tránh tôi đến thế sao? Muốn đẩy tôi cho người khác để bà không còn phiền phức nữa đúng không? Tôi không có hứng thú với ai cả, trừ bà! Người tôi cần là bà chứ không phải cô gái tài sắc nào mà bà muốn ghép đôi cả! Tôi biết bà cảm thấy vui sướng vô cùng nếu thằng bạn thân hiền rồ như tôi có một cô bạn gái dễ thương đáng yêu! Nhưng mà, người tôi cần là bà! Không phải ai khác! Sao bà không chịu hiểu chứ?

Tôi dờ dẫm, bị tiếng quát của Huy làm cho giật mình. Ngẩng người ra nhìn Huy. Huy giận, giận thật sự rồi. Vậy là Huy đã không về với Huyền Chi. Vậy là Huy đã chạy tung đi tìm tôi. Tôi đang làm gì vậy chứ? Nhưng mà... Huy, Huyền Chi học chung từ năm lớp mười, rồi sao lại “lạ hoắc” được chứ? ==

-Tôi, vì tôi thấy cậu bực mình từ sáng đến giờ.. Tôi đã nghĩ, cậu đang rất khó chịu khi nhìn thấy tôi. Vì vậy...

-Vì vậy bà nghĩ nếu để tôi đi cùng một người khác, đi thích một người khác thì tâm trạng sẽ tốt lên hả?

Tôi gật gật đầu như cái máy. Huy vuốt mặt bất mãn, bàn tay đang siết chặt lấy tay tôi đau nhói, cuối cùng gào lên:

-Linh! Bà còn giả ngu đến bao giờ! Có phải chỉ cần tôi nói mập mờ một tí thì cả đời này bà không hiểu và đến chết bà cũng không cần hiểu đúng không? Bà làm tôi giận thật rồi đấy. Tôi giận như thế là vì tôi đang G-H-E-N! Bà không hiểu sao???

Tôi ngơ ngác nhìn Huy. Chân tay nhũn ra rồi đông lại như tê liệt. Tôi nuốt nước bọt ngoảnh mặt đi chỗ khác. Hai má đột nhiên nóng ran.

-Nhìn tôi! Không được quay đi chỗ khác! -Huy kéo mặt tôi lại. Tôi trừng mắt nhìn cậu ta. Đối diện với đôi mắt đẹp, một vài sợi tóc rũ xuống trán đẹp lạng người.

-Không... dám đâu..

-Linh, đến bây giờ bà vẫn không thừa nhận bà thích tôi sao? -Huy đột nhiên nhúu mày lại. Tôi giật bắn người gào lên:

-Cái shit! Bà thích mày hồi nào???

-Rõ ràng bà thích tôi còn chối? Rõ ràng hôm ở quán cà phê đó bà ghen còn gì? Còn hôm nay sau khi tổng tôi đi, rõ ràng bà hối hận còn gì? Nguyễn Hàn Linh, đừng quên tôi ở bên bà suốt mười một năm nay. Hành động của bà tôi nắm rõ như lòng bàn tay. Khi bà sốt ruột hay hối hận gì đó, tay của bà lại lấy hai ngón trỏ chọc chọc vào nhau, đầu cúi gằm xuống. Rõ ràng bà có đơn khi nghĩ tôi đi cùng cô bạn khác rồi còn chối hả?

-Láo! Chỉ là tôi đang nghĩ chuyện khác! -Tôi gân cổ vặc lại. Tôi không tin tôi thích cậu ta.

-Được! Vậy bà giải thích xem tại sao má bà lại đỏ lên đi? -Huy hạ giọng chỉ vào má tôi. Tôi giật mình đưa tay lên chắn trước mặt mình, ngoảnh mặt mình nhìn đi chỗ khác. Đúng là hình như dạo này, có gì đó khác lạ trong lòng tôi. Huy nhìn tôi, đôi mắt đẹp dịu lại những tia nhìn ấm áp. Rồi nhẹ nhàng tiến sát, gục đầu xuống vai tôi. Những sợi tóc đẹp chạm lên cằm tôi nhẹ nhàng. Tiếng của Huy nghe thật nhỏ, mà cũng thật nhẹ -Xin bà đấy.. Một lần thôi.. Nói bà thích tôi một lần đi... Tôi sắp không chịu nổi nữa rồi...

Có một chiếc lá khẽ chạm đất nghe thật nhẹ.

30. Chương 30: Mặt Dày

Rối loạn. Cậu ta gục đầu vào vai tôi, những sợi tóc đẹp rũ xuống đến dễ thương. Cả mặt nóng lên tôi cố sức đẩy cậu ấy ra nhưng cậu ta vẫn cứng cổ không chịu ngẩng đầu khỏi bờ vai tôi.

-Nói đi.. Nói bà thích tôi một lần thôi rồi tôi sẽ ngẩng đầu lên.

Cậu ta không biết cậu ta đang khiến cho nhiệt độ ở đầu tôi tăng vọt không? Tôi nghiêng răng lấy hai tay cố đẩy đầu cậu ta ra nhưng cậu ta lại đưa hai tay giữ chặt lấy tôi.

-Không muốn. Nói đi...

Tại sao bây giờ đầu tôi hỗn loạn thế nhỉ? Cuối cùng cậu ta cũng ngước lên nhìn tôi nhưng cằm cậu ta vẫn tì lấy vai nên khoảng cách gần đến mức những sợi tóc bướng bỉnh của Huy cứ chọc chọc lấy má tôi. Đôi mắt cậu ta mở to đôi mày khẽ nhíu lại, ôi, cái vẻ mặt cún con ở đâu ra thế này? Một vòng hào quang đen sì nổi trên đầu tôi, miêng giật giật. Có cảm giác như có một con cún đang bám riết lấy vai tôi vậy. Rốt cuộc, cậu đào đâu ra cái vẻ mặt đó chứ? Đáng yêu thế thì ai nỡ đạp đi? Huy ơi là Huy, cậu muốn gì ở tôi?

-Xin bà đây...

Đôi mắt Huy mở to nhìn tôi. Đột nhiên tôi cảm thấy lúng túng, bối rối quay đầu đi, ngượng ngập nói:

-Ừ... thì... Tôi... cũng ..có chút thích cậu đây...

Ồi chết mịa! Tôi đang nói quái gì thế này??? Sao tôi có thể nói ra điều đáng xấu hổ đó? Tôi chậm chạp quay lại nhìn Huy. Huy mở to mắt nhìn tôi, vẻ mặt đầy sững sờ như chính cậu ta cũng không thể tin nổi tôi đã nói ra điều chết tiệt đó. Tôi quay mặt đi, nuốt khan một tiếng trong cổ họng.

-Đ...Đó! Tôi.. Tôi đã nói rồi nhé. Thả tôi ra đi.

Bàn tay giữ chặt lấy tôi của Huy không biết đã lỏng đi từ lúc nào, có lẽ là từ khi cậu ta sững sờ. Tôi vùng ra đi lùi vài bước. Chưa kịp co chân chạy thì Huy bỗng nhiên chồm về phía tôi đưa hai tay níu lại.

-A...a... Dễ thương quá... Không được... Không được.... Không cho bà đi được...

-Cái... Cái gì thế thằng điên này???? -Tôi gào lên.

Cậu ta quyết giữ tôi lại cho bằng được.

-Nói thêm lần nữa đi... Tôi không thể chịu nổi mất.. Bà dễ thương quá...

Tôi không biết cậu ta bị cái gì. Thứ cảm xúc hỗn độn chỉ khiến cho tôi điên lên.

-Đồ điên!!!!!!

Hôm đó, chúng tôi giằng co mãi mới có thể về được nhà. Nhưng đường về nhà cũng chả khác hơn khi cậu ta cứ tò tò đi phía sau tôi mà nói:

-Rõ ràng bà vừa thừa nhận thích tôi mà...

-Chính ông ép tôi bắt tôi nói mới chịu thả tôi ra mà! Đồ điên! (Gào)

-Không tính. Rõ ràng bà thích tôi, còn chối hay sao?

-Im đi! Không bao giờ có chuyện đó!

-Thừa nhận đi..

-Ông thôi lảm nhảm có được không hả?????

Tôi thừa nhận là vô cùng hối hận khi bị cậu ta thôi miên đến mức thốt ra cái lời nói ngu ngốc đó. Nguyễn Hàn Linh, thật mất mặt! Nhưng đến khi tôi bước ngang cổng thì Huy đã mỉm cười mà nói:

-Không sao, tôi đã chờ bà mười một năm rồi, chờ thêm một chút nữa cũng không sao đâu nhỉ? Tôi sẽ chờ ngày bà thừa nhận bà thích tôi.

Tôi nhìn Huy, mái tóc Huy khẽ xao động gợn nhẹ trên khuôn mặt thanh tú, một cảm giác nhẹ nhàng vờn đầu đây. Tôi bật cười gượng tay lên và nói:

-Biết điểm nổi bật nhất ở cậu là gì không? -Tôi mỉm cười, rồi ánh mắt đánh lại, tôi phán một tiếng -Mặt dày.

Buổi sáng, trời mưa tầm tã.

-Mưa rồi, lên đây anh chở đi học. Lâu rồi anh chả được chở em đến trường nhỉ?

Anh Tùng dắt chiếc xe đạp ra, nhìn sang tôi nháy mắt cười. Tôi cười rạng rỡ rồi nhướn chân lên hôn má anh một cái rồi phốc lên xe. Tôi kéo chiếc áo mưa dơi ra trú đầu vào, anh tôi bắt đầu đạp xe đi.

Anh Tùng nói thật thì là một trong những mỹ nam của lớp toán đấy nhé. Học giỏi, lại nghiêm túc nữa. Hồi anh ấy mới dậy thì, anh ấy bị bệnh tự yêu bản thân. Buổi sáng khi tôi vừa tuốt xuống giường thì đã thấy anh tôi đứng trước gương sững sờ mà kêu lên: “Trời ơi!”. Tôi giật mình tưởng chuyện gì thì anh tôi đã ôm mặt mà rú lên: “Nguyễn Thanh Tùng ơi là Nguyễn Thanh Tùng! Sao mày nở dành hết vẻ đẹp trai của nhân

gian về phần mày thế hả? Còn những người khác thì sao? Mày phải để họ đẹp cùng với chứ!”. May phước là bây giờ đã hết.

Ngày trước, anh ấy còn bị bệnh “cuồng em gái”. Anh cứ bảo vệ tôi khăng khăng và sẵn sàng đập chết đứa nào dám làm tôi đau. Tôi còn nhớ hồi nhỏ anh Tùng vác gậy đi đuổi hai tên sinh đôi chạy trốn chết quanh thị trấn vì tội dám chọc tôi. Nhưng riết rồi quen, lớn rồi bệnh cũng giảm dần nên anh ấy hết cái bệnh quái gở đó. Huy ơi, hôm nay ông đi một mình nhá. Há há!

Vừa bước xuống nhà xe, tôi đã thấy bên trong dãy tầng hai, có rất nhiều phóng viên tập trung tại đó.

-Mặc vào đi. -Anh Tùng đưa cho tôi cái áo mưa bắt tôi mặc vào, rồi lúi nhúi tôi đi. Cả người anh che trước mặt tôi khiến cho đám phóng viên tản ra nhưng không phát hiện ra tôi. Nhờ thế tôi đã được vào lớp an toàn. Nhưng chưa kịp ngồi xuống, Dương đã quay xuống tôi kêu lên:

-Linh! Chuyện này là sao??? Bà biết chuyện này chứ?

Dương đập tờ tạp chí lên bàn. Tôi cầm lên.

“Triệu Tường Anh đã tuyên bố giải nghệ”

Cái...? Tôi thả cặp xuống cầm mặt đọc trôi chết cái bài viết đó. Tường Anh? Tường Anh đã giải nghệ rồi sao? Cậu ta từ bỏ sự nghiệp ngôi sao của mình? Vì sao? Nhưng sao có cảm giác tội hắn thế nhỉ? Một tên tự kiêu như hắn lại chịu giải nghệ?

“Và Tường Anh cũng đã tiết lộ, vì muốn tránh khỏi những tình yêu ngoài ý muốn của các fan nên cậu ấy đã nhờ Nguyễn Hàn Linh - Cô em gái họ của mình giả làm bạn gái. Vậy ra tất cả đều là hiểu lầm.”

Cái gì? Hắn đã tự thú nhận sao?? Thế thì quá tuyệt vời! Tôi sẽ không còn rắc rối nữa đúng không? Ôi, tôi có nên gào lên một tiếng đã đời rồi lúi nhúi Huy đi chơi một bữa ra trò không???

Giờ ra chơi, vừa tan tiết tôi đã vội bước xuống thư viện thì gặp Tường Anh đang chăm chú đọc sách trên bàn đọc. Tôi quyết định chơi trò đá ống bơ với hắn, lỡ hắn đi, nhưng tôi đá ống bơ nhưng hắn có chịu đá đâu. Hắn nhanh tay kéo tay tôi lại, mắt hắn vẫn dán chặt vào cuốn sách không dứt ra, hắn nhẹ nhàng nói:

-Nguyễn Hàn Linh.

-Cái gì? -Tôi quay phắt lại hỏi.

-Có vẻ sau khi biết tin tôi hết gây rắc rối cho cô, cô đã nhanh chóng phủi sạch quan hệ với tôi rồi nhỉ? -Hắn ngược nhìn lên tôi nhếch mép cười.

Tôi ngồi xuống cạnh hắn gần như gào lên:

-Khó khăn lắm tôi mới gần như tách ra khỏi anh được. Vì thế anh đừng làm mấy trò như thế này nữa, lỡ gây ra hiểu lầm rồi tung thêm tin đồn thất thiệt thì làm thế nào?

Đôi mày đẹp khẽ chau lại, ánh mắt buồn thấy rõ, và giọng hắn trầm hấn:

-Đó là lý do mà tôi không muốn làm sáng tỏ sự thật này...

Tôi mở to mắt nhìn hấn, ngây người ra. Dù tôi không hiểu gì nhưng tôi vẫn thấy hấn buồn đến lạ. Mưa ngoài kia vẫn cứ rơi...

Tan học, Tùng vội vàng chạy xuống cúi vào tay Linh một cái ô, vội vàng nói:

-Bé Linh về trước nhé, hôm nay anh ở lại học bù tiết năm. Về với Huy vậy nhé! -Nói xong Tùng đã cong chân chạy đi chỉ để lại một làn bụi.

Linh cầm ô trên tay rồi bật lên, bước chân hòa vào làn mưa ngoài kia. Huy cũng cầm trên tay một chiếc ô, buồn khi nghĩ đến Linh hôm nay sẽ về với anh Tùng chứ không về với mình. Vừa chen ra khỏi cổng trường đông nghịt học sinh thì cũng là lúc cậu quay lại nhìn vào bên trong. Linh đang cầm chiếc ô xanh rêu bước ra. Đôi mắt cậu mở to. Thế là cậu vội vàng ném chiếc dù vào bụi cây ven đường một cách thô bạo. Rồi đứng im đợi Linh bước ra.

-Huy? Ông dầm mưa à?

Giọng nói Linh vang lên khiến Huy giật bản mình, rồi cố lấy vể mặt trầm trầm vốn có của mình, nhẹ nhàng đáp:

-Tôi quên mang ô rồi...

Vừa dứt lời, một chiếc ô được đưa lên cao che giữa hai người.

-Thế còn đứng dầm mưa làm gì? Về thôi.

Huy cười tươi bước sát bên Linh, cầm lấy chiếc ô dịu dàng nhìn qua:

-Để tôi cầm cho.

Trong màn mưa, có bóng hai người bước đi cùng nhau thật nhẹ. Và chiếc ô bị Huy vớt chổng chơ tội nghiệp trong bụi thì thầm oán trách số phận mình.

-Đồ ngu! Nói mãi không chịu hiểu là thế nào? Đầu bà nhét cái quái gì trong thế?

-Ngu! Đầu tao nhét véc tơ với công thức vật lí chứ cái quái gì nữa???

-Đã ngu rồi còn cãi cùn!

“Bốp! Bốp!”

Đấy! Tên Khánh chết tiệt! Hấn lúc nào cũng lợi dụng những lúc này để hành hạ tôi. Đúng là đồ ác ma tàn bạo du côn. Hừ! Bà khinh! Bà khinh! Tôi hất mặt cười hừ mấy tiếng. Cậu ta nhìn sang tôi, mặt nhăn lại:

-Này, cười cái kiểu gì thế? Bỏ cái nụ cười đó ngay đi!

Kèm theo câu nói đi cùng là cuốn sách tiếng anh chết tiệt hạ xuống đầu tôi một phát “bốp”. Chết tiệt! Tại sao lại phải nhồi nhét cái thứ tiếng anh này vào đầu chứ? Ôi tao thù!

-Tôi không học! Không học nữa! -Tôi bắt mãi kêu lên đồ sục xuống bàn.

-Dậy! Bà tính trở thành một con heo à??? -Khánh bắt mãi ôm đầu kêu lên kéo tôi dậy.

-Không bao giờ! -Tôi cố chấp hất tay cậu ta ra úp mặt xuống bàn. Cậu ta hình như quá bất lực với cô “học sinh chăm chỉ” như tôi rồi nên tôi chỉ lặng lẽ nghe tiếng thở dài của hắn. Tôi ngồi dậy quay phía sau nhìn hắn, phẩy phẩy tay cười toe:

-Đừng tự trách mình. Haha. Có trách thì trách môn anh nó khó nuốt quá thôi.

Vừa dứt lời thì Khánh đã quay lại nhìn tôi. Cậu ta bước đến chống hai tay xuống bàn. Cả bóng cậu ta trùm lên người tôi và cậu ta cúi đầu xuống ghé sát tôi, và hỏi

-Tôi dạy nó đáng ghét thế kia à?

Khoảng cách gần đến có chút mất tự nhiên. Tôi nuốt đi những lời nói cần nhả xuống cổ họng, rồi lắp bắp trả lời:

-À... thực ra thì không phải thế...

-Bà đang nói dối à?

-K...Không... -Tôi như bị thôi miên bởi đôi mắt cậu ta, không cách nào thoát ra được.

Khánh khẽ mỉm cười, rồi đưa tay lên vò tung mái tóc của tôi, nghiêng đầu nói:

-Không sao cả.. Vì tôi thừa sức, còn có thể ở bên bà thế này cả đời nếu bà cho phép cơ mà...

Tôi ngây người ra, nhìn vào gương mặt dịu dàng như bừng sáng.

Như cánh hoa đáp xuống mặt nước thật nhẹ.

Như một tiếng vĩ cầm kéo dài trong không gian.

Có một cảm giác buồn man mác nào đó vờn đầu đây...

31. Chương 31: Như Một Hạt Bụi

“Thừa nhận đi, bà thích tôi mà!”

-ÔI MẸ ƠI!!!

Tôi choàng tỉnh giấc gào lên một tiếng. Mồ hôi ướt đầm cả lưng áo. Bên ngoài cửa có tiếng đập cửa ầm ầm.

-Linh! Mụ này... Dậy ngay! Tiếng gõ cửa ầm ầm cùng tiếng gọi của Huy khiến tôi bực mình. Tôi đá chân một cái rồi gầm lên một tiếng:

-Chết tiệt! –Tôi nhảy xuống giường, nhìn cánh cửa đóng ngoan ngoãn, tôi thầm cảm ơn sự sáng suốt khi đã chốt cửa lại vào tối hôm qua. Nếu không cậu ta lại xông vào quấy rối nữa thì tôi sẽ không kiềm chế được mà cào nát mặt đẹp trai của cậu ta mất. Anh Tùng nữa! Sao lại có thể để tên này tự do tự tại xông vào phòng em gái mình thế hả???

Tôi vò mái tóc của mình, mắt nhòe cả đi cau có gào lên, nhất quyết không chịu mở cửa. Cái giấc mơ tồi tệ đó đang khiến tôi rối loạn lên đây! Khi không lại mơ về cậu ta, lại còn mơ trúng ngay cái đoạn tôi ghét nhất nữa chứ. Báo hại mồ hôi sau gáy đầm đìa.

-Mới sáng sớm mà làm cái gì thế hả thằng cờ hó kia???

Tôi gơ chân đá vào cửa một phát “RẦM!” xem như màn đáp lại.

-Dù có là chủ nhật thì bà cũng ngủ có mức độ thôi chứ! Bà muốn trở thành con heo à? –Bên kia cửa vang lên một tiếng “RẦM!” khác không kém cạnh là bao. Tôi lại đá “RẦM!” vào cái cửa tiếp tục hoác to:

-Con heo cũng hơn con cờ hó nhà cậu!

-Mở cửa ra nhanh đi! –Huy lại đá tiếp vào cái cửa. Thế là từ dưới nhà bố tôi đã gào lên:

-Chúng mày làm cái gì mà rầm rầm thế hả? Định phá nhà à??? Bé Linh! Xuống đây ngay!!!

Tôi ở trong phòng gào lên một tiếng đầy uất hận. Cuối cùng tôi đành phải mở cửa ra. Huy ở bên ngoài cửa, đôi mắt cậu ta vừa thấy tôi đã tròn trịa lên:

-Cái thảm họa gì thế này??? Dù bà có ngủ nhưng khi leo xuống giường cũng phải vuốt lại tóc tí chứ! Trông nhếch nhác quá mức!

Tôi lườm cậu ta đến cháy mắt. Sát khí tỏa ra đá vào ống chân của cậu ta một cái rồi cau có phi xuống nhà.

-Xấu mặt chưa? Lớn tông ngồng rồi còn bắt bạn lên tận phòng lôi xuống. –Ba tôi đánh mặt lại, leo lên xe nổ máy, mẹ tôi cũng leo lên không quên mỉm cười với tôi. Hai vợ chồng tí tởn lao ra khỏi nhà. Tôi ngáp một tiếng dài rồi gồng cổ lên quát:

-Thằng kia! Mày làm cái gì mà mới sáng sớm đã lôi bản cô nương xuống thế hả???

-Chắc, thế ai cứ nằng nặc bắt tôi sáng nay phải vác bà đi sớm thế nhỉ? –Huy nhứ mày khoanh tay lại. Tôi lục lọi trí nhớ của mình, cuối cùng “A” lên một tiếng:

-Đúng rồi! Nhà sách hôm nay có khuyến mãi! –Tôi hoác mồm ra rạng rỡ rồi lại lao vào trong nhà. Vội vội vàng vàng nuốt miếng bánh mì không trôi đã xỏ giày chạy ra phía cổng khiến anh Tùng phải gào lên: “Con bé này! Ăn cho xong đã!”. Thế sao được? Mỗi giờ mỗi giá, không nhanh thì bị hốt cho hết sách à? Huy nhìn bộ dạng của tôi lắc đầu ngao ngán. Tôi vừa leo lên yên xe, chưa kịp hỏi đi thì Huy đã chống xe xuống rồi lôi tôi xồng xộc vào nhà lại.

-Cái gì thế hả thằng kia? –Tôi gào lên bực bội –Đi nhanh lên cho rồi!!!

-Bà đi cùng tôi dù không đẹp cũng phải xinh một chút chứ??? –Huy kéo tôi lên lầu tống lên giường. Rồi ngồi xuống sau lưng tôi, tháo tóc tôi ra.

-Con với gái! Cả tóc cũng không chải cho đằng hoàng! -Huy lên tiếng đầy bất mãn. Rồi cậu ta nhẹ nhàng chải tóc lại cho tôi. Tôi thì lại nhìn với vẻ mặt ức chế quanh phòng. Những ngón tay ấm của cậu ta chạm nhẹ lên cổ tôi, vén những sợi tóc lòa xòa lên rồi dịu dàng thắt lại. Nhưng sao mà thắt cái tóc thôi mà cũng lâu thế nhỉ? Tôi định lên tiếng thì Huy đã lên tiếng cắt ngang:

-Ngồi im!

Tôi ngậm miệng lại và không đòi co nữa. Nhưng cảm giác này, thật là kì lạ. Ấm áp đến lạ kì...

Đến khi thắt xong nhìn trước gương thì tôi bất ngờ, mở to mắt. Tóc của tôi được tết thành bím dài, vắt ngang qua đầu như một chiếc cài bằng tóc trên đầu, rồi kéo xuống tận gáy thắt lại bởi một dải nơ đỏ.

-Tôi mua cho bà dải nơ đó đấy. -Cậu ta nhàn nhạt nói rồi bước xuống giường. Nhìn sang tôi với vẻ thờ ơ, nhưng má cậu ta hơi hồng lên -Ít nhất hợp với bà lắm.

Tôi không chú ý đến dải nơ lắm, nhưng cái đáng chú ý là cái tóc tôi kìa. Đúng là ngày trước cậu ta thường hay thắt lại tóc cho tôi thật, nhưng chưa bao giờ tôi thấy cậu ta làm kiểu này. Mà dễ thương đấy chứ?

-Sao ông làm được cái tóc này đây?

-Tôi học đấy.. -Huy trả lời, hơi lúng túng.

-Học làm gì? Học ở đâu? Ông làm gì có chị em gái? -Tôi càng thắc mắc hơn. Một mặt sắt như cậu ta lại có thể đi học cái "nữ tính" này?

Huy nhìn sang tôi, đôi mắt đẹp như sáng lên, miệng khẽ mỉm cười thành một đường cong hoàn hảo:

-Tôi học chỉ là muốn có một ngày, tôi có thể thắt nó cho người con gái tôi thích. Bà đó.

Có một luồng khí lạnh thổi qua lưng. Cái miệng đang cười bây giờ cứng lại đến mức không thể khép nổi. Không khí trầm xuống. Có cảm giác ngọt ngào lan tỏa, tôi không thể rời mắt khỏi đôi mắt đẹp của cậu ta. Khỉ thật! Cái cảm giác quái quỷ gì thế này? Tôi gắt lên:

-Tởm quá ông ơi! Thôi, đi mau cho rồi!

Tôi đứng phắt dậy để có thể lấp đi sự lúng túng của mình. Đúng là tôi có gì đó không ổn khi Huy nói lời nói đó. À mà không, phải là không ổn từ mấy ngày này rồi mới đúng! Kể từ cái ngày ở quán cà phê hôm đó! Như phát hiện ra sự lúng túng của tôi, Huy nhếch miệng cười rồi tiến đến chỗ tôi nắm lấy tay tôi kéo nhẹ làm tôi giật mình lảo đảo đến gần cậu ta vài bước, tay còn lại của cậu ta thì gạt đi một vài sợi tóc rũ trên trán tôi qua, nhìn tôi mà nói:

-Bà đang cố che giấu gì sao Linh? Thừa nhận được rồi đấy...

-Còn lâu nhé.. -Tôi nhìn cậu ta cười một cái rồi nghiêng răng gào lên -Cút ra khỏi bà ngay!!! Không đi nhanh còn làm cái quái gì nữa???

Huy nhú mày nhìn tôi tổng tôi lên giường lần hai.

-Bà định mặc áo thu đông chân đi dép lên thế mà đi hả???

-Đi mua sách chứ có phải đi hẹn hò đâu mà bày vẽ? -Tôi gào lên.

Cậu ta không thèm nghe lời tôi nói, mở phăn tử quần áo tôi ra rồi xáo tung cả lên. Đừng nói là cậu ta tìm..tìm...tìm...

-Đây rồi! -Cậu ta hồ hởi kêu lên rồi cầm lấy chiếc váy màu trắng ngày trước tôi đi cùng Vũ ra. Tôi hóa đá tại chỗ với vẻ mặt kinh hoàng. Ôi mẹ ơi!!! Cậu ta dí vào mặt tôi -Mau lên! Mặc vào nếu muốn đi sớm!

-Không không không! Không bao giờ!!!-Tôi cự tuyệt lắc đầu nguầy nguậy.

-Mau lên! Bà này hay nhỉ??? Mặc vào tôi xem xem nào!

-Không không không!!!! -Tôi gào lên kiên quyết không mặc.

Huy nhìn tôi vẻ hệt hăng, mặt cậu ta xù xuống:

-Vậy à... -Cậu ta vút chiếc váy lên giường, lặng lẽ mở cửa ra -Ừ, thế thì đi thôi.. Tôi chỉ muốn bà mặc chiếc váy đó đi chơi với tôi một lần thôi mà... Cuối cùng, Vũ vẫn sướng nhất...

Ôi trời... Cậu ta đang khiến tôi tủi lòng. Cuối cùng, tôi cũng bị vẻ mặt dễ thương không đỡ nổi của cậu ta thuyết phục. Tôi thở dài bất mãn kêu lên:

-Được rồi... Tôi mặc! Tôi mặc là được chứ gì?

Cậu ta quay lại nhìn tôi, mắt cậu ta như sáng lên. Thiếu điều mọc thêm cái đuôi vẫy vẫy nữa. Huy ơi là Huy...

Vừa chạm chân vào nhà sách, tôi đã ù như bay đi đến gian giảm giá nhiều nhất. Nhìn đồng sách mà mắt sáng như sao. Huy thông thả dứt túi quần đi phía sau lưng tôi. Đám con gái đứng xung quanh nhìn theo. Hừ, chọn sách thì chọn lựa đi còn bày đặt ngẩng trãi nữa! Tôi bức bối nghĩ. Mà ô hay, Huy được người ta nhìn chứ có phải tôi được nhìn đâu mà tôi phải bức bối đến thế nhỉ? Chết tiệt! Quên đi Linh ơi...

Tôi nhìn tủ sách. “Không gia đình”. Ôi! Cuốn sách này hay lắm! Tôi nhìn nó mà thấy sướng điên lên. Nhưng nó nằm ở dãy cao mà chiều cao tôi lại không cho phép để lấy nó. Thế là tôi cứ phải với tay hết cỡ để chạm đến cuốn sách đó, thậm chí nhảy lên nhưng bất lực. Lúc định đi tìm cái ghế thì đột nhiên một làn hơi ấm áp sát lưng tôi. Tôi chưa kịp xác định là gì thì một bàn tay từ phía sau đã với lên lấy cuốn sách xuống, lướt qua những ngón tay đang cố với của tôi ấm áp. Tôi mở to mắt quay lại thì suýt đập đầu vào kệ sách. Huy đứng phía sau tôi, gần đến phát hãi. Cậu ta mỉm cười dịu dàng chìa cuốn sách ra trước mặt tôi:

-Không làm được thì đừng có gắng. Haha..

-Ông xỏ xiên tôi đấy à? -Tôi giật lấy cuốn sách gào lên bỏ đi sang kệ khác. Khoảnh khắc đó, hình như tim tôi nó muốn rụng xuống thì phải.

Thế là đi một vòng quanh nhà sách, tôi tóm được bốn cuốn rất hay thế là hí hửng ra về.

-Còn sớm chán. Đi chơi ăn đâu đó đi! Ngày trước bà chưa đi ăn kem tôi đãi thì phải? -Huy nhìn tôi, miệng nở một nụ cười lóa mắt. Nghe ăn thì tôi gật đầu ngay. Nhưng vấn đề ở chỗ, Huy đã gửi chiếc xe đạp của cậu ta đi đâu rồi ấy, cậu ta muốn tôi đi bộ cùng cậu ta cho thoải mái. Mỗi chân thì có! Thoải mái con khỉ gió!

Tôi và Huy đi cùng với nhau. Đám con gái nhìn theo đầy ngưỡng mộ, những tiếng thì thảo xung quanh vang lên. Huy bảo nên vào sở thú, ở đó vừa được chơi, và kem ở đó cũng ngon nữa!

Bên ngoài sở thú đông nghịt người, Huy nắm lấy tay tôi để không lạc nhau. Khoảnh khắc đó, có cảm giác khác lạ chạy qua người. Nhưng tôi không hiểu, đây là cảm giác của hai đứa bạn thân. Do tôi và Huy thân nhau quá nên mới đâm ra có cái thứ cảm xúc này? Hay là do thứ gì khác?

Nhưng mớ suy nghĩ rồi đó nhanh chóng bị lấp đi, thay vào đó là tiếng hú hét điên cuồng đầy phấn khích khi thấy tận cảnh các con vật đáng yêu thế này.

-La hét vừa vừa thôi Linh. Không người ta không hiểu lại tưởng bà và đám khỉ đó là họ hàng với nhau nên vừa gặp nhau đã mừng đến thế đó! -Huy bật cười kêu lên.

-Im đi!!!

-Hahaha!

Đi đến đâu, tôi và Huy cũng là lũ ầm ĩ nhất khiến tôi thấy hài hài. Đến khi qua gian hàng ăn uống, Huy nhiệt tình lôi tôi đến chỗ này chỗ kia khiến tôi thích mê.

-Này, Huy, miệng ông dính chút gì kia... -Đang tản bộ bên hồ, trên tay là chiếc kem khác, tôi nhìn lên Huy. Huy nhướn mày đưa tay lên lau nhẹ nhưng đều trật. -Để tôi lau cho!

Nói rồi tôi nhón chân lên, nhẹ nhàng lấy tay gạt nhẹ lên khóe miệng cậu ấy. Huy mở to mắt nhìn tôi, cả người cậu ta gần như sững lại. Tôi cũng bất giác sững lại. Chết.

-Haha.. Đừng có hiểu lầm bậy bạ nhá. Đẳng này chỉ muốn giúp cậu thôi nhé. Haha... -Tôi cười xả lả lúng túng quay đi, mồ hôi túa ra. Nhưng chưa kịp bước đi thì Huy đã vòng hai tay qua cổ từ phía sau ôm chặt lấy tôi khiến tôi giật mình giãy nảy. Cậu ta gục đầu xuống vai tôi, tôi quát lên:

-Thằng bệnh! Thả bà ra!!!

-A..a... Bà dễ thương không chịu được... Làm sao đây? Tôi không muốn thả bà ra...

Dễ thương cái đầu cậu ấy! Cậu tính dùng mỹ nam kế quyến rũ tôi sao? Đừng có mơ nhé Trần Gia Huy!

Bên bờ hồ, có một giọng nói chàng trai hét to:

-Nguyễn Hàn Linh!!! Tôi thích bà!!! Tôi sẽ điên lên trước khi bà thừa nhận mất!!!

Và tiếng của một cô gái gào lên đáp lại:

-Im đi đồ bệnh hoạn!!! Bớ người ta!! Có quấy rối!!!

Và khi về nhà lúc ngày đã trưa, vừa leo lên phòng, Linh đã đứng trước gương mà nhìn tóc của mình, lại nằm lên giường trùm kín chăn lại, lẩm bẩm:

-Chó Huy... Ông muốn tôi đau tim đến chết sao? Ủ, hình như tôi có thích ông đấy, nhưng chỉ một chút như sợi tóc thôi... Bé hơn cả sợi tóc nữa.. Như hạt bụi bé tí thôi...

Lời nói đó tất nhiên Huy không thể nghe được, thật là tiếc.

Điện thoại Linh khẽ rung lên, một tin nhắn gửi đến: “Tôi chờ bà ngày bà chịu thừa nhận bà thích tôi! Nhớ lấy đấy! Không trốn được đâu! Vì... Tôi-thích-bà!”.

Ồi ba chữ cuối... Lần này thì Linh không thể trốn được cảm xúc quái đản gần gũi của mình nữa rồi. Đúng như Linh nói, chỉ thích cậu ta một chút thôi, nhưng một chút đó cũng đủ để quấy rối cuộc sống của cô rồi.

32. Chương 32: Mưa

Đến khi tôi biết mình thích cậu đến thế nào thì cũng là lúc tôi tập sống không có cậu...

Vũ vẫn đi học cùng tôi bình thường. Vẫn trò chuyện, vẫn bông đùa và vẫn thích chọc giận tôi. Khánh vẫn đáng ghét mặt dày. Huy vẫn trầm tính nhưng bây giờ có vẻ đã thoáng hơn. Ít nhất đôi mắt lúc nào cũng vô hồn bây giờ lại thấp thoáng ý cười. Duy chỉ có Tường Anh là trầm lặng đến kì lạ. Từ ngày biết tin anh ta giải nghệ, tôi ít khi gặp anh ta. Có gặp cũng chỉ là những lần vô tình thoáng qua nhưng rồi cả tôi và anh ta thờ ơ nhau như người xa lạ. Nhiều lúc đến trường, vô thức ngược lên thì nhìn thấy anh đứng trên tầng ba nhìn xuống tôi. Tôi không nhìn rõ mặt anh ta nhưng thấy anh ta có cảm giác cô đơn đến kì lạ. Người con trai có gì đó vô cùng mơ hồ với tôi. Và tôi cũng không ngờ mọi chuyện đầu năm của tôi với anh ta lại có thể nhanh chóng đi vào lãng quên đến thế. Mọi thứ trôi qua như một giấc mơ, có cảm tưởng như năm mười bảy tuổi của tôi có nhiều biến động nhất ấy, và có thể sẽ không dừng lại ở đó.

Đang suy nghĩ mông lung thì tôi đâm sầm vào một người. Người đó cũng giật mình đưa hai tay ra đỡ lấy vai tôi. Tôi nhìn lên thì có chút bất ngờ, Tường Anh đứng trước mặt tôi. Hình như anh ta cũng bất ngờ nên mặt anh ta thoáng chút bối rối.

-A... Xin lỗi.. -Tôi lên tiếng, lách người khỏi Tường Anh, tôi định bước đi tiếp tục con đường của mình thì đột nhiên cánh tay tôi bị ai đó kéo lại.

-Nguyễn Hàn Linh... -Người phía sau tôi lên tiếng. Tôi mở to mắt quay lại, nhìn Tường Anh đầy khó hiểu. Tường Anh có chút bối rối nhìn tôi, vánh tai anh ta như đỏ lên, cuối cùng, anh ta lại nhìn thẳng vào mắt tôi lên tiếng -Tôi.. Năm nay đã là năm cuối cấp, gần ra trường rồi... Không lẽ, em không có điều gì muốn nói với tôi sao?

Tôi mở to mắt. Nghe có làn gió lạnh nào đó thổi qua đầu đây. Cảm giác ngượng ngịu không mấy tự nhiên ám đầy khiến tôi cảm thấy rùng mình.

-À... -Tôi lên tiếng, Tường Anh hơi giật mình, mồ hôi túa ra nhìn tôi. Tôi gật đầu một cái rồi nhẹ nhàng thoát nhẹ tay mình ra khỏi tay anh ta, cười hề hề nói -Chúc anh học tốt, vào được trường đại học xịn. Năm nay anh đã tốn sức gây rắc rối cho tôi rồi... Haha...

Tường Anh nhìn tôi, đôi mày thanh tú khẽ chau lại.

-Chỉ thế thôi sao?

Tôi nhìn anh ta. Còn cái gì nữa chứ? Anh ta chờ đợi cái gì ở tôi?

-Thật là... Có vẻ tôi đã quá ảo tưởng rồi... -Tường Anh khẽ bật cười nhưng đôi đồng tử co lại. Anh ta vừa lăm bắm gì đó trong miệng rồi lặng lẽ rời đi. Tôi nhìn theo. Này, có phải là trong gió có chút vị buồn không? Này, có phải mày vừa làm chàng trai vừa rời đi buồn không? Nhưng đây hành lang sâu thẳm không trả lời nổi. Một ý nghĩ vô thức vụt qua đầu tôi như cảm tính, nhưng lại gạt đi vì không muốn suy nghĩ vẩn vơ.

Tôi và Huy vẫn xoay đi xoay lại cái mối quan hệ rối như tơ vò như thường. Nhưng mà tôi biết, đã có gì đó khác lạ nảy sinh trong lòng. Tôi không rõ đó là do tình cảm giữa hai đứa bạn thân, hay thực sự là tình yêu trai gái nữa. Thật mơ hồ và tôi luôn dùng cái mặt cau có để che đi nó.

-Ê, chiều nay bà đi cổ vũ chứ Linh? -Mai quay xuống nhìn tôi.

-Hế? Cổ vũ cái gì? -Tôi trở mắt hỏi lại.

-Thật muốn đâm vào mặt bà quá mà! -Tiếng Mai kêu lên -Chiều nay có trận bóng rổ, lớp ta và lớp 11A1 đó! Thật là... Huy lớp chúng ta, và Khánh, Vũ lớp 11A1 chính là tâm điểm của trận đấu này. Thật tiếc vì ngày trước do Khánh bị tai nạn bất ngờ nên dừng trận đấu. Phải đợi đến giải mùa xuân mới được thấy đấu lại. Cho nên chiều nay mới hồ hởi đi xem bù nè!

Tôi khẽ nhú mày. Đúng là đã một thời gian dài trôi qua kể từ ngày đấu bóng rổ, cái hôm mà tôi đã phá hỏng cuộc đấu người ta chỉ vì tên Khánh đó bị trượt chân. Tôi nhìn ra đám con trai đang đứng ngoài cửa. Trông hăng nào thẳng nấy đang rất vui vẻ, chốc chốc lại vò đầu đẩy vai Huy cười tít như ý nói: "Bọn tao trông đợi vào ông đấy". Tôi bất giác mỉm cười, mơ màng trả lời:

-Ờ.. Phải đi chứ...

-Chiều nay lớp có trận bóng rổ hả?

Tôi vừa ngịch ngịch tờ giấy trên bàn vừa hỏi. Huy ngược lên nhìn tôi, miệng cười tươi:

-Đúng, bà biết rồi sao? Tôi cũng định nói cho bà biết này.

-Cố lên nhé! Tất cả trông đợi vào ông đấy! Tôi sẽ đến cổ vũ! -Tôi cười vố vai Huy. -Tôi thực sự rất thích vẻ mặt ông khi ông chiến thắng thứ gì đó. Cái vẻ mặt tự đắc kiêu ngạo dễ thương ấy!

Tôi quệt mũi hếch mặt lên. Nhớ lại năm trung học cơ sở, Huy giành chiến thắng trò rung chuông vàng, mặt cậu ta trông dễ thương, lại nhìn về phía tôi vậy vậy. Lúc đó tôi đã tự hào mà khoe: "Bạn thân tui đó! Bạn thân tui đó!".

Có lẽ từ cái lần đầu cậu ta đội lên vòng nguyệt quế, nên cậu ta đã trở thành thần tượng của trường tôi, lên đến cấp III bây giờ.

-Thật chứ? Bà thích tôi chiến thắng sao?

Tôi gật đầu, mắt sáng lên.

-Vậy thì, vì bà, tôi sẽ đấu hết mình. -Nói rồi Huy hôn vào má tôi một cái thật nhanh khiến tôi bất ngờ không kịp trở tay, rồi cậu ta bước nhanh về phía trước, quay lại nhìn tôi, đôi mắt đẹp cong lại đầy quyền rũ, và cậu ta nói to -Chỉ cần thế là đủ chiến thắng rồi! Chiều nay nhớ đến xem cảnh tôi chiến thắng nhé!

Huy chạy đi, còn tôi thì mở to mắt nhìn theo cậu ta, mắt không chớp một lần. Đưa tay chạm vào má. “Chỉ cần thế là đủ chiến thắng sao?”

Tôi bất giác cười vang rồi chạy về.

Nhưng chiều hôm đó...

Huy đã không đến...

Trận đấu đó cả lớp nháo nhác, cố tìm cách gọi cho cậu ta nhưng bên kia đường dây chỉ là tiếng của cô tổng đài lạnh lùng nói: “Thuê bao quý khách vừa gọi hiện không liên lạc được.”. Đến khi vào trận đánh đẩy tên Nam vào đứng thay. Suốt cả trận tôi không còn hứng thú để cổ vũ. Tôi nhìn ra phía cửa để có thể nhìn thấy Huy nhưng không thấy đâu. Trận đấu tàn, cũng chỉ còn mình tôi còn ngồi lại trên dãy ghế, nhìn xuống cột bóng rổ. Ánh nắng chiều buồn man mác phủ xuống, đồng hồ đã quá gạch năm giờ chiều.

Tôi chạy như điên đến nhà Huy. Rõ ràng cậu ta bảo sẽ đấu vì tôi mà? Nhưng dừng trước nhà cậu ta, chỉ là căn nhà vắng không có người cùng đàn hoa hồng leo dịu dàng kì lạ.

“Thuê bao quý khách...”

-Huy! Cậu đang ở đâu vậy chứ? -Tôi bực mình cắn môi tắt điện thoại. Cuối cùng cất nó sâu vào túi áo rồi chạy về.

“Thuê bao quý khách...Tút! Tút! Tút!”. Vẫn không thể liên lạc cho cậu ta. Đã bảy giờ tối. Tôi vén màn cửa ra. Chắc Khánh sắp qua rồi. Còn Huy thì, tôi lại lấy điện thoại ra, nhìn chăm chăm vào màn hình. Tự hỏi cậu ta đang ở đâu, đang đi đâu nhưng không thể biết.

Tôi lại nhấn vào dãy số quen thuộc, lại tiếng “thuê bao” nhưng tôi vẫn gọi đến cùng. Cứng đầu cứng cổ đến nỗi tôi không biết mình đã phải nghe bao nhiêu tiếng “thuê bao”. Cho đến khi tôi chán nản bấm lần cuối thì một dòng âm thanh truyền đến như một luồng điện khiến tôi tỉnh táo hẳn. “Tút... Tút... Tút...”. Nhưng cũng chỉ là hàng tiếng tut tut và không ai chịu nhắc máy. Tôi lì hơn tôi tưởng, tôi tiếp tục bấm và lại tiếp tục nghe cả chục lần tut tut như thế nhưng không có dấu hiệu, cho đến khi cậu ta chịu nghe máy.

-Huy! Ông đang ở đâu thế? -Tôi bực mình gất lên.

Nhưng đáp lại tôi là một khoảng im lặng từ bên kia truyền đến, nặng nề đến đáng sợ.

-H..Huy? -Tôi lên tiếng, không khỏi khó hiểu gọi cậu ta lần nữa. Nhưng cũng chỉ là im lặng. Ngoài kia, mưa bắt đầu rơi khiến tôi bất ngờ nhìn ra cửa. Mưa vừa mới đến mà lại trút nhanh đến lạ, chưa quá một phút, tiếng “rào rào” bắt đầu vang to. “Mưa rồi!”. Tôi thầm nghĩ, đầu bên kia vẫn không truyền đến một tiếng nói nào cho đến khi tiếng mưa loáng thoáng rơi vào tai tôi. Tiếng mưa, tiếng mưa rất rõ ở bên kia.

-Huy? -Tôi lại lên tiếng, tay vô thức siết chặt tà áo -Ông đang ở ngoài trời đúng không? Ông đang ở đâu?

Bên kia lại là tiếng im lặng. Im lặng đến khó thở. Tôi bắt đầu lo lắng gào lên:

-Thằng điên kia! Muốn sống thì lên tiếng ngay! Rốt cuộc ông bị gì hả???

-Linh... -Bên kia bắt đầu vang lên tiếng. Tiếng run run không rõ, rồi lại ngưng bật. Chỉ còn tiếng mưa bên kia đầu dây truyền tới. Và lúc đó, tôi biết rằng Huy đang chịu một chuyện gì đó rất tồi tệ, và cậu ấy thật sự cô đơn. Cô đơn đến đau lòng. Tôi định tắt máy thì tiếng Huy lại vang lên lần nữa, nghe nghèn nghẹn như cố che đi điều gì đó:

-Đừng tắt máy... Linh... Hãy giữ máy như thế... Đừng tắt... -Rồi bỗng nhiên lại ngắt đi thêm một lần nữa -Đừng tắt.. Để như thế đi...

Tôi nắm chặt tà áo, giọng nói cậu ấy nghe vẫn trầm thế nhưng hình như đang run lên.

-Tôi sẽ không tắt máy đâu! Nhưng đã có chuyện gì? Ông đang ở đâu thế?

Tiếng Huy lại im lặng. Có một tiếng từ cổ họng cậu ta vô tình truyền đến mà tôi không nghe rõ đó là tiếng gì, rồi ngay lập tức, cậu ta tắt máy.

Cầm điện thoại trong tay tôi run lên, chạy vội xuống nhà cầm lấy cái ô bật lên, nhìn sang anh Tùng đang ngồi dưới nhà:

-Anh Tùng! Em phải đi đến đây có chuyện! Ba mẹ có về anh nói Huy bị ốm nặng em đến thăm cậu ấy nhé!

-Này! Con gái ai lại cho đi buổi tối, trời mưa nữa, để mai đã rồi hầy... Linh! Bé Linh!

Tôi chạy vội ra phía cổng, để câu nói bỏ lửng của anh Tùng chìm trong tiếng mưa. Huy là một người vốn hướng nội, cậu ta lại rất nhạy cảm và dễ bị tổn thương. Khi cậu ta đau đớn, cậu ta sẽ chỉ tự hành hạ mình mà không chịu sẻ chia cho ai cả. Huy, rốt cuộc thì... Tôi là gì với cậu?

Màn đêm trùm lên mọi thứ. Mưa to tầm tã. Ánh đèn đường lơ mờ cũng đủ chiếu rõ những hạt mưa chi chít nhảy xuống đường. Tôi không ngừng gọi cho cậu ta nhưng cũng chỉ là tiếng tút tút không người bắt.

Cậu ấy ở đâu? Tôi biết tìm cậu ấy ở đâu đây?

“Bây giờ tôi mới biết tìm một người khó đến vậy...”

Tôi chạy dọc tất cả con đường nhưng không biết nên đi về đâu. Tiếng truyền điện thoại bỏ lửng trong không gian.

-Huy à... -Có tiếng nghẹn bật ra trong cổ họng. Tôi lặng ngắt nhìn bóng người con trai dựa lưng vào bờ tường của nhà nào đó phía bên lề đường. Mưa ướt trùm lên cả người chàng trai đó, và chàng trai thì ngồi im như một cái xác, không nhúc nhích như cam chịu dòng nước lạnh xối vào người đó.

-Huy! -Tôi chạy đến. Áo sơ mi trắng ướt nhẹp, cả người cậu ướt nhẹp mới đúng. Người Huy se sẽ run lên, không biết vì lạnh hay vì gì khác. Huy ngược đầu lên nhìn tôi. Tôi bất giác khựng lại, rõ ràng không phải là nước mưa, rõ ràng là có giọt nước từ trong khóe mắt đó tràn ra. Không lẽ...

Huy khẽ nhắm mắt lại, một giọt nước tràn mi chảy xuống, hòa theo dòng mưa xối xả. Tôi ngồi xuống lay nhẹ tay Huy:

-Huy.. Huy à.. -Huy vẫn bất động như thế, như không còn chút sức lực nào, gương mặt đẹp là thế, sáng là thế bây giờ chỉ toàn sự đau thương.

Chắc hẳn cậu ta vừa trải qua một việc gì đó khủng khiếp lắm nên bây giờ mới như thế này. Tôi ôm chậm lấy cậu ta, chiếc ô bị thả giữa chừng rơi xuống nền đất.

Khi tôi gặp chuyện, Huy luôn là người cạnh tôi, thì bây giờ, tôi cũng thế. Tôi không muốn hỏi lý do vì chắc hẳn nỗi đau đó quá lớn, không nên để Huy nhắc lại nó nữa. Rồi sẽ có một ngày tôi biết chuyện đó là gì thôi.

Tôi ôm chặt cậu ta, nước mắt bất giác cũng rơi từ khóe mắt xuống. Mưa trùm lên người tôi. Người Huy run lên, bàn tay run run đau đớn cũng vươn lên ôm chặt lấy tôi. Chặt đến mức tôi thấy nghẹt thở. Cả người Huy không còn dựa vào tường nữa mà gục hẳn vào người tôi, và tôi nghe tiếng khóc của cậu ấy. Và cả thân hình run lên như một đứa trẻ. Tôi không biết đã có chuyện gì xảy ra với cậu ấy, nhưng tôi biết bây giờ, cậu ấy cần ai đó ôm cậu ấy thật chặt như thế này. Chỉ cần thế thôi.. Cũng như khi bạn đau buồn, bạn cô đơn, bạn muốn dựa vào bờ vai của ai đó vậy đấy...

-Đừng...thả ra... -Tiếng Huy vang lên, bàn tay càng siết chặt tôi hơn khiến tôi khó thở. Mưa thật dày. Tối đó, không ai nói với nhau câu gì nữa. Chỉ ôm thật chặt. Và có lẽ, tôi không hỏi lý do cậu ấy trở nên thế này lại là quyết định sáng suốt...

33. Chương 33: Tập Sống Không Có Cậu

Ba Huy đã bỏ đi, nhờ gửi cậu ấy cho người bác. Trong thư để lại, ba Huy đã nói rằng ông ấy không đủ khả năng làm cha, không thể đem những điều tốt đẹp cho cậu ấy. Cậu ấy nói điều đó sau một tuần tự kỉ trong căn phòng của mình mà không tiếp xúc với ai. Cậu ấy kể với Linh bằng vẻ mặt nhẹ nhõm, nhưng Linh biết phía sau đáy mắt đó là một nỗi đau lớn mà cậu ấy không thể xóa được. Một người như Huy một khi khóc, thì Linh biết cậu ấy đã đau đớn thế nào rồi. Huy quá mạnh mẽ với những gì đã xảy ra với mình.

-Bác tôi bảo đến sống, nhưng tôi đã xin bác được ở lại ngôi nhà đó một tuần... Bác thông cảm cho tôi nên đã đồng ý.

Linh lặng lẽ thở dài. Nhìn bờ vai Huy như run lên. Linh nhẹ nhàng nắm lấy bàn tay Huy, nói nhỏ:

-Cố lên...

Huy nhìn sang Linh, khẽ mỉm cười. Rồi bỗng nhiên cậu ấy gục đầu xuống vai Linh. Có một chút sững người, Linh thấy một cảm giác mát lạnh thấm qua vai. Đến khi giật mình nhìn lại thì phát hiện: Huy đang khóc.

Một chàng trai mạnh mẽ là thế... Cuối cùng cũng khóc. Khóc trước mặt người con gái mà cậu yêu, tình nguyện để cô ấy có thể thấy vẻ yếu đuối của mình.

“Linh à... Từ nay trở về sau, mong bà sống tốt..”

Tôi vẫn luôn mặc định, cho Huy ở bên cạnh tôi là điều hiển nhiên nên cũng không hề để tâm đến việc cậu ấy có biến mất đi đâu hay không.

Rồi đột ngột một ngày, tôi không còn được thấy Huy nữa...

“Tách!”

Có giọt nước rơi xuống mặt đất nghe thật nhẹ...

-Lớp trưởng, hôm nay vắng bao nhiêu? –Tiếng cô chủ nhiệm vang lên.

-Thưa cô, vắng một, bạn Trần Gia Huy ạ. –Tiếng lớp trưởng vang lên.

-À...-Cô chủ nhiệm nghe đến tên Huy, bỗng thở dài, rồi mở cặp lấy cuốn sổ điểm gạch nhẹ tên ai đó.

Đã hai ngày, Huy không đi học. Tôi gọi điện thì lại chỉ là những tiếng “tút...tút..” không người bắt. Có lẽ là Huy cần thêm chút thời gian để điều chỉnh tâm lý. Sau khi ổn, cậu ấy sẽ lại đến trường mà thôi. Tôi đang nghĩ thì bỗng nhiên cô chủ nhiệm đứng lên, lặng lẽ thở dài, lên tiếng:

-Các em... Cô xin thông báo với các em một tin buồn... Lớp ta bây giờ đã có một học sinh chuyển khỏi lớp.

Cả lớp xôn xao bàn tán. Tôi cũng ngồi thẳng dậy lắng nghe. Là ai?

-Bạn Trần Gia Huy đã theo gia đình ra nước ngoài sinh sống. Cậu ấy lặng lẽ đi, không muốn nói chuyện đó cho cả lớp biết. Vì thế, sĩ số lớp từ nay sẽ giảm đi một học sinh.

Tôi bất động...

-Cái gì? Huy sao???

-Không phải chứ? Cậu ấy đi từ lúc nào thế??

Từng tiếng học sinh xung quanh vang lên. Tôi lặng người, có cảm tưởng như dưới chân mình có cả một cái hố sâu không trọng lực. Chân tôi run lên. Tôi nắm chặt tay lại. Không thể nào... Huy đi đâu cơ chứ..? Chắc hẳn có sự nhầm lẫn đâu đây.. Nếu Huy đi, cậu ấy sẽ nói với tôi chứ không lặng lẽ mà đi như vậy. Đừng rồi, Hàn Linh, đừng rồi... Bình tĩnh.. Khi mày về nhà, Huy vẫn sẽ sang nhà mày kèm mày học thôi... Nhưng đột nhiên, có gì đó cay cay rơi xuống từ khóe mắt tôi. Nhìn lại, miếng nilon bọc bên ngoài vở có một giọt nước không biết từ đâu chảy dài thành một vệt nước nhạt. Rồi tiếp tục, có thêm một giọt nước nữa rơi xuống. Tôi vô thức đưa tay lên mặt thì bàng hoàng nhận ra, tôi đã khóc. Tôi khóc mà tôi không biết. Cả người tôi như tê liệt, không cảm thấy gì cả. Đau? Không... Buồn? Không... Vui? Cũng không... Mất mát..? Hình như là thế. Tôi không thể hiểu chính mình. Bây giờ tôi không có chút cảm xúc nào cả. Hay là vì nó quá lớn khiến tôi không muốn chấp nhận nó nên mới như thế. Là do tôi không chịu chấp nhận nó...

-Linh, bà không sao chứ? –Cái Dương quay xuống nhìn tôi, tôi ngước mặt lên, thấy mặt mình cứng đờ như khúc gỗ không có một cái biểu cảm. Mặt gỗ... Tôi đã trở nên chai mòn với cảm xúc từ khi nào..? Đáng

lẽ một đứa bạn thân như tôi phải hốt hoảng gào lên thậm chí là bay ra khỏi lớp đi tìm cậu ấy hoặc là khóc lóc đau đớn chứ? Tại sao bây giờ tôi lại thế này?

Cái Dương hốt hoảng ôm chầm lấy tôi:

-Linh... Bà đừng như thế... Nếu bà muốn khóc thì khóc... Nhưng đừng tự lừa dối bản thân để tự chịu đựng bản thân như thế..

Đúng thế... Dương nói đúng... Là do tôi không muốn tin, không muốn tin. Không muốn chấp nhận nên mới cố chấp tỏ ra bình thản. Tôi mặc định cho rằng khi tôi về nhà, Huy vẫn còn đó.

Tan học, tôi chạy như điên về nhà, tuyệt nhiên không có một giọt nước mắt hay một vẻ đau buồn gì cả. Là chờ đến thì đúng hơn.

Đứng trước cổng nhà có dàn hoa hồng leo quen thuộc, tôi vội vàng đến cửa gỗ mạnh mà gọi:

-Huy! Huy! Ra đây! Mau! Mở cửa cho tôi! Mau! Huy!

Nhưng bên trong không có tiếng trả lời. Lúc này, bỗng nhiên tôi thấy hốt hoảng hơn bao giờ hết. Tôi đập cửa, giọng nói đã run nhưng nước mắt vẫn không chịu chảy xuống:

-Huy! Ra đây! Mau! Huy!!

-Linh! –Tiếng Vũ vang lên. Tôi quay lại, vẻ mặt cứng đờ như mất hồn, chỉ tay vào cánh cửa:

-Huy không có ở nhà...

Vũ chạy đến ôm chầm lấy tôi. Tôi sững sờ, không kịp phản ứng thì tiếng Vũ đang vang lên:

-Linh... Đừng thế... Nếu bà buồn đến thế thì xin bà hãy khóc... Đừng làm mặt đờ như thế... Đừng cố gắng chạy trốn như thế... Linh à!

Tôi không biết Vũ đang nói gì cả. Đột nhiên, thấy gì đó mát lạnh chảy xuống má, tôi mới biết nước mắt mình chảy từ khi nào..

Tôi đẩy Vũ ra, đưa tay gạt nhẹ lên mặt, giọt nước chảy xuống lòng bàn tay tôi. Tôi hoang mang nhìn lên Vũ:

-Tôi khóc rồi...

Rồi nước mắt không hiểu sao tuôn nhiều dần, nhiều dần. Tôi cố gắng gạt đi nhưng không thể hết. Cảm giác cứ mỗi lần nước mắt chảy ra là có cả một nỗi tê tái nào đó dâng nghẹn đầy lòng.

-Không.. Tại sao tôi phải khóc cơ chứ..? –Tôi vừa gạt vừa lầm bầm nói. Nhưng cuối cùng, khi sức chịu đựng bùng nổ, nước mắt chảy ra tôi không còn cản nó nữa. Nỗi buồn nào đó dâng nghẹn cuống họng khiến tôi chỉ muốn khóc òa lên. Lúc này, tôi nhắm mắt, không bật lên tiếng khóc nào cả, chỉ để nước mắt theo nỗi đau mà chảy xuống. Tôi nuốt đi tiếng nấc vào trong, nuốt đi cả ngàn câu hỏi “tại sao” của tôi vào trong. Tôi không muốn mở mắt, sợ rằng khi mắt tôi vừa hé, nước mắt ại được dịp tuôn nhiều hơn mà tôi không kiểm soát nổi. Bỗng nhiên, thấy cả người tôi như có ai đó kéo lại rồi ôm vào lòng. Một bàn tay đặt sau đầu tôi áp mặt tôi vào lồng ngực cậu ấy. Vũ vỗ nhẹ vào vai tôi. Không nói, không bình luận.

-Ông biết Huy chuyển đi rồi đúng không?

Tôi đẩy Vũ ra, nhìn vào Vũ. Cậu ấy nhìn tôi, vẻ trầm lặng của cậu ấy khiến tôi cảm thấy cậu ấy như chất chứa một nỗi buồn, một nỗi cô đơn đến kì lạ.

-Đúng... -Vũ bật lên một tiếng khô khốc. Tôi cảm thấy tủi thân hơn bao giờ hết, bình thản hỏi tiếp:

-Thế tại sao ông không nói cho tôi biết..?

Vũ im lặng, rồi nhìn sang tôi, đôi mắt buồn đến lạ.

-Huy không muốn nói cho bà biết.

-Tại sao...Tại sao chứ.. Tại sao tôi không thể biết?? Tại sao cậu ta bỏ đi mà không nói với tôi một tiếng? Rốt cuộc thứ tình bạn mười một năm trời của tôi và cậu ta nhạt nhẽo đến mức đó sao? –Tôi gào lên. Nước mắt theo đó càng chảy tái tê.

-Bà không hiểu hay sao..?-Vũ bước lại gần tôi, tôi vuốt nhẹ lọn tóc vương trên mặt tôi. –Vì đơn giản, cậu ấy sợ, cậu ấy không dám đối diện với bà... Vì cậu ấy sợ lúc đó, cậu ấy sẽ không đủ dũng khí để mà đi...

Phải rồi.. Tại sao tôi ích kỷ đến mức đó? Tôi nên mừng cho cậu ấy thật nhiều mới đúng chứ..? Tại sao tôi lại khóc thế này? Tôi lặng lẽ ra về, thấy lòng mình bình thản nhưng nước mắt không hiểu sao không thể ngừng. Có lẽ thứ tình bạn mười một năm trời của tôi đã thành một thứ tình cảm khác mà tôi không hề hay biết. Cũng có thể là do tôi luôn mặc định Huy là của riêng tôi. Nghiễm nhiên cho rằng việc cậu ấy ở cạnh tôi là điều tất yếu mà không để ý rằng có thứ khác nảy nở từ khi nào. Và cũng có lẽ, tuổi mười bảy còn nhỏ quá để yêu một người, nên khi Huy biến mất, tôi không đau khổ, không gào thét như những chuyện tình mà tôi thấy trong tiểu thuyết, trong phim. Tôi chỉ thấy buồn và mất mát gì đó, nhưng dừng ở mức độ nước mắt chảy xuống mà thôi, chưa đến nỗi đón đau như tiểu thuyết từng viết: “Đau như tê dại”.

Đúng, tuổi mười bảy còn vô tư, cách yêu còn vụng về ngây ngốc, lại nhẹ nhàng chứ chưa sâu sắc như người lớn. Vì thế nên khi Huy ra đi, tôi không thấy đau đớn đến mức “thấy da thịt rã rời”, nhưng cơn đau nhẹ của tôi cũng khiến tôi không thể chịu được. Chỉ biết rằng, con đường sau này, sẽ chỉ có một mình tôi bước, sẽ không có một bàn chân đi song song cùng tôi nữa.

Trời mưa sẽ không có ai đi chung ô với tôi nữa..

Đi học sẽ không có ai dắt xe đạp đứng trước cổng nhà í ới gọi tên tôi nữa.

Thư viện cũng sẽ không có ai ngồi đọc sách cạnh tôi.

Và cũng sẽ không còn ai lo lắng và hay cần nhắc cho tôi nghe nữa...

Đêm hôm đó, tôi chỉ biết mình đã khóc đến ướt gối.

Huy à, hình như tôi thích cậu nhiều hơn những gì tôi nghĩ...

“Khi tôi biết mình thích cậu nhiều đến thế nào thì cũng là lúc tôi tập sống không có cậu...”

Nhưng Huy à...

Đoạn đường không có cậu nó dài đến lạ...

Trong lớp học tôi không còn thấy bóng dáng biếng nhác thờ ơ của cậu nữa...

Không ai làm lá chắn khi tôi ngủ..

Không ai dồn đồng tiếng anh vào đầu tôi nữa..

Điều đó làm tôi cảm thấy cô đơn thật nhiều. Cảm giác trống rỗng hụt hẫng khiến tôi tủi thân muốn khóc. Biết đến bao giờ cậu mới trở lại đây Huy?

Một thời gian sau, cha tôi mất trong vụ tai nạn. Quá đau đớn nên tôi không còn để tâm hay nhớ nhung về điều gì nữa. Tôi chỉ biết mình cần gồng mình lên mà sống. Gia đình tôi cũng chuyển lên thành phố sống, để tiện cho anh tôi học đại học. Tôi gặp lại Vũ và Khánh khi hai cậu ấy lên thành phố học đại học. Chúng tôi lại trở lại những tháng ngày ngất ngưỡng, ngồi ôn chuyện cũ rồi nhe răng ra mà cười ngặt nghẽo. Chỉ có điều, vẫn thiếu một người.

Đã một thời gian dài trôi qua, đã có quá nhiều chuyện xảy ra và tôi không muốn nhớ đến...

“Huy... Đây! Huy!”

-Linh!

Huy đưa tay lên cổ với lấy nhưng đột nhiên hình bóng ấy mờ dần rồi biến mất, mới giật mình tỉnh dậy phát hiện ra tất cả chỉ là mơ. Cậu chỉ thấy mồ hôi mình ướt đầm. Đã sáu năm rồi cậu không gặp lại cô ấy. Mà không khi nào trong giấc mơ cậu không mơ thấy cô ấy cả. Khi tốt nghiệp cấp III cậu đã vội vàng quay về, cậu hối hận, thực sự hối hận vì sự hèn nhát của mình mà đã không nói lời tạm biệt Linh. Nhưng khi trở lại thì mới biết Linh đã bán nhà chuyển vào thành phố sống. Linh ở đâu, Huy cũng không biết. Đau khổ, cậu mang theo nỗi lòng quay về.

Hình bóng Linh ngập tràn trong tâm trí cậu, đến nỗi cứ mỗi khi bóng đêm trùm đến đặt mình nhắm mắt ngủ, hình bóng đó rõ ràng hơn. Đến khi cậu đưa tay ra cổ giữ lấy thì Linh biến mất. Đau đớn phát hiện ra tất cả chỉ là giấc mơ. Cậu bật cười chua chát thấy lồng ngực mình đau nhói. Cậu yêu cô ấy nhiều hơn cậu nghĩ... Liệu bây giờ có tình cờ lướt qua nhau thì hai người có nhận ra nhau. Liệu Linh có còn đón chào cậu bằng nụ cười rạng rỡ nữa không hay chỉ là cái nhìn xa lạ?

Tiếng điện thoại vang lên cắt đứt dòng suy nghĩ của cậu, cậu nhấc máy:

-Alô.. À... Được, tôi đến ngay...

Màn hình gọi tắt. Màn hình chính điện thoại hiện lên, Huy nhìn vào đó chăm chú. Bên trong điện thoại, tấm hình chụp lén của một cô gái đang đọc sách. Cô gái đó chính là người con gái gieo những hạt giống tình yêu đầu tiên vào cậu... Và cũng chính là người con gái duy nhất dày vò cậu suốt mười bảy năm trời.

Cậu đứng dậy, nhìn lên đồng hồ rồi thở dài. Lặng lẽ xuống giường.

Sau khi nhận bằng đại học y, cậu trở về Việt Nam làm việc.

“Linh à... Em phải chăng cũng theo ngành y, hay là ngành khác? Biết đến bao giờ tôi mới có thể gặp lại em?”

Bây giờ, xe cô chạy qua lại tấp nập. Thay vì chen chúc giữa đông xe, Huy chọn cách thả bộ trên hè phố, cảm nhận cái vị se lạnh của thời tiết. Đèn đỏ. Cậu đứng bên này đếm từng giây để có thể bước qua đường. Đã biết bao lần cậu đứng đợi đèn đỏ thế này mà nghĩ, khi cậu nhắm mắt, đến khi mở ra thì thấy Linh ở bên kia đường đợi mình, nhưng tất cả vẫn chỉ là ảo tưởng. Cậu bật cười cho sự chờ đợi ngu ngốc của mình, rồi hít một hơi sâu nhắm mắt lại. Đến khi mở mắt ra thì cậu mới thấy tim mình thất lại quặn đau.

Bên kia đường, một cô gái đang vội vàng chạy trên vỉa hè. Nét mặt mà dù trong giấc mơ cậu vẫn thấy rõ mà không thể quên.

-Linh....h..!

Cậu kêu lên, vội vàng băng qua, may lúc đó, đèn đỏ đã chuyển sang xanh.

-Linh! Linh à! Linh!

Cậu gọi mà gần như gào lên. Nghe trái tim mình như bóp nghẹt.

“Liệu đó là em.. Hay chỉ là cô gái ngang qua tôi vô tình nhìn nhầm mà không biết? Suốt sáu năm qua em dày vò tôi trong mỗi cơn mơ, khiến tôi không thể yêu ai được nữa...”

-LINH À!!!!

Linh dừng lại. Tiếng gọi đó... Sao lại thân quen đến thế? Chợt cảm thấy khóe mắt mình cay cay, cô lặng lẽ quay đầu lại. Lặng người.

Có một chàng trai đang đứng trước mặt cô, chàng trai đó giống người cô đã từng yêu đến kì lạ... Bất giác thấy nước mắt chỉ muốn trào ra nhưng cô lại lạnh lùng nuốt lại. Chàng trai đó, mái tóc mềm khê xao động, đôi mắt màu cà phê sâu và trong, không khác gì cả. Nếu có thì bỏ vai chàng trai rộng ra, và người chàng trai đó toát ra vẻ nam tính vững chãi.

Nhưng... Đã sáu năm, liệu đó có chắc là Huy hay không? Cô tự hỏi đã sáu năm trôi qua, liệu cô có còn chút tình cảm gì với người con trai này hay không?

-Linh...h..! -Huy gọi tên cô khản cả giọng, vội vàng chạy đến. Cô chưa biết phản ứng thế nào thì một vòng tay ấm đã ôm chặt lấy cô. Cô cứng đờ cả người. Thấy nước mắt mình chỉ muốn trào ra nhưng lại cứng rắn ngăn lại. Huy siết chặt lấy cô, giọng thỏn thức đau đớn:

-Linh,.. Cuối cùng tôi cũng tìm được em... Linh à...

Không thấy Linh phản ứng gì, Huy buông Linh ra, nhìn cô. Gương mặt cô không biểu lộ chút cảm xúc. Đôi mắt như có màn sương mỏng. Rồi nhanh chóng, cô khẽ mỉm cười khách sáo, buông một tiếng khiến Huy tái tê:

-Chào cậu... Đã lâu rồi không gặp... Trông cậu đẹp đi nhiều đấy..

34. Chương 34: Không Muốn Mất Em

Huy đờ người. Có cảm giác đau đớn dâng lên. Linh vẫn không thay đổi nét mặt, nhìn thẳng vào Huy, mỉm cười xa cách:

-Đã lâu không gặp. Cậu đẹp ra nhiều đấy.

Huy nhất thời không thể thốt ra tiếng nào được nữa. Huy có nhiều chuyện muốn hỏi, có nhiều điều muốn nói cho Linh nghe nhưng bây giờ, tất cả lại nghẹn ở cổ họng khiến Huy không thể bật nổi câu nào nữa.

-Đã sáu năm, à không, gần bảy năm... Tôi suýt là không nhận ra cậu nếu cậu không gọi tên tôi đấy. -Linh bật cười. -Cậu về nước lúc nào? Đã gặp anh em gì chưa? Sống bên đó tốt chứ?

Linh hỏi, lạnh lùng giấu đi cơn run rẩy trong tim. Bàn tay đang run lên khẽ siết lại nhẹ nhàng giấu phía sau lưng. Có gì đó cay cay muốn chảy xuống nhưng cô dần lòng không được thế. Nếu là cô của ngày trước, cô sẽ ôm lấy chàng trai này mà hỏi tại sao ngày đó cậu bỏ đi mà không nói cho cô biết. Muốn hỏi, liệu ở đất nước xa xôi đó có khi nào cậu nhớ đến cô không? Nhưng cô nhận ra, thứ tình cảm suốt mười đó từ lâu đã chìm xuống trong cô từ lúc nào. Cô không rõ mình có còn yêu cậu nữa hay không. Khoảng cách sáu năm đủ lớn để chia rẽ tình cảm của con người, huống gì, trong sáu năm đó đã quá nhiều chuyện xảy ra với cô.

Huy bật cười chua chát, khẽ giấu bàn tay đang nắm chặt lại ra phía sau, cười khan một tiếng:

-Tôi đã về đây lâu rồi... Về để tìm cậu...

Có gì đó khiến cô run rẩy. Nhưng sáu năm đủ để thay đổi một con người. Linh lạnh lùng nuốt tất cả những thứ cảm xúc yếu đuối đó, bật cười:

-Thật tốt cho tôi vì có người bạn thân như cậu. Chỉ tiếc, tôi đã không có duyên để gặp cậu sớm hơn. Vậy cậu đã gặp Vũ và Khánh chưa?

-Chưa...

-Ừm, tôi sẽ cho cậu số điện thoại của Khánh và Vũ, gặp nhau rồi chúng ta họp mặt phát! Sáu năm rồi không gặp! Gặp được đúng là bất ngờ thật, ừm..xem nào.. -Linh vừa nói vừa tìm số. -À đây, 09..... Được rồi. Chúng ta gặp nhau sau. Bây giờ tôi đang vội, thế nhé.

Linh vừa quay bước đi thì Huy đã nhanh chóng nắm lấy tay cô kéo lại.

-Tại sao... -Huy bật tiếng, có gì đó đang tan ra trong cậu, đau đớn -Linh à, suốt sáu năm trước cho đến bây giờ, chưa bao giờ tôi ngừng yêu cậu, ngừng nghĩ về cậu.. Nhưng chẳng lẽ, cậu thực sự không có gì để nói với tôi sau sáu năm xa cách hay sao?

Tay cô run lên.

-Cậu ám ảnh tôi trong từng giấc mơ, tôi nhớ cậu đến phát điên nhưng khi tôi trở về chỉ là căn nhà đã bán và cậu thì đã chuyển đi. Lúc đó tôi đã phát điên lên cậu hiểu không? Tôi đã nghĩ nếu có thể gặp cậu, tôi sẽ nói cho cậu nghe nhiều, rất nhiều. Nhưng đối mặt với tôi cậu thờ ơ đến thế sao? Linh???

Cô không bật lên được tiếng nào. Lặng lẽ rút tay khỏi Huy rồi quay mặt đi hướng khác.

-Tôi đã từng thích cậu...

Huy giật bản mình nhìn lên. Gương mặt của Linh vẫn không thay đổi, thốt ra lời đó với vẻ mặt hồ hững.

-Nhưng đã sáu năm rồi, tôi không còn biết tôi còn thích cậu hay không. Tôi cũng không muốn nhớ đến tôi của sáu năm trước, lúc nào cũng dựa dẫm vào cậu. Thế đi.

Nói rồi Linh quay lưng bước đi, để bàn tay của Huy chơ vơ vươn ra giữa không trung không người nắm. Cứ nghĩ mình mạng mẽ lắm ,ai ngờ vừa quay lưng đã thấy có một giọt nước mắt chảy xuống, cô gạt nó đi. Cô không rõ mình còn yêu cậu nữa hay không, hay chỉ là dư vị của sáu năm về trước vẫn còn. Rõ ràng, một thời gian lâu đến thế, làm sao thứ tình cảm mỏng manh đó giữ cho đến được bây giờ?

Với lại, khi người ta cô đơn lâu quá, người ta không muốn yêu thương nữa..

Vì người ta sợ người yêu thương sẽ lại bỏ rơi mình, lúc đó còn đau đớn và cô đơn hơn. Có lẽ đó là lí do tại sao, những người khi cô đơn quá lâu thường khép lòng mình lại. Đơn giản vì họ sợ yêu thương, vậy thôi.

Màn đêm xuống, Huy ở trong phòng mà nghe lòng mình nặng trĩu. Căn phòng tối không bật đèn, chỉ có thứ ánh sáng mờ ảo hắt từ ngoài đường phố vào làm lộ rõ những bức ảnh của một cô gái bị chụp lên khi đang đọc sách, khi đang ngủ trong lớp học của sáu năm về trước dán trên bức tường. Cậu vội vàng lấy cái hộp gỗ ra đau đớn làm đổ ra đất. Những tấm thiệp vắng ra, chiếc áo trắng duy nhất một chữ kí cũng lật ra sàn. Những viên bi lăn lông lốc trên nền. Có một chàng trai vội vàng nhặt lấy chúng, cẩn thận cầm nó lên, tay cậu run run như muốn nín lại khoảng thời gian nào đó.

Đúng, chưa bao giờ cậu quên được Linh.

Chưa bao giờ cậu ngừng yêu Linh.

Dù sáu năm qua, có thể Linh đã quên nhưng cậu vẫn còn yêu cô đến nghẹt thở. Đến mức mỗi khi đêm về cậu cảm thấy hoảng sợ. Sợ rằng mình sẽ lại mơ đến cô để rồi khi đưa tay ra cố nắm lấy cô thì cô biến mất, cậu lại đưa đón vì biết tất cả chỉ là ảo ảnh. Đến khi gặp cô, cậu mới phát hiện ra mình yêu cô ấy hơn những gì cậu nghĩ. Mười bảy năm, yêu cô mười bảy năm không dứt. Luôn là người đuổi theo cô, luôn là người chở che bảo vệ cô.

Nhưng tại sao... Tại sao lại thế hả Linh? Có một giọt nước sánh đặc rơi xuống.

-Được... Được lắm! Sáu năm không gặp, đẹp trai rất nhiều!

Tiếng Khánh vang lên cùng những tiếng cười phụ họa vang lên phía sau. Nồi lẩu bốc lên làn khói trắng mỏng nhẹ tan vào không gian.

-Suốt sáu năm qua cậu làm gì thế? Có nhớ tụi này không? –Vũ cười cười rót cốc bia cho Huy.

Tiếng cười nói vang vang, chỉ có mình Linh là ngồi im lặng nhìn nồi lẩu bốc khói. Hiện giờ bốn đứa bạn thời thơ ấu đang họp mặt tại bãi biển buổi đêm, ngồi trong quán nhậu. Nói cười oang oang, lời đủ chuyện ra nói.

-Nhớ cái thằng Tường Anh không?

-À, cái thằng cờ hó chết tiệt đó. Tất nhiên là còn nhớ rồi...

-Thằng đó bây giờ cùng làm một công ty với tớ, chết tiệt! –Khánh kêu lên rồi nốc cạn ly bia.

-Vậy Huy, sao rồi? Đã có em Tây nào cặp kè cùng chưa? –Vũ quay sang Huy cười.

-Mối tình đầu chưa dứt thì đào đâu ra mối tình thứ hai? –Huy lại khui ra chai bia khác. Câu nói của Huy khiến không khí chìm xuống. Linh đang định bóc lon Coca cũng dừng lại. Huy lại tiếp tục đào chuyện lên và bầu không khí mới bắt đầu sôi nổi trở lại. Trong nhóm này, Khánh và Huy đã già già, có lẽ chỉ có Vũ và Linh là còn tinh táo. Cho đến khi Khánh và Huy bắt đầu nói nhảm, Vũ mới đứng bật dậy bỏ đi. Linh nhìn bóng Vũ bước đi không nói câu gì, cũng thở dài đặt lon Coca xuống đi theo.

Ban đêm, gió lạnh lạnh thổi mạnh khiến Linh chỉ muốn co mình lại. Chỉ nghe tiếng sóng vỗ tấp vào bờ. Bãi cát chỉ lác đác vài người ra chụp ảnh, còn lại chỉ có dãy quán nhậu là sáng đèn. Vũ ngồi xuống nền cát, nhìn lên trời, thở dài một tiếng.

-Ở đây có gì vui hơn cả đám bạn sao?

Vũ giật mình quay lại, Linh đang đứng phía sau lưng Vũ, mỉm cười.

Vũ không trả lời, lại lặng lẽ tìm những ngôi sao đang nháy lên.

-Cậu sẽ trở về bên Huy chứ? –Tiếng Vũ bất chợt vang lên, khàn lại. Linh nhú mày nhìn cậu. Cậu thở dài, rồi tiếp tục –Tôi ghét điều đó...

Sáu năm trước, Vũ thừa biết Huy mới là người Linh thích, nhưng cậu không muốn chấp nhận nó. Đau buồn nhưng cậu vẫn cố chôn đi, chỉ muốn có thể ở bên Linh ngày nào hay ngày đó. Nếu ngày Huy chuyển đi Linh đau buồn thế nào thì ngày Linh lặng lẽ chuyển nhà đi, Vũ cũng đau như thế. Linh không biết, ngày Linh chuyển lên thành phố, Vũ đã giam mình trong phòng rất lâu để lặng lẽ nhìn những giọt nước mắt rơi xuống khi cậu nghĩ đến việc có thể sau này cậu không thể gặp Linh giữa biển người này được nữa. Ngày xách balo đi học đại học, cũng là lúc cậu gặp lại Linh. Cuối cùng ba người cũng trở lại ngày tháng vui vẻ. Và quan trọng hơn thấy, Linh luôn có mặt bên cậu như ngay nhỏ, chỉ cần với tay ra là có thể chạm đến được cô ấy. Bắt đầu từ khi nào, cậu bắt đầu ích kỷ, muốn cô là của riêng cậu. Ghen tức khi thấy cô thân thiết với người con trai khác. Và chỉ muốn mình mới là người được bảo vệ cô. Nhưng bây giờ Huy trở về, cậu cảm thấy sợ, sợ rằng cô sẽ bước ra khỏi cuộc sống của cậu. Cậu sợ ngày cô đi mà cậu không có khả năng giữ cô lại bên mình. Cậu ghét nó.

-Tôi không muốn mất cậu... -Vũ bật tiếng, nhìn lên cô. Cô thấy trái tim mình bóp nghẹt lại. –Suốt mười bảy năm đuổi theo cậu không biết mệt.. Tôi không thể chịu nổi nếu một ngày cậu biến mất khỏi mắt tôi.

-Vấn dĩ, tôi chưa bao giờ nghĩ mình sẽ thuộc về ai cả. –Linh bật tiếng. Có một làn gió lạnh thổi qua. Và cảm ơn là vì trời tối nên đã che đi giọt nước mắt chảy xuống trên khóe mắt cô từ khi nào. Cô quay lưng đi, giọng cũng nghẹn lại –Vì vậy, tôi sẽ không trở về bên ai cả.

-Đã uống bia không được rồi còn cố sức mà nốc vào!

Tiếng một cô gái vang lên, cô đưa Huy vào phòng. Số là lúc say Vũ đưa Khánh về, còn Linh nhất quyết không chịu cho con trai đi chung xe nhất là khi đang say. Nên đành mở điện thoại Huy ra, đúng lúc một cô gái gọi tới. Và đó là Bảo Nhi. Bảo Nhi pha một ly nước gừng vào. Huy đang nằm chổng trên ghế ngoài phòng khách, miệng lẩm bẩm không ngừng: “Linh...”

Bảo Nhi cảm thấy lòng mình chùn lại. Cô đã ở bên Huy suốt năm năm kể từ khi gặp cậu tại một trường đại học, nhưng lúc nào Huy cũng cố giữ khoảng cách với cô. Và khi say, người cậu gọi tên lại là cô gái Việt Nam tên là “Linh” đó. Cô mở cửa phòng Huy, lần đầu tiên cô vào phòng của một chàng trai, bỗng, cô run rẩy đến mức khụy xuống. Bên trong phòng chỉ toàn là hình của cô gái đó, cô gái mà Bảo Nhi đã nhìn thấy trên màn hình điện thoại của Huy. Những tấm hình dày đặc dán chồng lên nhau, có nhiều bức hình giống hệt nhau nhưng vẫn được lại thành nhiều bức khác. Người Bảo Nhi yêu, lại là người chung tình đến khó tin.

-Cô gái đó quả thật may mắn,... Huy à... -Bảo Nhi kêu lên rồi bật khóc. Cô ghen tị với cô gái tên Linh, vô cùng ghen tị.

“Yêu em đến mức tôi quên cả thời gian...”

Yêu em đến mức tôi đau đớn khi em thờ ơ vô tình...

Nhớ em đến mức tôi quẫn quai không thể ngủ được.

Rốt cuộc kiếp trước chúng ta nợ nần gì nhau mà kiếp này em phải hành hạ tôi đau khổ vì yêu đến thế?”

Huy lật người, nói trong cơn mê:

-Yêu lại từ đầu...

35. Chương 35: Cho Phép Yêu Em Lại Từ Đầu

-Linh à... Tôi yêu cậu...Yêu cậu...

Tiếng nói khàn khàn từ bên kia truyền lại, rõ giữa màn đêm tĩnh mịch. Linh bất giác siết chặt chiếc điện thoại trên tay mình, lên tiếng đáp lại:

-Cậu đã say khướt rồi, lúc về có uống thêm bia hay rượu gì nữa không đấy? Đã khuya rồi, đừng nói làm nhảm nữa. Tôi tắt máy đây...

Linh ngược nhìn lên chiếc đồng hồ. Đã quá mười hai giờ đêm. Lúc này cậu ta còn chưa ngủ mà gọi đến đây làm gì?

-Không... Đừng... Cậu không biết đâu.. Hic...Tôi yêu cậu... Hic... Yêu sắp phát điên rồi. Tôi thua cậu rồi, sáu năm trước và bây giờ vẫn vậy.. Tôi vẫn thua cậu... Hic...

Huy nắc vì cơn say đề nghị, nói khàn khàn không rõ.

-Huy...

-Đừng nói gì cả... Linh... Tôi sắp điên lên đây... Tôi sẽ không chịu nổi nếu cậu cứ tiếp tục lạnh lùng với tôi... Thậm chí, nếu cậu cười thẳng khác, tôi sẽ không ngần ngại mà cướp dâu vào ngày cưới của cậu đâu..

Linh bật cười. Cướp dâu? Sao Huy có thể nghĩ ra cái đó được chứ?

-Cậu uống nhiều quá rồi, Huy... -Linh nhấn giọng. -Đừng cảm rằm nữa mà hãy đi ngủ đi.

-Linh à.. -Huy cầm chặt điện thoại trong tay, đôi mày chau lại đau đớn -Đúng, hôm nay tôi uống hơi nhiều... Điều đáng nói là khi tôi vừa tỉnh dậy, nhìn đồng hình của cậu trên tường, đã không kìm được mà uống thêm chút rượu... Và giờ tôi thực sự không được tỉnh táo... Lần đầu tiên tôi thấy mình say... mềm thế này, có lẽ.. tôi... không chỉ say rượu, mà... còn... say tình nữa... Tôi... say thế này là vì cậu...

Huy vỗ mạnh lồng ngực cậu, mái đầu không giữ được mà cứ ngã qua về xiêu vẹo. Bên kia đường truyền chỉ có tiếng thở mạnh của cô.

-Đừng nói gì cả, làm ơn, bây giờ hãy nghe tôi nói thôi.. -Tiếng Huy thỏ thức -Suốt sáu năm qua tôi nhớ cậu đến phát điên.. Cậu sẽ không biết được tôi sợ cái nỗi nhớ đó đến thế nào đâu... Chưa bao giờ tôi ngừng yêu cậu... Thế mà... Đến khi tìm thấy cậu, cậu lại lạnh lùng với tôi như thế... Đau lắm,.. Tình yêu, nỗi nhớ cậu như vỡ tan... Tại sao Linh...? Tại sao ngay cả cơ hội được yêu cậu tôi cũng bị tước bỏ? Linh???

Linh cảm thấy trái tim mình run rẩy.

-Đó không phải là yêu... -Linh ngửa mặt lên cổ nén nước mắt không để nó chảy xuống -Đó chỉ là dư âm của sáu năm trước khiến cậu nhầm tưởng cậu vẫn còn yêu tôi mà thôi...

-Không... Cậu cố tình không hiểu... Sao cậu không đón nhận tình yêu tôi mà luôn tìm cách chối bỏ nó như thế? -Huy gào lên khiến Linh bắt đầu không kìm nổi mà khóc. Linh vội vàng tắt máy, từng tiếng nắc trong cổ họng không nén được nữa mà vang lên to dần, rồi lặng lẽ tan vào không gian.

Huy bơ phờ nhìn lên trần nhà, từng tiếng “tút...tút” bên đầu dây bên kia khiến tim cậu tứa máu. “Đã gặp lại được em nhưng tại sao lại không thể chạm đến em, chỉ có thể nhìn em trong đau đớn...”

Linh bật khóc.

Sáu năm trước, Huy là người Linh từng yêu thương lại lặng lẽ bước đi Linh đã thấy hụt hẫng, đã phải khóc, đã phải đau buồn rất nhiều rồi.

Nỗi buồn chưa dứt thì người cha mà Linh thương yêu nhất trên đời lại bỏ Linh mà đi trong một vụ tai nạn. Cái cảm giác người mình yêu thương xa rời mình mãi mãi mà không thể giữ được ngày đó ám ảnh Linh. Mất cha, quần quai, đau đớn. Khiến Linh trải qua những ngày tháng tuổi mười bảy một cách khó khăn. Vội vàng tốt nghiệp, vội vàng vào đại học, vội vàng đi làm. Linh chạy đua với cuộc sống, và gạt đi ước muốn yêu thương và được yêu thương sang một bên. Đúng, Linh sợ yêu thương.

Bây giờ tình yêu đến, Linh lại không chắc đó có phải là tình yêu hay không, nhưng cũng không muốn đón nhận đó. Ngờ vực thứ tình cảm của cô đối với Huy bây giờ chỉ là dư âm của sáu năm về trước, và Huy cũng thế mà thôi. Đến với nhau, lẽ như một ngày nào đó phát hiện ra hai người đã không còn yêu nhau từ lâu rồi, thứ tình cảm mà họ cho là yêu chỉ xuất phát từ sự lầm tưởng của quá khứ, lúc đó lại bước ra khỏi đời nhau, thêm một lần nữa, gây đau đớn cho nhau, còn tệ hơn nhiều.

Nhưng Linh ơi, có biết chẳng cô đã làm cho chàng trai đó phải đau đớn, thổn thức vì yêu cô hay không?

Tan làm, Linh vội bước ra. Mưa bắt đầu rơi. Trời đã tối.

-Linh.

Trước cổng công ty, một chàng trai đứng đó, lên tiếng gọi. Cô cảm thấy trái tim mình dội lên, rồi rất nhanh chóng, cô kìm lại. Do dự mình nên phản ứng thế nào thì đột nhiên từ phía sau vang lên tiếng của những cô gái:

-Ôi, tôi có nhìn nhầm không? Đó là tay bác sĩ đẹp trai Gia Huy hay sao?

-A! Đúng là anh ấy rồi. Tôi có facebook anh ấy này, nhiều người theo dõi ghê ta ơi. Thật tiếc tôi không thể kết bạn được.

-Hay là chúng ta ra gạ chuyện làm quen đi. Hihi...

Linh siết chặt tay. Sáu năm trước, đến bây giờ, cậu vẫn luôn là thần tượng nhỉ? Cô lạnh lùng đi ra, đi ngang qua Huy, cô cố gắng bước thật nhanh nhưng cuối cùng lại bị giật lại bởi lực kéo từ phía sau. Huy giữ chặt khuỷu tay cô, đôi mắt ánh lên vẻ đau thương lộ rõ.

-Ừm.. Tội qua, tôi có say một chút nên không tỉnh táo, nên nếu làm phiền cậu thì...

-Không phiền. -Linh bật tiếng. Rồi cô giật mình với những gì mình vừa thốt ra. Nhìn sang Huy, nét mặt cậu ta lộ vẻ sững sờ khiến cô lúng túng. Cô vội chuyển chủ đề:

-Tại sao cậu biết tôi làm việc ở đây?

-Tôi đã gọi cho Khánh và hỏi.

-Ừ.. Thế nếu không có chuyện gì thì tôi đi đây. -Linh quay lưng định bước đi thì Huy lại kéo lại.

-Khoan đã... -Huy lên tiếng, giọng nói trầm trầm gần như chùng xuống -Thực sự, chúng ta không thể trở lại sáu năm về trước được hay sao? Những chuyện tôi nói hôm qua, thực sự, đó là sự thật,... Không phải là tôi nói bừa đâu.

-Cậu không hiểu gì sao? Huy! -Linh quay phắt lại gắt lên. Cảm ơn trời vì đã đem lại mưa nên Huy không nhìn thấy mắt Linh đã bắt đầu ngấn nước -Cậu hết yêu tôi rồi! Tất cả những cảm xúc hiện giờ của cậu chỉ là dư âm của sáu năm trước khiến cậu nhầm tưởng thôi! Và tôi cũng thế! Tôi không muốn ép mình phải chìm trong quá khứ nữa! Đã sáu năm rồi! Cậu nghĩ có thứ tình yêu nào bất chấp cả khoảng cách thời gian, không gặp mặt, không nói chuyện, không biết tin tức gì của nhau gần đây năm trời mà vẫn yêu nhau không? Không, thực sự không Huy à... Có thể cậu còn yêu, nhưng tôi thì lại không biết mình còn yêu hay không.

Linh hất tay Huy ra rồi vội chạy đi. Huy đỡ đầu. Thấy cô xa dần.

-LINH À! -Tiếng Huy gào lên. Linh bắt giác dừng chân lại.

-ANH YÊU EM!

Cô vỡ òa nước mắt, giá như... Giá như cô có thể phá tung mọi thứ để lao đến người con trai cô yêu thương một thời. Giá như cô có thể gạt đi tổn thương suốt sáu năm qua, gạt đi nỗi lo sợ mất đi người mình yêu, gạt đi khoảng cách thời gian sáu năm dài dằng dẳng để đến bên người đó. Nhưng không, cô không muốn bị tổn thương nữa nếu tệ hơn những gì cô nghĩ đều là đúng, đó là cả hai đều lầm tưởng về tình cảm của mình. Cô sợ tình yêu mình đặt không đúng chỗ, cô đơn quá lâu khiến cô trở thành con người cạn khô lãng mạn

nhưng cũng nhạy cảm đến đau lòng. Tại sao, tại sao mọi thứ gần như chìm trong quá khứ thì cậu lại xuất hiện phá tung xáo lộn trật tự của cô cơ chứ? Cô nhắm mắt, quay đầu lại rồi mỉm cười một cách chua chát:

-Tôi biết.

Rồi không muốn để Huy thấy cô khóc, cô vội vàng chạy đi. Để lại mình Huy với nỗi hụt hẫng. Tối hôm đó, mưa rất to, như muốn cùng đau với hai con người đó.

Linh bước đi dưới trời mưa. Thấy nước mắt mình chảy ra. Cô tự hỏi có phải cô đã chọn sai rồi không?

Có phải cô đã quá ép buộc mình cứng cỏi không? Và rồi cô tự hỏi, có phải cô thật sự hết yêu Huy rồi không?

Nhưng không có câu trả lời, chỉ có nỗi đau tê tái.

-Linh? -Khánh lên tiếng. Trên tay là chiếc ô to, và một cái túi đựng hồ sơ. Chắc Khánh cũng vừa tan làm mà thôi. Thấy Linh đứng dưới mưa, Khánh hốt hoảng chạy đến giương chiếc ô lên cao che cho cô. Lo lắng lấy tay áo mình lau đi từng lớp nước trên mặt cô.

-Linh... Cậu sao thế? Sao thế Linh?

Không đợi cô trả lời. Khánh đã vội vàng đưa ô và cái cặp hồ sơ sang cho Linh rồi cởi áo badesi dài ra, khoác lên người Linh. Hai tay không ngừng đưa lên lau nước. Cô bất giác bật khóc.

Khánh hoảng hốt nhìn cô, càng thêm lúng túng. Rồi cuối cùng, lại vươn tay ra ôm lấy Linh. Cho cô dựa vào mình, rồi vỗ nhẹ lên đầu cô:

-Có tôi đây... Đừng khóc.

Linh nhắm mắt, nước mắt chảy dài. Cô không biết tại sao mình khóc. Nhưng lúc này cô thấy nhẹ nhõm đến kì lạ.

Lúc đó, ở phía xa, có một chàng trai tay cầm chiếc ô đang run lên. Có gì đau đớn xâm chiếm lấy cậu. Vũ siết chặt tay, cậu cảm thấy nghẹt thở.

Tại sao cậu có thể quên rằng, hai anh em cậu đều thích cô cơ chứ? Cậu nhớ về sáu năm về trước.

[-Chúng ta từ nhỏ đều thích cùng một thứ, cùng thích một bộ phim, cùng thích một loại Game. Nhưng em hi vọng, sau này, chúng ta sẽ không cùng thích một người.

-Điều đó làm sao xảy ra được cơ chứ?]

Nhớ đến những câu nói đó, bất giác, có gì đó xót xa chảy ngược vào tim.

Đến khi đêm buông xuống, lại có điện thoại gọi đến, số của Huy nhảy trên màn hình. Linh lạnh lùng tắt máy. Một lúc sau, có một số lạ hoắc gọi đến. Do dự một hồi, cô cũng nhấc máy lên. Và từ bên kia, giọng nói quen thuộc vang lên khiến cô cảm thấy xót xa đến lạ:

-Linh à...

Linh hoảng hốt định dập máy thì tiếng Huy đã vội vàng vang lên:

-Khoan đã.. Xin đừng tắt máy.. Hãy nghe tôi nói hết câu này, tôi sẽ không làm phiền cậu nữa.

Linh nín thở, rồi thở nhẹ một cái. Lắng nghe.

-Cậu bảo sáu năm trôi qua không đủ để thất lại mối tình xưa. Vậy thì, nếu tôi yêu cậu lại từ đầu. Cậu sẽ cho phép tôi chứ?

Có gì đó khiến Linh bất ngờ không thể thốt nên lời.

-Gạt đi mối tình sáu năm về trước đi. Bây giờ hãy coi như tôi chỉ mới yêu cậu, và tôi sẽ theo đuổi cậu lại từ đầu, yêu cậu lại từ đầu. Cậu sẽ cho phép tôi chứ?

Huy chờ đợi. Cô cảm thấy có gì đó như vỡ òa trong lòng mình. Không biết là hạnh phúc hay đau đớn..

36. Chương 36: Phá Đi Khoảng Cách

“Cho phép tôi được yêu em lại từ đầu nhé, được không?”

Giây phút đó, có cái gì đó vỡ òa trong tim tôi với biết bao mớ cảm xúc lẫn lộn. Đây hạnh phúc, nhưng lại đầy đau đớn. Tôi tự hỏi mình liệu có thật là tôi đã không còn yêu Huy nữa hay không, hay là tôi chỉ đang phủ nhận chính mình. Liệu tôi có quyết định sai hay không, tôi không rõ. Chỉ biết khi nghe Huy nói câu đó, bao nỗi hờn dỗi, tủi thân, nhớ mong suốt sáu năm qua gần như vỡ tung ra.

-Tại sao, vì cái gì mà cậu phải cố chấp đến thế? -Tôi gào lên. Nước mắt chảy xuống.

Bên kia chỉ có một khoảng im lặng không người đáp. Rồi không biết bao nhiêu lâu sau, tiếng Huy mới từ từ đáp lại:

-Cậu thừa biết câu trả lời rồi, tại sao cậu còn hỏi lại tôi?

Tôi cảm thấy nghẹt thở.

-Vì tôi yêu cậu.

-Đã sáu năm rồi.

-Chính vì sáu năm đó, tôi lại càng yêu cậu hơn...

Tiếng Huy vang lên, trầm ấm. Một cảm giác ủa về như sáu năm về trước. Những mảnh kí ức hỗn độn, những cảm xúc ngầy ngô khi còn tuổi mười bảy. Tôi bật cười trong nước mắt, tôi cũng không hiểu vì sao mình bật cười, nhưng cuối cùng, lại không kiềm chế nổi mà vội vàng tắt máy. Nước mắt chảy ra.

Trong khoảnh khắc đó, đột nhiên có một bàn tay mát lạnh từ phía sau vươn đến bịt mắt tôi lại. Tôi không biết là ai, không lẽ là mẹ? Không xong rồi, không lẽ mẹ biết tôi đang khóc? Tôi cố gỡ tay ra nhưng bàn tay đó không chịu buông, mà ngược lại càng bịt chặt mắt tôi hơn, và kéo nhẹ về phía sau khiến tôi nghiêng người mà tựa vào người đứng sau lưng mình. Tôi định lên tiếng gọi “mẹ” thì đột nhiên khựng lại. Một cảm giác mơ hồ quen thuộc mà tôi không thể nhớ.

-Sáu năm trước và bây giờ, tôi vẫn không muốn... Cậu phải khóc một mình như thế...

Tôi giật bản mình, ngay lập tức thấy mình gần như tê liệt, không thể nào!

Bàn tay đó nhẹ nhàng mở ra, tôi từ từ ngẩng đầu lên thì thấy mình như chết tại chỗ. Huy đứng phía sau lưng tôi, và cậu ấy cúi xuống nhìn tôi chăm chú. Dưới ánh đèn mờ ảo, gương mặt Huy dịu dàng đến kì lạ. Tôi hoảng hốt quay người lại, trợn mắt nhìn Huy, hụt hơi lắp bắp:

-Cái quái... Cái quái...

Huy không nói gì, chỉ mỉm cười nhìn tôi. Không thể có chuyện này được! Huy đâu biết nhà tôi? Lúc tôi đang loạn não không biết phản ứng thế nào thì tiếng anh Tùng biểng nhắc vang lên sau cửa:

-Gặp nhau rồi nhá, xem như anh mày hoàn thành xong nhiệm vụ.

Nói rồi anh Tùng định quay bước đi thì tôi phi như tên bắn bay ra giữ tay anh Tùng lại, trợn mắt hỏi dồn dập:

-Cái quái gì đây? Anh mau giải thích. Nếu không anh đừng hòng xuống nhà mà toàn xác.

Anh Tùng nhìn tôi, rồi lại nhìn sang Huy, miệng vẽ lên một nụ cười:

-Cái này, em hãy hỏi Huy mới đúng...

Ngay từ lúc Linh bỏ chạy dưới cơn mưa, Huy dường như đã mất hết hi vọng. Cậu cảm thấy đau đớn vô cùng. Cậu đứng chờ đợi dưới cơn mưa trước cổng công ty Linh không biết bao lâu, chỉ biết mưa rất lạnh, tấp tể, và lòng cậu thì tê cứng lại. Lúc đó, một anh chàng tay cầm chiếc ô chạy đến, bỗng nhìn sang cậu:

-Đây chàng trai, làm gì mà dầm mưa thế?

Huy giật mình ngược lên. Ngay khoảnh khắc đó, cả Huy, cả người con trai đó đều ngạc nhiên.

-Anh Tùng?

-Và thế là anh mang cậu ta về đây trong khi cậu ta đã kể cho anh nghe mọi chuyện. –Anh Tùng kết thúc câu chuyện bằng câu nói đó, rồi ngược lên Huy –May cho cậu là lúc đó tôi chạy đến công ty Linh để mang ô cho em ấy, mới nhìn thấy cậu đấy. Một idol mạng như cậu dầm mưa chỉ vì con bé ngu ngốc này không thấy mất giá quá à? Haha.

Lúc nói qua điện thoại, Huy vừa nói chuyện với Linh, vừa bước lên cầu thang dài. Cậu tò mò lắm khi nghĩ đến không biết Linh sẽ có thái độ như thế nào khi nói những lời lẽ “độc ác” đó. Và khoảnh khắc thấy Linh bật khóc, có cảm giác tuyệt vời dâng đến nghẹn họng cậu...

Anh Tùng cười rung cả người, rồi nhìn đồng hồ:

-Anh cho mấy đứa nói chuyện với nhau tối đa là một tiếng, sau một tiếng, anh sẽ lên lại đây và tổng thăng Huy này về.

Anh Tùng đứng dậy định ra khỏi phòng, cô hốt hoảng chạy theo nhưng anh Tùng đã nhanh chóng ra ngoài và khóa cửa lại từ bên ngoài. Linh đập cửa gào lên:

-Anh Tùng! Tại sao anh dám phản bội đứa em gái bé bỏng này hả? Anh Tùng! Anh Tùng!!!

Anh Tùng giả điếc, ung dung xuống nhà. Cô thô bạo đập mạnh cửa, miệng không ngừng gào tên anh Tùng.

Nhưng cuối cùng, thêm một lần nữa, một bàn tay từ phía sau vươn đến chạm nhẹ lên cánh cửa, cô thấy lạnh sống lưng, ngược lên thì tim chỉ muốn đập ngực mà vọt ra. Huy cúi đầu xuống nhìn cô. Linh nuốt nước bọt cổ lờ đi, lại giơ tay lên đập cửa.

-ANH TÙNG! ANH TÙNG!!!

“Anh Tùng ! Anh có biết là dù ở đây mười lăm phút cũng vô cùng nguy hiểm không trong khi em còn không dám đối diện với cậu ấy”. Cô thầm gào lên và tiếng đập cửa càng thêm dữ dội. Nhưng bàn tay đang đập cửa túi bụi của cô bỗng nhiên bị hai bàn tay từ phía sau nhẹ nhàng nắm lấy. Và tiếng Huy lại nhẹ nhàng vang lên:

-Em đang tự khiến mình đau đấy. Đừng đập nữa.

Cô hoảng hốt rút tay lại, quay phắt ra sau, nóng mặt gắt lên:

-Cậu thì biết gì mà n...

Nhưng chưa kịp nói hết câu, Linh đã bị một bờ môi chặn lại. Ngay lập tức, tay chân cô run lên và ngạc nhiên đến mức trợn mắt kinh hoàng. Những gì cô biết được lúc này là: Huy cưỡng hôn cô.

Linh tức giận cố vùng ra nhưng cậu ta càng hung hăng kéo hai tay cô về phía cậu ta khiến cho nụ hôn càng thêm sâu không thể tách ra được. Không nhẹ nhàng như sáu năm về trước, nụ hôn bây giờ mạnh bạo, bao nhiêu nỗi tủi hờn, giận dữ nhớ mong cô dồn nén suốt sáu năm qua bây giờ như bùng lên. Cả nỗi đau tái tê khi đêm về nhớ đến cô trong khi cô phũ phàng lạnh nhạt. Tất cả, tất cả khiến cậu càng thêm hung hăng muốn trừng phạt cô. Còn cô, cô hoảng hốt, cô không thể vùng ra, vì càng vùng, thì việc tách ra càng khó. Cuối cùng, cậu cắn vào môi cô khiến cô nhăn mặt đau đớn, như một sự trừng phạt cho cái tính phũ phàng của cô đã khiến cậu khổ sở. Cậu lúc đó, mới chịu buông cô ra. Cô cảm thấy nghẹn ở họng, ngay cả ước mong được gào lên quát vào mặt Huy cũng không thể. Chỉ biết trừng mắt nhìn Huy, lùi sát ra cửa. Chân tay run lên. Cô quệt mạnh môi vào chỗ khuỷu tay, sợ hãi. Cô phải phản ứng sao đây khi cửa đã khóa, cô không thể tát cho Huy một cái gào lên: “Đồ đê tiện” rồi phóng ra ngoài như tiểu thuyết được. Cô nạm chặt tay, nhìn thẳng vào Huy, gương mặt hiền của Huy khiến cô bất giác chùn lại.

-Vừa rồi, là cậu cưỡng hôn tôi?

Huy không trả lời đúng trọng tâm, chỉ nhàn nhạt hỏi lại:

-Không lẽ, cậu muốn bị cưỡng hôn thêm lần nữa?

Linh nghiêng răng trợn mắt nhìn Huy.

-Sẽ không hay ho gì! Không hay ho gì Huy ạ! Cậu không thể làm như thế với tôi!

Nhưng Huy không để ý thái độ chuyển trắng sang xanh của Linh, cậu đưa tay ra ôm đầu cô dụi vào người mình, tựa cằm lên đầu cô:

-Không nói chuyện đó nữa. Ít nhất tôi cũng biết, cậu rất yêu tôi.

-Không bao giờ có chuyện đó! Cậu nhầm to rồi! –Linh gào lên đẩy cậu ra. Huy lảo đảo vài bước rồi vấp phải cái ghế mà ngã ra phía sau. Linh hoảng hốt đưa tay ra theo quán tính, không ngờ trong giây phút đó, cậu lại cười quỷ quyệt rồi đưa tay nắm chặt tay Linh giật mạnh. Huy ngã đập đầu vào tường, và Linh thì lại ngã chồm vào Huy. Linh run run vì điên tiết nhìn lên thì Huy đã vươn tay ra ôm chặt lấy cô.

-Đừng trốn tránh nữa, trốn đủ rồi cô gái ạ. May mà tôi nhìn thấy cậu khóc sau khi nói mấy lời phũ phàng với tôi, nếu không, tôi cũng không biết cậu yêu tôi nhiều đến thế nào đâu... Nếu cậu cảm thấy đau lòng khi làm tổn thương tôi, chỉ bằng yêu tôi đi?

Cô giật mình nhìn lên. Đôi mắt Huy như sáng lên, ngập ý cười. Cô định lên tiếng nói rõ những suy nghĩ của mình, rằng thứ tình cảm này là ảo tưởng của sáu năm trước, nhưng chưa kịp thì Huy đã chặn lại cô:

-Nếu cậu định nói ảo tưởng do dư âm của sáu năm trước thì tôi đính chính lại, là không phải. Vì nếu thế, thì tại sao sáu năm qua tôi vẫn yêu cậu mê mết dù không có cậu ở bên? Nếu không còn yêu cậu, tôi đã không để mình phải khổ sở vì cậu như thế. Tất cả chỉ vì tôi yêu cậu.

Linh định lên tiếng cãi lại thì Huy thêm một lần nữa, ngắt lời:

-Cậu thử đặt tay lên trái tim mình mà xem đi, cậu dám nói là cậu không yêu tôi hay sao? Rõ ràng cậu yêu tôi nên mới khóc, còn chối à?

Linh dờ người nhìn Huy. Bỗng...

Nước mắt cô bất giác chảy xuống. Tại sao? Tại sao chàng trai này dù sáu năm trước cho đến bây giờ, vẫn luôn đọc được suy nghĩ của cô. Đúng, là vì cô còn yêu cậu nên mới nhất nhất muốn trốn tránh cậu. Vì cô còn yêu cậu nên mới nhất nhất tìm mọi cách để phủ định nó đi. Và vì cô còn yêu cậu, nên nước mắt mới chảy ra khi nghe những lời nói yêu cô phát ra từ cậu. Cô không biết mình nên làm gì, phản ứng ra sao. Chỉ thấy nước mắt trào ra. Và giây phút đó, một ngón tay nâng lên gạt đi nước mắt cô, vẫn dịu dàng, ấm áp như ngày xưa.

-Nếu cậu vẫn không muốn chấp nhận, vậy thì, cho phép tôi yêu cậu lại từ đầu nhé?

Linh lúc này mới sực tỉnh. Yêu lại từ đầu?

Nghĩa là bỏ lại những kỉ niệm của hai người mười bảy năm trước ra phía sau ư?

Là chôn hết những cảm giác rung động ngô nghê tuổi mười bảy ngày đó đi hết ư?

Không, cô không muốn quên, không muốn làm lại từ đầu, vì dấu hồi ức có đốn đau, nhưng vẫn là chuỗi tháng ngày ngọt ngào mà cô muốn giữ mãi, quan trọng hơn, cô yêu chàng trai này chính là nhờ cùng chàng trai đó trải qua những tháng ngày ngất ngưỡng ấy.

Cô bật cười, ngược lên Huy:

-Cậu có muốn nghe câu trả lời không?

Huy bất giác thấy khó thở. Cậu sợ, sợ thêm một lần nữa Linh từ chối cậu, thêm một lần nữa Linh phủ nhận tất cả tình yêu cậu dành cho cô. Linh cười:

-Tôi không thể cho cậu yêu tôi lại từ đầu được.

Huy cảm thấy có gì đó gần như vỡ vụn, gần như tan nát. Tại sao? Tại sao cậu đã cho cô thấy tình cảm của mình rồi mà cô vẫn như thế? Suy cho cùng tất cả cũng chỉ vì cậu quá si tình hay sao? Tại sao? Trái tim Huy run rẩy, không muốn nghe thêm tiếng nào nữa, vì bây giờ, lồng ngực cậu thất lại dữ dội.

Linh không để tâm đến thái độ của Huy, vẫn tiếp tục:

-Không lẽ chỉ vì muốn tôi yêu cậu, mà cậu phải từ bỏ thứ tình cảm mười bảy năm trời mà cậu dành cho tôi để làm lại từ đầu sao? Cậu có thể quên đi mười bảy năm đó, nhưng tôi thực sự không muốn quên chút nào. Tôi không muốn xóa đi những cảm xúc lớn dần từ ngày xưa cho đến giờ, tôi chắc, nếu cậu thực sự yêu tôi cậu cũng nghĩ thế... Vì vậy.. -Tôi ngừng lại, rồi lại lấy hơi nói tiếp -Đừng làm lại từ đầu... Tôi sẽ không chấp nhận đâu...

Huy giật mình ngẩng đầu lên nhìn Linh. Đôi mắt sáng lên như đèn pha ô tô.

-Có nghĩa là...

-Nếu cậu đã yêu tôi đến cùng như thế, thì tại sao phải làm lại từ đầu?

Huy vẫn nín thở nhìn cô. Cô mỉm cười:

-Không cần yêu lại từ đầu đâu. Tôi sẽ chờ cậu, chờ đến ngày cậu có thể khiến tôi yêu cậu thêm một lần nữa. Vì thế, cậu cố mà tăng tốc hết cỡ đi, như thế mới có thể đuổi kịp tôi chứ?

Có cái gì đó vỡ òa ra bên trong Huy. Cậu sung sướng ôm chặt cô đến mức nghẹt thở:

-Chắc chắn! Đáp án rõ ràng quá rồi mà! Không sớm thì muộn, tôi cũng sẽ khiến cậu nói câu cậu yêu tôi thôi.

-Hai đứa kia, hết thời gian rồi, thằng Huy chuẩn bị xuống nhà cút về nhá!

Anh Tùng từ bên ngoài lên tiếng rồi đập cửa xông vào. Huy nhìn anh Tùng bằng ánh mắt căm hờn: Tại sao anh có thể phá ngang đoạn lãng mạn của hai người chúng tôi thế hả??? *Lật bàn*

37. Chương 37: Té Cây

“Reng..g...g”

Tiếng đồng hồ kêu lên, nhưng chưa kịp kêu hết một phút thì một bàn tay đã vươn đến tắt lấy nó. Linh từ trên giường bước xuống. Cô thất lại tóc và đi xuống nhà mình. Khác với sáu năm trước, cô dậy sớm để quét tước nhà cửa thay vì ôm gối ương bướng ngủ khò dù là ngày chủ nhật.

Sau khi đã làm hết những việc để bản thân chuẩn bị ngày mới, cô mới bước ra ngoài sân, cầm chổi lên và quét sân. Đám lá sau trận mưa đêm qua bám chặt dưới đất, ương bướng không chịu lui đi khiến cô bực mình. Bất chợt, những hình ảnh hôm qua bất chợt ùa về.

-Tại sao hôm qua mình lại nói những câu đó chứ??? -Cô gào lên. Không ổn.. Thực sự không ổn... Tại sao hôm qua cô lại mất bình tĩnh mà nói câu đó cơ chứ? Do Huy và anh Tùng chết tiệt mà ra cả!

Trong khi cô đang cố tiêu hóa hết hàng đồng suy nghĩ hỗn loạn thì đột nhiên, một tiếng phanh “kít..t” từ bên ngoài ổng vang lên. Linh nhú mào nhìn ra, có tiếng đập mạnh vào chân chống xe, Linh nhú mào, chưa kịp đi ra thì người đứng bên ngoài cổng đã kêu to:

-Nguyễn Hàn Linh!!!

Ngay lập tức, cô vội vàng thả chiếc chổi xuống, phóng ra ngoài cổng. Quát lên:

-Thằng kia, làm cái gì mà mới sáng sớm đã tru cả tên lẫn họ của người ta thế hả???

Huy bật cười, mái tóc nâu rối lên trông cậu ta biếng nhác đầy nghịch ngợm. Huy tựa người trước cổng nhà cô, hai tay chống lên thành cổng nghiêng đầu cười:

-Thế chẳng lẽ bà định cho khách đứng ngoài cổng hay sao?

Ồi, cái nụ cười đầy đắc ý đã sáu năm rồi cô mới được chiêm ngưỡng lại. Thoáng chốc ngây người nhìn cậu ta, cậu ta rốt cuộc có mưu đồ gì? Nhưng bây giờ nhìn cái bản mặt cậu ta, sự việc tối qua ùa về khiến cô bỗng chốc rùng mình.

-Tối đây làm cái gì? -Cô cố giữ bình tĩnh, chau mày nhìn cậu ta.

-Tối khuôn bà đi chơi!

-Ông bị rãnh à??? –Cô gào lên. Huy bật cười, hai mắt cong cong đầy đáng yêu. Cô không hiểu, rốt cuộc từ khi nào, Huy lại hay cười đến thế?

-Tại sao không? Tôi vốn dĩ là “bạn thân” của bà mà, đúng không? –Huy tựa cằm vào thành cổng, nhướn người về phía trước để đến gần Linh hơn. Cô ngây người, nhưng cuối cùng cũng toát mồ hôi lạnh mà âm ừ. Mở cổng ra. Huy quay người dắt chiếc xe đạp đề của mình vào bên trong. Linh nhìn chiếc xe đề, lại nhìn lên Huy, chớp chớp mắt không giấu vẻ khó hiểu:

-Cái gì thế này? Ông không mua xe máy mà lại để tiền mua xe đạp ư?

Huy cười cười. Gạt chân chống xuống, rồi nhìn sang Linh, một giọt mồ hôi từ trên trán rơi xuống khiến nụ cười của Huy như bừng sáng:

-Ừm, tôi là vị bác sĩ duy nhất đi xe đạp đề đi làm. Thật hài hước đúng không?

Cô nhìn chiếc xe đề, xe sạch bóng không có một vết bẩn, rồi lại thêm một lần nữa trở mắt nhìn lên Huy, cười toáng lên:

-Huy! Ông có cần phải “trẻ trung hóa” thế không? Sao bác sĩ giỏi như ông lại đạp xe đi làm?

Cô cười khanh khách, nhưng khi nghĩ đến một chàng trai có dáng vẻ thư sinh như Huy đạp xe đề này thì không thoát khỏi có chút mong đợi.

Huy bình thản ngồi xuống yên sau của xe, dịu dàng nhìn chăm chú vào cô. Cô đang hoác miệng cười là thế, nhưng khi đứng trước ánh mắt của Huy bỗng thấy ngứa ngáy khắp người. Cuối cùng thu nụ cười lại mà trừng mắt nhìn Huy. “Nhìn gì mà nhìn? Chọc đui mắt bây giờ!”. Cô định lên tiếng nói câu đó thì giọng trầm ấm của Huy đã vang lên:

-Tôi làm như thế, vì đã từng có một cô gái nào đó đã từng nói với tôi rằng, cô ấy thích con trai đi xe đạp, vì như thế trông sẽ vô cùng thanh nhã, lại dịu dàng...

Cô ngây người, có một làn gió thổi qua vờn nhẹ, cuốn vài chiếc lá khô từ trên cây xuống đáp xuống mặt đất nhẹ, kêu lên một tiếng. Kí ức hôm nào như cuộn phim quay chậm ùa về.

[“Huy biết không? Sau này á, tớ sẽ thích một chàng trai luôn luôn mặc áo sơmi trắng, thích đọc sách, đeo chiếc cặp màu kem sữa, và nhất là, phải đi xe đạp.”

“Vì sao?”

“Ông không thấy như thế trông sẽ rất thư sinh, lại thanh nhã, dịu dàng hay sao?”]

Cô ngây người. Đó là lí do mà suốt quãng thời gian đó, Huy luôn luôn mặc áo sơmi dù có đi bất cứ đâu cùng Linh hay sao? Đó là lí do tại sao Huy thích cặp có màu kem sữa, là lí do mà Huy bây giờ chọn đi xe đạp thay vì ngồi trên chiếc xe máy sao? Có gì đó cảm động dâng lên khiến cô bất giác cay mắt. Nhưng cuối cùng, cô quay vội đi hướng khác, lúng túng nhặt chiếc chổi nằm dưới đất lên, nói một câu:

-Chà, lá nhiều thật.

Huy nhìn Linh đang bối rối trước mặt mình, rõ ràng là cố tình tránh mặt cậu mà còn vờ nói lung tung. Cô càng như thế cậu chỉ càng muốn gần cô hơn mà thôi. Huy đứng dậy, nhẹ nhàng bước đến phía sau Linh, cúi xuống tỉ mỉ cầm vào vai Linh hồi nhỏ:

-Này, bà đang xúc động à?

Cô ngay lập tức giật mình mà bắn lùi ra phía sau, đập một cái “cốp” vào tường rào bên kia. Mồ hôi lạnh chảy ròng ròng.

-Huy... Ông thử làm như thế một lần nữa tôi sẽ không khách khí mà tặng cho ông một cán chổi phi thẳng vào mặt ông đâu. Tôi không có xúc động, còn cái kiểu hành động đó chỉ tổ khiến tôi muốn đạp vào mặt ông thôi, Huy ạ.. Không vui chút nào.. Không vui chút nào..

Huy nhướn mày nhìn Linh, Linh sáu năm trước và bây giờ thì ra không có gì thay đổi, vẫn tính khí khác người lập dị, cách ăn nói cũng sắc bạo lực không khác là bao.

-Được rồi, tôi đầu hàng. –Huy thoáng buồn, vờ quay lưng đi, cố tình để giọng mình hạ xuống –Tôi đã luôn cố gắng trở thành mẫu người mà cô ấy thích, chỉ để mong có ngày cô ấy nhận ra điều đó từ tôi. Nhưng cô ấy chưa bao giờ để ý đến điều đó. Chỉ vì tôi quá mong chờ, nên mới có chút vị buồn đến thế.

Linh ngẩn người, bị lời nói của Huy làm cho giật mình, một cảm giác hồi lỗi dâng tràn dù Linh chẳng biết cô có lỗi gì mà phải hồi. Cô bối rối không biết nên nói gì, chỉ biết đưa cao khuỷu tay lên để che đi mặt mình, quay đi hướng khác:

-Ồ thì tôi cũng có chút bất ngờ đấy... Thấy thích một chút đấy...

Dù biết mình bày Linh để Linh nói ra câu đó, nhưng khi nghe cô ấy tự mình nói ra câu đơn giản đó lại không khỏi giật mình mà quay phắt lại. Hai mắt sáng lên như đèn pha ô tô:

-Thật sao?

Cô càng lúng túng, biết mình đã hớ lời nên vội nâng luôn khuỷu tay bên kia luôn che khuôn mặt của mình khiến chiếc chổi rơi xuống đất. Tại sao cứ mỗi lần ở cùng Huy là cô cứ bị nói hớ thế nhỉ? Cô thầm trách mình đã quá ngu, nhưng lúc ấy, những ngón tay mát lạnh không biết từ đâu vươn ra nắm lấy cánh tay đang che trước mặt cô, kéo nhẹ xuống. Cô hốt hoảng hơn giật bắn. Huy nhìn cô, ngây người, nhưng cuối cùng lại cười to:

-Linh! Mặt bà sao đỏ thế kia? Bà không cần dễ thương đến mức đó đâu!

Cô không chịu nổi nghiêng răng cúi người cầm chổi lên, đẩy Huy ra mà phi thẳng vào nhà. Huy không những cười nhiều hơn, mà còn mặt dày hơn nữa!

Huy nhìn theo Linh, miệng vẽ lên một nụ cười dịu dàng:

-Cứ thế thì làm sao tôi ngừng thích bà được chứ?

Linh xông thẳng vào nhà, tông thẳng vào phòng anh Tùng. Không ngần ngại mà giật phăng cánh cửa ra. Anh Tùng đang ôm cái chăn ngủ khò. Cô hít một hơi sâu, ngay lập tức không do dự leo nhanh lên giường ông anh, rồi...

“RẦM!!!”

Ngay sau đó một chất giọng ré lên thảm thiết khiến Huy ở ngoài sân cũng phải rùng mình:

-BÉ LINH!!!! THA CHO ANH!!!

Một lúc sau, Huy ngó người nhìn anh Tùng với dáng vẻ tàn tạ đang vác cây chổi xuống quét từng chiếc lá trên sân. Kèm theo đó, Linh từ bên trong vọt ra, chau mày gắt:

-Hai lăm tuổi rồi còn bày trò bày em gái, anh xem em gái của anh bây giờ dính vào vụ gì nữa này!!!

Anh Tùng khỏ sở thờ dài. Thì ra là... “giận cá chém thớt”.

-Ồ, Huy đấy à cháu, lâu quá rồi không gặp nhỉ?

Bỗng một chất giọng mềm mềm vang lên. Huy giật mình nhìn vào trong nhà, một người phụ nữ bước ra. Dù đã gầy đi nhiều nhưng Huy vẫn nhận ra người phụ nữ nghiêm khắc đầy khó tính của Linh.

-Con chào bác...

Kéo vào nhà kể đủ chuyện, kể cả việc cha Linh mất, Linh đã không chịu nổi nữa mà kiếm cơ kéo Huy đi.

Huy chở Linh đi tà tà trong công viên, lên tiếng nói:

-Tôi không biết trong sáu, à không, bảy năm đó đã có nhiều chuyện xảy ra với bà đến thế...

-Bây giờ ông đã biết rồi đấy. –Linh trả lời, giọng nói cô không giấu nổi buồn. Một khoảng lặng ập đến, và Huy biết không nên nhắc đến nó nữa.

-Linh, bà còn nhớ mấy cái bài hát mà bà thường hát mỗi khi tôi chở bà không?

-Tôi chỉ nhớ ông đã bảo tôi rằng, tôi hát như những con quạ đang đánh chửi nhau thôi. –Linh gào lên. Huy không nhìn được mà bật cười.

Huy dựng xe vào một gốc cây rồi cả hai tản bộ dưới công viên. Bỗng, một cô bé đang đứng dưới một tán cây mà ngược đôi mắt tròn xoe ngân ngấn nước nhìn lên. Linh chạy lại nhìn cô bé:

-Này em gái, em sao thế?

-Bóng bay... Bóng bay của em... -Cô bé chỉ lên tán cây. Linh ngược lên. Có một quả bóng bay bị kẹt giữa tán lá, có lẽ cô bé đã vô tình làm đứt dây đang cầm. Linh cười xòa rồi vỗ đầu cô bé:

-Em yên tâm, để chị!

Nói rồi Linh nhanh nhẹn tháo giày ra rồi leo lên cây. Huy chạy đến nhìn thấy chỉ biết há hốc mồm mà nhìn. Khổ một nỗi Linh trèo cây rất dễ nên cứ luống cuống như sắp ngã khiến Huy chỉ muốn rụng tim mấy lần. Đã thế, quả bóng bay còn ở tít trên cao nên khó khăn lắm, Linh mới mò lên mà lấy được. Đến khi cầm trên tay, Linh hồ hởi nhìn xuống thì hoa cả mắt. Ôi chết, làm sao mà xuống đây? Cây cao quá! Lúc leo lên thì không để ý, bây giờ thì chết mịa rồi! Linh nuốt nước bọt, loay hoay không biết thế nào, bèn nhìn quanh, bề một cành cây gần chỗ mình rồi nhanh chóng cột vào sợi dây thả xuống cho cô bé. Quả bóng bay hạ thấp dần, thấp dần rồi đáp xuống đất. Cô bé cười rạng rỡ cảm ơn rồi rút rồi chạy đi. Chỉ còn lại Linh còn ôm cây mà ngồi trên đó không chịu xuống, và Huy thì đang ngửa cổ nhìn lên. Sau một hồi, Huy mới khẽ dang hắng giọng mà nói:

-Linh, bà có thể xuống được rồi đấy...

Cô hoảng hốt cười ha ha mấy tiếng, mồ hôi chảy ra, cô lắp bắp:

-V... Vội... gì chứ? T...Trên này mát lắm, tôi..muốn ngồi thêm tí nữa...

Huy nín cười nheo mắt nhìn lên:

-Đừng nói với tôi rằng bà biết trèo lên nhưng không biết trèo xuống đấy nhé?

Cô giật mình chóng chế, kêu lên:

-C..Cái gì mà không biết? D..Do tôi muốn ngồi đây chút nữa..

Huy càng cố nín cười hơn. Không phải là Huy không biết rằng Linh không biết trèo cây. Cậu nhìn lên, cười tươi:

-Nếu không trèo xuống được thì nhảy xuống đi, tôi sẽ đỡ bà...

-Ô..Ông bị điên à? T..Tôi đã bảo là tôi không...

-Nhảy đi Linh! –Huy bắt đầu cảm thấy lo lắng nhưng Linh vẫn lắc đầu, cương quyết không muốn xuống. –Vậy kệ bà, tôi đi trước..

Nói rồi Huy quay lưng đi, ngẫm tưởng Linh sẽ gọi lại như mọi lần nhưng không, tức chí, Huy thông dong đi luôn, cậu muốn dọa cô sợ chết khiếp mới thôi. Thấy Huy đi rồi, Linh mới len lén thò chân xuống, nhưng chỉ cần nhìn dưới đất là đầu óc hoa lên. Tưởng tượng đến cảnh ngã ập xuống đất mà gãy giò thì không khỏi rùng mình, vội vàng thu chân lại.

Linh thở dài ngồi trên đó không biết bao nhiêu lâu sau, Huy mới xuất hiện lại mà lên tiếng:

-Xuống được chưa, Linh?

Nói rồi Huy giang rộng hai tay như sẵn sàng. Cô nhìn xuống, cảm thấy muốn cầm chiếc giày mà ném vào mặt Huy nhưng không thể.

-Không cần... T...Tôi tự xuống được...

Nói rồi Linh bắt đầu hé cái chân ra mà chơi chơi tìm cành cây. Tay run run cố buông khỏi cành cây đang ôm ra. Huy ở dưới này bắt lực hạ tay xuống nhìn cô gái cứng đầu cứng cổ này.

-Linh, nhảy xuống đi, tôi sẽ đỡ bà cơ mà?

-Thôi, đẹp! Ông buông tay một phát để tôi vào viện sớm à? –Linh gào lên. Cuối cùng cố mò đường, và... sượt.

Linh hoảng hốt cố bám cành cây nào đó lại nhưng không thể. Khoảnh khắc đó, Huy ở bên dưới mắt sáng lên không giấu nổi vẻ vui mừng khôn tả. ==!!!

Và đúng như Huy chờ mong, Linh ngã xuống vào vòng tay Huy. Huy khụy xuống đất, nhưng tay thì ôm chặt cô gái trong tay mình. Cảm nhận sự run rẩy của cô gái mà không thể không “say”. Linh hoa mắt, nhắm tịt mắt lại.

-Này, yên tâm, an toàn rồi. –Đột nhiên, có gì đó ảm áp siết chặt Linh hơn, và đầu ai đó tì xuống vai cô. Cô kinh hoàng mở mắt thì thấy tim dội lên một phát đầy đau đớn. Không kịp vùng vẫy, Huy đã siết chặt lại, mỉm cười nhìn Linh:

-Đỡ được bà rồi. Mà, bà nặng thật đấy...

Mẹ ơi, tim tăng vọt! Tim tăng vọt! Linh cố vùng ra nhưng Huy vờ như không biết, cố tình ôm lâu hơn mà nói:

-Ai dà, bà đúng là ngu ngốc đấy... Bà biết là tôi sẽ không buông tay bà ra mà.. Tôi mong chờ điều này lâu rồi đấy. Bà không biết khi thấy bà suột chân mà tôi đã vui sướng đến thế nào đâu!

Linh nghiêng rặng, cuối cùng bật lên một câu:

-Ông có cần phải bệnh hoạn đến thế không?

Linh ngồi trên ghế đá, Huy đã chạy đi mua chút nước hay gì đó cô cũng không rõ. Nhưng nhớ lại đoạn ngã cây thì không khỏi rùng mình. Bỗng, có một ai đó bước qua, nhẹ nhàng, cô mở to mắt, ngây người. Chàng trai đó cũng nhìn thấy cô, bước chân đang đi bỗng khựng lại trước mặt cô.

-Trường Anh? Là anh đúng không? –Cô bất chợt lên tiếng.

Tường Anh dờ người. Đã nhiều năm trôi qua, cô ấy vẫn còn nhớ một thằng con trai như mình hay sao? Cậu mỉm cười, nhưng gương mặt thì không giấu nổi nỗi buồn nào đó xa vời, thoáng thoáng không rõ. Cuối cùng, Tường Anh không nói một câu nào, cũng không chào câu nào, chỉ lặng lẽ quay lưng định bước đi, nhưng lại nghĩ gì đó, cậu quay lại, mỉm cười nhìn cô mà nói:

-Này cô, tôi đã từng thích cô đấy...

Nói rồi cậu bước đi. Mối tình đầu buồn man mác khiến Tường Anh bây giờ vẫn còn cảm giác đó. Rốt cuộc, ai là người nghiêm túc yêu trước thì chỉ mình người đó thiệt thòi mà thôi. Cậu bật cười chua chát, bước đi về cuối đường. Chỉ còn Linh dờ dẩn nhìn theo. Cuối cùng lại nghiêng rặng treo tọng mà nói:

-Rốt cuộc, anh ta định chọc tức mình về vụ làm bạn gái giả vào bảy năm trước sao?

38. Chương 38: Tính Chiếm Hữu Hơi Bị Cao.

[Bảy năm trước, có một thằng con trai lúc nào đứng trước mặt tôi cũng thích nói với tôi rằng: “Tôi thích bà”.

Bảy năm sau, cũng là thằng con trai đó, nhưng bây giờ đã là một chàng trai khoác lên mình chiếc áo Blouse trắng, lại đứng trước mặt tôi và tiếp tục nói với tôi:

“Tôi yêu cậu.”

“Tôi yêu cậu..”

Và... “Tôi chỉ yêu mình cậu.”

Thế mà, chưa bao giờ tôi đứng trước mặt cậu ấy mà đủ can đảm để nói lại với cậu ấy rằng:

“Trần Gia Huy, tôi cũng rất yêu cậu...”]

-Con đi làm đây.

Tôi cầm chiếc áo khoác vội lên người, xỏ giày vào chạy ra. Tiếng anh Tùng vọng ra:

-Bé Linh, hôm nay anh chở mẹ đi chỗ này, em ở nhà đừng đợi cơm nhé.

-Vâng.

Tôi gật nhẹ đầu mỉm cười. Đẩy cổng bước ra. Đột nhiên có tiếng “kít...t...t...” vang lên bên cạnh tôi. Tôi giật mình quay lại. Huy dừng xe cạnh tôi, cậu ta cười tươi chói lóa mặt trời, đôi mắt Huy cong lại đầy đáng yêu, cậu ta nghiêng đầu nhìn tôi:

-Ngày cô gái, có muốn đi nhờ không?

Nói xong cậu ta hất nhẹ mái tóc của mình làm lộ rõ vẻ mặt đẹp trai đến bất ngờ. Tôi nheo mắt nhìn cậu ta:

-Huy, cậu có biết quyền rũ con gái cũng là một cái tội không?

Rõ ràng hành động đó là dùng mỹ nam kế còn gì? Huy híp mắt cười gian:

-Nếu quyền rũ bà là một cái tội thì bây giờ có khi tôi bị kết án tử hình rồi. Vì tôi đã cố gắng quyền rũ bà ngay từ hồi còn đi học trung học cơ. Thật đáng tiếc khi biết rằng bây giờ bà mới nhận ra điều đó.

-Cái gì??? Ngay từ hồi còn nhỏ mà ông đã có cái tư tưởng đó rồi hả?

-Có trách thì trách bà quyền rũ tôi trước chứ! Ai bảo bà cứ lớn vồn trước mặt tôi làm gì?

Huy tỉnh bơ vặc lại, rồi kết thúc câu, cậu ta lại cười xòa. Không để tôi nói thêm câu gì, Huy đã nhìn phía sau yên xe, rồi nhìn sang tôi mà nói:

-Thôi nào Linh, chỗ ngồi phía sau chiếc xe đạp này vốn là để dành cho bà đấy. Lên xe và đi thôi...

Tôi vẫn nhúu mày nhìn Huy. Huy bỗng thở dài một tiếng:

-Đành vậy, vốn dĩ tôi đang cố gắng trở thành người đàn ông của cô ấy, nhưng có vẻ những sự cố gắng của tôi công cốc rồi... Cô ấy vốn chẳng cần tôi, tôi đúng là thằng ngu nhất quả đất mới ảo tưởng thế này...

Nói rồi Huy lộ rõ vẻ thất vọng, đứng lên bật chân chống lên. Trời ơi, sao lúc nào cậu ta cũng làm vẻ mặt như thế cơ chứ? Như thế thì sắt đá lắm mới không xiêu lòng trước cậu ta đó!

Tôi trầm nghĩ rồi thở dài, vươn tay ra nắm cái yên xe sau cậu ta lại, nhìn đi chỗ khác nói bằng giọng:

-Nếu chỗ đó là của tôi, thì không phiền nếu tôi xin đi nhờ một đoạn chứ?

Huy quay phắt lại nhìn tôi, mắt cậu ta sáng lên như đèn pha ô tô. Cậu ta rạng rỡ nhìn tôi khiến tôi cúi gằm mặt ngồi lên xe để che cái mặt đang đỏ phình phịch của mình. Huy cười híp mắt nhìn tôi rồi bất ngờ phóng xe đi khiến tôi suýt ngã ra sau, may là đã kịp bịn chặt vào yên xe của cậu ấy. Huy chở tôi đi, ngồi phía sau, nhìn vào tấm lưng của Huy, những kí ức ngày nào ùa về. Ngày mà Huy chở tôi đến trường, lại đạp xe chở tôi về nhà. Dù trời có nắng, hay là có mưa, trên con đường đến trường tôi luôn luôn đối mặt với tấm lưng ấy. Chợt lặng người. Thì ra suốt cả thời đi học, Huy luôn trầm lặng làm nhiều thứ vì tôi đến thế. Vậy mà đến bây giờ tôi mới nhận ra, có lẽ là vì tôi cho rằng Huy ở bên tôi, chở che tôi, bảo vệ tôi là một lẽ tự nhiên. Mặc định rằng dù chuyện gì xảy ra, Huy vẫn không bao giờ bỏ tôi lại một mình nên cuối cùng mới vô tư đến mức vô tâm đến thế.

-Nhìn cặp kia kìa..

-Haha, dễ thương nhỉ?

-Ôi trời, mặc áo Blouse mà lại đi xe đạp..

-Đẹp trai thế mà có người thương rồi, tiếc thật...

Tôi bất giác bật cười. Ừ nhỉ? Tưởng tượng mà xem, giữa phố có hai đứa đã quá hai mươi tuổi trên đầu còn phớt phơ đạp xe đi làm. Chưa kể Huy còn mặc cả cái áo Blouse trắng nữa. Nhưng kệ cho người ta thấy kì

lạ mà cười, tôi chỉ cảm thấy thế này rất thoải mái, rất thích. Thì ra người con trai lý tưởng mà tôi từng ước ngay từ lúc nhỏ đã sớm ở bên cạnh tôi rồi, thế đến tận bây giờ tôi mới phát hiện ra.

-Đợi tôi lâu như thế, cậu có cảm thấy mình thật quá phi thường không Huy?

Vốn dĩ chìm trong mớ suy ngẫm, tôi đã lỡ buột miệng nói ra điều đáng lẽ chỉ nên nghĩ chứ không nên nói ra. Quả nhiên, Huy đạp xe chậm lại, rồi Huy bỗng mỉm cười:

-Tôi cũng khó có thể tin được mình có thể yêu bà nhiều đến thế. Nếu đã cảm thấy thương tôi như thế, sao bà không gả bà cho tôi luôn đi?

Huy cười vang rồi lại hăng hái lấy lại nhịp đạp ban đầu của mình.

-Nếu bà không chịu gả bà cho tôi, thì tôi đành gả tôi cho bà vậy. Tôi đã tình nguyện chống ế cho bà rồi, bà phải có trách nhiệm với tôi đấy.

-Trần Gia Huy!!!!

“Chín giờ...”

Tôi lăm lăm nhìn chiếc đồng hồ trên bàn làm việc, cả người rệu rạo vì đói. Thật đau đớn vì đã quảng tiền ở nhà nên chả có lấy chút đỉnh để mua vài thứ lót bụng.

“Gâu gâu gấu gâu, oăng oăng oăng”

Bản nhạc chuông quen thuộc vang lên. Tôi nhú mày cố lật mình dậy khỏi đồng hồ sợ, mặt nhăn nhó bắt máy:

-Alô.

“Này Linh, anh Tùng nhà bà có ở nhà không?”

-Làm gì thế? Ông già đó chở mẹ tôi đi đâu cả ngày nay luôn rồi.

“Thảo nào gọi không có ai bắt máy. Thì ra là thế. Vậy trưa nay bà ở lại công ty hay về nhà?”

-Tôi chả biết, chỉ một mình ở nhà mà nấu ăn thì mệt lắm, lại quên tiền ở nhà luôn rồi.

“Vậy thì thế đi, trưa nay tôi mời bà đi ăn nhá!”

-Thật không? Chắc chắn không? Hứa nhé! Nhớ đấy nhé! Đừng hối hận nhé!

Bên kia chỉ vọng lại tiếng cười của Vũ. Vũ đằng hắng giọng rồi trả lời:

“Ừm, không hối hận, yên tâm đi. Trưa nay bà thích đi ăn ở đâu tôi cũng vác bà đi hết!”

-Chốt! Được rồi, tắt máy để tôi làm việc!

Nói xong tôi hí hửng tắt máy. Tuyệt, sắp có thêm một châu ăn miễn phí rồi!

Nhưng...

Sự đời không đơn giản như ta tưởng...

-Trần Gia Huy! Ông đến đây làm cái quái gì thế???

Tôi gào lên. Đúng, ngay từ khi tôi vừa chạm chân đến cổng công ty vì vừa tan làm thì đã thấy Huy đứng trước cổng công ty tôi, tay dắt chiếc xe đạp và miệng thì cười một nụ cười nhăn nhó.

-Tôi đến đây để đón bà về chứ sao!

-Thật á? -Tôi hoác miệng cười, tí tởn định leo lên xe thì sức nhớ lại, vội vàng nhảy ra chùng mặt nói -Không được, Huy. Hôm nay không được!

-Sao vậy? -Huy nhú mày nhìn tôi.

-Vì hôm nay cả nhà tôi đi khỏi, Vũ đã hứa với tôi trưa nay sẽ đợi tôi đi ăn một bữa no nê rồi! Tôi bây giờ đứng đây đợi cậu ta tới vác đi!

Mặt Huy bỗng nhiên tối sầm lại, giọng nói lạnh đi không ít phần:

-Nghĩa là trưa nay và Vũ sẽ lôi nhau đi ăn kiểu như hẹn hò sao?

-Chính xác! -Tôi cười tươi gật đầu, nhưng rồi sức tỉnh, nhú mày nhìn Huy -Nhưng về sau của ông sai rồi. Đi ăn thôi chứ không phải hẹn hò gì cả!

-Như nhau còn gì! -Huy bỗng nhiên gắt lên. Vành tai cậu ta bỗng đỏ lên khiến tôi ngạc nhiên. Cậu ta dắt xe đi một mạch vào bên trong công ty. Tôi còn chưa kịp hiểu gì thì cậu ta đã tống con xe đạp của cậu ta nằm chổng trong cái chỗ để xe nhân viên đó. Rồi lại đi về chỗ tôi, gương mặt cậu ta đanh lại trông phát hãi.

-Đi, nhanh.

-Hế? Đi..Đi đâu..?

-Về nhà bà! Trưa nay bà sẽ phải ăn ở nhà! -Huy bực bội lôi cả chiếc áo Blouse trắng trên người ra vắt trên vai, rồi lau nhẹ mồ hôi trên trán.

Tôi nhìn Huy, không lẽ chỉ vì sợ không đón kịp tôi về mà Huy đã phải vội vàng đạp xe đến đây giữa tiết trời nóng nực này, đến mức áo Blouse còn chưa kịp cởi? Tôi cảm thấy có gì đó nghẹn lại trong họng. Đầu óc tôi quay mòng mòng và tôi không biết nên phản ứng ra sao vào lúc này. Nhưng Vũ? Không, tôi không thể để lỡ mất dịp hiếm có để ăn một bữa đã đời được!

-Hế? Vì sao? -Tôi nhăn nhó quặc lại.

-Bà hỏi gì lắm thế? Bà không biết rằng ăn đồ tự nấu lúc nào cũng tốt hơn đồ ăn bán sẵn hay sao? Chưa kể chất lượng còn tốt hơn nữa! Ăn như thế chắc gì đã... đảm bảo vệ sinh?

-Ồ hay... Cậu này hay nhỉ? Cậu không nghe câu “ăn bữa sống lâu” à? Kệ tôi chứ!

-Nguyễn Hàn Linh!!! -Mặt Huy bỗng nhiên đỏ lên đầy giận dữ -Rốt cuộc cuối cùng cũng chỉ là vì bà muốn hẹn hò với hần ta thôi phải không?

Mắt tôi giật giật nhìn Huy. Không lẽ, cái này gọi là... ghen sao? Không thể nào. Đâu phải trẻ con lên ba nữa mà giận dữ kiểu đó.

-Huy à...

Nhưng không để tôi nói hết câu, Huy đã nắm chặt lấy tay tôi lôi nhanh ra đường. Tôi bị kéo bất ngờ loạng choạng bước theo cậu ta. Đến khi bình tĩnh lại thì tôi cố hết sức rút tay mình ra, thậm chí cố lê bước mình thật nặng xuống đất để cậu ta không thể kéo nổi.

-Huy!!! Thả tôi ra! Nhanh! Tôi lỡ hứa với Vũ rồi!

Nhưng con gái không thể độ với con trai. Huy nắm chặt cổ tay tôi đến mức đau nhức, và ý thể có cặp chân dài nên cậu ta cứ tự do sải bước dài và nhanh khiến tôi chạy theo không kịp. Ai nhìn vào chắc nghĩ đến cái cảnh một bà mẹ đang cố lôi thằng con ngỗ nghịch đi học trường mẫu giáo quá.

Và bây giờ tôi biết tại sao Huy để xe lại công ty tôi. Vì nếu có chiếc xe đó, Huy sẽ không thể ép tôi lên xe mà chở đi được. Còn thế này, cậu ta có thể dễ dàng lôi tôi đi như lôi một con cún và tống tôi một cách thô bạo lên xe buýt một cách dễ dàng nhất mặc cho tôi ôm lấy cái cây ve đường không chịu lên. Xe chặt cứng người vậy mà tôi và Huy cũng phải chết vào. Nhìn bóng công ty tôi xa dần, nước mắt tôi chỉ muốn phun ra. Lần này mà thất hứa thì lần sau liệu Vũ có còn muốn đợi tôi đi ăn được nữa không? Tôi nhìn cái bụng rỗng tuếch của tôi mà đau lòng vô hạn. Bỗng hai bàn tay từ phía sau chống mạnh vào thành xe khiến tôi giật mình quay lại. Đến khi trở người lại thì tim mới thót lên. Huy đang kề sát người tôi, hai bàn tay cậu ta chống lấy thành xe ép tôi lọt thỏm ở giữa. Ôi mẹ ơi, tim tăng...

-Xin lỗi, do xe chật quá.

Huy cất giọng khàn khàn nhìn tôi, quả đúng, phía sau lưng cậu ta là cả đồng người. Đôi khi mới có một hai người cử động hay lên xe là thúc mạnh vào lưng Huy khiến Huy phải ép sát tôi thêm chút nữa, khoảng cách cứ thế rút ngắn khiến tôi chỉ muốn nổ tung.

-Lúng túng gì chứ? -Huy nheo mắt nhìn tôi, vẻ mặt cậu ta vẫn lăm lè nhưng giọng nói thì mang đầy vẻ trêu chọc. -Lúc này tôi nhìn không ra đây, bà đang lo lắng cho Vũ sao?

Tôi giật mình nhìn lên Huy. Phải nói sao đây? Không lẽ nói rằng tôi vì tiếc bữa ăn nên mới thế? Không, không được. Tôi đành cười xòa trừ chuyện. Tưởng Huy sẽ bắt được ý của mình mà tế nhị quên đi. Không ngờ nhìn thấy nụ cười xả lả của tôi, mặt Huy đành lại, khàn khàn nói:

-Thì ra là bà lo lắng cho cậu ta sẽ đứng đó đợi bà dưới trời nắng.

- -Huy, ông có cần phải suy diễn đến cỡ đó không?

Xe bỗng nhiên xóc mạnh khiến cho Huy ngã ào về phía trước. Tôi nhắm tịt mắt chỉ cảm thấy mình hình như sắp ngã xuống nhưng không, một bàn tay đã đỡ được tôi. Đến khi xe bình thường lại thì ai nấy đều tan tác. Tôi từ từ mở mắt ra. Người cậu ta lần này đúng là đã sát người tôi, và hơn cả, một tay cậu ta đang nắm chặt lấy cánh tay tôi, và tay còn lại cậu ta chống lên thành xe để giữ vững. Quá sức thân thiết. Đầu óc tôi như ong lên, muốn đẩy cũng không được, ngược lại còn bị đám hành khách phía sau đẩy ngược lại.

-Này cô gái, em đang bị tên này quấy rối sao?

Bỗng một thằng con trai từ phía sau Huy nhướn người nhìn tôi vẻ chăm chọc. Tay của hắn nắm lấy tay cầm trên trần nên ngã ngửa tùy thích. Ngay lập tức, mấy đám con trai phía sau hắn cũng cố nhướn người nhìn tôi, nhếch miệng trêu chọc lại:

-Kìa cô em, đại ca chúng tôi hỏi cô kìa?

Tôi bỗng thấy lạnh người khi nghe tiếng Huy nghiêng răng ken két.

-À, không... Chỉ là sự cố ngoài ý muốn thôi!

Tôi cười xả lả. Lỡ Huy bị hiểu lầm là trai quấy rối các tuyến xe bus thì khốn.

-Ồ, thế cô em tên gì? Cho anh làm quen được không?

Ồi mịa! Đây mới là thằng quấy rối đích thực này! Tôi bỗng thấy rùng mình, nhiệt độ xung quanh người Huy bỗng giảm vọt xuống âm độ. Đám phía sau lại nhao nhao:

-Kìa cô em, đại ca hỏi kìa!

Cả tuyến xe buýt ồn ào hẳn lên nhưng mọi người gần như không thêm quan tâm. Bỗng tên con trai đang đứng cạnh tôi bỏ tai nghe xuống nhìn sang tôi, đánh mất nhìn sang thằng đầu têu việc trêu chọc rồi nhếch mép:

-Chà, cô em, trả lời đại ca kia...

Chết mịa! Bọn này cùng một đẳng cả sao? Tên kia huýt một tiếng rồi nhìn sang tôi cười chăm chọc, đọc câu:

-Bây giờ Mận mới hỏi Đào, vườn Hồng đã có ai vào nên chưa?

Cả đám cười vang. Tôi cảm thấy nóng mặt, cơn điên trong người chỉ muốn bùng phát. Đám kia lại nhao lên:

-Kìa, trả lời kìa! Haha...

Trong lúc tôi không chịu nổi được nữa, thì Huy bỗng nhiên nhếch môi cười lạnh lẽo. Rồi cậu ta đưa tay kéo tôi lại gần, nhìn sang thằng kia cười đắc thắng, trả lời tiếp:

-Mận hỏi thì Đào xin thưa, vườn Hồng đã có Mận đây vào rồi.

Tôi nhìn lên Huy. Huy nháy mắt với cậu kia, nhếch miệng cười:

-Xin lỗi ông anh, cô gái này là hoa có chủ rồi.

Ngọt ngào... Rồi chiếc xe buýt dừng lại bên, Huy nắm lấy tay tôi kéo xuống xe. Khoảnh khắc nhìn theo bóng lưng Huy lẫm lẫm kéo tôi đi, chợt cảm thấy ngọt ngào lạ lẫm.

-Huy à... Cảm...

-Tôi khó chịu đấy... -Huy lầm bầm nói, gương mặt sa lại tối sầm.

-Hể.. -Tôi mở to mắt nhìn Huy.

Huy dừng bước lại, tay vẫn nắm chặt tay tôi, cất giọng trầm trầm nói:

-Chuyện của Vũ, rồi cả chuyện lúc nãy trên xe, tôi thực sự khó chịu lắm. Rất muốn lên tiếng nhưng lại hoang mang vì nghĩ mình không có tư cách để có thể chiếm hữu bà. Lúc ở trên xe, à không, bây giờ cũng thế, tôi chỉ muốn gào lên cho mọi người biết rằng: “Cô gái đó là người con gái của tôi! Và tôi là người đàn ông của cô ấy! Cấm đứa nào đụng vào!”.

Tôi ngược mắt lên nhìn Huy. Có cảm giác ngọt ngào lan tỏa.

Không biết lấy đâu ra can đảm, tôi nhón nhẹ chân lên và hôn vào má Huy một cái thật nhẹ. Huy mở to mắt nhìn tôi, tôi mỉm cười đáp lại cậu ta mà nói:

-Sự chiếm hữu của cậu cao quá đấy. Biết là ghen nhưng ghen thế là đủ rồi. Tôi có nói rằng tôi không phải là người con gái của cậu, và cậu không phải là người đàn ông của tôi đâu? Do cậu cứ thích suy nghĩ đấy chứ?

Huy nhìn tôi, và tôi nhìn được trong đáy mắt đó, là một sự ngạc nhiên, xen lẫn hạnh phúc. Cậu ta lay lay vai tôi, đôi mắt sáng lên như đèn pha ô tô:

-Nguyễn Hàn Linh!!! Bà đã đồng ý yêu tôi rồi sao???

-Ai bảo ông như thế??? Tôi chỉ nói đùa ông vậy thôi!!! -Tôi bỗng thấy bối rối. Gạt phắt đi những lời vừa nói. Nào ngờ di động tôi bật nhạc chuông. Tôi bắt máy.

-Alô, Vũ à...?

“Bà đang ở đâu thế?”

-Tôi..

Nhưng chưa kịp nói hết câu. Huy đã giật phăng cái máy điện thoại của tôi trên tay, hồ hởi hét vào máy điện thoại rằng:

-“Người con gái của tôi” đang ở cạnh “người đàn ông của cô ấy”! Xin quý khách vui lòng gọi lại sau!!!

“Ồ này... Tút...tút...tút...”

Huy tắt máy rồi khóa nguồn. Tôi hoảng hốt giật lại, gào lên:

-Ông vừa nói cái vớ vẩn gì vậy? Đưa lại đây!

-Này cô gái của tôi, nếu em cũng có tính chiếm hữu tôi, rằng tôi là của em, thì mong em nhanh nhanh gả em cho tôi nhé. Tôi sắp không đợi nổi nữa rồi...

-Trần Gia Huy!!!!

Trời ạ, từ khi nào Huy càng ngày càng dễ thương thế kia???

39. Chương 39: Tình Yêu Không Thể Bằng Tình Thân.

-Huy... Ông đi từ từ thôi. Đau tay chết đi được!

Tôi gào lên ra sức kéo lại. Nhưng tay cậu ta càng bóp chặt cổ tay tôi hơn khiến tôi méo mặt, hận không thể đâm vào mặt cậu ta một phát. Đã thế, cậu ta còn ỷ lợi thế chân dài, từng bước cậu ta dài gấp đôi thời khiến tôi phải chạy theo sau như một con chó con đang cố đuổi theo con chó mẹ.

-Huy, có nghe không hả??? Buông ra tí đi!!!!

Tôi tức bật máu, đưa tay túm lấy tóc cậu ta giật lại.

-Nhất quyết không buông ra đấy. Tôi mà không nắm chặt thì bà giăng ra mà chạy à? Đảm bảo tôi chỉ cần sơ sẩy chút thôi là bà sẽ chạy luôn đến chỗ thằng Vũ đang chờ bà mỗi mòn, để lại thằng này ngẩn ngơ ngóng trông cho mà xem. Không giữ chặt bà một chút là mất bà luôn, sau này phải thu nhỏ bà lại mà bỏ trong túi của mình cất cho kĩ mới được.

Huy lầm bầm nói. Trông cậu ta có vẻ bực mình khi nghe nhắc đến Vũ. Cái này liệu có được liệt vào danh sách “ghen” không? Nếu là ghen thì cậu quá trẻ con Huy ạ! Nhưng không hiểu sao, tôi lại bật cười. Và sau đó chẳng biết tôi bị gì mà lại thoải mái để cho cậu ta lôi đi như lôi bao mà không chửi rửa nữa.

“Nhất quyết không buông ra.”

Cậu nói đó vọng về khiến có gì đó ngọt ngào dâng lên, bất giác nhìn xuống bàn tay đang nắm chặt tôi của cậu ấy. Lúc đó, không hiểu sao tôi muốn con đường về nhà xa hơn một chút, đủ để tôi có thể giấu hết cái cảm giác an toàn, ngọt ngào mà cũng lạ lẫm này.

Bỗng bước chân Huy hơi dừng lại. Cậu ta hơi cúi đầu, vành tai thoáng đỏ lên.

-Này, Linh... Những lúc thế này bà có thể đi sát tôi một chút được không?

Tôi mở to mắt nhìn Huy.

Cái gì?

Huy quay đầu lại nhìn tôi, làn tóc mềm khê xao động.

-Đi... Đi sát cái quái gì chứ??? -Tôi nóng mặt gất lên, tay cố giăng ra.

-Ồ... Không thì thôi vậy. -Huy hờ hững nói rồi quay lại tiếp tục cầm mặt mà đi. Không khí bỗng nhiên trầm xuống đến kì lạ.

Tôi hơi cắn môi. Nhìn chăm chăm vào bóng lưng của Huy. Rồi hít một hơi thật sâu, tôi cố bước nhanh hơn một chút mà đi sát theo Huy. Cho đến khi chân tôi đã bước song song với Huy mà không lẻo đẻo theo sau nữa, tôi mới nhìn sang Huy, cố không để lộ vẻ lúng túng của mình, tôi nói:

-Tại sao tôi phải đi phía sau ông nhỉ? Tôi phải đi một bên ông mới công bằng chứ!

Huy dường như đi chậm lại, đôi mắt Huy mở to ngầy người nhìn tôi. Bất gặp ánh mắt đó, vành tai tôi bắt đầu nóng lên. Tôi chau mày gất:

-Nhìn gì mà nhìn? Không về nhanh còn nhìn cái gì nữa! Nắng thấy mồ!

Huy vẫn thoáng ngẩn người. Rồi bỗng nhiên, đôi mắt Huy cong lại đầy đáng yêu, mắt sáng lên như đèn pha ô tô, cậu ta nở một nụ cười lóa mắt. Tôi bối rối quay mặt đi chỗ khác.

Tay cậu ta vẫn nắm chặt lấy tay tôi, và dường như, cậu ta đang cố lần bước đi sát vào tôi thêm một chút.

Ông trời ơi, cho con kéo dài cái con đường này thêm một chút nữa được không?

Nhưng trời chẳng chịu nghe thấy tiếng tôi. Nhà tôi đã xuất hiện, và, ơ kìa...?

Một chàng trai đang đứng trước cổng nhà tôi. Tôi ngầy người, bỗng thấy chân mềm nhũn. Huy dường như cũng phát hiện ra điều đó mà dừng bước lại. Chàng trai ngẩng vội đầu lên, ánh mắt lướt qua chúng tôi rồi bỗng nhiên khựng lại. Vũ đang đứng trước mắt chúng tôi, cả người dường như trong trạng thái ngạc nhiên tột bậc. Sau một phút chôn chân vì bất ngờ, Huy bỗng lạnh lùng bước đến chỗ Vũ khiến tôi lao đảo vài bước đi theo sau.

Vũ vẫn nhìn tôi, gương mặt cậu ta không có một biểu cảm nào khác ngoài nét mặt đầy ngạc nhiên và hệt hăng. Ngay lúc đó, đôi mắt Vũ như có một làn sương mỏng che qua mắt, cậu ta nhìn xuống bàn tay đang nắm chặt tay tôi của Huy. Cái nhìn đó khiến tôi giật mình như làm chuyện xấu bị bắt quả tang, tôi vội vàng giật tay mình ra nhưng Huy vẫn cố mà giăng lại, còn bóp chặt tay tôi hơn khiến tay tôi đau nhức. Nhưng tôi không muốn để như thế, tôi cương quyết giăng tay mình ra khỏi tay Huy cho bằng được. Huy nhìn sang tôi, rồi bỗng nhiên cậu tự cười giễu chính mình, bàn tay nới lỏng tôi ra dần.

Lúc này, Vũ mới lên tiếng nhưng tiếng cậu ta thì phát ra đầy khô khốc:

-Thì ra, đúng là hai người đi cùng nhau thật...

Tôi giương mắt nhìn Vũ. Tại sao giọng nói Vũ như đang trách móc tôi đến thế? Tôi nhìn Vũ, trán cậu ta mồ hôi chảy đầm đìa khiến tôi chạnh lòng.

-Ông đứng đây làm gì thế? -Huy lên tiếng hỏi.

-Tôi không thấy Linh đâu, chờ mãi không thấy nên chạy về nhà Linh xem thế nào... Nhưng gọi cũng không thấy Linh, lo Linh có chuyện gì, tôi đã gọi cho cô ấy. Và... -Vũ đang nói bỗng nhiên dừng lại, đôi mày thanh tú chau nhẹ, dường như có nét thất vọng khi nhìn sang tôi -Và,... Huy đã bắt máy.. Ừm,.. Tôi đứng phân vân hồi lâu không biết có nên về hay không. Lúc tôi chuẩn bị về thì gặp lại hai người...

Tôi cúi mặt, có cảm giác như mình là người có tội vậy. Nhưng tại sao tôi có cảm giác tội lỗi nhỉ?

-Do thằng này nhất quyết kéo tôi về ấy chứ? -Tôi bực mình đẩy mạnh cái đầu của Huy về phía trước. Cậu ta lao đảo về phía trước vài bước rồi dừng lại. Huy nhìn Vũ, gương mặt cậu ta lạnh tanh, đôi mắt thì sụp xuống thành một đường ngang như con cá chết.

Vũ nhìn Huy, phút chốc gương mặt đang hiền có chút buồn bã bỗng danh lại. Tôi chờ người nhìn hai chàng trai trước mắt mình. Vũ sau một hồi bất động, mới từ từ trả lời:

-Vậy ở đây không còn việc của tôi nữa rồi, tôi đi đây.

-À, thế Khánh bận việc gì gấp lắm sao? -Tôi sực nhớ ra lên tiếng hỏi.

Vũ đang định bước đi, nghe tôi hỏi bỗng dừng lại, neho mắt nhìn tôi:

-Khánh ư?

Tôi gật đầu.

-Sau khi cậu gọi xong bỗng Khánh gọi đến, hỏi tôi có muốn đi ăn cùng cậu ta không. Tôi đã bảo rằng: “Đi chứ! Hôm nay anh em cậu tính bao tôi đấy à?”. Khánh hỏi lại tôi rằng không lẽ cậu cũng có mời tôi đi ăn sao? Tôi đáp lại rằng đúng như vậy. Không hiểu sao Khánh im lặng một lúc rồi nói rằng cậu ấy vừa sực nhớ ra cậu ấy có việc bận nên chắc không thể đi ăn cùng hai chúng ta rồi vội vàng cúp máy. Khánh còn bảo sẽ đến gặp tôi mà nhường cho tôi và cậu hai cái vé xem phim mà cậu ta có, vì cậu ta tính mời bạn nhưng cả cậu cả cô ấy đều bận.

Vũ nhìn tôi, cả người trầm mặc đến kì lạ. Không biết bao lâu sau, Vũ mới mỉm cười một cách khó khăn đáp lại:

-Vậy sao? Tôi hiểu rồi.. Cảm ơn...

Nói rồi Vũ quay lưng bước đi. Nhìn theo bóng lưng của cậu ta, tôi thấy cậu ta cô độc đến kì lạ. Lúc ấy, Huy nắm chặt lấy tay tôi mà nói:

-Tôi đã giữ chặt lấy tay bà rồi, bà nhất quyết không được buông ra như lúc này... Lúc bà giằng tay ra khi thấy Vũ, bà biết không, tôi đã cảm thấy mình thật bất lực...

Vũ cố bước thật nhanh. Có gì đó xé tan trái tim cậu. Khoảnh khắc nhìn thấy Huy và Linh nắm tay nhau, cậu đã cảm thấy mình như run rẩy. Vậy ra, theo đuổi cô mê một suốt mười tám năm trời cậu vẫn không thể đuổi kịp cô. Vậy ra, những gì mà Huy hét lên trong điện thoại Vũ lúc đó chính là thật.

Tại sao...

Bảy năm trước, cậu biết rõ cô đã chọn Huy nhưng tại sao cậu vẫn nhắm mắt làm ngơ. Tự lừa dối bản thân mình mà tiếp tục yêu cô như điên dại? Tại sao biết rõ mình không phải là người đàn ông của cô ấy mà vẫn cứ yêu? Vẫn cứ tự đắm đuối mình vào thứ tình cảm đó? Để rồi bây giờ khi vỡ tan ra nó buốt đến thế...

Yêu em suốt mười tám năm...

Yêu không ngừng nghỉ...

Yêu không biết mệt...

Thầm lặng chờ đợi em đến ngày em biết yêu...

Cuối cùng đến ngày đó thì em lại trao trái tim mình cho người con trai khác không phải là mình.

Biết yêu là đau nhưng tại sao cậu vẫn chịu đau để có thể ở bên cô như thế? Là vì cậu quá si tình hay vì cậu quá ngu ngốc đây?

Cậu bước nhanh về nhà. Bật tung cửa căn phòng, Khánh đang im lặng ngồi làm tài liệu. Cậu mím môi.

Anh trai, hai chiếc vé xem phim đó chính là anh mua để mời Linh cơ mà, tại sao anh lại định đưa nó cho Linh và em? Anh trai, anh đã mời cô ấy đi ăn cơ mà? Rõ ràng anh thừa sức lôi kéo cô ấy đi riêng với mình nhưng tại sao cuối cùng anh lại rút để cô ấy đi cùng em? Anh đang tạo cơ hội cho em, cơ hội cho em đẩy anh trai! Không phải anh cũng rất yêu Linh hay sao???

Bao nhiêu suy nghĩ bùng phát. Khánh bất giác nhìn ra phía cửa, hơi ngạc nhiên, Khánh hỏi:

-Vũ, không phải em đi ăn cùng Linh sao?

-Anh trai... -Vũ bật tiếng khô khốc. -Không phải anh rất yêu Linh sao?

Khánh giương mắt nhìn Vũ, đôi mày hơi chùng xuống, cậu mỉm cười gượng gạo khó khăn, đặt ngòi bút xuống bàn.

-Đúng là thế... Và em cũng thế...

-Vậy tại sao anh không tấn công cô ấy mà lại nhường hết lần này đến lượt khác cơ hội gần bên cô ấy cho em? -Vũ hỏi tiếp. Trái tim như nứt ra.

Đúng thế, không chỉ lần này mà không biết bao nhiêu lần trước đây, những cơ hội chỉ có hai anh em với Linh đi cùng nhau, Khánh đều lấy đủ lý do để bỏ đi.

Khánh đứng dậy, cười buồn.

-Anh, anh trả lời đi. -Vũ thấy Khánh dường như cố ý lờ đi câu trả lời vội lên tiếng tiếp.

-Vì đơn giản, anh rất yêu Linh, nhưng tình yêu đó không đủ lớn để anh đánh đổi tình anh em của chúng ta... -Khánh bình thản trả lời, gương mặt đầy thư thả -Em biết không em trai? Nếu hai anh em cùng yêu một cô gái, thì sẽ có một người giả vờ không biết gì cả, và thầm lặng rút đi để nhường cô gái ấy lại cho người còn lại. Và lần này, anh muốn là người như thế, thầm lặng nhìn em được hạnh phúc bên người em yêu... Dù tình yêu có lớn đến đâu, cũng không thể lớn bằng tình anh em của chúng ta được, không lẽ em muốn chúng ta chỉ vì yêu mà huynh đệ tương tàn hay sao?

Vũ dờ người nhìn Khánh.

Có gì đó cay cay từ sống mũi.

Đúng...

“Dù tình yêu có lớn đến đâu, cũng không thể lớn bằng tình anh em của chúng ta.”

Đó là sự thật.

Vũ ngồi bệt xuống đất, tóc rũ xuống, cậu nhìn Khánh cười đầy chua chát:

-Anh trai à, dù có nhường cũng thế thôi... Ngay từ đầu, anh em chúng ta đã đi sai đường mất rồi... Nhưng lần này, em lạc đường đến mức không thể tìm thấy lối ra được nữa rồi...

-Ngon quá!!!

Linh kêu lên ăn tới tấp đồ ăn trên bàn. Huy chống cằm nhìn Linh, đôi mắt tràn ngập ý cười.

-Huy à, đúng là dù bao nhiêu năm trôi qua cậu vẫn luôn giữ được tài nấu ăn của mình!

Linh vừa ăn vừa nói phì phì. Vừa lúi lỏi Linh vào được bên trong, Huy đã vào bếp mà nấu đủ thứ. Mùi thơm mê người. Huy cười cười.

-Ngon không?

-Ngon!

-Thích không?

-Thích!

-Muốn ngày nào cũng ăn như thế này không?

Linh đang chìm trong hương vị hấp dẫn của đồ ăn, miệng nhai ngồm ngoàm chưa kịp nuốt đã phải kêu lên thêm một tiếng nữa:

-Có!

Huy cười dịu dàng, rồi nhẹ nhàng Huy nhướn người về phía Linh, hai tay chống xuống bàn, kề sát mặt Huy gần cô. Hơi thở ấm áp của Huy bỗng chốc phả vào mặt cô khiến cô run lên suýt đánh rơi đôi đũa đang cầm trên tay.

-Nếu thế thì gả bà cho tôi đi, tôi sẽ nấu cho bà ăn cả cuộc đời.

Linh giương to mắt nhìn Huy. Cả người cứng sững không thể nhúc nhích. Đến cả đôi đũa trên tay sắp rơi cũng bỗng chốc cứng lại không thể rơi nổi. Lời tỏ tình ngọt ngào đến bất ngờ. “Tôi sẽ nấu cho bà ăn suốt cả cuộc đời.”

Là thế sao? Tình yêu là thế sao? Chỉ vì một câu nói đơn giản đó thôi mà đã khiến cô mềm nhũn như thế rồi sao?

“Ngọt ngào.. Ngọt ngào everywhere...”

Cô sực tỉnh, đành mặt nhìn Huy cố giữ mình bình tĩnh:

-Xí! Chả cần! Nhá! Còn lâu tôi mới gả tôi cho ông.

Huy vẫn mỉm cười mê hồn như quyết tâm quyến rũ cô đến cùng, nhướn người về phía cô thêm một chút nữa, giọng nói ấm áp dịu dàng vang lên thêm lần nữa:

-Nếu bà không chịu gả bà cho tôi, thì bà đồng ý cho tôi tự gả mình cho bà cũng được... Bà không chịu về nhà tôi, tôi sẽ xách đồ ở rể nhà bà. Bà không chịu gọi tôi là “ông xã”, tôi sẽ một mình gọi bà là “bà xã”. Bà không cho tôi ngủ chung, tôi sẽ xếp ghế cạnh giường mà ngủ cạnh bà.

-Ông bị ngu đấy à? -Cô gào lên.

Nhưng chưa gào hết câu, một vòng tay đã nhào đến ôm chặt lấy cô. Cô đờ người, nhất thời không phản ứng được gì chỉ biết trợn tròn mắt ngạc nhiên. Đôi đũa rơi xuống đất vang lên thành tiếng khô khốc.

-Xin hãy nói rằng, bà yêu tôi, dù chỉ một lần thôi, được không?

Huy siết chặt cô hơn khiến cô bỗng thấy nghẹt thở.

-Một lần thôi, tôi không thể chờ bà lâu hơn được nữa... Ở gần bà chỉ khiến tôi càng thêm yêu bà đến phát điên.... Tôi thua bà, tôi thua bà, luôn thua bà...

Cô ngây người, bị lời nói của Huy làm cho mềm nhũn.

-Tại sao, vì lý do gì mà tôi phải yêu bà nhiều đến thế? Tại sao cứ phải chờ từng ngày đợi bà nói câu bà yêu tôi nhỉ? -Huy càng thu hẹp vòng tay mình khiến cô áp chặt vào Huy đến nghẹt thở. Giọng nghe buồn bã, nhưng cũng đầy mong đợi đến kì lạ.

Ngay lúc này, không hiểu sao cô muốn gào thật to rằng, đúng, cô yêu anh! Cô thừa nhận đấy! Cô yêu anh mất rồi!!! Là do anh, có biết không, hả???

40. Chương 40: Nhắm Mắt Lại Và Hôn Anh Đi. (end)

“Gả bà cho tôi đi... Tôi sẽ nấu cho bà ăn suốt cả cuộc đời...”

Nghe đến câu đó thôi, tôi đã đủ thấy mình miềm nhũn. Ngay cả sức kháng cự cũng không có. Lúc này đây, tôi chỉ muốn vươn tay ra mà ôm lấy cậu ta rồi thẳng thắn nói chả e dè điều gì, rằng tôi cũng yêu cậu ta, yêu rất nhiều. Nhưng cuối cùng, dù cố đến bao nhiêu tôi vẫn không thể nói ra được.

-Cái... Cái quái... Khoan, khoan đã nào! –Tôi nghiêng rằng cố đẩy cậu ta ra nhưng cậu ta vẫn lì lợm ôm chặt hơn không có dấu hiệu sẽ rời lỏng ra chút nào. –Cậu biết tôi có thích cậu không mà bắt tôi kiểu đó chứ?

Huy chờ đợi một lúc, rồi cuối cùng, Huy choàng tay càng ép chặt hơn. Tôi đang định hoác mồm mà tru tiếp thì giọng Huy vang lên, trầm ấm và dịu dàng:

-Vì tôi sợ mình không có đủ thời gian để chờ đến ngày bà tự mình nói ra.

Tôi sững người. Không biết mất bao nhiêu lâu sau, tôi mới bật tiếng hỏi lại:

-Không... Không đủ thời gian?

Huy thả tôi ra. Bàn tay cậu ta dịu dàng vén những sợi tóc lòa xòa trước trán cho tôi. Miệng vẽ một nụ cười buồn:

-Không có gì... Tôi chỉ nói thế thôi... Đừng bận tâm. Để tôi làm cho bà chút gì đó nữa.

Nói rồi Huy đứng dậy. Cái dáng cao cao luôn tạo cho tôi cảm giác tin cậy suốt mười mấy năm trời. Nhưng tại sao hôm nay Huy lại nói những điều lạ như thế? “Không đủ thời gian?”. Huy định đi đâu sao? Tôi bắt đầu hoang mang và không hiểu được rằng cậu bạn của tôi đang giấu tôi điều gì.

-Học...

Huy bỗng nhiên bật tiếng khiến tôi giật mình nhìn lại. Từ phía sau, tôi thấy Huy gấp người về phía trước.

-Huy.. Ông làm sao thế? –Tôi đứng dậy định bước đến.

-Không... Không sao cả... -Huy cười cười đáp lại rồi gấp mình ho liên tiếp.

Có gì đó bất thường ở đây. Trần Gia Huy, cậu đang giấu tôi điều gì? Tôi đứng lên, bước đến chỗ Huy, cả lưng cậu ta vẫn xoay lại về phía tôi và gấp về phía trước ho khù khụ.

-Huy, ông có ổn không đấy?

Huy bỗng loạn choạng, loạn choạng đầy bất thường. Rồi cuối cùng, cả thân hình cao cao ấy khụy xuống và ngã xuống nền nhà.

-Huy! –Tôi hoảng hốt gào lên chạy đến.

Huy nằm sòng soài giữa nền nhà. Cả người đau đốn quằn quại.

-Huy!!! Ông làm sao??? Làm sao thế???

Tôi tái mặt hét lên, tay cố sức lay mạnh người Huy. Huy cự mình khó khăn, cả mặt tái mét. Bỗng nhiên trên tay Huy, một chiếc khăn vải mà có lẽ Huy dùng để ho lúc nãy dính toàn máu. Tôi lạnh người, tái mắt. Thấy lòng mình thất lại.

-Huy... Huy... Chuyện gì? Tôi sẽ đi gọi cấp cứu ngay... -Tôi vội vàng đỡ Huy tựa người vào bên tường rồi định chạy đi thì Huy đã vươn tay nắm lấy tay tôi kéo lại.

-Không.. Đừng.. đi.. lúc... này.. -Huy khó nhọc lên tiếng.

-Ông bị điên à??? –Tôi gào lên cố gỡ tay Huy ra.

Nhưng Huy lại dồn hết sức cố vươn người về phía tôi, để tôi dựa vào người cậu ấy. Huy khó khăn nói:

-Không.. Tôi... không còn... thời.. gian... nữa... Không... Không... kịp... đâu...

-Ông nói cái quái gì thế??? Thả ra, tôi phải gọi cấp cứu, gọi cấp cứu!

Tôi rít lên. Tay cố lần ra quờ quạng máy điện thoại của mình rồi tháo ra khỏi tay Huy. Tôi cố kiềm chế cơn run rẩy, bấm từng con số.

-Tôi đã bảo... là không mà... -Huy gượng người nghiêng rằng. Rồi cậu ta vung tay giật phăng điện thoại của tôi ném vào góc tường. Tôi trợn mắt hoảng hốt nhìn theo. Tôi chạy đến, chiếc điện thoại nắp gấp cùi bắp của tôi đã bị đứt cáp, hai mảnh nằm lặng trên nền nhà. Tôi run run nhặt lấy chúng, nhìn sang Huy gào lên:

-Ông bị điên sao??? Bây giờ tôi lấy gì để gọi cấp cứu đây???

-Linh..., bà... đang khóc... à?

Huy nghiêng đầu thờ hờn nhìn sang tôi. Tôi giật mình. Thoáng nhận ra mình đã khóc từ lúc nào. Tay chân run rẩy, tôi không phủ định nữa. Tôi phải chạy đến bệnh viện ngay.

-Bệnh của tôi... Tôi đã biết từ lâu rồi... Biết rằng không ai có thể chữa khỏi nó... -Huy thều thào lên tiếng. Bỗng chốc tôi thấy lạnh người.

Nước mắt trào ra. Tôi ngồi thụp xuống bên Huy, nín chặt cánh tay bây giờ đã yếu ớt không còn chút sức lực nào đó.

-Tại sao... Bệnh gì lại có thể như thế? Rốt cuộc là bệnh gì??? Ông đã giấu tôi chuyện gì???

Tôi quát lên. Cảm thấy người mình run rẩy. Đó là lý do Huy nói với tôi rằng Huy không còn thời gian ư?

Người Huy đuối đi rõ. Tay cố gắng nắm nhẹ lấy tay tôi. Miệng gượng nở nụ cười.

-Tôi bị bệnh nan y... Không một ai chữa khỏi... Bây giờ... đã là... giai đoạn... cuối... Vì thế, xin bà ngồi đây với tôi một chút... Một chút thôi...

-Không, để tôi đi gọi cấp cứu! Để tôi đi đến bệnh viện! Bằng mọi giá tôi không thể nào để ông như thế này được! Không bao giờ!

Tôi gào lên gỡ tay Huy ra. Tôi loạng choạng chạy ra phía cửa, bỏ lại đằng sau tiếng gọi yếu ớt của Huy. Đầu óc chao đảo. Tôi khó khăn vịn lấy nắm cửa chuẩn bị kéo ra thì một tiếng “rầm” vang lên từ bên trong. Có gì đó như vỡ vụn hàng trăm mảnh đau nhói.

-H..Huy... Huy...

Tôi quay phắt lại kêu lên. Nhìn bóng chàng trai đổ xuống sàn nhà nằm la liệt. Tôi hoảng sợ chạy đến vực Huy dậy, lay lay người Huy.

-Huy,.. Ông lại làm sao thế hả? Làm sao thế??? Tỉnh lại đi!!! Xin ông, tỉnh lại đi mà!!!

Tôi gào lên, cố lay Huy thật mạnh. Nhưng Huy không tỉnh lại được nữa. Đúng lúc ấy, tiếng xe máy về nhà. Tôi lao ra, nhìn anh Tùng đang dựng xe, khóc không ra tiếng. Tôi chạy đến níu lấy anh Tùng gào lên:

-Anh Tùng! Huy xảy ra chuyện rồi! Nhanh đưa Huy đến bệnh viện! Nếu không thì không kịp mất!

Anh Tùng không hiểu gì nhưng cũng giật mình chạy vào nhà. Cố sức gọi Huy nhưng không được. Anh tôi đẩy Huy lên xe nhưng không cho tôi đi theo, anh tôi sợ tôi không tiết chế được cảm xúc mà đứng không vững trước ngưỡng cửa bệnh viện. Cuối cùng, tôi đành nhìn theo bóng anh Tùng và mẹ tôi vội vàng chở Huy đi. Lòng thăm cầu nguyện. Huy ơi... Rốt cuộc là chuyện gì? Tại sao cậu lại giấu tôi? Tôi là gì với cậu? Rốt cuộc tôi là gì với cậu?

Buổi chiều hôm đó tôi nghỉ làm ở công ty. Tôi đợi anh Tùng về nhà mà hỏi xem rốt cuộc đã ra sao nhưng đến ba giờ chiều vẫn không thấy anh ấy. Có chuyện gì xảy ra, thực sự đã có chuyện gì xảy ra hay sao?

Bốn giờ chiều..

Lúc tôi dường như đã không kiềm chế được nữa thì anh Tùng lái xe về. Tôi chạy ra. Cố gượng vẻ bình tĩnh nhìn anh.

-Huy, sao rồi hả anh?

Anh Tùng khẽ thở dài không trả lời, lặng lẽ bước vào bên trong. Còn mẹ tôi trở tay lau đi giọt nước mắt. Tôi bật tiếng khô khốc.

-Rất cuộc cậu ấy ra sao rồi hả anh Tùng?

Anh Tùng gõ nhẹ tay lên mặt bàn. Buồn bã nhìn sang tôi:

-Linh, đi cùng anh... Bệnh Huy không ai có thể chữa được cả... Và, em chuẩn bị sẵn sàng đi.

Tôi run run cầm lấy mũ bảo hiểm, cố tình không hiểu lời anh tôi nói. Ngồi trên xem mặc cho anh Tùng nói gì, tôi vẫn thăm cầu nguyện cho Huy.

Phòng số 3.

Tôi mở cửa ra. Rèm cửa trắng, căn phòng trắng. Nằm trên giường là một chàng trai, không rõ là hôn mê, hay đang ngủ. Tôi tái mặt chờ dần nhìn vào bên trong. Vị bác sĩ nhìn tôi, khẽ thở dài. Ông từ từ bước ra rồi vỗ nhẹ lên vai tôi rồi nhẹ giọng nói:

-Cô hãy chuẩn bị tinh thần đi.

Tôi cảm thấy tim mình như bóp nghẹt. Mọi thứ dường như vỡ vụn trong trái tim tôi. Tôi đi đến bên giường, ngồi thụp xuống nhìn Huy. Huy nằm trên đó, gương mặt nhợt nhạt. Đôi mắt nhắm nghiền không chịu mở ra. Tôi run run chọc nhẹ má Huy.

-Này, Huy, tỉnh lại đi... Tôi đến thăm ông này... Ông mở mắt ra nhìn được rồi đấy...

Tôi cảm thấy mình run rẩy. Huy vẫn nằm im.

-Chuẩn bị tinh thần cái gì chứ, ông ta nói quá rồi, đúng không?

Tôi hỏi Huy. Nào, mở mắt ra đi, Huy... Mở mắt ra đi... Hãy trả lời tôi rằng: “Đúng, ông ta nói quá lên đấy!” đi. Nhưng cuối cùng vẫn không có tiếng đáp trả.

-Huy... Ông nghe tôi nói gì không chứ??? Huy!!! Tỉnh dậy ngay!!!

Tôi gào lên lay mạnh người Huy. Tại sao cậu ta không chịu mở mắt nhìn tôi??? Tại sao cậu ta không chịu ngồi dậy mà cười với tôi??? Tại sao tôi hỏi mà cậu ta dám lơ đi mà không chịu trả lời???

-Huy!!! Trả lời tôi đi!!! Trả lời tôi đi!!!

Tôi quát lên mỗi lúc một to hơn. Nước mắt chảy ra làm mọi thứ trước mắt tôi nhòa nhào.

-Linh! -Tiếng anh tôi vang lên, anh chua xót ôm lấy tôi, cố trấn tĩnh tôi. -Em bình tĩnh lại đi...

-Không! Anh xem! Cậu ta còn không chịu trả lời câu hỏi của em!!! Em phải bắt cậu ta tỉnh dậy!

Tôi cố vùng ra. Nước mắt tuôn ra mặn chát. Tôi níu lấy cánh tay cậu ta, đau đớn hét lên:

-Thế là thế nào??? Thế là thế nào hả Huy??? Mở mắt ra mà nhìn tôi!!! Mở mắt ra nhìn tôi đi! Ai cho ông ngủ như thế??? Mở mắt ra ngay Trần Gia Huy! Ông định bỏ tôi đi như bảy năm trước sao??? Ông định bỏ đi sao??? Ai đã nói với tôi rằng muốn nấu cho tôi ăn suốt đời hả??? Ai đã nói rằng yêu tôi không muốn tôi buồn hả??? Ai đã bảo rằng bảo vệ tôi cả đời hả??? Tại sao bây giờ ông lại dám nuốt lời mà trốn đi như thế??? Ông mở mắt ra nhìn tôi đi, không phải ông muốn tôi gả cho ông sao??? Không phải ông muốn nghe tôi nói rằng tôi yêu ông sao??? Tại sao ông lại vội vàng bỏ đi như thế??? Mở mắt ra!!!

-Linh! Bình tĩnh đi!! -Anh Tùng có giữ tôi lại gào lên.

-Không! Không!!! Huy!!! Tỉnh lại ngay! Nếu không đời đời kiếp này tôi không bao giờ tha thứ cho ông đâu! Mở mắt ra mà nhìn tôi! Huy!

Tôi khóc òa lên như một đứa trẻ. Mọi thứ gần như vỡ òa trong nước mắt. Chuyện gì xảy ra??? Chuyện gì đã xảy ra với tôi thế này??? Huy???

Tôi kề sát vào mặt Huy nhìn cho kĩ. Hai tay run run cố bám chặt thành giường.

-Huy... Xin ông đẩy... Tôi còn chưa kịp nói mình yêu ông... Tôi còn chưa kịp nói với ông rằng tôi yêu ông nhiều đến mức nào! Ngay từ đầu nếu ông đã xác định bỏ tôi đi như thế thì ông đến làm gì??? Sao ông không rút khỏi cuộc đời của tôi đi để rồi bây giờ để tôi yêu ông như vậy??? Ông bảo nếu tôi không chịu gả mình cho ông thì ông tình nguyện gả ông cho tôi cơ mà??? Bây giờ tôi tình nguyện gả tôi cho ông đấy!!! Tỉnh lại đi, Huy...

Soạt!

Khoảnh khắc đó, đột nhiên có một bàn tay đưa lên cao. Nhanh như cắt không để tôi kịp phản ứng đã ôm lấy tôi, và cả người đang nằm bất động như thế đột nhiên đẩy lên kề sát tôi vào lòng. Chàng trai đó nở nụ cười rạng rỡ đến chói mắt. Để tôi chỉ biết mở to mắt không nói nổi lời nào. Tiếng nấc trong cổ chưa kịp phát ra đã vội cứng lại.

-Rồi nhé, em đã chịu gả mình cho tôi rồi thì không được rút lại đấy nhé. Thế mới biết em yêu tôi nhiều đến thế nào.

Huy ôm chặt tôi, gương mặt đẹp đó kề vào vai tôi, giọng nói ấm áp. Thế là thế nào? Thế là thế nào?

Tôi ngậy người ra. Cả giọt nước mắt đọng trên khóe mắt chưa kịp rơi đã phải hóa đá ngay. Cả người tôi run lên. Rồi cuối cùng òa khóc tức tưởi, vội vàng vươn tay ra mà ôm chặt Huy vào lòng.

-Oà oà... Ông còn sống! Ông còn sống! -Tôi òa lên. Dụi mắt vào vai Huy. -Rốt cuộc ông bị bệnh gì??? Bệnh gì cơ chứ???

Huy bật cười nhẹ nhàng. Cậu ta giữ lấy hai vai tôi dịu dàng nhìn vào tôi. Rồi Huy nắm lấy cổ tay tôi đưa lên đặt vào chỗ trái tim của mình, nhẹ nhàng nói:

-Tôi bị bệnh ở đây. Bệnh tim đấy. Không có ai có thể chữa nó cả. Chỉ có bà mới chữa được nó mà thôi.

Tôi nhìn Huy. Ngay lập tức có cảm giác ngọt ngào lan tỏa. Nhưng cuối cùng máu trong người sôi lên:

-Thì ra ông không bị bệnh gì sất!!! Ông lừa tôi!!! -Tôi gào lên.

Huy cười rung người nhìn sang đám bác sĩ đang nấp ngoài cửa, đưa ngón cái lên tít cả mắt:

-Cảm ơn các bạn đã hợp tác. Đám cưới của chúng tôi sẽ không quên các bạn.

Đám bác sĩ bên ngoài, có cả ông bác sĩ gần đỡ ban nãy đều bật cười. Cả đám đưa tay lên:

-Chúc mừng nhà Dr.Huy!

-Nhớ giữ cho chặt cô ấy đấy!

-Khỏe, làm tổn hết công sức của chúng tôi nhé!

Tôi tái mặt. Cảm thấy xấu hổ hơn bao giờ hết. Nhìn sang anh Tùng, anh cũng vội ngó lơ chỗ khác, cảm thán một câu:

-Hôm nay trời trong xanh ghê cơ!

-ANH TÙNG!!!! -Tôi gào lên uất hận. Sao anh dám phản bội em gái mình thế cơ chứ???

-Hơ.. Hơ... Anh ra ngoài đây.

Nói rồi anh Tùng phóng ra ngoài. Tôi quay sang Huy, Huy vẫn cười cười.

-Được rồi, ông đã lừa tôi như thế nào? Khai mau!

-Được rồi. Tôi thừa nhận, tôi không có bệnh gì sất. Do bà bắt tôi chờ bà lâu quá, nên tôi đành đóng giả vở kịch dựa theo sự sắp xếp chỉ bảo của mấy ông bạn đồng nghiệp, lừa bà vào tròng. Và không ngờ kết quả còn vượt quá mong đợi. -Huy cười rạng rỡ rồi ôm chầm lấy tôi.

Tôi đâm vào mặt Huy một phát rồi nhìn sang:

-Thế cái khăn máu là sao?

-Tôi lấy màu nước đỏ vào rồi đến khi cần thì rút ra giả vờ mình vừa ho ra.

-Ông giỏi lắm! Thế sao bây giờ ông mới chịu hạ màn.

-Từ từ cháo nó mới nhừ chứ? Anh Tùng chở mẹ bà đi chơi chán chê, bốn giờ mò về. Theo hẹn, tôi cũng làm việc trong thời gian đó, đến đoạn bốn giờ mới từ từ thay đồ leo lên giường, đánh phấn vào môi cho nó trắng ra. Đợi đến bốn giờ cho bà sốt ruột.

Tôi cười lạnh. Ra là từ đầu đến cuối tôi đều bị lừa. Ra là từ đầu đến cuối chỉ có mình tôi là nghiêm túc với vở kịch này. Lừa tôi như thế, có quá độc ác không? Có cảm giác tủi thân dâng lên, có gì đó chực trào nơi sống mũi.

-Ông là đồ... -Tôi đang định gào lên chửi bới thì thấy đầu óc nhoáng nhoàng. Rồi cuối cùng, trước mắt tôi là cái trần nhà. Tôi bị Huy vật xuống giường từ khi nào. Tôi hoảng hốt cố vùng ra thì Huy đã chặn hai tay tôi lại, ghé sát xuống mặt tôi cười cười (cười đầy nham hiểm) và hỏi:

-Sao rồi? Còn nhớ những lời bà đã nói với tôi không?

Tôi cố quay mặt đi. Hai má đỏ lên.

-Nhớ... Nhớ cái gì? Chẳng nhớ?

Huy nhướn mày, cúi thấp thêm chút nữa, hỏi lại:

-Chắc không đấy? Nếu bà nói dối, tôi sẽ hôn bà một cái nhé?

Nói xong Huy lại quay ra ngoài cửa hỏi:

-Này! Có ghi âm lại cho tôi không đấy?

Một anh chàng đeo đôi mắt kính tròn vo lò đầu vào. Trên tay chiếc máy điện thoại, cười nhăn nhở nhìn chúng tôi:

-Có cả. Toàn đoạn hay đấy nhé.

“Huy... Xin ông đấy... Tôi còn chưa kịp nói mình yêu ông... Tôi còn chưa kịp nói với ông rằng tôi yêu ông nhiều đến mức nào! Ngay từ đầu nếu ông đã xác định bỏ tôi đi như thế thì ông đến làm gì??? Sao ông không rút khỏi cuộc đời của tôi đi để rồi bây giờ để tôi yêu ông như vậy??? Ông bảo nếu tôi không chịu gả mình cho ông thì ông tình nguyện gả ông cho tôi cơ mà??? Bây giờ tôi tình nguyện gả tôi cho ông đấy!!! Tỉnh lại đi, Huy...”

Tôi chỉ thiếu đường chết ngất tại chỗ. Thấy đầu mình như nổ tung. Cuối cùng chỉ biết lấy hai tay che hết mặt lại, nói gần như khóc:

-Được rồi, tôi thua... Là do ông cả... Đồ cáo già! Tôi ghét ông!

-Không phải... -Một bàn tay vươn đến nắm nhẹ tay tôi. Khuôn miệng Huy vẽ nên một nụ cười đẹp mê người.

-Tôi mới là người thua. Luôn luôn thua bà...

-Bây giờ bà đã thừa nhận rồi. Tang chứng vật chứng rõ ràng lắm rồi. -Huy nhe răng cười. Tôi chỉ im lặng không kháng cự lại được câu nào cả. Chỉ biết vùng dậy đập cái “cốp” vào đầu cậu ta rồi dong cẳng đi thẳng ra khỏi cửa.

-Nguyễn Hàn Linh! -Tiếng Huy nói to. Tôi quay đầu lại nhìn. Cậu ta tiếp tục -Tôi yêu bà!

Tại sao, lúc nào cũng là Huy nói với tôi câu đó. Tại sao lúc nào cũng là Huy chờ đợi tôi chứ? Tôi khề cấn môi. Lấy hết can đảm, tôi quay đầu lại, mỉm cười, chum hai tay lại miệng nói to:

-Trần Gia Huy! Tôi cũng rất yêu cậu!

Huy mở to mắt nhìn tôi. Lúc ấy, cậu ta dường như đờ đẫn. Tôi hít một hơi sâu rồi cố bước thật nhanh. Nhưng chưa chạy được hết dãy hành lang thì lại bị một bàn tay vòng qua người tôi lôi lại. Rồi ngay lập tức tôi bị kéo vào lòng ai đó thật ấm áp, và gương mặt đẹp kia vui nhẹ vào tóc tôi.

-Linh, tôi hạnh phúc lắm.

Tiếng Huy vang lên trầm ấm, dịu dàng.

-Hạnh phúc con khổ mồm! Thả bà ra! Ôi mịa, sến súa vãi ra!

Tôi cố cứng giọng, cố xua đi cái bầu không khí đáng xấu hổ này. Nhưng cuối cùng một ngón tay đưa lên chặn nhẹ lấy miệng tôi. Tôi bất ngờ ngược lên, mặt Huy kề sát xuống mặt tôi. Và Huy mỉm cười thật nhẹ:

-Im lặng và hôn tôi đi...

-Cái... CÁI QUÁI GÌ THẾ????

Hạnh phúc thật ngọt ngào.

Thời gian qua đi. Tôi tự nghĩ, nếu ngày đó, Huy không gặp tôi và chúng tôi không phải là bạn thân của nhau thì liệu bây giờ tôi có gặp được mà yêu Huy hay không, hay là người con trai khác? Nhưng rồi tôi lại mỉm cười, có duyên ắt hẳn có phận. Trong mắt tôi, Huy luôn là thần tượng của chính.

Ngày đó, có một cô bé lúc nào cũng lên nhìn cậu con trai đó từ phía sau thềm ngưỡng mộ. Ngưỡng mộ về gì ư? Ngưỡng mộ vì cậu con trai đó thật mạnh mẽ, không mím ướm như cô bé. Ngưỡng mộ vì cậu con trai đó được rất nhiều bạn bè yêu quý. Ngưỡng mộ vì cậu con trai đó học rất giỏi, rất chăm học và học không biết mệt mỏi. Ngưỡng mộ vì khác với lũ con trai khác, không bao giờ cậu đi đánh game hay chọc phá con gái. Và không biết Huy có biết điều đó không? Rằng bảy năm trước, tôi luôn ngắm ngẫm thần tượng Huy như thế. Vũ, và Khánh cũng như thế, tôi cũng thần tượng họ vì tình anh em của họ rất cao cả. Họ là những chàng trai tốt, nhưng cũng chỉ vì hai chữ “duyên phận” nên tôi không thể đến với họ. Trong tương lai, hi vọng họ sẽ yêu một người con gái khác tốt hơn tôi. Hi vọng là thế.

Bỗng, tôi giật mình chợt nghĩ, hình ảnh một tên thần tượng điên điên hiện về. Tôi bật cười, trong lòng tự hỏi không biết giờ đây Tường Anh đã như thế nào. Tường Anh trong kí ức của tôi là một nhân vật mới mẻ, chỉ xuất hiện một thời gian ngắn ngủi, chưa đầy một năm. Có lẽ vì thế mà tôi không có thứ tình cảm gì đặc biệt nảy sinh giữa cậu nam ca sĩ đó. Nhưng tôi biết một điều, rằng cậu ta đang hạnh phúc lắm bên một cô gái chân dài thì sao?

-Này, rốt cuộc thì bà đang suy nghĩ gì thế? Tỉnh lại đi.

Tiếng Huy vang lên cắt đi dòng suy nghĩ của tôi. Đúng rồi, hiện giờ Huy là người đang đứng trước mặt tôi, là người mà tôi chọn làm người sống chung suốt đời. Huy nhìn tôi, đôi mắt tràn ngập ý cười:

-Bà không định để tôi cưỡng hôn bà chứ? Nhắm mắt lại và hôn tôi đi.

Tôi nuốt nước bọt. Gào lên rồi tìm đường chạy thoát:

-Đẹp đề!

Nhưng cuối cùng, Huy lại níu lại được và kéo tôi quay lại. Gương mặt đẹp ấy, rất nhanh chóng, kề vào làn môi tôi. Và đến khi tôi kịp định thần thì đã chìm vào nụ hôn đó.

-Nhắm mắt lại đi, trông cứ như tôi đang cưỡng hôn bà ấy. -Huy, vẫn không rời khỏi môi tôi, chỉ hé nhẹ miệng rồi mở hờ mắt nói nhỏ. Tôi thừa cơ giật lùi ra quát to:

-Thì đúng là cưỡng hôn nhau mà!

Nhưng lời chưa kịp thoát xong thì lại bị Huy kéo lại, ép vào môi cậu ta mãnh liệt.

-Nhắm mắt lại đi!

-Không bao giờ!

-Nhắm mắt lại!

-Không!

-Thế thì tôi sẽ hôn bà cho đến khi nào bà chịu nhắm mắt lại thì thôi!

-Đồ con cá...o... Um.... Um... TRẦN GIA HUY!!!!

-Dù sau này có chuyện gì xảy ra, cũng mong em đừng buông tay tôi. Mong em hãy dựa vào tôi, và tin tưởng tôi, tôi sẽ là người bảo vệ em suốt quãng đời còn lại.

Huy nhủ thầm vào tai tôi như thế. Và khoảnh khắc đó, tôi biết tôi đã không chọn nhầm người làm bạn đời.

Ba năm sau, cũng là câu nói đó, nhưng bây giờ, nó đã được nói ra tại không khí của một lễ cưới. Chàng trai mặc đồ vest lịch lãm, hé nhẹ môi nói thầm vào tai cô gái mặc chiếc váy trắng tinh khôi. Cô gái véo nhẹ tay chàng trai, cười nói:

-Anh đã nói câu đó vào ba năm trước rồi.

Vừa dứt câu, chàng trai đã hôn nhanh lên môi cô khi cô bất ngờ chưa chút phòng bị. Chỉ nhớ chàng trai nói thêm câu nữa:

-Từ bây giờ, tôi là chàng trai của em, và em là cô gái của tôi. Giờ tôi đã là người của em rồi, em phải có trách nhiệm với tôi đấy.

Khánh và Vũ quyết định sang Pháp, họ muốn tìm tương lai tốt hơn cho chính mình ở bên đó. Và quan trọng là, họ muốn quên đi mối tình đầu đó. Họ biết sẽ rất lâu sau, họ mới có thể quên được Linh mà yêu một cô gái khác, nhưng họ không hối hận. Vì được yêu, được một lần trao hết tình yêu cho ai đó, họ cảm thấy cuộc sống không vô nghĩa chút nào. Biết đâu ở đất nước Pháp, họ có thể tìm thấy tình yêu mới, và họ thêm một lần nữa lại được yêu hết mình, lại được cháy hết mình, ai cũng hi vọng thế, đúng không?

-The end-

Lời tác giả

Cuối cùng truyện cũng đi đến kết thúc. Cảm ơn các bạn đã gắn bó với nó một thời gian dài đến vậy. Mình không thể cho Vũ và Khánh tình yêu mới như các bạn mong muốn, vì mình biết rằng, tình yêu vượt quá mười tám năm như họ rất khó để có thể quên nó đi mà dễ dàng tìm kiếm tình yêu khác. Nếu có thì phải đợi cho đến khi tình cảm ấy phai dần, và trong họ chỉ còn là một mặt nước yên bình, không còn gợn sóng khi gặp cô nữa, lúc ấy có lẽ họ mới yêu tiếp được. Và biết đâu, mình sẽ viết thêm một ngoại truyện cho tình yêu sau này của họ thì sao? ^^ Á hihi. Thêm một lần nữa, cảm ơn các bạn đã theo dõi đến cuối cùng của truyện này.

-Thùy Trinh Trương-

41. Chương #1: Ngoại Truyện: Không Thể Chúc Phúc.

“Ông không đến dự đám cưới của Linh sao?” Đầu dây bên kia, tiếng của một thằng con trai đang cong lên đầy trách móc. “Thật là, cả Linh và Huy đều là bạn của ông cơ mà?”

-Được rồi, Dũng. Nhờ cậu gửi lời chúc phúc của mình đến cho Linh. -Một chàng trai tựa mình vào tường, đưa ánh mắt nhìn băng quơ ra bên ngoài cửa sổ.

“Cậu không đi thật sao? Vũ?”

-Ừ... -Vũ nói khó khăn. Bàn tay cầm chặt tấm thiệp cưới dường như đang run lên. -Mình đã đặt vé máy bay, sẽ khởi hành vào lúc mười giờ. Mình sẽ sang Pháp...

“Vũ, cậu thật tệ quá. Biết rõ hôm nay là ngày trọng đại của Linh, vậy mà...”

Tiếng đứa con trai bên kia chép chép miệng thất vọng. Vũ chỉ bật cười. Liệu chàng trai bên đầu dây bên kia có nghe được nát vụn của con tim Vũ xen lẫn trong đó hay không?

“Tiếc quá, Vũ ạ. Linh hôm nay chắc hẳn sẽ rất xinh. Cậu thực sự không muốn nhìn thấy cô ấy mặc váy cưới sao?”

Mình biết... Mình cũng muốn được nhìn thấy cô ấy lúc đó, nhưng mình không đủ can đảm....

Vũ cắn môi nghĩ như thế nhưng lại không nói ra, chỉ nhàn nhạt đáp lại:

-Thật tiếc quá... Có vẻ, tôi không được nhìn thấy cảnh đó rồi...

Bên kia bỗng nhiên im bật không có tiếng trả lời.

-VẬY... tôi cúp máy đây.

Nói rồi Vũ lặng lẽ tắt máy. Cậu nén một tiếng thở dài, nhìn lên trần nhà.

Thế là hết. Mười hai năm của cậu. Bốn năm trước, dù Linh đã yêu Huy rồi nhưng tại sao trái tim này vẫn không chịu nằm yên cho cậu ngồi nghỉ, để rồi đến tận bây giờ, nó vẫn bấn loạn khi đứng trước mặt cô.

“Linh, xin lỗi... Nói quên cậu là nói dối. Nói không thích cậu cũng là nói dối. Tôi không thể tham dự đám cưới của cậu được, cũng thể trực tiếp đứng trước mặt cậu mà nói với cậu rằng tôi chúc phúc cho cậu được. Tôi không đủ can đảm. Nhiều năm sau, khi tôi trở về, cho đến khi trái tim này ngừng thổn thức vì cậu, khi đó tôi mới có thể chúc phúc cậu trong muôn ngàn nguyện mà không buồn bã. Xin lỗi Linh.. Thực sự xin lỗi cậu...”

-Hành lí đã sắp xếp xong, đi chứ?

Khánh bước vào phòng, đóng nhẹ cửa lại, nhìn Vũ vẫn chưa chuẩn bị thứ gì trên người. Gương mặt thần thờ, cầm chặt tấm thiệp cưới. Khánh khẽ thở dài, cậu cũng đau lắm. Khánh vươn người đến ôm Vũ vào lòng, vỗ nhẹ:

-Ngay từ đầu chúng ta đã đi sai đường rồi.

Vũ cắn môi, vươn hai bàn tay lên nín chặt áo Khánh.

-Anh trai, anh hãy cho em biết em nên làm gì... Làm thế nào để gạt đi hình bóng cô ấy đây? Làm thế nào để không còn yêu cô ấy? Làm thế nào để xóa sạch đi những cảm giác đau nhói khi nghĩ về cô ấy? Anh trai?

Khánh nhắm nhẹ mắt, cố ngăn đi dòng nước mắt nóng hổi sắp trào ra.

-Mười tám năm, không, là hai mươi hai năm... Chúng ta yêu cô ấy suốt hai mươi hai năm. Chúng ta không thể dễ dàng mà tách đi hình bóng cô ấy dễ dàng đến thế. Đừng cố quên, mà nghe anh, hãy giữ những kỉ niệm đẹp khi em ở bên cô ấy, để nhắc em rằng, đó là những ngày tháng đẹp nhất của mối tình đầu. Anh chưa bao giờ hối hận vì mình đã yêu cô ấy... Vì thế em trai, hãy xếp những mảnh ghép tình yêu đó bỏ vào một chiếc hộp thật đẹp, rồi xếp nó vào một ngăn nào đó quan trọng của cuộc đời. Chỉ có như thế, em mới có thể ngừng yêu mà thôi. Càng cố quên, ắt sẽ càng nhớ, sẽ càng yêu sâu đậm...

Nguyễn Hàn Linh..

Biết là không hay nhưng xin cho phép tôi được nói lần cuối:

“Tôi yêu cậu.”

.
. .
.

Ngồi trong xe ô tô đang lái thẳng về phía sân bay. Gương mặt Vũ bây giờ chỉ có một nét lạnh tanh, nhưng ánh mắt thì đầy kiềm chế. Có lẽ bây giờ, lễ cưới đang bắt đầu. Cậu tự hỏi, không biết có bao giờ Linh biết rằng cậu đã yêu cô suốt hai mươi hai năm không? Chắc là không đâu nhỉ? Nghĩ đến đó Vũ bật cười chua chát. Bỗng, tiếng điện thoại vang lên.

-Alo...

“Vũ, tại sao cậu lại không đến dự đám cưới của tôi?”

Tiếng cô gái vang lên khiến trái tim cậu vốn đã đau bây giờ lại được dịp mà nhức lên âm ỉ.

“Được, cậu giỏi lắm. Cậu sang Pháp mà không nói gì cả! Đã thế còn trùng ngay ngày trọng đại của tôi.”

Có gì đó chỉ chực trào ra.

-Xin lỗi, Linh... Thực sự xin lỗi cậu...

Bên kia im bất động không có tiếng trả lời. Cậu cũng không vội vàng tắt máy, cũng dễ yên như thế nhưng cũng không nói một lời. Giữa hai người là một khoảng lặng đáng sợ...

Không biết bao lâu sau, tiếng Linh mới ngập ngừng vang lên:

“Vũ, cảm ơn vì đã dành hết tuổi thanh xuân của mình cho một người như tôi...”

Có gì đó như vỡ òa ra trong trái tim cậu. Linh biết, Linh biết hết, biết cậu yêu cô. Ít nhất lúc đó, cậu cảm thấy hai mươi hai năm mình bỏ ra đều xứng đáng, cô đều biết hết.

-Tôi không hối hận vì điều đó. -Vũ bật tiếng khô khốc.

Lại là khoảng lặng đáng sợ.

-Linh, tạm biệt...

Vũ cố ngăn cái gì đó sắp trào ra từ hốc mắt.

“Khoan đã, Vũ.... Khoa...n...[Tút... tut... tut....]”

Nếu còn nói thêm câu gì nữa, chắc cậu khụy ngay mất. Biết là ích kỷ nhưng cậu không thể trở thành người bạn tốt của Linh lúc này. Ngay cả câu chúc phúc cũng nghẹn lại ở cổ họng mà không thể nói ra.

“Chờ tôi nhé, Linh. Cho đến khi nào tôi quên được cậu, lúc đó may ra tôi mới có thể chúc phúc cậu trong thanh thản và vui vẻ nhất...”

“Xạch!”

Tiếng vali đánh vào một bậc thềm kêu lên. Khánh kéo vali đi vào bên trong, thở dài.

Không còn nhiều thời gian nữa, chỉ còn một chút nữa thôi cậu sẽ lên đường đi tìm cuộc sống mới...

Bỏ quên nỗi đau về mối tình đầu ở lại..

Bỏ quên đi hình bóng con gái bây giờ đã là vợ của người khác mà cậu đã không còn được phép yêu...

-Đi thôi, Vũ.

Cậu nhìn Vũ. Vũ thở dài, lặng lẽ lấy máy điện thoại ra, cả chục cuộc gọi nhỡ của Linh, và cả tin nhắn nữa. Cậu mở nắp điện thoại ra để tháo pin, dù gì cũng chuẩn bị lên máy bay. Nhưng ngón tay vừa chạm đến pin thì một tiếng “ting!” vang lên báo tin nhắn đến.

Cậu nhìn lại.

Từ “Dừng”:

“Cậu không đi được, tiếc thật. Tổ cũng muốn đi tiễn cậu lắm nhưng không thể. Không biết cậu đã lên máy bay chưa, nhưng tổ có cái này gửi cho cậu. Thỏa ý nhé.”

Cậu kéo xuống, một tấm ảnh đi kèm. Vũ cup mắt xuống, mở bức ảnh ra. Đó là hình của Linh trong bộ váy cưới lộng lẫy, trắng tinh khôi. Và gương mặt cô, trông hạnh phúc đến kì lạ.

“Tách!”

Một giọt nước mắt bỗng rơi xuống, đánh một tiếng “tách” rồi chảy dài thành một vệt trên màn hình điện thoại.

“Tôi không muốn tham dự đám cưới của cậu, cũng chỉ vì tôi không muốn thấy cậu mặc trên người bộ váy cưới như thế này.”

Vũ gạt nhẹ đi vệt nước, tiếp tục nhìn kĩ. Miệng nở một nụ cười chua chát:

-Cậu đẹp lắm... Đẹp lắm Linh... Cậu phải sống hạnh phúc đấy nhé... Chắc chắn phải thế nhé?

Nước mắt không kìm được lại tràn ra. Cậu tháo vội pin ra, vụng về trở tay gạt nước mắt.

-Đau thật đấy.

Thế là hết...

Tạm biệt mối tình đầu..

Tạm biệt người con gái mà cậu yêu...

Vũ lạnh lùng bước đi.

-Catherine, attente pour moi ! (Catherine, đợi tớ với !)

Một tiếng nói vang lên, có một cô gái đang chạy vội vã, đuổi theo một cô gái có mái tóc vàng kim, tóc ngang lưng cuộn thành từng lọn thả xuống. Đôi mắt xanh và sâu, nở nụ cười rạng rỡ. Cô gái đó quay người lại, phồng má nhìn người phía sau, lên tiếng :

-Dépêchez-vous ! (Nhanh lên nào !)

Người Pháp sao ?

Vũ nhún nhẹ mày nhìn. Cô gái tóc đen kia chạy đến thì thở hơi tai. Còn cô gái tóc vàng thì cười tươi đủ kiểu. Vũ nhìn như thế, vậy là không còn lâu nữa, cậu sắp đến đất nước của họ rồi. Cậu nghĩ thế, thở dài rồi quay người bước đi.

Lúc đó, cô gái tóc vàng kim kia ngăn người hồi lâu.

-Catherine, qu'est-il arrivé ? (Catherine, chuyện gì thế?)

Cô bạn thấy lạ thắc mắc hỏi. Catherine vẫn chưa nói được gì. Trong đáy mắt cô in hình một chàng trai Châu Á vừa quay lưng bước đi. Chàng trai đó, dù chỉ là một khoảnh khắc thôi nhưng cũng kịp để cô thấy chàng trai đó thật đẹp. Dáng vẻ vừa dịu dàng, lại vừa lạnh lùng.

-Catherine, réveiller ! (Catherine, tỉnh lại ngay !)

Cô bạn không kịp được lại lên tiếng. Catherine ngăn người rồi khẽ gật đầu. Cả hai người bước đi.

Đúng là, một người nào đó vô tình bước ngang sang cuộc đời ta, thì ít nhiều cũng để lại ý nghĩa riêng cho sự xuất hiện đó. Duyên số không ai biết trước. Chỉ là một lần chạm mặt vô tình ngang qua thoáng chốc, nhưng cuối cùng lại mở ra một chuyện tình sau này.

_____Năm năm sau _____

Một chàng trai có mái tóc đen tuyền, ngồi yên lặng trên chiếc ghế gỗ ở công viên. Cậu im lặng lắng nghe tiếng kèn Harmonica của một anh chàng nghệ sĩ đường phố. Đôi mày thanh tú khép hờ, hàng mi dài rung rung. Một cô gái bước đến, đứng trước mặt cậu, lên tiếng :

-Vũ, anh ngồi đây một mình sao ? (Những câu hỏi thoai sau xin hiểu bằng tiếng Pháp)

Vũ từ từ mở mắt. Catherine đang đứng trước mặt cậu. Cô bật cười rồi ngồi xuống một bên. Vũ vẫn thế, từ khi cô gặp cậu cho đến giờ, cậu vẫn luôn trong phong thái trầm trầm, ít nói. Nhưng lại dịu dàng kì lạ.

-Anh nghĩ mình chuẩn bị về nước.

-Vì... Vì sao ? -Catherine nói khó khăn -Anh sẽ trở lại chứ ?

Vũ im lặng không đáp, rồi cất giọng trầm trầm :

-Chắc là không .

-Anh quên được cô ấy rồi sao ?

Vũ im lặng một lúc. Đôi mắt buồn nhìn về phía xa xăm. Rồi không biết bao lâu sau, cậu mới từ từ lên tiếng:

-Có lẽ là thế...

Có lẽ... Hai chữ “có lẽ” của Vũ khiến Catherine thất vọng. Đã năm năm rồi, có thứ tình cảm mà vượt lên cả thời gian sao ?

-Anh có muốn một mối tình khác không ? –Catherine nhìn sang Vũ.

Vũ lại im lặng như suy nghĩ, rồi hơi mỉm cười :

-Anh chưa có đối tượng... Và anh cũng sợ phải yêu thêm lần nữa.

Catherine bật dậy, đứng trước mặt Vũ, xoay nhẹ một vòng. Nhìn sang Vũ bật cười.

-Em đã đợi anh năm năm, đợi đến ngày anh quên được mối tình đầu của anh để có thể được yêu anh. Bây giờ, anh đã quên được rồi, nên, yêu em nhé, được không ?

Vũ ngạc nhiên nhìn lên. Trước mặt cậu, gương mặt Catherine buồn đến kì lạ, gương mặt ửng hồng. Cô rất đẹp, đẹp choáng ngợp, rất nhiều chàng trai theo đuổi Catherine nhưng cô đều từ chối, chỉ vì cô đợi cậu nhìn về phía cô. Đáy mắt Catherine dường như có một màn nước bao phủ. Vũ im lặng nhìn cô. Catherine nói bằng tiếng Việt Nam ngọt ngào :

- Em yêu anh...

Vũ ngây người. Cuối cùng, tình yêu cũng đến với cậu thêm một lần nữa. Cậu mỉm cười, nắm nhẹ tay cô :

-Vậy, hãy nói cho anh biết cách giữ em ở lại bên anh trọn đời...

Yêu là gì ?

Yêu không để định nghĩa...

Là để cảm nhận...

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/than-tuong-toi-lien-quan-gi-den-anh>